

ПЕТЪР ДЪНОВ УЧИТЕЛЯ

УТРИННО СЛОВО
(1940 - 1941)

Божествената
усмивка

ПЕТЪР ДЪНОВ
УЧИТЕЛЯ

УТРИННО СЛОВО
(1940 - 1941)

ПЕТЪР ДЪНОВ УЧИТЕЛЯ

УТРИННО СЛОВО
(1940 - 1941)

Божествената усмивка

Издателство
„БЯЛО БРАТСТВО“

Поредицата Утринно слово на Издателство „БЯЛО БРАТСТВО“ ще представи в многотомно издание утринните беседи на Учителя Петър Дънов в тяхната хронологична последователност: от 1930 до 1944 година. Оформянето на томовете в частта им, касаеща обема на отделните книжки, не повтаря оформянето от предишните издания. Многотомникът ще даде възможност на читателя да се запознае с вълнуващите проповеди на Учителя, които съпътстват лекциите от класовете на Школата и вдъхновено допълват окултното знание, предадено в нея.

Настоящото издание включва непубликувани до 1949 г. беседи, издадени в сборника:

СЪГЛАСУВАНЕ НА МИСЛИТЕ,

Издателство „АСК-93“ и издателство „Урания“, София, 1998

Съдържание

1. Съгласуване на мислите, 29.09.1940	7
2. Работа за цялото, 6.10.1940	24
3. Самоотричане, 13.10.1940.....	40
4. Волята на Любовта, 27.10.1940.....	56
5. Прощепът на Любовта, 10.11.1940.....	68
6. Чантата на Любовта, 1.12.1940	84
7. Две врати, 15.12.1940.....	105
8. Което е и което не е, 22.12.1940	121
9. Божествена мярка, 29.12.1940	149
10. Двете недоволства, 5.01.1941	164
11. Трезво гледане, 12.01.1941	181
12. Най-светлият път, 9.02.1941	197
13. Търпение, 16.02.1941	212
14. Малката любов, 23.02.1941	230
15. Хубавата усмивка, 9.03.1941	240
16. Божествена книга, 16.03.1941	255
17. Единственият път, 23.03.1941	270
18. Божествената усмивка, 30.03.1941	284
19. Трите придобивки, 13.04.1941	290
20. Трите извора, 20.04.1941	303
21. Да дойде при Мене, 27.04.1941.....	314
22. Добрият живот, 4.05.1941	326
23. Безлюбие и любов, 18.05.1941.....	342
24. Крайното добро и крайното зло, 1.06.1941	359
25. Единствената сила, 8.06.1941	377
26. Да просветнат, 15.06.1941	384
27. Зародш, гърво и плод, 22.06.1941	396
28. Три връзки, 6.07.1941	410
29. Вер Аллах – га гаге Господ, 13.07.1941.....	420
Речник на остарели и чужди гуми.....	438
Обяснителни бележки.....	442

СЪГЛАСУВАНЕ НА МИСЛИТЕ

Отче наш

В начало бе Словото

Ще прочета 25. глава от Евангелието на Матей, до 31. стих.

Духът Божий

Всеки ден носи по нещо ново в света. Облачните дни се разглеждат по един начин, а ясните – по друг начин. В ясните ноци има какво да разглеждате, има много неща, написани на небето. И в облачните има написани неща – по-близки, по-практични. В някои облачни ноци, когато вали гъжд, ако искате да бъдете учени, трябва да броят гъждовните капки; или пък трябва да измервате движението на въздуха, който бушува в прозорците, и да измервате силата и интензивността му. Когато вали гъжд, хората спят; когато бушува буря, пак спят.

Вие тази сутрин седите и чакате да видите какво е сготвено – дали е добре сготвено, или не, дали ще бъде кокошка, патица, пуйка, агнешко или някой стар вол, или биволска пастърма, дали ще бъде сушена риба или някоя лакерда. Това са символи.

Сега всички хора смятат, че мислят добре. Държавата мисли, че законите, които е прокарала, са много добри. Всеки човек мисли заради това, което прокарва в себе си, че като неговия живот няма. Той мисли идеално за себе си, но все-таки вижда, че има нещо, което му липсва. Някой път въпреки всичките му мисли и хубавите му дреди, въпреки хубавите му неща стомахът му е разстроен. Той казва: „Не зная урочасях ли, но откак направих новата къща, ми се развали стомахът“. Някой път, случва се, че ядеш някое ядене, но то не ти подхожда, развали се сто-

махът ти. Понякога имаш едно прекрасно настроение. Но настроението в ума ти се променя: една малка причина наруши мира, който имаш.

Да кажем, в една публика, която слуша един концерт, половината са музикални, половината отчасти знаят нещо за музиката, тя не ги интересува. Като се изпълнява концертът, от тези, които са добре запознати с музиката, всеки знае най-малката погрешка. Той казва: „Времето не беше право“; друг каже: „На този пасаж не му се даде изражението, което трябва“. На другите им е безразлично, все едно им е на този или на онзи пасаж какво изражение му дават. Питам: защо едните правят разлика, а другите не правят, че *сол* или *фа диез* не е взет така, както трябва? Какво от това, че *фа диез* не е взет, ще се наруши ли равновесието на Земята, че *фа диез* в горната октава не е взет добре? Ако *фа диез* ще повлияе на движението на Земята, кажете на музикантите: „Трябва да внимавате, ако не го вземете вярно, ще стане катастрофа на Земята“, тогава разбирам. Музикално всичките тонове са свързани с движението на Земята. Следователно всякога, щом музикантите не пеят правилно, на Земята става едно малко сътресение.

Всички неща в света произлизат все от пеенето. Ако някой не е взел *фа диез* тъй както трябва, ще го заболи глава. Като са давали концерт в Америка и диригентът или певецът не са взели правилно *фа диез*, тук, в България, хората ще ги заболи главата. Или пък някой в долните регистри не е взел правилно *сол бемол* – заболи го коремът. Сега във вас може да се зароди мисълта: „Какво отношение може да има пеенето с нашата глава и с нашия стомах? Това са предположения“. Да допуснем, че са предположения, но на какво се дължи главоболието? На теб, на човека, който мисли, откъде ти дойде главоболието? От жена ти не е, от децата ти не е, от яденето също не е, но главата те боли Чудиш се откъде ти е главоболието. Разбира се, то си има причини. Всякога, когато стомахът не функционира правилно, човек страда от главоболие. Всякога, когато симпатичната нервна система не е в изправно положение, се образува главоболието. Всякога,

когато мозъкът не функционира правилно, има и едно разстройство на стомаха. Когато стомахът не функционира правилно, имаме разстройство в мозъка.

Мнозина от вас, а и всички неучи хора не знаят, че имат симпатична нервна система¹. Вие смесвате симпатичната нервна система с корема. Коремът е съвсем друго нещо. Сега няма да се връщам да разисквам филологически значението на думите, понеже думите във всеки един език са образувани по закон. Всяка дума има известен смисъл. Когато кажете *хляб*, разбирате, че има някакъв елемент. *Хляб, вода, въздух, слънце* – всички думи имат някакъв материален предмет, на който отговарят. Казвате: „Отвлечена работа е доброто“, но и доброто е реално. Ние казваме, че храна, която е приятна, която е здравословна, е добра; храна, която не е здравословна, е лоша. Значи онова качество на храната, което произвежда здраве в човека, е доброто. Заради добрите качества, които носят плодовите, казваме, че са добри.

Една мисъл, която прониква в човешкия ум, може да произведе главоболие. Ти имаш 500–600 хиляди лева в някоя банка. Кажат ти, че тя е пропаднала – изведнъж те заболи главата. Мисълта за 500-те хиляди лева в банката произвежда главоболие. Но после ти кажат, че съобщението за фалирането на банката не е вярно, за друга някоя банка е било. Обаче една лъжлива мисъл произвежда главоболие в мозъка ти. Като кажат, че банката, в която ти си вложил парите си, не е пропаднала, главоболието намалява наполовина, но все-таки остава нещо. Защо остана наполовина главоболието ти? Защото още не вярваш. Казваш: „Може да има някаква шмекерия, да ни залъгват нас“.

Та трябва някои работи да се изучават основно. Повърхностно знание имат хората, те не се познават. Вие имате две деца, родили сте ги, но тия малки деца ревнуват. Малкото е още на две години, но ревнува: как така майката да даде нещо на едното дете, пък на другото да не даде? И майката взема едното в лявата ръка, другото – в дясната, тя е внимателна. Каквото даде на едното, другото гледа. Ако даде някакъв плод на едното

дете, другото си отваря очите. После те разбират колко лъжици майката дава на едното дете – една ли, две ли, три ли; имат идея за това. Питам: откъде им дойде наум на тия деца това? Нали казвате, че са ангелчета, които идат от небето: откъде са научили това изкуство, да правят разлика между двете лъжици?

По някой път гледам психологията на религиозните хора и им се чудя. Някои религиозни хора казват: „Не ме погледна добре“. Аз се чудя как е познал, че не го е погледнал добре. Рече някой: „Криво ме погледна“. Как се познава това криво? Казвам: „Я ми го начертай“. Отговаря: „Разбирам го, аз го познавам“. Казвам: „Дай ми една геометрическа форма в какво седи кривото гледане“. Или понякога вие казвате, че чувствате, че някой не ви обича. Хубаво, какво означава обичта? Нещо много материално. Когато майката сложи една лъжица на едното дете, а на другото сложи две лъжици, това, на което майката е дала една лъжица, казва: „Майка ми не ме обича, тя ме остави с една лъжица“. Едната лъжица не е ли обич? Защо това дете не е доволно от една лъжица обич, ами завижда на двете лъжици обич?

Сега така, както разглеждам нещата, ще кажете: „Тия работи не са реални“. Някой, след като ме гледа, пита: „Я ми кажи, след като умра, аз спасен ли ще бъда, ще ида ли в Рая?“. Казвам му: „Това ти трябва да знаеш, не аз?“. Ти сам трябва да знаеш здрав ли си, или не. Аз само мога да констатирам по външните причини, мога да забележа, че очите ти са жълти. Отговарям: „Твоят черен гроб е разстроен“. Или забелязвам, че лицето ти е болезнено, че езикът ти е побелял. Казвам: „Стомахът ти е разстроен, не функционира правилно“. Ти се оплакваш: „Ям, но не ми е сладко“. Не ти е сладко, защото стомахът ти е разстроен. Разстройството на стомаха стои в това, че ония сокове, които са необходими за тялото, стомахът не може да ги вземе, не функционира правилно. Тогава идват лекарите, които започват да ни лекуват. Хубаво, но първият лекар в света е Природата. Като е създала човека, тя е предвидила, че той ще боледува – и

Природата е първият лекар, до който човек трябва да се допита. Във всеки вътре си има по един лекар. Животните се допитват до техния лекар. Когато едно животно се разболее, има специални треви – и то веднага отива и ги яде. Животното си знае лекарството: намира тревите, пояде и веднага се излекува. Човекът е забравил тези треви и като се разболее, търси други да му ги дадат.

Та казвам: за щастливия живот, когато се наруши неговия мир, какво трябва да правите? Преди години един хидролог, който изследва земята с пръчки и прави своите научни изследвания, госта добре запознат с това, направи изследвания на нашия Изгрев и ми каза: „Тук има едно течение, една голяма река, която има 2 метра и 40 сантиметра дебелина, 4 метра широчина и е на 75 метра дълбочина надолу“. Аз никаква река не виждам: отде го е изчислил, че тя е дебела 2 м и 40 см? Казвам: „Възможно е, предполагам и че е широка 4 метра“. След четири години го срещам и го питам: „Я ми кажи онази река, дето ми каза, колко беше широка?“. Той ми отговаря: „Тя е 5 м широка, а дебелината ѝ е 3 метра“. Аз пак нищо не му казвам: възможно е, години са минали, може да се е увеличила водата.

Сега тълкувам това така: понеже беше пролет, то от стопяването на ледовете е станало прилив. Една река може да се увеличи. Може да кажете: „Не е вярно това“. Реката по някой път може да стане по-дълбока с 4, 5 или 10 метра; а някой път може да се стесни. Но аз констатирам, че данните от първото и второто казване не съответстват – по-напред беше 4 метра, сега е 5. Казвам: трябва да сме сигурни, че 4 метра е било вярно; тя може да е била 3 метра, може пък да е била и 1 метър. Аз не проверявам нещата, вземам ги на вяра и казвам: „Тук има една река, 4 метра широка“. И тогава започват да се предават от човек на човек непроверени неща, никой не ги е проверил.

Има известни неща в света, които се менят. Тогава не трябва да бъдем възискателни. Някой път в човешкия живот се намира един прилив и по пътя водите ще из-

лязат от коритото си, от границите си навън, и ще се разширят. Но след време, като дойдат топлите дни на лятото, тази река ще се намали. Казвам: често в нашия живот и ние се изменяме – някой път сме разположени, някой път не сме разположени. Често на вас не ви иде наум да отворите прозореца в един салон и ако седите там 3–4 часа, ще започне да ви се приспива, ще ви стане лошо и може да припаднете, защото въздухът не е достатъчно чист.

Тази глава, която ви прочетох, хиляди пъти е четена. Практическото приложение за тези разумни девици сега е следното: човек трябва да бъде разумен да се ползва от благата, които Бог е създал вътре в света. Казвате: „Аз имам право“. Но правото може да ви е определено с един закон, който хората поставят. Вие считате, че баща ви има право да ви остави нещо от наследството. Ако си сам, ако си един син, всичкото имане на баща ти остава на тебе, ти имаш право над всичко. Но ако сте двама братя, тогава имаш право само на половината. Ако имате още една сестра, тогава правото ви се намалява, ще имате една третина. Ако майка ви е жива и баща ви си е заминал, тогава имате една четвърт. Ако имате десет братя, тогава колкото братята и сестрите ви се увеличават, толкова правото ви за наследството се намалява; колкото братята и сестрите намаляват, вашето право на имането се увеличава.

Тогава аз изваждам следното заключение: когато във вас любовта се намалява, коя е причината? Щом братята и сестрите ви се увеличават, по-малко любов остава: любовта на майка ви и на баща ви се раздава и на другите братя и сестри. Сега какво трябва да стане? Имате десет братя. От баща си и от майка си не може да имате такава любов, както ако бяхте само един на баща и майка. Тогава баща ти и майка ти щяха да концентрират своята мисъл върху тебе и ти щеше да усетиш, че те обичат. Сега имаш петима братя и пет сестри и бащата и майката разпределят онова, което имат, и върху другите. Какво трябва да правите? Като усетиш, че вкъщи

не те обичат толкова, колкото трябва, тогава ще се руди законът – ти отиваш и ставаш търговец. Излизаш вън, в света, да намериш загубената любов на баща си и на майка си, да я намериш в някой друг баща и някоя друга майка, или в някой друг брат и някоя приятелка. Да допуснем, че и там всичко не е реално. Докато намериш един такъв приятел, който да е приятел на тебе и ти на него и да дава любовта си само на теб – дойде още един приятел и влезе между вас. И на този твой приятел любовта започне да намалява. Дойде още един, още трима-четирима – и се случи същото, което се случва и къщи.

Този закон работи в света и всички се смуцавате. Ожени се един момък за една млада мома – прилагам само извода сега. Най-първо, докато момата мисли, че той е единствен мъж, докато няма друг, тя го обича, но утре влезе още един мъж в ума ѝ. Види някой друг човек, хареса ѝ и започва да го сравнява с мъжа си. Мъжът ѝ чувства, че на неговата жена ѝ липсва нещо. После влезе втори, влезе трети, четвърти... Не е лошо, че е влязъл – това са все братя и сестри. Какво трябва да прави тогава? Същият закон е: той трябва да излезе от къщи навън. Някой път някому се иска да умре: той е в каторга, в един затвор с букаи, и не го пуцат. Исква да излезе от затвора, от тия букаи навън.

Хората са много възискателни в своите заключения, безпощадни са. Направил си една малка погрешка, ще те хукат заради нея. Давид² е направил една погрешка, госта голяма, и вече повече от две хиляди години, кой как чете Библията, казва: „Брей, какъв цар е бил, какъв голям престъпник“. Питам: сега в оня свят добре ли му е на Давид? Не му е добре. Всички, които четат Библията, като помислят нещо за него, жегне го то. И Давид трябва да слеза от оня свят при онзи, който чете, и да му каже: „Братко, да ме простиш. Гледай и ти да не направиш същата погрешка. Не ме съди, аз вече забърках тази каша и нося последствията, но понеже желая твоето добро, казвам ти, не върви по моя път“.

Не е ли същият закон с Лазар и богатия³? Богатият вдигна очите си и каза: „Отче Аврааме⁴, прати Лазар да ми намаже гърлото в този огън, в който се мъча“. Каза Авраам: „Не може. Между вас пропастта е така голяма... Условията и законите са такива, че от нашия свят никой не може да дойде във вашия“. Богатият помоли: „Прати Лазар да иде на Земята“. Рече Авраам: „И това не може да стане“. Ето къде е разрешението на целия философски въпрос. Този въпрос не може да се разреши по човешки, както богатият искаше; Авраам му каза, че по човешки не може да се разреши. Въпросите трябва да се разрешат по Божественому. Всички противоречия в света трябва да се разрешат според Божествената Любов. Вие трябва да търсите правата, която Бог ви е дал, с която сте родени, а не някакви наследствени права.

Право е само онова, което Бог ти е дал. Да защитиш онова, което Бог е вложил в теб, това е твое право. Ти имаш право да дишаш въздуха, колкото искаш; имаш право да възприемаш светлината, колкото искаш. Имаш право да ядеш всеки ден, но нямаш право да напълниш хамбара си с жито и да мислиш, че си се осигурил – това нямаш право. Христос дава един пример: нали авторитет трябва. Ако аз го разкажа, ще речете: „Измислено е“. Христос откъде го е измислил? Някой си богат човек си направил нови хамбари. Нивите му дали изобилно жито. Като напълнил хамбарите, той казал в душата си: „Осигури се и за много години имаш да ядеш. Яж и пий и не бой се!“. Бог му казал: „Безумни, тази вечер ще извадя душата ти. На кого ще оставиш това?“. Онова, което е в хамбара, не е твое право; богатството на другите хора не е твое право. Право е това, което носиш в ума си; право е това, което носиш в сърцето си; право е, което носиш във волята си, в тялото си. Ако ние бихме сложили за основа този морал, по-лесно бихме се поправили.

Може да внесем един закон за хигиената. Понеже преди няколко време казах да се съберат десет сестри и братя, които страдат от стомах, и че ще им дам начин за лекуване, всички сестри се нахохориха – и те искат новия

начин за лекуване на слабия стомах. Не може вие да се лекувате без любов. Най-първо се изисква да бъдете господар на вашия ум, че посторонни мисли и желания да не ви мъчат. Вас ви мъчи, че някой си имал по-хубава къща, че някой си имал по-хубави грехи. Вас ви мъчи, че някой си имал по-хубави обуца, че пиано имал, че цигулка имал, че хубави грехи имал. Вие се заблуждавате: всичко туй, което имате, ще ви се вземе и ще останете като суха клечка. Какво ще правите, я ми кажете? Кажете ми, защо се заблуждавате? Къде е Авраам, къде са неговите деца? Авраам имаше само един син, един законен син по дух. Имаше и още един син по закона на жена си, тя му наложи и друга една жена – това беше синът на плътта.

Питам сега: колко жени трябва да имат хората? Колко жени имаше Авраам? Две. Колко жени имаше Йов⁵? А колко имаше Соломон⁶? 300 жени и 600 наложници. Вие се възмуцавате от многоженството, но и многоженство има в Природата. Една царица на пчелите колко любовници има. По 400–500 са вътре, за които пчелите хас не струват, но те са идеал за царицата. Ако осакатите тия бръмбари, тя не може да носи яйца. Докато гледа тия възлюбени, царицата има стимул да работи. И при мравките има многомъжество. Сега вие може криво да разберете закона: това е едно преходно състояние. Питам: какво губи тази царица, след като снесе 30–40–50 хиляди яйца; какво спечелва? Спечелва, че е станала малко по-голяма. Тя се е умножавала много и се е увеличила пропорционално на работата си.

Сега тия два порядъка аз ще ги пренеса на друго място. Многоженството е в сърцето, многомъжството е в ума – там многомъжство има. В ума жените заповядват, в сърцето мъжете заповядват. В сърцето жените служат, мъжете заповядват, а в ума е точно обратното. Как ще проверите това? Ще го проверите, както проверяваме онова, което ми каза онзи хидролог – че на 75 метра дълбочина има една река, широка 4 метра и дълбока 2 метра и 40 сантиметра. Научна работа е това. Някой път и аз вземам в ръцете си пръчката, а тя се огъва.

Има неща в човека, които са верни, има неща, които са лъжливи. По някой път вие познавате дали нещата са верни, или не. Верните неща не оставят сенки: нещо, което е вярно, не оставя никаква сянка в човека. Тия мисли, които не носят никакви сенки, тия чувства, които не носят никакви сенки, и тия постъпки, които не носят никакви сенки, са винаги абсолютно прави. Всички ония мисли, чувства и постъпки, които носят известни сенки, са отчасти прави. Щом имаш едно раздвояване между ума и сърцето, то мисълта ти не е права; ако имаш раздвояване между ума и сърцето, чувствата не са прави. Щом имаш раздвояване между ума и сърцето или някаква дисхармония, тогава постъпките не са прави. Когато умът и сърцето са в хармония, и постъпките са в хармония и в съгласие; тогава човек не прави погрешки. Когато умът е в съгласие със сърцето, погрешки не стават.

Единствената погрешка, която е влязла в света, е когато ние мислим в себе си, че няма кой да контролира нашите мисли и желания. Има нещо, което става вътре в нас. Душаш – и право да е, и криво да е – оставяш го така да минава. Никога не оставяйте в себе си една крива и неустановена мисъл, никога не оставяйте в себе си едно неизправено желание; никога не оставяйте в себе си една крива постъпка. Това никой не го вижда, но не оставяй тия неща. Погрешките се дължат на един космически прах, който преминава през твърдата почва, през вашата глава, през мозъка ви и се наслаява в клетките. От нечистите мисли се зараждат много болезнени състояния. Ако вие оставите най-чистата стая и се върнете след една година, ще намерите най-малко половин сантиметър прах в нея. Откъде е дошъл? Ако херметически затворите стаята, може да не влезе никакъв прах, но при такива обикновени стаи през пукнатините прахът ще влезе.

Казвам: такива пукнатини имате и вие. През пукнатините на вашите очи, през пукнатините на вашите уши, на вашия нос, на устата ви, през седемте милиона пори, които имате, толкоз космически прах ще влезе, че вие ще се намерите в чудо. Седем милиона прозорци имате, те са отвърстия за вас. На тия прозорци по някой

път маджунът на джамлъците се е развалил. Казвате: „Вече нещо лошо ми става“. Отговарям: космически прах е влязъл вътре. Те го наричат лоши мисли, лоши желания и лоши постъпки, има нещо дисхармонично. Постоянно в света човек трябва да чисти. Законът за чистенето, това е законът за Любовта. Любовта е един огън, който трябва да влезе и да чисти. Той като влезе, чисти всички прах. Като се пречистиш, стане леко на ума ти, на сърцето ти, в теб настане мир. Знаете ли някой път колко страдания трябва да прекара човекът, за да се пречисти?

Всички вие търсите един нов път. Няма по-нов път, това е най-новият път. Единственото нещо, което може да пречисти човека, то е Божията Любов. Аз сега чета във вас, вие казвате: „Висока работа е това, туй никои досега не го е направил“. Христос, като влезе в храма, направи един камшик и изгони всички търговци. Може ли Той да поправи църквата, всички църкви поправени ли са? Коя църква е поправена сега? Всички цитират това буквално, но този камшик не е нищо друго освен пречистване. Туй, което направи Христос в храма, и ти ще го направиш в себе си. Ти като влезеш там, ще пречистиш своите мисли, ще пречистиш своите чувства и своите постъпки. Ти си храм в себе си. Ние искаме нещата отвън да станат – много добре чистим обувката си, мажем ги и постоянно даваме наставления.

Някой път на мене ми дотяга да ми разправят, че еди-коя си сестра ходила с някой брат. Казвам: „Като ходи, какво има?“. Еди-кой си брат ходил с еди-коя си сестра. Че ходи, ходи – Господ ги е направил да ходят. Казват: „Господ ни каза да ходим“. Щом като Господ им е казал, съгласен съм. Обрала някои крушата и казват, че Господ им е казал да я оберат. Какво ще му казвам на някого да не бере крушата, щом Господ му е казал да я обере? Други говорят: „Господ ни каза да се оженим“. Щом Господ им е казал, добре са направили. Родили му са се деца, казва, че Господ им е рекъл да се родят децата. Както Господ е казал, много добре е станало. Умряло детето: казал е Господ, умряло е, какво да му направя?

Родило се е, казал е Господ да се роди. Питам: „Защо ме занимавате с тия работи?“. Умряло е – много добре, изпълнила се е Волята Божия; родило се е – много добре, изпълнила се е Волята Божия.

Ходят двама – много добре; оженили са се – много добре; приказват си, бият се – много добре! Лошото е в оплакването. Лошото не е, че са те били – не говори за биенето. Този, който е бил някого, е вдигнал прах и ще има много кихане. Казвам: не трябва да изтупваш нещо по този начин. За в бъдеще биенето ще става по друг начин. Като искаш да накажеш някого, да идеш да го нахукаш, ще вземеш една кошница с най-хубавите плодове, ще му ги занесеш и ще кажеш: „Братко, имам желание да те нахукам. Изяж тия плодове, че да ми гадеш мнението си“. Тъй ще бъде бъдещото хукане. Или искаш да нахукаш някого – ще му занесеш хубави грехи и ще кажеш: „Облечи тия грехи и ми кажи мнението си“. За в бъдеще, когато искаш да набиеш някого, ще му купиш обуца, ще му купиш шапка, ще му купиш апартамент, ще му купиш автомобил, ще му гадеш градина. Че кой от вас не би желал така да ви набият?!

Сега ние разглеждаме нещата тъй, както Бог е впрегнал света. По кой начин Бог бие хората? Когато иска да накаже някой човек, Той го направи богат; когато иска да накаже друг човек, направи го сиромаш. Когато Бог иска да накаже някой човек, направи го учен; когато иска да накаже друг човек, направи го невежа. Но и невежият, и ученият са богати, само че единият знае как да използва богатството си, другият не знае как да го използва. Единият направи добро, другият направи лошо. И лошият, и добрият брат – и двамата са богати. Значи съдията, когато съди и осъжда едного, не е ли лош за този, когото осъжда? Казва осъденият: „Лош съдия е този, осъди ме“. Когато съдията оправдае, той казва: „Този съдия е добър“. Питам: кога съдията е прав – когато осъжда или когато оправдава? Съдията може да е крив и в единия, и в другия случай. Осъди той някого и не го осъди както трябва; или го оправдае несправедливо. Казвам: кой е най-добрият съдия? Който нито съди, нито оправдава.

Дотогава, докато имаме външни съдии, ние ще имаме досегашния порядък. Когато станем съдии сами на себе си, сами да заповядваме да се съдим, няма да имаме нужда от външни съдии. Няма какво аз да ви съдя: нито ще ви съдя, нито ще ви оправдавам. Пита някой: „Права ли е тази постъпка?“. Както си го направил, добре е. Изял си кокошката – добре си направил; не си изял кокошката – пак добре си направил. „Искам да ям месце.“ Добре правиш. „Не искам да ям.“ Пак добре правиш. Кое е правото? Правото ти ще го намериш.

За себе си аз зная кое е правото; зная, ако искам за себе си да заколя една кокошка. Защото и аз ям печени кокошки – без вие да знаете, ям кокошки. Аз си направя една кокошка от ябълки, направя си кокошка от круши, от картофи, или някой път си направя кокошка от ряпа. Казвам: „Тя е жертва заради онази, живата кокошка“. Казвам на картошките: „Нека кокошката да живее, пък вие трябва да прогресирате, още сте останали много назад в своята еволюция. Тези кокошки са много прогресирали, не бива да страдат. А крушите, сливите и вие трябва да прогресирате, много назад сте останали в своята еволюция“. Ние ги ядем, за да прогресират. Всяко нещо, което прогресира чрез нашето ядене, то е Божественото. Всяко нещо, на което спираме неговия процес, не трябва да се яде.

И в преносен смисъл Христос казва: „Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, нямаме живот в себе си“. Значи трябва да заменим месото за човека със Словото. Словото, това са неговите картофи, неговите плодове. Ако обичате гумите на един човек, обичате и него; ако не обичате гумите му, вие не го обичате. Само Любовта цени. Вие може да познаете обичта на някого, щом той отдава внимание на словото ви – тогава той ви обича. Казвам: докато не обичаме гумите, с които говорим, ние не можем да се обичаме реално. Та казвам също: истинската любов не съди дали умно се говори, или не. Всяко нещо, което любовта казва, е умно.

Сега вие влизате в едно вътрешно стълкновение. Аз гледам: мнозина се спъват от това, как ние живеем. Как живеем? Ако е за живота, аз виждам всички неща, но ако

е за престъпленията на хората, си турям десет була, за да не ги виждам. Казвам: Господ ги търпи, аз как няма да ги търпя – какво ще се меся, какво ще се безпокоя? Често слушам у съседа ни кокошка да кряка. Зная, че я колят. Аз проповядвам едно учение на мир, но какво да му кажа, как да помогна на кокошката? Тя кряка. Като заколят една кокошка, отивам в другия свят да ѝ помогна, отивам да я посрещна. Посрещам кокошката и ѝ казвам: „Той те изяде, но добре направи. Защото ако не те беше изял, аз нямаше да те посрещна. За в бъдеще той няма да те яде, това беше последното ядене“. Като чуя, че някой е изял една кокошка, казвам, че това е последното страдание за нея. Доиде някой, че ми се оплаква – той иска да го избавя. Трябва да те изядат, че тогава да те избавя.

Как ще изтълкувате това? Ако не се отречете от всичко, което имате в света, вие не може да изпълните Волята Божия. Но не трябва външно да се отречете. Ти гадеш нещо и после казваш: „Аз дадох имането си“. Не, не, ти трябва да се радваш, че всичко си раздал. Най-първо не е вярно, че си дал имането си. Кое в света е твое? Казваш, че си дал имането си. Всичко е чуждо, всичко е на Бога. Казваш, че си направил това и онова. Не е право! Казваш за някого: „Аз съм го учил“. Но и тебе учиа. Знанието не е достояние само на един. Откъде иде знанието? Всички сме научени от Бога, Той ни е научил. Ти трябва да съзнаваш в себе си, че онова, което Бог ти е поверил, го раздаваш на хората – това е талантът. А ти съжаляваш, че си направил добро. Като дойде Господ да търси доброто, ти си заровил този талант⁷, затова Той ще каже: „Вземете и този талант от него“.

Правото учение е това: да не се месиш в чужди работи. Тук често ми се оплакват, че доста блага имало на Изгрева. Казвам: пролетно време е, топят се снеговете; ще дойде сухото време. Ако ние разсъждаваме като света, ще имаме същия резултат като него. От толкова хиляди години хората страдат – няма дом, който да е щастлив. Казвам: правото учение е да поставиш онази

Любов в лицето на всеки човек – и като го срещнеш, да мислиш да изпълниш Волята Божия. Двама души, като се погледнете – и той, и ти да помислите да изпълните Волята Божия. Той да иска да ти направи услуга и ти да бъдеш доволен; ти да мислиш да му направиш услуга и той да бъде доволен. Сега всеки се среща с другите и очаква те да бъдеш в негова услуга, а той никому да не е в услуга. Не е така! Земята постоянно се върти, Слънцето постоянно огрява от едната и от другата ѝ страна, всичките ѝ части равномерно се осветяват и огряват. По същия този закон и ние се движим по Земята и Божията Любов ни озарява равномерно, всичко съразмерно расте. Ако престанем да се въртим и да ни огрява Слънцето, тогава ще заприличаме на Месечината. Трябва да станем умни хора, да знаем как да заменим всичко с този нов порядък на нещата.

Тия десет девици, когато младоженецът дойде, защо да не ги пусне да влязат? Закъснели са малко с половин час, защо да не ги пусне? Законът е такъв: цом залезе Слънцето, не можеш да се ползваш от светлината му. Следователно ти трябва да имаш изкуствена светлина. Значи вечерно време девиците не ги пуцат, понеже няма светлина за тях. Всеки, който влиза, трябва да носи своята светлина. В Божествения свят, ако сам не носиш светлина със себе си, ти не можеш да влезеш. Там никой не може да помага със своята светлина. Само Бог е единственият, който ни помага със Своята светлина. Като влезеш в Божествения свят, трябва да отразяваш Божествената светлина. Ако само я поглъщаме и не я отразяваме, там ще бъдем тъмни тела, безплодни. Земята, макар сега да не образува своя светлина, взема светлината от Слънцето, за да изработва и поддържа живите същества. Част от тази светлина се отразява. Вие сега виждате, че Месечината изгрява и осветява Земята, но тя не може така да я освети, както Слънцето.

Казвам: нашата светлина или Божествената светлина трябва да озарява всички ни. Вашите мисли, вашите чувства и постъпки може да ви лишат от Божестве-

ната светлина. Когато мислим право, и Божествената светлина иде в нас право. Когато чувстваме право, и Божествената светлина иде в нашето сърце право. Когато постъпваме право, и Божествената светлина иде в нас. Всеки ден разположението ни, състоянието ни зависи от нашето отношение към съзнанието на Бога. Както ние постъпваме, така и Господ постъпва спрямо нас. Щом ти обиждаш хората, и те ще те обиждат; щом ти обичаш Господа в другите хора, и те ще те обичат. Хората са се нагласили да обиждат Господа в себе си. С туй, гето се карате, вие хукате Господа. Аз не мисля, че хората едини други се карат – всички оскърбяват Господа, Който живее в тях. Някой казва: „Обидих другите“, но и той е обиден, и всички са обидени.

Кой е обиденият? Обидата седи в това, че има една неправда, която вършим, че не постъпваме според закона на Любовта. Доjde някой при мене, нахраня го: той с неговата лакомия иска да го осигурия и за утре. Няма какво да иска от мен – като обядва, да не мисли за вечеря. Един обед на ден е достатъчен, но като му дадеш обед, иска и вечеря; като му дадеш обуца, иска и шапка, иска апартамент, иска автомобил. Всички ненужни страдания идат от излишните желания. Тогава каква е разликата между богати и сиромаси? Сиромасът казва: „Виж как Господ го е благословил него“. Тогава как благослови Той богатия, при който живееше бедният Лазар, как го благослови Господ? Че туй ни най-малко не е благословение. За един човек, който страда от една болест, това не е благословение; когато човек страда от смущение, това не е благословение. Когато престанат смущенията и доjde онази, вечната радост, вечното здраве, тогава е дошло и вечното благословение. Ако вие мислите, че имате Божието благословение, аз не мисля така.

Сега някой казва: „Учителя да ми направи един апартамент“. Апартаменти не съм правил: ако му направя апартамент, ще бъде два пъти по-лошо. За в бъдеще съм решил, че който не работи, и това, което има, ще му се вземе. Учение и работа трябва! Който работи, който

мисли, който чувства, който постъпва, ще се благослови, а не сега да ви е страх. Но сложете вече новия начин. Бог изисква от всички ви вече да мислите право, да чувствате право и да постъпвате право: тъй както вие разбирате, не както е писано в Библията, не и както аз ви говоря. Това, което аз ви говоря, и това, което вие разбирате – съединете тия две неща. Онова, което аз мисля, и онова, което вие мислите, ще го съединим – и тогава ще идем при Бога. Каквото вие мислите и каквото аз мисля, с него ще идем при Бога – и ще го съединим с онова, което Господ мисли. Това е правият живот сега. Ще вземем аз каквото мисля и вие каквото мислите... След това ще идем при Бога – ще видим Той какво мисли и ще съединим тия трите неща – тогава ще станем хора на новата епоха, която влиза в света. Хората като се обичат един друг, ще идат тогава да обичат и Господа. Това е сега новото учение.

Аз съм на страната на онези, които мислят право, чувстват право и постъпват право. Тук на мен ми хареса един пример. Една от най-младите сестри на Изгрева иде при мене и казва: „Учителю, намислих да помогна на една сестра“. Намислила е да ѝ даде една госта крупна сума. Питам я: „На тебе не ти ли трябва?“ „Аз ще спечеля пак, искам да ѝ помогна“. Казвам ѝ: „Няма ли да съжаляваш после?“. Отговаря: „Не, аз ще работя“. Казвам ѝ: „Направи това, което си намислила, то е право“. Тя ме пита да направи ли това, което е намислила, или не. Бих желал и вие да имате идеята на младата сестра.

Добрата молитва

29 септември 1940 г., неделя, 5 ч.с., София, Изгрев

РАБОТА ЗА ЦЯЛОТО

*Добрата молитва
В начало бе Словото*

Ще прочета 12. глава от Първо послание към коринтяните. Апостол Павел ще ви покаже още по-превъзходен път.

Духът Божий

Тази глава е писана, понеже считам, че между старите християни е съществувало едно недоразумение. Излизането от един стар порядък и влизането в нов всякога дава едно противоречие. Детето, докато е малко, всякога се съгласява с всичко. Като порасне, започне да се различава от баща си и майка си, проявява своята воля. То иска някакво свое право, започва да възразява. Като беше малко, каквото бащата каже, минава за закон, каквото майката каже, пак е закон. После детето казва: „Баща ми не постъпи добре“.

Въпросът сега е за гърбите, за пророчествата, за служенето, за господаруването. Трудно е по някой път да говори човек. Като говори много – лошо; като говори малко – пак лошо, съвсем да не говори пък – още по-лошо. Ако много мисли – лошо е; ако никак не мисли – пак е лошо. Човек трябва да намери онзи истински път на служенето. Ако се усмихнеш – лошо, ако не се усмихнеш – пак е лошо. Сега не че е лошо да се усмихваш, но трябва да знаеш къде да се усмихнеш и къде да не се усмихнеш.

Сега всеки един от вас е готов да даде съвет някому. Няма някой от вас, който да не е способен да даде добър съвет комуто и да е. Дойде някой път момент, че и на себе си не можеш да дадеш съвет. Дойдеш до едно място,

речеш да направиш нещо – колебаваш се дали е право, или не. Трябва да гоиде някой да ти каже дали това нещо е право, или не. Обичаш някого и не знаеш дали обичта ти е права. Толкова време хората обичат и те са станали специалисти по любовта. Досега и майката изучава любовта, и бащата изучава любовта. Но и майката, която най-много я е изучавла, още не се е специализирала в любовта. В нея има по някой път пристрастие. Казвате: „Лесно е човек да не бъде пристрастен“. Но пристрастието е една хлъзгава почва – да не попадне човек там. И най-силният, като попадне там, се хлъзга така, както и глупавият – умният и глупавият еднакво се хлъзгат. Само да не паднеш там! Да не мислите, че умният, като попадне там, няма да се хлъзга... Ще се хлъзга на общо основание, няма къде да се хване.

Сега аз ви говоря върху една тема и вие всички мислите, че живеете в един уреден свят. По някой път спорите защо това се е случило. Светът, в който живеете, не е уреден. Той е под влиянието на един уреден свят, но светът, в който ние живеем, е неорганизиран. Всички например нямате способността да нареждате нещата. Вие не знаете къде да турите един стол, къде да сложите една маса, не знаете как да се облечете, нямате вкус. Сега шапките ги накривяват едни на една страна, други на друга страна. Това е вкус, но като накривиш шапката, това накривяване трябва да съответства на една линия. Българите често си накривяват калпаците. Когато българинът си накриви калпака наляво, какво тълкувание ще гадате? Сърцето си е уредил, в чувствата е уреден; казва: „Тази работа я уредих“. Когато в умствено отношение си е наредил работите, накривява шапката надясно. Когато пък тика шапката си назад, той е отворен, казва: „При мене няма скрито-покрито“. Когато българинът крие нещо, той си туря шапката чак до веждите – работите му не са уредени. Щом шапката му е надолу, работите не са уредени. Психология е туй – без да разбира, той прави това.

Аз казвам, че накривяването на шапката зависи от вятъра. Когато вятърът вее отляво, шапките се накривяват наляво; когато вятърът духа отляво, шапките се накривяват надясно. Когато вятърът духа отпред, шапките се накривяват назад; когато вятърът духа отзад, шапките се накривяват напред. Много естествено е това, каква философия има? Та казвам: не сме криви ние, крив е източният вятър, който е накривил шапките наляво; крив е южният вятър, който накривил шапките надясно; крив е северният вятър, който накривил шапките назад; крив е западният вятър, който е накривил шапките напред. Да му мисли вятърът! Но ако искаш шапките да не са накривени, когато духа вятър, не излизай от къщи; като престане, излез, за да не ти накриви шапката. Когато духа южният вятър, не излизай от къщи, ще ти накриви шапката надясно. Накривената шапка някой път донася много голяма пакост, понеже щом се изкриви шапката, изменя се равновесието на човека. Този човек, на когото шапката е накривена наляво, е изгубил равновесие в умствения свят, че сега се навежда да държи равновесие. Хубаво ще знаете, че може да сте изложени на една опасност. Утре престане да духа вятърът, тогава шапката се намества и вие изгубвате равновесие, политвате и пагате. Ако си на някое въже, акробат ако си, ще се случат голямо нещастие.

Сега на въпроса: казвам, че живеете в един неуреден свят. Някои от вас сложите нещо някъде, но не знаете къде сте го сложили, забравите го. Значи паметта ви е слаба: турите го някъде и след един-два часа забравите. Един дядо Стоян ми разправяше: „Станал съм съвсем разсеян. Тръгнал съм един ден да си търся лулата. Турил съм лулата на ухото си и съм забравил. Питам бабата, питам децата къде ми е лулата. Малкото ми внуче казва: „Дядо, лулата ти е на дясното ухо.“ „Тъй ли, синко, кой, дядовото, я е турил там?“. У някои този център на причинността не е развит – не можете да разсъждавате от причини към последствия. Минава някой човек, че ви бутне с лакътя си. Във вас има едно подозрение, като ви

бутне някой. В една тълпа като минавате и ви бутат хората, тогава не правите възражение. Ако се намерш в една голяма тълпа и те притискат хората, кому ще се сърдиш? Но ако е някой сам наблизо и те дръпне, ще му възразиш.

Онези, които разсъждават, трябва да знаят причините защо става нещо. Представете си, че някой е сиромас, а не знаете причините за сиромашията. Най-първо сиромашът е разточителен. В него способността да разсъждава от причината към последствието не е била развита. После той е имал едно самозаблуждение, че Господ ще оправя работите. Господ е направил работите, но Той ги дава с дажба. Когато плодовете зреят, вие мислите, че имате право да съберете с хиляди килограми плодове. Това е човешко разбиране. В Природата на всеки един човек е определено количеството храна, която му се дава; храната е определена, въздухът е определен. Някой път въздуха, който ви се дава, не го употребявате, и ако можеше той да се продава, щяхте да станете богати, понеже имате хиляди килограми въздух, който не е определен. Ако можехте да го продадете по 10, 15, 20 лева... Всеки един от вас, както ви виждам, има по 20 хиляди килограма въздух събран, а няма къде да го продаде. Ако можехте да го продадете по 20 лева, щяхте да вземете една почтена сума, 40 хиляди лева. Но вие не можете да го продадете, гържавата конфискува туй, което не употребите. Господ не дава въздуха да се продава. Макар че не дава да се продава, пак хората някой път го продават. На болния английски крал носили въздух от планината – така го лекували. Не оставяли въздуха да влиза през прозореца, а през особени железни съдове, в които го събирали, и постепенно пускали оттам този въздух.

Сега аз искам да ви насоча ума в една посока. Казвате: „Господ ще даде“. Господ отдавна е дал. Ние трябва да знаем какво ни е дал Господ и какво сме развили. Какво сме развили от това, което Господ ни е дал? Някои от вас минавате за религиозни, но ни най-малко не сте религиозни. Някои от вас говорите за Божията Любов, но тя

ни най-малко не е развита във вас. Когато главата горе на средата е хлътнала, ни най-малко любов към Бога няма такъв човек. Който много говори, че обича Бога, пипни главата му на средата отгоре: ако е хлътнала, няма любов, ако не е хлътнала, има. Някой от вас може да говори за милосърдие. Но ако отпред главата му е хлътнала, милосърдие няма, ако челото е издигнато, има милосърдие: там скрито-покрито няма.

Мнозина минават за милосърдни, които не са милосърдни; мнозина минават за религиозни, които не са религиозни. На теория знаете какво е християнство. Теоретически религиозните хора всичко знаят, но тия теории повече от половината не са верни. Идеята за Бога не е вярна, идеята за рая не е вярна, идеята за любовта не е вярна, идеята за надеждата не е вярна, идеята за отношението на хората не е вярна. Кое е вярно тогава, кажете ми? Ти чувстваш нещо и казваш: „Аз обичам всичките хора“. Не се минават няколко дена, дойде някой човек, иска да му направши някоя микроскопическа услуга, ти не си готов, питаш: „Сега ли намеру?“.

Аз съм опитвал особения характер на българина. В една къща българинът е готов да услужва на другите хора, но с чуждото. От 30 години го наблюдавам... Като дойде някой да ме пита нещо, понеже нищо не вземам, ще ме попита най-първо за себе си – че боледувал нещо. След като кажа за него, ще ме попита за баща си, за майка си, за брат си – ще нареди десет души. По някой път ми казва: „Коремът ме боли“. Отговарям: „Имай вяра!“ . Казва: „Баща ми...“ „Вяра!“ „Майка ми...“ „Вяра!“ „Съсегът...“ „Вяра!“ „Че как с вяра?“ „Вяра и топла вода“. Харесва ми в него една черта. Като му река: „Вяра и топла вода“, казва: „Виж ти, ние сме били прости хора. Лесна работа било – вяра. Ще им кажа на тях“. След като дойде втория път, рече: „Вярата и топлата вода поправят всичко“. Казвам: „Ако си пил топла вода без вяра, не хваща нищо. Топлата вода с вярата хваща, а без вяра не хваща“.

После по някой път българите са интересни. Като му кажа нещо, пита: „Колко да ти платя?“. Тук имаше едно време един адвокат. Понеже правех тогава научни изследвания, мерех главите, той научил това и дошъл. Виден адвокат беше, сега е в оня свят. Казва: „Ти мериш главите, но да знаеш, че аз съм семеен човек“. Осведомява ме, че е семеен, понеже се страхува, като премеря главата му, да не поускам много голяма сума, та да осиромашее. Казва: „Деца имам“. Гледам го и му рекох: „Тия работи аз ги правя даром, понеже се занимавам с научна работа. Интересуват ме човешките глави. След тебе ще измеря още няколко. Даром го правя“. Тогава си отвори очите, каза: „Много благородна работа, много добре постъпваш“. Като рекох, че е даром – много добре; ако бях казал, че вземам по 5–6 хиляди лева, тогава друго ще мисли.

Английските гадатели, хиромантисти, френолози или астролози, като идеш при тях да ги питаш дали едно предприятие ще върви, ще ти гадат съвет по законите на астрологията, но ще ти кажат да платиш пет или шест английски лири; а някой път и десет ще гадеш. Ако не гадеш десет лири, нищо не дават. Десет английски лири ще гадеш и астрологът ще ти даде съвет на търговски начала. Днес като гойдат десет души по десет лири – сто: и астрологията върви. Тук, в България, пет лева ще гадат всичко на ден. Един ще гоиде на деня и гадателят с пет лева гладен ходи. На гадателите им липсва нещо – те гадаят, без да имат прозрение. Щом гадателят не знае колко души ще гойдат днес при него, той не е гадател. Онзи, който знае колко души ще гойдат, колко души ще платят, той е гадател на сметка. Като гойдат, гадателят не трябва да иска нищо. Българинът много вярва. Като каже един гадател нещо някому и му рече, че нищо не взема, онзи казва: „Ще вземеш, защото ако не ти платя, туй, което ми казваш, няма да стане“. Българинът вярва, че като плати, предсказаното ще стане. Тогава, за да не изгуби вярата си, че няма да стане, каквото казвам, река му: „Каквото ти се откъсне от сърцето, това дай“. Като оставиш българина да даде, каквото му се откъсне от сърцето, той щедро дава.

Аз да ви разкажа моите наблюдения. От 12-та година, когато правих моите наблюдения, като го оставя българина да плати за късмет, най-голямата му щедрост е 50 лева – 50 лева златни бяха тогава. 50 по 30, това са доста пари – 1500 лева, туй не е малка сума. После аз ги предупреждавах, казвах: „Внимавайте какво давате: при 10, 20, 30, 40, 50 различно върви късметът“. Тогава пак се интересуват: кое число е късметлия. Като му кажеш, готов е да го даде. Число, което не носи късмет, нищо не дава. Тогава казвам на човека: „Това правило го пазя за себе си. Ако искаш да знаеш, късметлия число е това, дето като го гадеш, не произвежда противоречие в ума ти. Ако ми гадеш нещо, а после съжаляваш, че много си дал, не върви. Като гадеш, да ти е приятно и в ума, и в сърцето. Това е късметлия число“. Онзи отговаря: „Мъчна работа е“. Рекох: „Не е лесна работа. Като намериш това число, то работи хубаво“.

Сега живеем в един неорганизиран свят. Казвате, че знаете това. Всички сме на Земята, но има малко умни хора. Ако е за умни хора, малко умни, организирани хора има. Мислиш ли, че ако дойде човек от един организиран свят, ти ще го подозираш? Още като влиза човекът, разглеждам го съвестен ли е той. Ако личните чувства са развити в него, честен е. Щом е съвестен и честен, същевременно пък има и любов към Бога; и ако е разумен и разсъждава – в този човек имам доверие. Тогава може да изляза от къщи и да го оставя – той нищо няма да бутне. Но дойде някой: очите му играят, съвестта му не е развита, личните, религиозните чувства и разсъждението му не са развити – значи обича да пипа, ръката му е дълга. Като изляза, той току проточи ръката си, вземе нещо – и се свърши въпросът.

Но това е навик. От животинското царство хората се научиха да пипат там, дето не трябва. Мислите ли, че като узреят черешите и дойдат някои птици, ще ви питат дали трябва да си откъснат, или не. Тук имаме една малка черница: като узреят най-хубавите черници, ядат ги врабчетата. От тях човек не може да се вреди:

цом узреят хубаво, те ги изяждат. Гледаш: долу са нападнали узрели, но всички са накълвани. Зелените са останали, зрелите са изядени; но падналите са напрашени. Мислил съм какво да правя и още не съм измислил. Трябва да хвана един човек да ги пази от врабчетата. Не им се сърдя, казвам: „Ако и аз обичам черниците, ще се уча от тях“. Казвам: здравословно е да се ядат черници. И действително, те са хубаво ядене за онези, които имат слаб стомах, лечебно действат. Понеже стомасите на тия врабчета са разстроени, те ходят да се лекуват. Тогава ще насадя още 4–5 гръвчета, че след като се излекуват те, да останат и за мене.

Има цяла наука какви плодове да яде човек, понеже те различно въздействат на човешикия мозък. Има плодове, които въздействат на личните чувства на човека, защото този център на съвестта трябва да се подхранва. У онзи център, който не е хранен добре, и съвестта не е добре развита – в тия хора съвестта е слабо развита. У тия хора, които не са хранили добре центъра на вярата, тя слабо се проявява. Казвам: най-първо човек, като приеме една храна в стомаха, трябва не само да я сдъвче добре, но да я хареса с ума си, да я обича със сърцето си, а и волята му трябва да вземе участие. Ако в яденето умът не взема участие, ако сърцето и волята не вземат участие, това ядене не е намясто, то не може да ни ползва. Понеже в яденето Бог изпраца Своето благословение за всички удове, всяко нещо трябва да иде на неговото място.

Досега аз не съм ви кавал, но сега ще ви кажа в какво седи новото ядене. Като седнеш да ядеш, пет минути ще мислиш, ще се помолиш на Господа, като ядеш, яденето да иде точно на това място, където е определено да иде. В главата да отиде, в гръбовете да отиде, по цялото тяло да отиде, че всичките клетки да се хранят. Ти седнеш, но не питаш Господа, а казваш: „Да върви където ще“. Тогава яденето отива, където ще, но така, че някои от вас куцат, някои коремът ги боли, други – стомахът, бъбреците, черният гроб, жлъчката – и постоянно се

явяват лекари, които ги лекуват. Не е лошо това. Вие ще кажете: „Така не е икономично, пет минути да чакаме – бързате, работа имаме“. На три яденета по 5 минути да се бавиш, за 3 пъти – 15 минути. Ако ти не отделиш 15 минути да мислиш върху яденето, скъпо ще платиш през целия си живот. Сто дена в годината по 15 минути правят 1500 минути – колко часа прави това? Работата е, че това време го считате за изгубено, пък то е спечелено време. На вас не ви трябва много да мислите. В Природата съществува един закон. Когато искате да решите някой въпрос, вие искате да мислите понякога дълго. Пет минути да мислиш е достатъчно: пет минути като мислиш, каквото решиш, е достатъчно. Ако мислиш 20–30 минути или цял ден, пак същото ще решиш.

Казвам: в този неорганизиран свят, в който живеем, по някой път забравяте, паметта ви е слаба. Някой път не знаете къде сте турили нещо – значи способността ви за ред е слаба. Друг път не можеш да определиш колко тежи един предмет. Вие носите един предмет и някой път казвате, че е по-тежък, отколкото е. Като го премериш, видиш колко тежи, но като го вдигнеш с ръката си, не можеш да кажеш колко тежи. Премериш го – тежи два пъти повече. Някой път не можеш да прецениш една тежест. Ние се подценяваме или надценяваме, не знаем какво можем да направим в даден случай. Защото за всяка една работа, която вършим, от каквото и характер да е, има определено време. Не мислете, че имате цяла година време да мислите върху известна работа.

Най-първо, като дойдеш на Земята, първите седем години ще учиш едно, вторите седем години ще учиш друго, а третите седем години ще учиш трето. Първите седем години си на физическия свят, вторите седем години си в астралния свят, третите седем години си в умствения свят, а четвъртите седем години – в причинния свят. Горе във всички тия светове ще минете. Тъй щото след 49 години на теб ще ти се дадат условия да ти се повтори нещо. Ако нещо не си направил, ще ти дадат пак същите условия да направиш това, което си

пропуснал. Ако втори път не го направши, след 49 години ще имаш пак същите условия. В живота два пъти ти се дават условия за нещо. Значи онзи е умен човек, който използва първото условие. Използвайте условията, които сега ви се дават.

Сега мнозина от вас казват: „Второто прераждане...“. Много глупава работа е второто прераждане. Дали ще се преродиш, това е въпрос: ти не си сигурен, понеже в прераждането има голяма конкуренция. Ще попаднеш в някоя група, дето не всички се прераждат в едно и също време – има много големи конкуренти. Казваме, че обикновено чакаме 45 години, за да се преродим, но понякога чакаме с години; а някои чакат 1500 години да се преродят. Сега 45 години са условие да дойдете на Земята. Теорията е такава, но на опит не може да се докаже. Това може да се докаже, но трябва да имате съответстващи способности. Можеш да докажеш нещо за светлината на един, на когото очите са здрави, но на този, на когото очите не са здрави, какво ще му доказваш за светлината. Или може да докажем нещо за музиката на човек, чиито уши са здрави; ако не са здрави, какво ще доказваме разликата между един тон и друг.

Да допуснем, че всички от вас страдат от една ревност. У децата се забелязва ревност. Ако майката даде на едното дете две ябълки, пък на другото даде една, в детето, което има само една ябълка, се ражда ревност. Как така майка му да го пренебрегне, как така да даде на него една ябълка, а на другото – две? То не може да разбере причината. Всички страдате от това. Например вие страдате по някой път, че са ви пренебрегнали. Що е пренебрежението? Значи някому са дали две ябълки, а на вас – една; някому – пет, а на вас – само една. Някому са дали една, пък на вас – само едно парченце, както онзи ген аз ви дадох само по едно зърно грозде. Не казах, че ще ви дам по две. Ако бях казал, че за по-напредналите братя ще има по две зрънца, а за който е по-ненапреднал – по едно, цял спор щеше да има. Казах: на всички, напреднали и ненапреднали, по едно зърно. Аз виждах, че пак имаше

една несправедливост: на някои зърната бяха по-големи. Пригответе съм цяла кошница, че с онези от вас, които са онеправдани, искам да ликвидирам: ще поставим гроздето с кошницата, да се изтамъни работата.

Казвам: вие чувствате по някой път, че сте пренебрегнати. Това е слабост. Не че онзи, който е пренебрегнат, е направил някакво престъпление. Дойде някой човек, който ми носи верни сведения откъм. Той има всичкото мое уважение, аз разчитам на него. На другия сведенията не са верни, казвам му: „Не са верни тия работи, твоите наблюдения не са верни“. Пита ме: „Защо не приемаш моите сведения?“ „Не мога да ги приема, не са верни. Идете да ги проверите“. Всяко нещо, което знаете, трябва да е проверено. Понякога ви гледам и виждам, че сте развалили вашата вяра. Но чудни сте, по някой път вие сте дошли до лековерие. Тук, на Изгрева, да пуснеш само една новина – и като я пуснеш, веднага всички ще повярват. Дойдат и ви кажат, че някоя сестра е набрала от прасковите цяла кошница. Проверявам – тя е откъснала само една праскова. Една праскова е станала на една кошница. Че да уда ли да ѝ кажа: „Ти как смееш цяла кошница да береш?“. Казвам: „Сестра, една праскова не вземай, понеже тя е закон на правдата – правдата ще те намери. Ако вземеш две, това е числото на раздорите – всички раздори ще дойдат. Ако вземеш три праскови, на сол ще станеш“.

Сега колко трябва да вземете? Казвам на някого: „Ела и поискай от мене. Като ти дам една праскова, ще те благословя“. Като ядеш едната праскова, Бог ще ти даде Своето благословение. Ако не го дава Господ, не го вземай; който и човек да ти дава, не го вземай. Мислите ли, че един човек, който страда от сифилис, или един човек, който страда от проказа, ако ти даде една праскова, ще даде някакво благословение във вашия дом? Не, никога не вземай нищо от един прокажен човек – нищо повече. Някой път аз съм забелязвал един навик в българина. Той като бере грозде, набере две кошници – и като срещне някого, изважда и дава от едната. Не обича да дава от кошницата, която е напълнил за себе си: характерът му

е такъв, че като дава, се нарушава нещо. Като носи две кошници, нека си носи едната, не му вземай от нея – не го карай да я сменя.

Та казвам: всички вие искате правото в света, но знаете ли кое е право? На вас ще ви кажа, за да имате едно понятие за правото. Всеки човек, който е работил за Бога, има право. Като стане сутрин, първата идея е да работи за Бога. Всеки човек, за когото Бог работи, има право. Тъй е в Природата. Ако ти за Бога не си работил, нямаш никакво право; ако Бог не е работил за тебе, нямаш никакво право. Ако работиш за Бога, където и да си – в Америка, в Африка, между диваците ако си, тия хора ще работят за теб. Ако работиш за Бога, и дърветата, и водите, всичко ще работи за тебе. Ако ти си земеделец и работиш за Бога, гъждът навреме ще дойде, нивата ти навреме ще се изоре, няма да стават препятствия, навреме ще се ожъне, всичко навреме ще стане.

На мене ми разправяше един господин, един приятел от Пловдивско. Там те имат оризище, в Пазарджишко, но го набеждават и когато трябвало да полива оризището, неговите противници го затварят, за да му напакостят, та да не може да го полее. Той си казал: „Отиде оризището“. Помолил се да му помогне Бог. Другите си били полели вече оризищата, и тъй се случило, че завалило гъжд, та полял неговото оризище. Като видели другите това, казали: „Брей, Господ помага на този човек. Той работи заради него“. Неговото оризище се напълнило добре с вода и после той имал най-хубавия ориз от всички. И да те затворят, Господ ще работи заради тебе. Не искайте да имате благоволенieto на хората, но да имате онова съзнание – да работите за Бога, и Бог да работи за вас. Няма по-хубаво нещо от това, да знаеш, че ти работиш за Онзи, който работи заради тебе. Туй е само Бог.

По някой път не бъдете спрехави. Ти искаш малко да се покажеш. Спри се, помисли, че Господ е при тебе. Когато ние правим погрешки, изобличава ли ни Той? Ти се опираш не защото Господ те наказва, но огънят те наказва. Огънят казва: „Не ме бутай с ръце“. Дилаф трябва да има.

Сега някой казва: „Да се помолим“. Молитвата не помага! Молитвата помага само когато работиш за Бога – тогава и Той ще работи за тебе. И молитвата, и вярата, и надеждата – всичко тогава работи за теб. Щом не работите за Господа, и Господ не работи за вас. Тогава нито любовта помага, нито вярата помага, нито знанието помага. Привидно вие искате да ви се падне нещо. На един цариградски хамалин, който си взел билет от гържавната лотария, му се паднал един голям кораб. Като го въвели в кораба, той като го видял, полудял. Не върви така! Казвам: едно от изкуствата е това – да работим за Бога. Не че сега трябва да разгласяваме, че работим за Бога. Бог е разумното в света, за Когото трябва да работим, но Той ни изпитва всеки ден и ни наблюдава до каква степен сме дошли. Всеки ден наблюдава доколко сме развили нашата съвест, доколко сме развили нашата любов към Него; надеждата ни доколко е развита, нашата разсъдливост, чистотата до каква степен се развива, музикалното ни чувство как се е развило, доброто внимание, което трябва да имаме; мекотата, която имаме; как се е развила справедливостта у нас – много работи.

Всеки ден Господ пише и ангелите държат книгата там. Както учителите поставят тук бележки на учениците, така и всеки един от вас има бележник, където е отбелязана степенята на вашето развитие – не можеш да кръшкаш наникъде. Казвам: като отидеш в оня свят, ще отворят книгата, да видят как си се учил, какво си научил на Земята. Ще отворят книгата и на основание на тия бележки ще те изпитат. Не искайте вашите учители да имат благоволение, че да бъдат снисходителни. По-снисходителен в света от Бога няма, най-снисходителният е Той. Ако Бог работи за нас, значи и ние трябва да работим. Той ни има в ума Си, предвидил е всичките ни нужди. Но Бог изменя онова, което е отредил за нас. Ако ние не се развиваме съобразно Неговия план, Той задържа Своето благословение. Евреите имат 30 хиляди обещания в Стария Завет. Обещано им е, че това ще бъде, онова ще бъде – имат най-големите обещания за какво ли не –

че всичките благословения на Земята ще бъдат техни. Но по-нещастен народ от евреите няма. Защо? Защото не изпълниха Волята Божия, не работят за Господа. Единственият народ, който не работи за Господа, това са евреите. Защо страдат? Не са работили за Господа – за себе си работят.

Ще попитате: „Българите работят ли за Господа?“. Неразбрана работа е това. Избраният народ трябваше да се стегне да работи за Бога, че и Господ да работи за тях. Та ви предупреждавам да не правите погрешките на евреите. Например всички вие обичате да критикувате. Хубаво нещо е да бъдеш критик, отлична работа е критиката, но ето в какво отношение. Какъв критик трябва да бъдеш? Една тетрадка ще имаш и като срещнеш някого и видиш някаква погрешка, веднага я отбележи в тетрадката, отбележи също времето ясно ли е, Слънцето как грее, обед ли е, вечер ли е. След туй погледни в себе си: имаш ли я тази погрешка, нямаш ли я. За доброто същото ще правиш. Като срещнеш някого и харесаш нещо, запиши го в тетрадката, запиши времето какво е, виж в себе си имаш ли тази черта. След като си наблюдавал така десет години, като имаш тия научни данни, дай си мнението вече. Та който и да е тогава вече може да даде един добър съвет. Сега казвам на всички ви: пригответе се след десет години да си дадете мнението, след като сте правили вашите научни наблюдения.

Сега, когато обичате, е същият закон: по закона на Любовта са нужни десет години наблюдения. Казваш: „Той ще съгреша“. Нека съгреша, оставете го! Едно дете като падне, не бързайте да го вдигате – постойте, почакайте, защото децата са много хитри. Детето като падне, започне да плаче, а като няма никой около него, стане. Ако то не може да стане само, тогава иди и му помогни – то ще ти благодари. А ако му помогнеш, когато може да стане, казва: „Надхитрих го“. Когато някой направи една погрешка, гледай тази погрешка да я изправиш. Вие казвате: „Ако чакаме детето пет минути, докато видим дали ще може да стане, или не, много време се губи“. Но това е наука, наблюдение правиш.

Божият закон е следният: ако помогнеш на един човек по време на този Божествен път, това е благословение, но помагай на човек, който сам не може да си помогне. Някой те пита за нещо: не му казвай веднага, нека се помъчи сам да го направи. Някой гоиде и те пита: „Я ми кажи онзи стих, забравил съм къде е“. Дай му книгата да иде да порови, да намери този стих, не му казвай в коя глава е, защото той ще се научи този да му казва, онзи да му казва. Всеки трябва да има една книга, да напругне ума си и да мисли.

Та в нас всичкото недоволство произтича от този неорганизиран свят. В нас има един неуреден свят. Ние постоянно роптаем, че това няма, онова няма, пък всички вие го имате у вас, но сте го забравили. Някои от вас седите и съжалявате. Мнозина от вас бихте станали отлични певци, мнозина бихте станали отлични тъкачи, мнозина бихте станали отлични архитекти. Мнозина от вас бихте станали инженери, техници, отлични музиканти, часовникари, какво ли не. Мнозина от вас бихте станали археолози, да знаете какво е станало преди хиляди години. Мнозина бихте станали ясновидци...

Наскоро на мен ми разправиха един сън за една наша сестра, която заминала за оня свят. Сънуват, че иде сестрата и носи една кобилица с два бакрача вода. Стара жена, а носи с кобилица вода за вкъщи... Като влиза вкъщи, събира грехи и започва да ги пере, туря ги навън, суши ги. Питат ме какво значи това. Аз задържах мнението си, казах: „За добро е“. Сестрата е разбрала, че вода трябва да се носи. Когато някой от вас има ревматизъм, препоръчвам ви с кобилицата по три пъти на ден да носите вода от един километър – правете опит. Гърбът ви боли – носете вода с две стомни или с кобилица на рамо. Ако сте готови да избелите грехите на хората, вие ще бъдете здрави. Тези, които боледуват, не са прали грехи, вода не са носили, затова боледуват. Водата е добър проводник. Като е отишла сестрата в оня свят, носи вода вкъщи. Така правят в оня свят.

Ако хората биха подгържали първата любов и като се роди първото дете, майките запазят любовта, която имат към него, ще е добре. Подражайте им. Каквото и да ми разправят, като се роди второто дете, е друго. Аз моите данни ги събирам от първото дете. Събирам ги не от болни майки, но вземам данни от здрави бащи и майки: каквото правят бащата и майката, гледам ги. Майката пее – гледам какво прави и бащата. На първата вяра може да подражавате. Изучавайте първата любов на хората навсякъде, а не втората. Някой може да се влюбва десет пъти: остави деветте, но изучавай първата любов. Тя е авторитет за него, другите са второстепенни. И в яденето първата ханка е най-сладка: втората, третата, четвъртата не са така сладки. Първият лъч, първата мисъл, първото чувство, първата постъпка във вас – това е мощното в света, на това трябва да даваме цена. През деня туй, което остави най-силно впечатление, то е първото; не казвам само първо по време. Онази мисъл, която остави най-силно впечатление у вас, че години минат, а тя остава, е първата мисъл – уповавай на нея. Онази мисъл, онова чувство, което оставя дълбоко впечатление у вас – разчитайте на него; онази постъпка, която никога не забравяте – разчитайте на нея. Аз наричам тия постъпки, които се отразяват във вас, Божии благословения във всяко отношение: и в човешкия ум, и в човешкото сърце, и в човешкото тяло – върху всичко онова, което има да правим.

Сега ви препоръчвам да работите за Бога, за Цялото, и Бог да работи за вас. Всичко ще се уреди тъй добре, както никога не се е уреждало.

Отче наш

6 октомври 1940 г., неделя, 5 ч.с., София, Изгрев

САМООТРИЧАНЕ

*Добрата молитва
В начало бе Словото*

Ще прочета 19. глава от Евангелието на Лука, го 29. стих.

Съвременните хора са уморени от чрезмерен труд, от чрезмерно безпокойство. Много болести се зараждат от постоянните тревоги. Търговецът се тревожи за стоката си, овчарят – за овцете си, градинарят – за гърветата си, майката – за децата си, учителят – за учениците си, господарят – за слугите си. Навсякъде има тревоги, хората не могат да спят. Някои се тревожат за кръвното налягане, някои се тревожат за сърцето си, други – за стомаха си, някои – за главата си; и то се тревожат хора, които вярват. Ако се обезсърчаваши, надеждата ти е слаба; ако не си справедлив, съвестта ти е слаба; ако нямаш достойнство, уважението в теб е слабо. Ако не се носиш изцяло, значи има нещо, което ти липсва. Всичките отличителни черти се дължат на нещо недоразвито.

Та казвам: трябва почивка. Почивката зависи от това, да знае човек как да слуша. Ако някой ви разправя как трябва да работите, всички хора няма да слушат еднакво. Ако е въпрос как се добиват пари, всички ще слушате с четири уши. Ако ви кажат как се добиват пари по лесен начин, само за няколко часа, всички ще слушате. Ако ви разправят как да поправите живота си, ще кажете: „Изискват се години, оставете тези работи. Това са далечни неща“. Седят двама души вкъщи, всеки седи на своя стол. Единият не иска да си върви, пък другият бърза. Защо бърза? Защото столът е нагорещен отдолу. Исква да седи, но е нагорещен столът, не се седи на него. Който седи на другия стол, му е приятно. На някои хора столът, на

който седят, е нагорещен и те казват: „Стой! Как ще седши, не се седи тука“.

Трябва ви едно спокойствие, един нов възглед. И на вярващите им трябва един нов възглед. Всички носят само стари работи. Говорят за една любов, която е остаряла; говорят за една вяра, която е остаряла. Ако има някой в света, който е стар, това е Бог – по-стар от Него няма. Не зная, когато говорите за старост, да има по-стар от Него... Старите неща, както сега ги разбирате, какво носят? Щом човек започне да чувства, че остарява, той се е обезсърчил. Краката му не държат, ръцете му не държат... Като остарее човек, умът му не държи, сърцето му не държи. Докато беше млад, работеше, като остарее, не иска да работи. Докато беше млад, учеше, като остарее, не иска да учи. Тогава идат реди философи, които казват, че светът е така нареден, че така Господ го е наредил. Че Господ е наредил света, вярно е, но тъй както ние разбираме света, той не е нареден така от Бога. Нима когато една жена подреже косата си, Господ е наредил така? Или когато някой съвременен човек ходи с фрак, никакъв Господ не е наредил тъй да ходи.

Или ти мислиш по един начин, критичен си. Казват: „Човек трябва да бъде критичен“. Всеки критикува, че нещо не е право. Кои неща са прави? Много мъчно може да се каже кой е прав в света. За вълка е право да изяде овцата, за овцата е право да опаса тревата, за пияницата е право да изпие виното, за крадеца е право да открадне парите. Правото е вътрешно, една норма има за него. Всяко нещо, което не става по законите на човешкия ум, всяко нещо, което не става по законите на човешкото сърце, всяко нещо, което не става по законите на човешката воля – говоря сега за човека – то не е право. Правото е краката да се движат, правото е ръцете да работят, правото е очите да гледат, правото е ушите да слушат, правото е устата да яде и да говори. Правото е сърцето да кара пулса на човека, право е за човека да мисли, право е за човека да чувства. Това са права: хиляди неща има, които са прави. Според

сегашните разбирания вие всички отнасяте нещата към един механически свят. Казвате: „Какво ще бъде на оня свят?“. Вие мислите, че онзи свят е като този свят, мислите дали ще имате къща. Търговец сте и мислите, като идете в оня свят, търговия да започнете. Вие сте завършили право и мислите, като идете в оня свят, да работите това; мислите, ако сте готвач, като идете в оня свят, да започнете занаята на готвачеството.

Когато някой ученик започне да свири на пианото, очаквате ли нещо хубаво да свири в началото? Няма по-голямо обезпокояване от това, да слушаш един, който сега е започнал да свири на пианото: той удря часове, дни, години. И може би след 10, 15, 20 години този шум ще се смени и онзи ще започне да свири малко по-добре. Някои заучават на пианото няколко парчета, например „Цвете мило, цвете красно“ – и кой как гоиде, все „Цвете мило, цвете красно“ му свирят. Идеш в някое семейство и ти казват: „Да ти изсвири нашият Стоян „Цвете мило, цвете красно“. После питат: „Нали хубаво свири?“ „Хубаво свири“. Постоянно аз слушам да казват: „Да се обичаме“. Това е „Цвете мило, цвете красно“. Идеш на друго място: „Да се обичаме!“ – и това е „цвете мило“. Навсякъде – „да се обичаме“. Какво нещо е обичането? На болния, за да го обичаш, трябва да му гадеш здраве. На сиромаша, за да го обичаш, пари трябва да му гадеш. Гладният, за да го обичаш, хляб иска. Голият иска грехи, босият иска обуца, шапка; невежият иска знание. Всички хора искат нещо да им се даде.

Новите схващания са несъвместими с онова вътрешно безпокойство, което имаме. Сега аз не съм против безпокойството. Вие се безпокуите – това е една задача. Безпокуите се, че имате една болка – ставен ревматизъм. Имате кръвно налягане – безпокуите се: защо било кръвното налягане? Или пък дошъл е ставният ревматизъм, викате лекар. Не е лошо да викате лекар. Дойде лекарят, цери ви, но ревматизмът не познава лекаря и не излиза. Даде ви някакво лекарство: или с газ да го мажете, или с пелин да му правите бани – пак не си отива, не слуша.

Знаете какво нещо е, когато една болест не слуша? Има болести, които слушат, има болести, които не слушат.

Има един разказ в Евангелието, когато Христос сязъл от планината: имало голям шум, народът говорел. Пута ги Той защо се разговарят, те казват: „Учителю, доведохме едного при Твоите ученици и не можах да го излекуват“. Че как ще го излекуват – той е сляп, глух, и ням. Казва Христос: „Я Ми го доведете тук“. Довели го и Той му отваря очите, ушите и започнал да говори. Казва им: „Много слаба ви е вярата“. После, като отишли вкъщи, учениците Го питат: „Защо не можахме ние да го излекуваме?“. Христос отговаря: „Този род не излиза освен с пост и молитва“.⁸

Една българска учителка вярвала, че с молитва всичко може. Един ден гледа – един бивол насреца ѝ. Тя започнала да се моли. Биволът приближава, върви си по пътя. Тя си казва: „С молитва няма да се мръдне той от пътя, но я аз да се мръдна“. Качила се на една круша. Там пак започнала да се моли да отмине биволът. Казва: „Молитвата ми беше слаба, не можах да го спра, но като се качих на дървото, накарах го да си замине“. Че всеки един от вас има по един бивол, от който всички се тревожите – аз не съм видял спокойно лице. Гледаш – лицата на всички са опънати, неспокойни. Защо се безпокоите? Казва някой: „Лоши времена“. Срещнеш някой шофьор, взема ти по-скъпо. Питаш го: „Защо вземаш по-скъпо?“, отговаря: „Война има, бензинът е скъп“. Срещнеш файтонджия – и той взема по-скъпо, казва: „Ечемикът е скъп“. Цената на ечемика се е повишила с половин лев, а пък той взема пет лева повече. Ако ечемикът се е повишил с половин лев, нека и той вземе половин лев повече.

Всички говорят за Божията Любов, за Бога говорят, но колцина от вас имате една представа за Бога, една ясна представа за Божията Любов. Вие имате понятие за Бога като за някой човек, даже не вярвате в Него. Често ви минава мисълта дали има Господ, или не, дали това не е някаква измислица, дали вие не сте се заблудили. Разправяше ми един свещеник. Казва: „Какъв дявол иде при мен

понякога, когато съм в църквата? Нещо ми казва: „Какво заблуждаваш тия хора, какво им говориш? Яж и пий, няма такива неща“. Той сам ми се изповядваше, казваше: „По някой път говоря на хората за поста, че трябва да постят. На мен във Велики пости, като ме заболи коремът, моята попадия трябваше да ми заколи една ярка, да я свари хубаво, че като похапна от супицата, да ми премине болката. Като отида да проповядвам на хората за поста, нещо ми казва: „Ами ти ядеш пилеца във Велики пости“. Аз се правя, че не ям“. Рече ми свещеникът: „Не зная, ако ме съди Господ за пилетата, къде ще ме тури“. Той беше един съвестен свещеник. Питам го: „Без пилета не може ли?“. Казва: „Не съм намерил още друг цяр“.

Сега това е отрицателната страна на човекия живот. Ти може да имаш най-хубавото настроение, но с един удар, с една малка болка съвършено се изменя твоето състояние. Болен си – изгубиш настроението на духа си. Ако вие в болестта не можете да се покажете силен, де ви е волята тогава? Болестта не е нещо реално. Болестта е както когато ви гони насън някой бивол или мечка. Бягате, качвате се тук и там; като се събудите, нищо нямате. Болестта е една илюзия, на която хората вярват. Я да имате 200 хиляди лева в банката и да ви кажат, че банката е фалирала – веднага ще ви заболи главата. Кажат ли, че банката не е пропаднала, главоболието изчезне. Това е смяна на вашето състояние.

Съвременните хора трябва да научат закона на послушанието, който ще ги избави от всички противоречия. Непослушанието е причината, за да изпъгнат хората от Рая. Престъпване стана на закона на послушанието, понеже хората не повярваха в онова, което Господ им каза. Те повярваха в онова, което Господ никому не бе казал. Бог никога не беше казвал на хората, че те ще станат като Бога. Беше им казал, че ако ядат от забраненото дърво, веднага ще се измени техният живот. Когато дойде съблазънта, другият учител им каза: „Като Бога ще бъдете“. Че това беше първата лъжа! Туй, което Бог е казал, то ще стане такова, както Бог го е определил.

Откъде знаеше дяволът, че човек ще стане като Бога? Какво разбираха хората, когато мислеха, че като Бога ще станат? Ти повярваш, че си болен – и болен ставаш. Повярваш, че си сиромаш – и сиромаш ставаш. Каквото повярваш, ставаш. Повярваш, че си праведен – и праведен ставаш. Че в какво сега правдата?

За да повярваш, че обичаш някого, какво трябва да направиш? Сега всички мислите, че като обичате другите, добро им правите. Не, в любовта човек прави добро на себе си – в любовта човек продължава живота си. Без любов в света нищо не можеш да извършиш – тя е Божественият импулс. Когато човек изгуби този импулс, той започва да остарява и умира, всичко става. Какво ли не става тогава в света? Всичките нещастия в света сега зависят от безлюбието на хората. Че ако в един дом братя и сестри започнат да се бият, има ли любов? Сега най-просветените народи в света – не губаците, но просветените народи – се бият от безлюбие. Ако един брат има десет милиона, пък другият няма нито стотинка, милионерът не иска да даде на брат си десет хиляди лева, а казва: „Нека да работи“. Мислите ли, че десетте милиона, които има, той с труд ги е спечелил? Мислите ли, че всичко онова, което сме губили, ние сме го придобили? Това е благодарение на хиляди поколения, които преди нас са работили. Ние сме онаследили много от гарбите – туй, което притежаваме, не се дължи на нас. Но не оценяваме това... Какво сме придобили ние? Търсим още по-големи гарби.

Да допуснем, че вие сте един голям оратор или голям певец. Цял живот сте пели – 20–30 години, и едва сте уредили вашите работи. Но пеенето не е само за този свят. Като идете в оня свят, мнозина от вас ще се върнат оттам. Ще те накарат да изпееш една песен и ако не я изпееш, ще те върнат. Да кажем, ако вие идете там, всички ще ви изпитат как ще изпеете *В начало бе Словото*. Тук я пеете, но една песен, която се пее без любов, не е добре изпята. Вие пеете *В начало бе Словото*, но никаква любов няма. Какво начало е това? Начало аз

наричам туй, което расте. Началото на житното зърно е растенето. Началото на човека е, когато започне да учи, да работи, когато започне да изправя живота си. Аз подгумите „да изправиш живота си“ не разбирам друго изправяне, а човек да започне да расте морално. По-напред ако е бил озънат, после се изправя. Малкото дете в утробата на майка си е свито като пружина; като излезе навън, в него се зароди желание да се изправи. Видиш, че един ден то се изправя. Като ходи вече, това дете мисли.

Казвам: във всинца ви има една вяра, но аз я наричам суеверие. Ако вярата ви беше толкова силна, колкото суеверието, щяхте да бъдете гениални хора. Тук преди няколко дни беше дошла една госпожа, на която лекарят измерил кръвното налягане и тя ме пита какво да прави. Преди години беше дошъл един младеж от Нова Загора да ме пита. Сънувал един сън, казали му насън къде може да намери голямо богатство. Като не могъл да го намери, дошъл мене да пита къде е. Казвам: „Повикайте ходжата, това е неговата специалност“. Аз да му кажа къде е богатството: че богатството е в главата му заровено. Някой търси къде е доброто – в сърцето е доброто. Някои искат да бъдат добри. Ако твоето сърце не бие редовно, ако пулсът ти не е редовен, добър не можеш да бъдеш. Знаете какво нещо е редовен пулс. Когато се разгневиш, пипнеш сърцето си – никак редовно не бие. Когато се гразниш, хич не бие редовно сърцето ти. Когато имаш любовно разположение, сърцето ти бие ритмично, умът ти приятно мисли, навсякъде има добро. Сърцето също може да бие ритмично.

Сега навсякъде в света аз срещам хора, които критикуват, казват, че светът е лош. Всеки критикува света – как трябва да се оправи. Чета книга на един англичанин, пише как да стане щастливият живот. Хората говорят за щастие, казват: „Да уредиш живота си“. Че там е работата – да го уредиш! Казва някой: „Да го умериш“. Там е работата – как да го умериш. Този човек е на един километър, как ще умери нещата. Казват: „Да направиш къща, да я съградиш“. Там е работата, как да я съградиш.

Казва друг: „Да станеш учен човек“. Там е работата! „Да станеш музикант. Да говориш красноречиво.“ Какво да говориш? „Да вярваш.“ Как ще вярваш? „Да бъдеш набожен.“ Как ще бъдеш набожен?

Там е работата – как ще се обичаме? Според мен хората, които говорят най-много за любовта, най-малко я прилагат. Вие сегяли ли сте на пианото да свирите? Или някой певец ако дойде да пее: на най-големите певци как е поставен гласът? Гледаш, някой религиозен пее една песен и гласът му излиза от гърлото плитко, не е поставен добре. Ако ония от вас, които имате кръвно налягане, бяхте пели, досега кръвното налягане да си иде. Ако беше нял някой, който има ревматизъм, ревматизмът щеше да си иде. Без пеење ревматизмът не си отива, той е любител на пеењето. Ти му пееш: той се стяга и най-после ще те пусне. Сега ще кажете: „Това са суеверия“. А онова, което вие поддържате, не е ли суеверие? Вие поддържате, че не ви пуска ревматизмът. Че как ще ви пусне? Ако ти не дишаш правилно, няма да те пусне. Правилното дишане е пеење. Като благодариш на Бога за въздуха, който ти е дал, като благодариш на Бога за сърцето, което ти е дал, за всичко хубаво, което срещаш на пътя си, за всичките блага, за децата си, за другарката си, за приятелите си, болестите ще си идат. Благодарете на Бога и ревматизмът или каквато болест имате, ще си дигнат партушиците. Ще ви дам един начин за лекуване. Като забележиш, че имаш кръвно налягане, започни да мислиш дали ангелите имат кръвно налягане, дали светиите имат кръвно налягане. Започни да мислиш, да се свързваш с тях.

Ако живееш междy хора, които се държат нечисто, ти ще се заразиш от тях. Ако влезеш междy хора, които чисто се държат, ще се заразиш от тях. Мислете после за разумните хора, вижте как работят. Обичаш цветята – посети градинаря, нека ти поприказва за цветята, как трябва да се отглеждат. Следователно каквото дойде, питай защо е дошло. Дойде кръвното налягане, питай защо е дошло. Имаш да даваш, как няма да дойде кръвното налягане. Ето то от какво зависи: когато човек мина-

ва от едно състояние в друго, тогава се ражда кръвното налягане. Имаш едно повишение на духа, да кажем богат човек си. Изгубиш 3/4 от богатството си – тогава ще дойде кръвното налягане. Кръвното налягане е съгъстяване на кръвта. Изгубил си своята вяра и кръвта става по-гъста. Дишането ти не е правилно, кръвта не се окислява. Мислиш, че Господ те е забравил, че някое голямо нещастие е дошло. Тези 3/4 от богатството, което си загубил, не бяха твои, трябваше да ги раздадеш на сиромасите. Господ е пратил Своите инспектори на труда и им е казал да задигнат 3/4 от парите ти.

Съвременните хора мислят, че каквито къщи имат, са техни. Че един ден тия камъни ще ви гържат отговорни. Ще ви повика Господ да ви пита какво сте спечелили. Не че не сте спечелили... Сега вие искате да станете добри. Ако влезете в ангелския свят, ще бъдете по-добри, ама тази добрина няма да бъде ваша. Ако слезете на Земята, пак ще бъдете като хората. В това състояние даже, в което се намирате, ако ви турят при ангелите, на вас ще ви стане скучен ангелският свят. Ще кажете, че не си струва там да се живее, че на Земята е по-хубаво. Положението ви ще замяза ето на какво. В Америка един евангелист имал син, та искал и сина си да направи евангелист, водил го на църква още от малък. Проповедникът обичал да прави дълги молитви, по час-час и половина, и прекарвали на колене да се молят. Като започвал от Битието, минавал през цялата Библия, та го Откровението – цитирал на Господ всичко. Като завел евангелистът сина си и коленичили да се молят, детето попитало: „Татко, ще свърши ли скоро?“ „Синко, той е още в *Изход*, пък има *Второзаконие*, *Левит* и т.н. Понеже по евангелски като се молиш, няма да седнеш на стол, но на колене ще стоиш час и половина – това не е лесно.

Казвам: в живота трябва да имаме ново схващане, да считаме, че всичко онова, което ни се случва, е за наше добро. Не трябва да бъдете пасивни. Дойде една болка – ще ѝ търсиш произхода. Дойде ти една хубава мисъл – ще търсиш произхода ѝ, откъде идва. Някой път вие може да

страдите от една болка и причината да е отвън. Трябва да изучавате законите. Ако една майка, която е бременна с детето си, открадне нещо, че я хванат, каквото движение направи на тялото си, откраднатото вече ще бъде на тялото на детето. За една такава майка казват, че откраднала вълна. Като я хванали, вълната останала на лицето на детето, то носи руното. Всяка една мисъл, която е в дисхармония с човешката душа, ако не разбирате законите, оставя един отпечатък. По някой път човек се намуси, проточи лицето си. Че Господ не е в това! Човек трябва да има весело лице, да се радва. Какво каза Христос, като се намери на кръста? Каза: „Господи, всичко се свърши, в Твоите ръце предавам Духа Си. Да бъде Волята Ти!“. Той се отрече от всичко, че вие не искате да се отречете.

Вие искате да бъдете християни, без да се самоотречете. Това не е християнство. Христос се отрече от живота Си. Мислите ли, че по този начин, по който вървите, ще можете да влезете в Небето – без да се самоотречете от баща си, от майка си, от богатството си? От всичко трябва да се отречете, за да влезете в Небето. Ако не се отречете, не можете да влезете там. Съвременните хора проповядват, че може да влязат в оня свят с всичко. Не, не, от всичко ще се отречете! Ще кажеш на Господа: „В Твоите ръце предавам духа си“. Тогава Господ ще те възкреси. Христос казва: „Не дойдох да върша Своята воля, но Твоята“. Вие всички тук сте събрани и искате да наложите вашата воля. Казвате: „Както аз мисля“. Че какво мислиш? Сега аз мисля как да се самоотрека, мисля как да извърша Волята Божия – това е смисълът. Имам знание, мисля как да употребя това знание, за да се използва; имам здраве, искам да го употребя.

Та казвам: вие сега трябва да се отречете. От кое? От непослушанието. Ако не се отречете от безверието, от безлюбието, ако не се отречете от неправдата, ако не се отречете от жестокосърдечието, вие какво може да постигнете? Но за да се отречеш от всичко туй,

трябва да го замениш. Въздуха в едно шише не можеш да го заместиш, ако не налееш вода вътре. Ти тъмнината в една стая не можеш да я заместиш, ако не запалиш свещта, светлината да дойде. За да се отречем от едно нещо, в нас трябва да влезе друго. Всеки може да говори. И вие можете да говорите някому. Ако ние от любов към Бога не можем да станем здрави, тогава каква ни е вярата? Като станеш сутрин, кажи: „Господ ще ме направи здрав“.

Апостол Павел⁹ страдаше от една болест, от едно състояние, че три пъти се моли на Господа то да се махне. Господ му каза: „То е за твое добро, Моята сила се показва в твоята слабост“. На апостол Павел му бе даден един трън, както той казваше, за да го мъчи. Понеже много знание му е дадено, този трън му се даде, за да не би да се възгордее, за да му придава смирение. По някой път и вие като апостол Павел имате много знания, изправите се: имате един фасон, като че кой знае кои сте. Дава ви се тогава трън, за да се смирите.

Всеки от вас мисли, че е нещо повече от другите. Не зная една майка какво мисли за детето си – че седи погоре от всички? Майката, като гледа детето си, вижда го гениално, аз го гледам, че е будала. Колко бащи са ме водили, когато правех своите изследвания, да видя децата им. Той е учен човек, философ, казва: „Имам гениално дете, ела да го видиш“. Аз го гледам, изследвам го и виждам едно обикновено дете. Направя всичките мерки, с които съдя за гениалните хора – няма ги. Той мисли, че детето е гениално, пита: „Какво мислиш?“. Отговарям: „Както ти мислиш“. Какво ще му казвам, че не е гениално. И действително, то ще бъде гениално. Щом бащата е гениален, и детето ще бъде гениално; ако бащата не е гениален, и детето не е гениално. Щом майката е гениална, и детето ще бъде гениално; щом бащата е гениален и майката е гениална, и детето ще бъде гениално. Хората намират, че това дете не се е проявило, че има признаци в него. Но бащата вижда в него себе си – едно отражение; вижда своя дух, който работи, и това чувство,

което събужда у него детето. Туй дете като го гледам, няма никакъв гениален човек – виждам, че е един будала. Но аз го гледам като един камък, бащата обаче със своята любов, със своята мисъл събужда, внася живота вътре в него. В света като гледам това дете, виждам къде е силата му.

Сега вие всички сте станали критици, критикувате Господа. Вие сте се поставили като Него, че Го критикувате. Казвате: „Той не ме е направил такъв, какъвто трябва“ – имате една мярка какъв трябва да ви направи, ум давате на Господа какъв трябва да ви направи. Че недоволството какво е? Недоволството е най-лошото нещо, което съвременните хора имат. Вие имате здраве, но казвате: „Защо ми е голо здраве? Пари не ми е дал Господ, туй не ми е дал, онуй не ми е дал“. Вие сте родени за лекар или за един отличен ботаник – и в растенията сега всичкото ваше богатство, ако ги изучавате. Във вас има един отличен глас или сте способен човек да разпознавате какво ще бъде времето, добро или не. Може да познавате кога времето ще се поправи, кога ще се развали. Ако знаете това, ще си направите път. Сега хората искат да знаят какво ще бъде времето и го изучават, учените хора са дошли до това и знаят ще се развали ли, или не. Казвам: ние имаме гарби, които Бог ни е дал. Пита ме някой какъв ще бъде в следното прераждане. Казвам: „Ти какъвто си сега, такъв ще бъдеш и в следното прераждане“.

Никога не считайте, че сте стари. Вие като минете 45 години, вече мислите, че сте остарели. За старостта започнете да мислите, когато станете на 120 години. Като станеш на 120 години, имаш право да гадеш един банкет и да кажеш: „Малко като че ли поостарях“. Първия банкет ще гадете на 120 години: „Понеже поостарях, ще замина за у дома, няма какво да правя на Земята. Решил съм да ликвидирам със сегашния живот, няма да седя вече на Земята“. Като остарее, човек трябва да замине, да затвори предприятието си. Каквото е събрал, ще се върне с него да си почине. Ако му се доще, после пак ще се върне на Земята.

Първото нещо е: не вярвайте на болестта, не вярвайте на кръвното налягане! Една сестра ми каза: „Кръвното налягане имам“. Стана ми малко весело: никакво кръвното налягане нямате. Щом се намали вярата на човек, кръвното налягане дойде; щом се намали надеждата, кръвното налягане дойде; щом се намали разумността, активността на ума, кръвното налягане дойде. Щом се намали активността на човешкото сърце, кръвното налягане дойде. Но налягането е хубаво нещо. Че наг човека има едно налягане от 1200 килограма, но има едно напрежение отвътре, което го уравнисява. Естествено е, че има налягане, но то е за ваша полза. Ако няма кръвното налягане, вие няма да бъдете каквито сте. Не се плашете от кръвното налягане, но почнете да развивате в себе си надеждата. За днес ще кажеш: „Аз съм здрав“. Не можеш да станеш от леглото, но кажи: „Аз съм здрав“ – стани и походи.

Не е хубаво да ви привеждам примери, понеже ще ви заблудят. Те само веднъж стават, втори път не съм правил такъв пример. Преди години ми пишат от Търново за един брат, че се е вцепенил, имал схващане на гръбначния стълб, схващане също и на краката, не можел да се повдигне. Добър брат е, пишат ми да ида в Търново да го лекувам. Казвам: „Не отивам да го лекувам“. Казвам на двамата братя те да идат и така и така да направят. Отиват при братя, но и те заболяват. Казват ми: „Учителю, тази работа не е за нас, заболяхме и ние, ела да си свършиш работата“. Отивам и вече братът се готви да си замине за оня свят. Казва: „Учителю, да си замине, че много страдам“. Рекох: „Ти се преструваш на болен, мене няма да ме лъжеш“. Казва: „Не мога да ставам“. Говорихме около един час, говорихме за други работи – отвлякох мисълта му и той забрави да мисли за болестта си. Казвам: „Я стани малко“. Стана. „Поразходи се!“ Поразходи се, обиколи стаята. „Няма ти нищо, здрав си.“ Той се гледа и се чуди. След една седмица беше съвсем здрав. Иде лекарят и го пита: „С какво те лекува?“. Казва му братът: „Дойде, говори ми един час и половина, тогава ми каза: „Стани!““. Станах. „Поразходи се из къщи!“ Поразхо-

дих се“. „Не може да бъде – казва лекарят, – ти криеш нещо.“ „Не, тъй ми каза и се свърши.“

Вие сте чудни. Сега няма да ви разправам, но ще ви изясня законът какъв е. Представете си, че този човек е вързан с въжета, ръцете и краката му са вързани, не може да мърда. Причината е външна – вързан е човекът. Аз имам едно ножче, отивам и както сега, клъцна на едно място връзката; както сега, той се отпусне, клъцна на друго място, на краката, навсякъде накълцам – разпуснат се краката и ръцете му. Казвам: „Я стани“. Стане човекът. Ще отрежеш тия връзки, ще си извадиш ножчето: ще изрежеш връзките и ще освободиш човека. Ти трябва да накълцаш връзките на една своя добродетел, но ножче трябва да имаш. Вярата е един абсолютен закон. Ти като вярваш в Бога, тия връзки се пресичат веднага. Имаш противоречие в душата си – като вярваш, но с вяра, която няма колебание, с вяра, която произтича от любовта, противоречието ще се смъкне.

(Една сестра започна да прави разни движения.) Това са нейните деди и прадеди, тя ги е повикала на гости. Те са любовни духове, тази работа е любовна. Тя има доста тщеславие, иска да се покаже с нещо – религиозно тщеславие е това. Едно време по музика искаше да стане нещо, но като не можа, сега опитва в любовта. Тя е от любовните натури, имала е доста любовници. Сега някои други любовници са дошли, тя е станала доста голям проповедник. Тук имаше друга една сестра като нея, та някои сестри, които са ме слушали с години, отиваха при нея – коленичат тя да ги учи.

Оставете се от тия заблуждения. В едно верую трябва да има разумност – да вика човек не е нищо. Нали като се напие, вика човек, трона. Какво е туй, мислите ли, че то е по Бога? Не, това е виното, което говори там. Че сестрата вика, за мене това нищо не значи. Казвате: „Какво ще кажат хората, че вика така“. Че в Лондон падат бомби от 200 килограма, и нищо не казват хората, а тук една сестра извикала: ееей – какво щели да кажат хората!

Имайте онази любов, която светиите имат. Всеопроцаващата любов е, която ще оправи света. Всичко трябва да се даде, да бъдем носители на онова, Божественото. Не казвам да не скърбим, скърби и страдания ще имаме, но като дойде скръбта, понамазвайте я, турете ѝ белило и червило. Скръбта като дойде, трябва да знаем как да постъпим – с нея по-добре трябва да постъпим. Как мислите, когато Христа Го водеха да Го разгънат, какво лице имаше, как бихте Го нарисували? Най-хубавата поза, която може да се даде на Христа, е когато носеше кръста. С достойнство го носеше. Най-после дойде до едно място, остави кръста, седна на земята и каза на хората: „Мъчно се носи такъв кръст, който ние сами си създаваме“. И оттам насетне хората започнаха да носят такива малки кръстчета. Тогава защо не носите вашите страдания, защо ги правите от големи дървета, а не от малко кръстче? Една малка скръб имате, достатъчна е. В битието без страдание не може. Със страдания е лошо на Земята, но без страдания е още по-лошо. Скръбите са една необходимост дотогава, докато Бог смени съвременния порядък на нещата.

При сегашните условия на живота, ако човек нямаше налягане, той щеше да се пукне. Сега, като правят научни изследвания, изваждат някои организми от големите дълбочини, и като ги извадят на повърхността, пръскат се. Значи налягането долу, в дълбочините, е толкова голямо, че са се приспособили и ако се извадят на една височина, дето това налягане се намалява, пръскат се. При сегашните условия човек трябва да има кръвно налягане, за да не се пръсне, една необходимост е то. Тъй щото болестите са едно предпазно средство; изкушенията, всички мъчности са предпазна мярка.

Добродетелите, развиването на човешките способности – това е бъдещето, което ни очаква. Затуй, като говоря за Любовта, аз разбирам онази Божествена сила, която ни подтиква към великото. За вярата говоря като за възможност да реализираме каквото искаме. Чрез надеждата всеки ден трябва да осъществяваме нещо, чрез

вярата трябва да обхващаме бъдещето. И чрез Любовта трябва да влезем в общение с Бога – тогава ние ще бъдем радостни и весели в живота. Всичко в света е създадено заради нас. Цялата вечност е създадена заради нас, неизмерими блага Бог е предоставил за развитието на човешката душа. Тъй щото всинца сте наследници на велики постижения, но трябва да се работи.

Най-хубавият метод за работа са любовта, вярата и надеждата. Хиляди други методи има още... Считайте се за наследници на Царството Божие.

Отче наш

13 октомври 1940 г., неделя, 5 ч.с., София, Изгрев

ВОЛЯТА НА ЛЮБОВТА

*Добрата молитва
В начало бе Словото
Размишление
Духът Божий*

Ще прочета 10. глава от Евангелието на Матей.

Блага дума на устата

Неща, които са говорени преди 10 000 години, какво приложение имат в сегашните времена? Ако започнем на стария да му разказваме за онова, което сме говорили на децата, какво приложение има детският живот? Детето най-първо два пъти трябва да го къпят – сутрин и вечер го къпят в коритото. Някой път го къпят така до половин година и после започват по един път – и така няколко години поред все го къпят. Стария човек можеш ли да го къпеш? Не можеш. Сега и в религиозно отношение проповядват детински работи: как едно време са къпани в коритото. Все за едно време разправят... Майката сега я няма, бащата го няма, ти си останал сам – какво ще правиш? Сега това са опущения, не искам да се занимавам с тях.

Някои хора гледат песимистично, казват: „Аз съм песимист“. Някой казва: „Аз съм оптимист“. Много хубаво, че си оптимист. По някой път се занимавате да четете философи, които са песимисти. Онези, които са оптимисти, не дават едно разрешение. Някои считат, че песимизмът е болезнено състояние. Мрачно гледат песимистите, казват: „Този живот няма да го бъде, все така ще върви, никой не може да бъде щастлив“. Песимизмът, това е ноц. След като човек работи цял ден, трябва една ноц да престане да работи, да легне да си почине.

Оптимизмът, това е ден; следователно ако се върнеш вечерно време, ще си починеш. Много укоряват песимизма, но оптимизмът създава страданията. Всякога песимизмът плаща, че онзи е ял и пил. Като дойде нощта, усещаш болка, легнеш на леглото – това те боли, онова те боли. Целия ден си работил на нивата, това-онова си правил; дойде вечерно време, починеш си. Казвате, че песимизмът бил лошото. Сега обвиняват песимизма, но оптимизмът е създал страданията. Трябва да се коригираме малко във философията: да гадем от укора на песимизма половината на оптимизма.

Сега някои от вас проповядват какво е казал Господ. Хубаво е какво е казал едно време, но Господ не е престаанал да говори и постоянно говори. Като бяхте деца, Господ ви говореше като на деца; като станяхте възрастни, Господ ви говори като на възрастни; като станете стари, Господ ще ви говори като на стари. Половината от вас сте песимисти, половината сте оптимисти. Песимизмът, това е вече нощ: нощ е настанала отвън, има някое недоволство въкъщи. Някой човек е песимист, няма дърва, няма въглища, няма хляб; после не само това, но юрганът му е тънък, няма топло, забива се само с един чаршаф. Може да се покриваш лятно време с един чаршаф, но зимно време трябва дебел юрган с вълна. Ако се забиваш с чаршаф, а вън е 25 градуса под нулата, какъв ще ти бъде халът? Ще кажеш: „Вярвай в Господа!“ „Вярвам, че студ има. Единственото, в което вярвам е, че Господ е дал студ. Какво трябва да правя?“. Седи с чаршафа си той и се моли, казва: „Господи, сега нека дойде топлината, прекрати този студ, защото с чаршафа не мога да издържам. Дърва нямам, ако не се стопли отвън, ще замръзна“. Някой ще каже: „Не може ли без да се молиш?“. Ааа, без да се моли не може.

Двама светии живели в пустинята и единият казал: „Каквото Господ е наредил, това ще стане. Господ всичко ще нареди“. Другият бил на особено мнение, казал: „Не каквото Господ нареди, но и ние каквото наредим“. Той бил дежурен и дошла студена зима, но не наклал огъня.

Влиза другият и казва: „Хладно, незапалин огън...“. Другият казва: „Както го е Господ наредил.“ „Защо няма запалин огън?“ „Ами че то е работа на Бога. Според твоето учение – каквото Той е наредил. Да запали огъня“. Сега даже и след две хиляди години такива примери стават, много пъти има две крайности.

Има някои работи, които Господ няма да ги направи никога, понеже ако Господ направи всичко, какво ще правим ние? Ако и ние правим всичко, какво ще направи Господ? Защото в живота и Господ трябва да работи. Христос казва в Писанието: „Отец Ми така работи, и аз така работя“.

Сега някои разсъждават и мислят, че трябва да подкрепим вярата. Но вярата е нещо разумно. аз считам за хора с вяра такива, които за десет години само веднъж ги хваща хрема и боледуват колкото за цял. Само веднъж на десет години боледуват хора, които са с вяра; вярващи наричам тези, които десет пъти в годината ги хваща хрема; а пък безверниците тя всеки ден ги хваща. Че когато се безпокоиш за едни обуца, това не е ли хрема? Туй е най-лекото болезнено състояние, едно пречистване. Българите имат една поговорка: хремата я считат за едно почистване за Коледа, треската я считат едно почистване за Великден. А пък другите болести къде ги турят, ще ги намерите. Българите така ги кръщават.

Някой път има специфични микроби – седят си в носа спокойни; а някой път си почиват и човек ги събуди, като деца са. Като се събудят, и те искат да ядат и да пият – започват да глождят мембраните на носа. Пък са и доста умни – пуцат киселини и ти започваш да плачеш, да кихаш. Но и да кихаш, те не излизат. С кихането ти казваш: „Излезте навън, не ме безпокойте“, но те седят там. Ако човек не ги бута, те си дават банкет: любовни работи имат, женят се, раждат се – и само за една седмица с милиони се размножават. Сега аз не зная как вие лекувате хремата. Няма какво да я лекувате – едно приятно забавление е тя, ако искате да знаете. С изхвърлянето на тия нечистотии из носа микробите излизат

навън. Сега аз вземам този пример само за изяснение. Всички ние страдаме от един по-низш живот. Всички болести се дължат на низши същества. Такива дребни са те, че някой път с микроскоп не може да ги видим.

Та казвам: религията в древността е била за изучаване на тайните сили на човешката душа, за да може всички хора да се подчиняват и да изпълняват Волята Божия. Ние всички страдаме, понеже изпълняваме нашата воля. Казвам: човек трябва да има воля. Хубаво е да имаме воля, но лъвът, който има воля, какво прави? Мислите ли, че лъвът няма воля? Има воля: влезе в една кошара, задигне цяло теле, тури го на врата си; с телето ще се прехвърли през оградата, ще го занесе в гората, ще го изяде. На следната вечер пак в кошарата вътре – пак задигне друго теле, пак в гората.

Ние сега седим и четем във вестниците как пуцали бомби над Лондон. Но трябва да бъдете в Лондон, за да имате една опитност, да видите какви са съвременните бомби от 1500 или 2 хиляди килограма. Не зная какво пишат във вестниците, но някои бомби разкопават една дупка от 40–50 метра широчина и 30 метра дълбочина. А пък взривът е толкова силен, че ако си на един километър, ще се обърнеш от сътресението; на пътя ако си, ще паднеш. Има хора, които ослепяват, които оглушават. Но тук четем по вестниците, казваме: „Да му мислят лондончани, да им гойде умът“. Кои лондончани страдат? Онези, които не са грешили. Някой път погрешките са в мозъка, някои клетки там са направили погрешка, пък бият задницата; тя ни най-малко не е виновна, а нея бият.

Сега това са неща, които стават във физическия свят. Може да си извадите каквото и да е заключение, но това, което става в Лондон, всякога става и между хората. И в ума на хората падат бомби. Не е ли бомба, когато си работил 30 години и ти кажат, че всичко онова, което си спечелил, е пропаднало – не е ли това голяма бомба? Коскоджа дупка се отвори, казваш: „Свърши се, вече не мога да живея“. Някой път човек толкова се обезсърчи, че си тегли куршума, самоубие се; или някой иде, че се хвърли отнякъде.

В живота вие не разглеждате работите от това гле-
дище. Колко бомби само хвърляме и ние! Някоя мома се е
сгодила, мисли да нареди живота си, фантазира си разни
неща. Дойдат един ден и ѝ кажат, че нейният възлюбен
е умрял. Веднага тя се обезсърчи, тури една черна греха,
иде от някоя канара и се хвърли. Казва: „Не искам вече
да живея“. Има и религиозни хора, които са влюбени; по
някой път и техните възлюбени умират. Вярата имат, ми-
слят си за нещо – и като не им върви, хвърлят се и те
от канарата. Казва човекът: „Не искам да живея в това
общество“. То светът така няма да се оправи: къде ще
живееш? Отговаря: „В оня свят“. Оня свят е затвор: в
това положение ще идеш в затвора, в робството. Онзи,
който не изпълнява законите на робството, какво го пра-
вят? Затворят го – оня свят го гържи в затвор. Ще те
хванат, ще ти турят халат, после ще ти сложат върхеле
и на краката, и на ръцете; някой път ще ти сложат
върхеле и на врата.

Питат: „Кой управлява света сега?“. Не го управля-
ва Господ. Ако Господ управляваше света, не ще имаше
война; ако Той управляваше света, не ще имаше смърт.
Но понеже не го управлява Господ, и смърт има, и войни
има. Сега какво ще ми разправяте, че Господ управлява
света? Не управлява Той! Умират хора, бият се, вършат
най-големи престъпления... Казвате: „Ние сме чада Бо-
жи“. Никакви чада Божи не са хората. Хора, които се
карат, чада Божи ли са? Сега аз философствам, това не
се отнася до вас. Вие сте в оня свят, отвисоко гледате
като ангели. Като гледам страданията на хората, това
не са страдания за един ангел. Страданията на хората за
един ангел са подобни на това: както ако има един човек,
направен от захар, че се стопи човекът и ти започнеш
да плачеш, да страдаш за стопения захарен човек. Ан-
гелът казва: „Друг ще направим. Доста захар имаме, ще
ви дадем. Такива хора ще ви направим, колкото искате“.
Ако направите един изкуствен човек, че му сложите една
машинка в устата, с която той да говори, мислите ли,
че имате една реалност?

Та истинското учение, което иде в света, е ние да се освободим от старото робство. Знаете ли кое е старото робство? Всичките хора пожелаха да бъдат като Бога, но бяха без любов. Правеха всичко, но без любов, а това е насилие. Бащата ражда сина си без любов и казва: „Ти ще се подчиняваш“. Като е малко дете, ще се подчинява; но стане голямо, бащата отслабне и детето му казва: „Ти ще се подчиняваш“. Питам: ако детето се е подчинявало до 21-та си година и от 21-та година нагоре бащата се подчинява, какво се е допринесло в света? Някои от вас казват: „Да бъде моята воля“. Че като стане волята на човека, какво има? Някой казва: „Аз искам да бъде моята воля, да си направя една къща, една хубава къща“. Казваш после: „Осигурих се“. Осигурил си се... Но светът страда от много воли, светът е пълен само с воли. Владиката има воля, попът има воля, бащата има воля, наследникът има воля, генералът има воля. Има едно стълкновение между частите, между хората – коя воля да бъде?

Казвам: в света докато не стане волята на Любовта, той не може да се спаси. В света има само една воля – на Любовта. Когато тази воля стане, това е спасението на света. Докато двамата души все спорят кой трябва да яде най-първо, чия воля да бъде, те изпълняват ли волята на Любовта? Как разрешават майките този въпрос? Детето ли яде по-напред, или майката? Казват: „Майката трябва да нахрани детето“. Първо трябва да нахрани детето, после себе си. Право ли е туй учение? Не, майката трябва да яде по-напред, детето после. Не е ли така? Ако тя не яде по-напред, откъде ще дойде това мляко? Първо майката ще се нахрани и от млякото, което дойде от храната, тя ще нахрани своето дете.

Сега някои от вас, хора религиозни, които проповядват едно учение, казват: „Трябва да нахраним свет“. Как ще го нахраниш? Най-първо ти, който проповядваш, трябва да се нахраниш, за да видиш това учение, тази храна струват ли. Ако някой продава кашкавал, без да го е опитал, това не е право. Всяко нещо трябва да се опита. Онова, което си опитал, в него говори опитаното. Ще

ви приведа един пример как се разбира това, един анекдот има из нашия живот. Преди години някой в Бургаско заболял. Питат ме за съвет какво ще кажа. Станало едно подуване някъде. Казвам: „Нека вземат два килограма мляко, да го възварят хубаво, после да му изцедят един лимон и от пресеченото мляко да наложат на подутото място“. Казвам на един приятел да им го напише, да им опише как да го направят. Написал им той и онези, като получили писмото, приложили го, но компресът не помага. Питам: „Как го приложихте?“. Аз казах с гъстото, още като е топло, да наложат болното място, а те гъстото го изяли и със суроватката правили компреса. Казвам им: „С гъстото ще направите компреса, ще наложите болното място, пък рядкото изпийте“.

В лекуването онези хора, които стават за лекари, са родени от Природата. Всичките лекари, които са родени такива, имат една особена магнетична сила, която лекува. Не всеки лекар може да лекува. Не че няма желание да лекува, но няма тази сила. И всички вие боледувате, понеже ви липсва нещо. Има една сила, която като липсва в човека, той заболява. Просто да ви го разкажа. Кога се простудява човек? Или когато е тънко облечен, или когато е взел топла баня. Тук един от госта напредналите братя ми казва, че както съм казал, направил една топла баня, но се простудил. Той се е къпал в банята и на излизане е взел студен душ. Казва: „Простудих се“. Сложил си студен душ, за да се постегнело тялото. Питам: „Защо не си си турил топъл душ отгоре?“. Отговаря: „Студеният душ е по-здравословен“.

Аз по някой път гледам – някои религиозни разбирания на студен душ приличат. Гледам, някой влиза въодушевен. Като дойде при вас и вие му направите един студен душ, той се свие. Никога не употребявайте студения душ. Лятно време, когато имате 35–40 градуса топлина отвън, тогава студеният душ са намясто, но зимно време – топъл душ, и то 41, 42 и 45 градуса топли. Колкото по-топли, толкова по-хубаво: не изведнъж, но постепенно ще увеличите топлината.

Между физическия и духовния свят има едно съотношение. Ако тялото е здраво, имаш едно разположение – и мисълта ти ще бъде здрава. Ако тялото е болно, тогава не можеш да разсъждаваш правилно. Та най-първо онези, които искат да служат на Бога, трябва да бъдат здрави. Не мислете, че болните хора могат да се научат да служат на Бога. Това е като урок: като научиш този урок на болестта, ще бъдеш здрав. Болестта е един низш живот. Ядеш някога неподходяща храна. Например ако ядеш едно прасе, то е низша храна, макар че свинските кебапи са много вкусни, много сладко е свинското месо. Някои от вас нали сте го яли на шиш? Но ето в какво седе свинското месо. Клетките на свинята са индивидуалисти. В свинята има голямо желание да живее и тя минава за пример за един живот на удоволствия. И следователно ако тия клетки влязат в тебе, те обичат да ядат и пият, а не работят. Ако ядеш свинско месо, трябва да туриш десет души стражари да вардят един, който ще работи. Ти ще изхарчиш десет пъти повече, отколкото той ще изработи. Защо ти е такъв слуга? Онези, които се хранят със свинско месо, често се разболяват. Някои, които са по-здрави, не заболяват.

Мене ми разправяше един български свещеник: „Всеки път, като дойде Коледа, като свещеник искам да опитам свинско месо, но не е било изключение една-две седмици да не боледувам след това. Казвам си: „Попе, научи се да не ядеш свинското месо“. Пита: „Как да не бъде и аз с хората заедно?“. Някои религиозни цитират Писанието и казват, че трябва да се яде месо. Свинското месо е нечисто за един религиозен човек. Освен ако искаш да помагаш на свинете – тогава яж; но ако не искаш да помагаш, не яж. И не само да не ядеш, но и наум да не ти идва. Ако си спомниш, както сега аз ви разправям, това е опасна работа, заразна. Ще кажете, че Господ е създал всичко за ядене по света. Това е една философия, която трябва да се провери. Не всичко е създадено за ядене. В река Нил има едни малки жабчета, които плуват, а нилските крокодили си отварят устата; жабчето си свие краката и попадне

в устата им, те го глътнат. Крокодилът казва: „Господ тъй те създаде, аз да те ям“. Но като влезе това жабче, казва: „Ще видиш как се гълта жабче“. Започва да гризе стомаха му. Гледаш: онзи крокодил скача ту нагоре, ту надолу във водата. Жабчето пробие корема му, излезе навън, навлезе във водата, а крокодилът се обърне на гърба си и свърши. Не всичко е за ядене.

Когато във вас влезе една лоша мисъл, не е ли това едно жабче? Когато влезе в твоето сърце едно лошо чувство, че цялата нощ се обръщаш на една или друга страна и не можеш да спиш, не е ли това едно жабче? Най-първо всички трябва да се научите да се владеете. Всяка мисъл, която дойде, ще я разглеждаш хубаво под микроскопа. Ако е една мисъл като плод, като слива, възприеми я.

Та в прочетената глава Христос праща Своите ученици, дава им власт да церят, бесовете да изпъждат. Ти ако от себе си не изпъдиш една лоша мисъл, де ти е силата? Някои ви казват да отидете да говорите на другите хора. Най-първо човек трябва да опита колко сила има. Ако ти в себе си не можеш да обуздаеш една лоша мисъл, едно лошо желание, где ти е силата тогава? Или понякога има новини, някои вестникарски новини четеш, но мислите ли, че те всички са верни? В съвременния живот от всичко, каквото пишат във вестниците, и от всичко, каквото ви кажат хората, 75 на сто сложи настрани, че върху 25 на сто се спри. На вас, като ви кажат нещо, ставате негови носители. Казвате, че вестниците пишат това, тъй то след два дена вестниците опровергават, че не е станало, а вие сте разнесли новината.

Например често вие казвате: „Ние сме лоши хора“. В какво седи лошото на човека? В неговата воля. Лошото не произтича от човешкия ум, не произтича и от човешкото сърце. То сърцето се съгласява, лесно се подкупва, но волята е господар, тя е, която греша. Тогава ние се намираме в противоречие. В Америка, в тяхната гражданска война, двама войници, които ходили на бойното поле, останали инвалиди. На единия му били осакатени краката, но ръцете и очите му били останали здрави; на другия пък краката били здрави, но бил сляп и ръцете му били

осакатени. Събрали се двамата: единият с осакатени крака, другият със здрави крака, но който не виждал. Онзи със здравите ръце се качва на гърба на този със здравите крака и така ходили да крадат ябълки. Хванал ги господарят на градината. Завежда ги да ги съдят. Единият казва: „Ходих при ябълката, но не брах“. Другият казва: „Не съм ходил при ябълката“. И единият, и другият са прави. Вярно, че единият не е ходил, защото няма крака. Но съдията казва: „Сложете онзи със здравите ръце на гърба на този със здравите крака“. Човешко е. Онзи със здравите очи и ръце се качва на този със здравите крака – това е волята. Тя е, която го носи до гървото.

Волята ще те заведе, тя е, която кара хората да правят престъпления. В сегашния век трябва да се възпита волята на християните. Възпитавайте волята си! Всички хора мислят много добре, чувстват много добре, но дойде ли се до волята, до пожеланията, не издържат. Аз бих желал да направя един опит колко воля имате. Кажете на няколко души приятели да ви опитат колко сте търпелив и доколко спазвате самообладание, да не се разгневите. Ще кажете на десет души ваши приятели да си направят много остри игли и да забиват само една десета от милиметъра в кожата. Другият да забие 2/10, 3/10 и т.н. Последният да забие един милиметър, че да видите какво ще бъде вашето разположение. След като направите първия опит, направете втори: първият да забие един милиметър, вторият – два и т.н., а последният – десет милиметра. Като излезете да видите какво ще бъде вашето разположение, гали ще бъдете, като че бълха ви е ухапала. Туй е за онези от вас, които искат да бъдат посветени. Един мой познат, той сега е в Америка, беше много стар и хилав. Казва: „Ела с мене, един лекар ми туря инжекции“. Лекарят с една голяма игла като му гжасна в дебелото на крака три инжекции, казвам му: „Аз готам не съм дошъл, ти си голям герой“.

Ние си създаваме ненужни страдания в света. Когато четем Словото, то е една опитност; Словото Божие е една опитност във всичките векове. Една Божествена Истина през всичките векове е валидна като златото.

Златото каквато цена и да е имало преди хиляди години, и сега има същата цена. Но книжните пари отпреди много векове сега нищо не струват, нямат цена.

Та казвам: Любовта е наука за възпитание. Единствената сила, която е мощна да възпита човешката воля, това е Любовта. Няма друга сила, която да въздейства на човешката воля. Вие сте имали малки деца, знаете колко упорити са. Мене ми разправяше една българска майка, доста умна. Имала една дъщеря, името ѝ било Йорданка. Заинатява се тя, не иска да послуша майка си. Майката казва: „Йорданке, чети *Отче наш!*“ „Не искам да чета.“ „Бия я, не чете“. Майката излиза из търпение, казва: „То човек от тебе няма да стане“ – взема я, нагоре я издига и я стръсва. Дъщерята казва: „Олеле, мамо, ще чета *Отче наш!*“. Та любовта като дойде, дигне човека, стръска го – и тогава той чете *Отче наш*. Не мислете, че Любовта е нещо слабо, тя е най-мощното в света.

Та казвам: нашата воля трябва да я усилим. Ще си кажеш: „Няма да правиш това!“. Имаше един евангелист, който ми разправяше своята опитност. Двадесет и пет години той пушил тютюн. Станал евангелист, искал да се отучи от тютюна – не може да се откаже. Молил се – пак пуши. Правил това, правил онова – не може по никой начин да се откаже от тютюна. Започнал да се моли на Господа, Той да му помогне, да се освободи от този дявол. Казва: „Хвана ме магарешката кашлица. Река да пуша, като започна да кашлям – кюх, кюх, кюх“. Държа ме 40 гена и се отучих от тютюна. Оттам насетне не пуша.

Та от всички ония навици, които имате, може да се отучите. Колко навици има, от които трябва да се отучи човек! Казва: „Навик имам“. Има навик, но има и отвикване. Всички ония добри навици са намясто; при лошите навици ще развиеш своята добра воля. В света аз казвам, че има една добра воля – това е волята на Любовта. Тази воля аз я наричам Божествена, тя е волята на Любовта. Само Божествената воля на Любовта е в състояние да оправя нашата воля. Когато казваме: „Да бъде Волята Божия“, разбираме волята на Любовта.

Докато волята на Любовта, Божията воля не дойде да господарува над човешката воля, един произвол ще има в света и светът не може да се поправи.

Казвам: новото учение е, което ни свързва с волята на Божията Любов, за да изпълним Неговата воля. Само така ще се избавим от всички противоречия на света – и от смъртта, и от всичко ще се избавим. Тогава ще бъдем чада Божии. Всеки един, в душата на когото не господарува волята на Любовта, всяка друга воля – и ангелска да е, и да е на един светия, каквато и да е волята, тя не може да произведе това, което волята на Любовта може да произведе. Само една воля има на света – Божията воля на Любовта. Тя е, която може да ви избави от всичките противоречия, които се раждат в ума ви, в душата ви, в сърцето ви. Христос казва: „Който намери Волята Божия, ще намери живота си; който не намери волята на Любовта, и това, което има, ще го изгуби“. Стихът тук е: „Който намери живота си, ще го изгуби; който изгуби живота си заради Мене, ще го намери“. Който намери волята на Божията Любов, той ще намери живота си. „Който вас приема, Мене приема; който приема Мене, приема Онзи, Който Ме е проводил.“

Казвам: сега е времето. Питате: „В какво седи новото учение“. Да вярваме, да се обичаме. Трябва всички по любов да възприемем Божията воля. Реалното, което излиза от Божията Любов, е волята. Да сторим онова, което е за Славата Божия, което е за влизането в Царството Божие и за нашето повдигане. Това е волята.

Ако Христос се беше отказал преди две хиляди години да иде на кръста да Го разпънат, какво щеше да стане със света? Ако не приемем и ние този път, какво ще постигнем? Този е пътят, по който иде Волята Божия. Човек не трябва да бъде страхлив.

Отче наш

27 октомври 1940 г., неделя, 5 ч.с., София, Изгрев

ПРОЦЕПЪТ НА ЛЮБОВТА

Добрата молитва

91. псалом

Молитва на Царството

Ще прочета 6. глава от Евангелието на Матей.

Духът Божий

Размишление

В начало бе Словото

Някой път на хората им става тягостно да им разправяш за едни и същи работи. Например повтаряш: „Бъди набожен“, или някой път повтаряте: „Обичай хората, прави добро!“. Всички хора обичат да заповядват. Ти заповядваш ли, ограничаваш себе си. Щом ограничавате хората, ограничавате и себе си. И най-силният човек, като хване един силен вол за рогата и го ограничи, ограничава и себе си. Нито волът е свободен, нито този, който го е хванал, е свободен. Това е същото, когато ти искаш да покажеш на някои хора, че си добър – ти си хванал вола за рогата.

Във всяко нещо, което направиш, трябва да бъдеш свободен. Щом не си свободен, ти се ограничаваш и нищо не придобиваш. Каква полза придобиваш, ако хвърлиш един килограм захар в океана. Казваш: „Едно кило хвърлих, разтопи се“. Какво ще стане с този океан, като се стопи едно кило захар? Или ако гадеш хляб на един сиромаш, какво си направил? Най-първо ако хлябът, който си му дал, е много сух, той ще те критикува, ще каже: „Не ми гадя някой топъл хляб, мекичък. То трябва вода за него – сух е като сухар“. Някой път правят такъв сух хляб, правят сухари. Доста вода трябва за него, да се накусне.

Христос е говорил преди две хиляди години и две хиляди години думите Му се повтарят. Аз виждам, пред мене изпъква една картина: като срещна един християнин, той току изважда стихове, какво е казал Христос. Сложи стиха в джоба и казва: „Обичайте се“ – и сложи и любовта в джоба. Правете милостиня и слагайте милостта в джоба. Кои банкиер не прави милостиня? Дојде някой, иска му пари, той казва: „Ще ти дам. На тебе 20%, на другите вземам повече. На тебе ще отстъпя“. Вземали ли сте хиляда лева с 20 на сто лихва? После мислите дали ще ги изплатите. Ако закъснеете 10 години, ще можете ли да ги изплатите?

Разправяха ми, че в Провадийско един българин, който обичал да прави милостиня, дал 8 крини жито на един турчин, сиромах. Той, след като му плащал 8 години, имал да му плаща още 80 крини. Че отде станаха 80 – нали не се сяха? Чудна работа – житото, като го сееш на нивата, се умножава, но тия 8 крини да се умножат на 80 как става, по кой закон?

След две хиляди години какво трябва да бъде положението на една душа? Сега цялото човечество, всички са недоволни от живота, малко хора има доволни. При сегашното положение има едно вътрешно недоволство. Красивият, като намери по-красив от него, е недоволен. Силният, като намери по-силен от него, е недоволен. Една държава, като намери друга държава, по-въоръжена от нея, пак е недоволна, че не е въоръжена с такива хубави оръжия. Когато Христос дојде на Земята, имаше за цел да изведе тия хора от стария завет на живота. Аз наричам стария живот капан. В Казанлъшко, мисля в село Янина, в тяхната мера се явила една мечка, изяла няколко говеда. Един янинчанин турил един капан там, гето мечката се джижила, за да я хване. Сутринта отива и гледа отдалече, че мечката се е хванала. Казва си: „Сега има с какво да се похваля на хората“. Като отива, какво да види – неговото магаре се е хванало в капана. Казва: „Такава мечка не съм виждал. Аз правих един капан за мечка, не за магарето ми“. Разбирам човек да прави капани за мечки, но когато прави капани за хората, не разбирам.

Христос е говорил преди две хиляди години, а след две хиляди години някои проповедници доказват, че има Господ в света. Някои започват да аргументират има ли Господ, или не, има ли оня свят, или не. То е същото като да доказваме дали този свят е реален, дали съществува, или не. Има метафизици, които отричат съществуването на този свят, казват: „Това е илюзия“. Онзи свят е като този свят и този свят е като онзи свят. Ако ти спиш на леглото си, какво те ползва този свят? В кой свят си, когато спиш? Тогава си в оня свят. Къде е той, светът на съня къде е? Ходиш, гледаш извори, реки минаваш, някъде Слънцето грее хубаво, разговаряш, но на кое място си, не знаеш. Събудиш се, в този свят си. Кой е този свят? Той е реалният свят. Заспиш – пак си в оня свят. Оня свят е свят на съня. Някои хора искат да идат в оня свят, искат да спят. Като заспят, ще си починат. Спането е хубаво. Реалният свят е свят на работата, свят на ученето.

Този свят, в който ние страдаме и живеем, същинският свят ли е? Даже от невидимия свят, когато искат да разберат живота, идат в този свят, за да го опитат. Има какво да се работи... Ако всичките хора бяха праведни и никой нямаше нужда от никого, питам: какъв щеше да бъде животът? Ако всичките хора бяха учени, ако всичките хора бяха такива, каквито вие разбирате, кой от кого щеше да има нужда? Вие искате да бъдете богати, но ако всички бяха богати, кои щяха да ви бъдат слуги? Ако всички бяха богати, и вашите слуги щяха да бъдат богати като вас – тогава вие сами ще си бъдете слуги. Ако всичките хора са набожни, кому ще говориш? Ще мълчиш. За какво ще говорите тогава? Сега има какво да говорите. Някой е направил погрешка – питате го защо е направил тази погрешка. Няма отговор: никакъв отговор не може да се даде за една погрешка.

Има един анекдот. Дошло наум на Настрадайн Ходжа¹⁰, понеже нямал къща, да си направи. Искал сам да си я съгради. Започнал той да гради и като изкарал къщата, един ден пада от покрива, пък си навехва крака. Питат го

защо е паднал. Казва: „Паднах от покрива“. Питат: „Защо не внимаваши, защо не си отваряши очите?“. Разправял той на много хора как е паднал и най-после рекъл: „От вас няма ли някой, който да е паднал, та да знае как става тази работа?“.

Питат: „Защо не тури запетая? Защо не сложи две точки или точка и запетая? Защо не постави глагола намясто, местоимението не си турил намясто?“. Защо не го е турил? Това сега как искаш да го сложи? Тогава българите са много умни. Един българин направил пещ и мислел да направи вратата да гледа на юг. Един му казва: „Не се прави на юг вратата на пещта, но на север“. Започнали да се изреждат да му разправят накъде се прави вратата на пещта. Едни казвали – на север, други – на юг, а трети – на изток, и т.н. Взел той, че направил пещта на две колелета, че като дойде някой и каже, че не е намясто вратата, обръщал пещта, накъдето той казва. Върти пещта на изток, на север, навсякъде...

Сега всички казвате, че животът не струва. Много струва даже, но вие не разбирате този живот. На болния може да дадете най-хубавата храна, но той не може да я оцени. На трескавия каквото и да му дадете, му горчи. Къде е причината? Болен е. Щом оздравее, храната стане хубава. Има сега артериосклероза, която върлува в света. Тя се дължи на многото желаня. Когато у светските хора дойде артериосклероза, разбирам, но когато в религиозните хора дойде, на какво се дължи? В сиромасите хора когато дойде склерозата, разбирам, но в богатите когато дойде, на какво да я отдадем? В невежите като дойде, разбирам, но у учените като дойде, тогава на какво да я отдадем?

По някой път вие се оплаквате, че никой не мисли за вас, че никой не ви обръща внимание, никой не ви поздравява. Тогава аз да ви дам един пример. Всички може да станете знаменити. Вземете назаем 5 хиляди лева от някого и ще видите как той ще тръгне подир вас. Дето ви срещне, ще казва: „Откога искам да ви видя. Как сте, добре ли сте? Ами петте хиляди лева?“. 365 гена

в годината като ви среща, ще ви поздравява и ще ви пита: „Ами петте хиляди лева?“. Човекът ви обича. Вие се обиждате, казвате: „Какъв безочлив човек. Спря ме и ми каза, че имам да му давам“. Че ти си богат човек – той е просяк, пък ти си богат. Тогава го попитай: „А бе, Драгане, ако си осиромашал, хиляда лева мога да ти дам“. Вземи мястото на богатите хора – да знае, че ти ги даваш. Ти си богат, пък той е сиромаш. Сега някой ще каже: „Това не е морално“. Че кое е морално?

В новата култура всяко деяние, което не става по закона на Любовта, не е морално. Всяко нещо, което направиш без любов, е неприятно пред Бога. Ти правиш нещо без любов само пред хората. Щом правиш нещо без любов, не го прави. Бог се интересува само от дела, направени от любов, понеже Той е Любов. Бог каквото върши, го върши по любов. И ние каквото направим по същия начин, Той се интересува от него. На всяко дело, направено от любов, Той ще обърне внимание. Бог ще дойде, ще те намери и ще каже: „Приятно Ми е, ти си направил една работа“. Сега ние имаме едно малко своеобразно понятие за Бога: мислим, че Той живее някъде и не се интересува от нищо. Когато страдаме, искаме Той да знае, че страдаме, за да ни помогне. Когато хората страдат, вие питате: „Господ от тях ли ще се интересува?“. Когато ние страдаме, искаме Господ да се занимава с нас, когато другите страдат, казваме: „Нека си носят товара“. Това е неразбиране.

Когато един човек страда, това е едно условие ти да се запознаеш с него. Не е въпрос да даваш пари на хората, не – те не се нуждаят от пари. В целия сегашен порядък нещата са изкуствено направени. Направиш една къща на 4–5 етажа: защо ти е такава къща? Ти я правиш с оглед да поставиш наематели. Като имаш четириетажна къща и десет души наематели, мислиш ли, че ще бъдеш разположен? Някои не плащат, постоянно ще се нервират. Караш се с този, с онзи, този искаш да изпъдиш от етажа, постоянно имаш разправиш. На тебе ти трябва една къщица по Бога: една стая за спане, една стая за

прием, една стая за ядене и кухня – три стаи и кухня са достатъчни. Като ти дойде някой гост, ще го приемеш: защо са ти четири етажа? Всеки да си има по три стаи и кухня, пък достатъчно са и две стаи и кухня. После за тях ще мислиш да им сложиш килими, столове, маси. Наемателите ще дойдат и ще кажат, че умивалникът не е хубаво направен, че инсталацията не е хубаво направена. Започваш да съжаляваш, че си направил къщата. Пък ако всички имаха къщи все по на три етажа, кои ще бъдат вашите наематели тогава? Ако всички софиянци имаха къщи на по три етажа, тогава кой кому ще бъде наемател? Като имаш една къща от две стаи и кухня, ти ще живееш и ще бъдеш първият наемател. Господ иска не за другите да правиш къща – за себе си направи къща, да живееш вътре и да благодариш на Бога.

Тази сутрин нали всички станяхте по-рано? Виждам и нашия съсед, който обикновено по-късно става – тази сутрин го видях – и той рано станал, ранобудник е.

Достатъчно хората са се занимавали с любовта, която е статическа, частична любов. Ако имаме любовта на вълка, ние на Бога не можем да служим. Ако имаме любовта на овцата, на Бога не можем да служим. Ако имаме любовта на растенията, на когото и да е, това е частична любов. Вълкът има любов към своите деца. Двадесет села ще обиколи, за да намери някъде агънце за децата си. Колко се труди той, защо да го осъждаме? От любов го прави – от любов към своите деца вземе някое агънце, занесе го на тях. Казваш: „Това е престъпление“. Овцата от любов яде тревата, събере мляко и го занесе на своите деца.

Тъй както сме разбирали досега живота, това е обезсмисляне – обезсмислил се е животът ни. Причината за всички нещастия в света – болести, страдания, недоволства, причината за всички грехове е безлюбието на човека. Човек иска да бъде щастлив без любов, иска да накара хората да го обичат насила. Ние искаме да заставим Бога насила да ни обича. Ние, създадените от Него, искаме на Него да заповядаме! Никой от вас не е отишъл при

Господа да Го попита защо страда и да се учи от Него, но Го критикувате. Казвате: „Не трябваше да ме оставя Господ да страдам“. Ако те остави без пари, казваш: „Не трябваше да ме оставя без пари“.

Сега вие разсъждавате и казвате: „Без пари не може“. Птиците оперират ли с пари, рибите и растенията оперират ли с пари? Идеята, както е поставена сега, че без пари не може, е погрешна. Ако съществуваше една идея на любовта, парите щяха да се заменят с нещо по-хубаво – те щяха да се заменят с една усмивка. Среещеш някого, усмихнеш се – той веднага ще ти даде нещо. Ако ти си гладен и ми се усмихнеш, веднага ще те нахраня. Среещна те: ти си гол, бос; усмихнеш ми се – веднага ще те облека. Среещна те: аз съм невежа, усмихна ти се – ти веднага ще започнеш да ме учиш. Колко лесно би станало само с една усмивка. Какво ти коства да се усмихнеш? Само да се усмихнеш – и всичко ще ти се даде. Усмихнеш се – и апартаментът дойде. Сега се усмихваме, но работите не стават...

Ще ви приведа онзи анекдот, писаха го във вестниците. Не съм го проверявал дали е верен, може да е измислен. Един българин, селянин, носил каца с масло. Среещат го двама души търговци: правят пазарлък, спазаряват маслото. Казват, че те имат още един съдружник. Дали му капаро, дават му и едно писмо, в него турят 50 лева. Праещат го до един български свещеник в селото, който щял да му плати маслото. В писмото пишат: „Дядо попе, този е малко побъркан, прочети му нещо, ето 50 лева“. На селянина казват, че като иде при попа, той ще му плати маслото. Отива селянинът при свещеника, онзи взима писмото, прочита го, завежда го в църквата, туря епитрахила и започва да му чете. Чел му половин час, но селянинът казва: „Дядо попе, то с четене няма да стане, маслото трябва да се плати“. Свещеникът мисли, че на човека гръската му малко хлопа. Потупал го по рамото и му казал: „Чакай“. Селянинът пак му казва: „Дядо попе, сериозна е работата“.

Ние се намираме в същото положение: нямаме една здрава мисъл. Всеки народ е поставен на такива условия. Сега виждате съвременните хора, които копаят възлища в земята: те влизат на 500, 1000, 1500 метра, даже в Англия слизат и на 2000 метра дълбочина, копаят възлища. Мислите ли, че на такава дълбочина е приятно да копаяш, да работиш? Неразбиране на живота е това. Ако ние разбихме Божиите пътища, нямаше какво да разкопаваме земята – всичките тия богатства са складирани горе във въздуха. Но понеже сме материалисти, търсим тия неща в земята. Ако имахме Любовта, всичките тия блага щяха да дойдат отгоре. Не ни трябва възлища – копаенето на тия възлища е мъчение. Вие ако имахте Любовта, само като дигнете нагоре една заострена пръчка, ще турите една жица на вашия под и постоянно ще имате отопление. Само като помислите – и токът ще потече. Като помислиш, че топло трябва да бъде – и топло ще стане. Като помислиш, че вода трябва да дойде – и водата ще дойде. Като помислиш за хляба – и хлябът ще дойде сам. Вървиш някъде и помислиш за някакво ядене – веднага ще дойде трапезата с плодове. Наядеш се – трапезата се вдигне.

Вие ще попитате защо ли е тъй. Това, което сега правите, е по-мъчно. Ако туй, най-мъчното, е направено възможно, защо другото да не е възможно? Сега например ще направят един аероплан, ще се качат горе във въздуха. Какви удобства има на аероплана? Погледнеш – паднали долу. А пък по новия начин ще вземеш една черга, ще седнеш на нея, ще я бутнеш – и хайде, ще полетиш. Питам тогава: с какъв аероплан се придвижват ангелите, които се движат в безпределното пространство? Движат се със своята велика мисъл, със светкавична бързина се движат. Един учен е изчислявал, че скоростта на човешката мисъл е три квадрилона километра в секунда. Знаете, че светлината се движи с триста хиляди километра в секунда, а мисълта се движи с три квадрилона в секунда. С тази бързина цялата Слънчева система може да се обходи в една секунда или за няколко секунди; даже и най-отдале-

чените звезди с тази бързина на човешката мисъл може да ги посетиш.

Пред нас сега едно бъдеще. Това е постижимо само за онази велика Любов, която може да имаме към Бога. Всичките светове, създадени с техните безбройни възможности, са основани на един закон. Това ще го постигнем, ако имаме Любовта към Бога. Не такава любов като сегашната, а Любов, в която да няма никакво противоречие. Щом гойдеш го Бога, трябва да имаш свято чувство, всичките противоречия, които виждаш, да изчезнат веднага. Ако аз имам на разположение едно езеро с вода, с най-хубавата вода, затова, че съм дал една бъчва от нея на един човек, трябва ли да му вземам нещо? Мене ще ми бъде приятно, че е взел и една, и две, и три бъчви, стига той да има нужда. Това ще бъде Любовта. В Любовта трябва да се раздава. Като видиш, че един човек има нужда от тебе, да му дадеш и да се радваш, че си имал условия да му помогнеш. Всеки трябва да се радва, че може да помага. Пък да се радваме на всички погрешки на хората... Кое вие считате за погрешка? В този Божествен порядък кражба не може да има.

Мислите ли, че ако някой вземе от водата на моето езеро, аз ще съм недоволен? На мене ще ми бъде приятно, че е пил от която и да иска страна на езерото. Какво да кажа: „Кой ти даде право да гребеш от езерото без мое позволение?“. Не е ли същият закон? На какво основание ние дишаме въздуха? Черпим въздух: взимаш една чаша, после друга. Дошъл ли е един ангел или някой друг да ти каже: „Защо взимаш?“. Една необходимост е това. Някои питат: „Защо ядеш?“. Една необходимост е това – ако не ядеш, ще умреш. Та казвам: погрешките в света произтичат от кривото разбиране. В света има безлюбие, има кражди, има завист, омраза, какво ли няма. Ако четете апостол Павел, ще ги намерите – изрежда ги повече от 18 наименования на злини.

Та сега на вас ще ви дам едно правило, аз съм прилагал това правило всякога. Вие казвате: „Дотегна ми вече да се мъча“. Щом ти е дотегнало да се мъчиш, значи живееш

в света на безлюбието. Казвате: „Пари да имам“. Парите няма да оправят работата – на тебе ти трябва любов. Каква любов? Не като любовта към едно дете – майка му да го носи на ръце. Това не е любов! Синът трябва да има същата любов, която майката има. Ние, за да вярваме в Бога, трябва да имаме Любовта, която Той има към нас. От хиляди години Бог, Който е направил света, никого не е срещнал, та да му каже, че Той го обича, че всичко е заради него. Бог мълчи и оставя всички хора да се ползват от Любовта Му. Трябва да идем да благодарим на Бога, че в Него има едно мълчание. Ние имаме Неговите блага и нашият отговор е в това, че за всички блага, които Бог ни е дал, мърморим. Очи имаш – мърмориш; уши имаш – мърмориш; уста имаш – мърмориш; нос имаш – мърмориш; ръце имаш – мърмориш. За краката си мърмориш, за стомаха си мърмориш, за къщата си мърмориш, за воловете си мърмориш. Жениш се – мърмориш; разжен-ваш се – мърмориш; в църква ходиш – мърмориш. Аз не обичам тази дума – *мърмори*. Мърмориш, мърмориш...

Скъсайте грехата на мърморенето! Не да я хвърлите – скъсайте грехата на мърморенето и Любовта ще излезе от него. Тя е затворена в мърморенето: направете един процеп и Любовта веднага ще излезе като хубав извор от него. Любовта е скрита вътре в голямото мърморене. Не ви казвам да не мърморите, но направете процеп в мърморенето, за да излезе Любовта като извор и да започне той да шумоли, да започне да пее новата песен. Пък ти пееш – нямаш това, нямаш онова. Като дойде Любовта, всичко ще донесе. Мърмориш – нищо не идва. Когато започнеш да правиш един процеп на мърморенето, Любовта ще дойде и ще донесе всичко, което искаш. Красота искаш – Любовта ще донесе красота. Живот искаш – Любовта ще донесе живот. Богатство искаш – и богатството ще дойде. Когато дойде Любовта, едно общение на душите ще стане. Когато дойде Любовта, друг един свят ще се отвори.

Хората още не се познават. Че каква разлика има между десет братя, родени от един баща, каква разлика

има между малкия и най-големия син? Има една разлика – че единият е дошъл пръв и е по-възрастен, повече сила има, работил е повече. Онзи, който последен е дошъл, и той ще работи. Пред бащата малкият и големият син еднакво са обичани – кой колко е възрастен, това е въпрос на схващане. Едни хора са по-учени, други не са. Онзи, който е имал пет таланта, е спечелил още пет; онзи, който е имал два таланта, е спечелил още два; онзи, който е имал един талант, заровил го е. Ако беше работил, и той щеше да спечели още един, щеше да има два; двата ще станат четири, четирите – осем. Ако и най-невежият възприеме Любовта и започне да работи, там е разрешението на въпроса. Без онази, реалната Любов, животът не може да има подобрение – той ще стане безсмислен.

По някой път идат при мене и плачат. Кого ли не съм виждал да плаче... Като видя, че някой плаче, аз виждам един извор, който е потекъл. Радвам се, че той човек ще стане. Щом видя, че му потекат съзвите, имам надежда – съзвите идат да проправят пътя на Любовта. Плачът предшества Любовта, плачът е глашатай на Любовта. Казвате: „Не трябва да плача вече“. Вие плачете, за да се появите пред хората – нека потекат съзвите ви. Пък вие като плачете, започвате да кряскате, започвате да хленчите. Нека капят съзвите ви, но си мълчете. Като потекат съзвите, кажи: „Много съм радостен, на моето мърморене направих един процеп. Любовта, както виждам, вече потича“. Щом плачете, вече всичко е наредено. Кой от вас мисли, че всичко е наредено?

Разправяше ми една ученичка от седми клас – имали един учител, много строг. Тя намаже очите си с плюнка, а той като я види, че плаче, стане му приятно, става снизходителен. Този учител е разбрал, че ученичката има процеп. Сега не искам да ви давам едно тълкувание, но искам да ви представя света такъв, какъвто е. Христос е казал, че всичко, каквото поискате, ще ви бъде. Кога? Този закон е верен. Христос казва: „Който вярва“. Но това е за вярата, която произтича от Любовта. Ако твоята вяра не произтича от Любовта, ти нищо няма да

постигнеш. Ако твоята надежда не произтича от Любовта, тя нищо не струва. Ако твоята сила не излиза от Любовта, тя нищо не струва. Всичко, което не излиза от Любовта, нищо не постига. Всички неща, които излизат от Любовта, са мощни, те са силни. Това е Божествено-то в света – да се радваш на най-малкото. Забележете сега колко от вас са семейни. Как съвременният живот е пълен с радости от любов, пък в семействата няма никаква любов. Че това е неразбиране на въпроса – колко хора плачат от любов! Ако имаш едно дете и мислиш, че то няма да живее като теб, ти се самозаблуждаваш. Това дете е родено от теб и какъвто си ти, такава ще бъде и то. Бог в нас мълчи, понеже Той, който ни е създал, знае, че един ден ще бъдем като Него, ще обичаме като Него.

Единственото нещо в света, това е Любовта. Направете един опит със себе си. Вие сега искате Господ да ви каже: „Направете едно добро“. Правенето на добро, това е съвременният живот. Аз изключвам правенето на добро – слагам само Любовта. Изобилието ние ще го повикаме. Няма да давам една круша някому, но ще го забедя в градината, ще кажа: „Ето, тук има плодни дървета, избери си каквото искаш, закуси!“ – сам да си откъсне. Няма да му казвам: „Ти знаеш ли, че такива плодове има само в моята градина“. Защото крушата ражда крушите и Слънцето грее не защото аз съм казал, а понеже Бог ни обича. Звездите светят, понеже Бог ни обича; ние живеем, понеже Бог ни обича; Земята се движи, понеже Бог ни обича. Ние страдаме, понеже Бог ни обича; раждаме се, защото Бог ни обича – всичко в света, което става, се случва, защото Бог ни обича. Там, където не разбирате Любовта, това е страдание; там където разбирате Любовта, това е радост. Сега има голямо противоречие. Аз считам, че неразбирането произтича от безлюбието. Щом не разбираш нещо, страдаш; щом разбираш, това е радост, то е благословение.

Сега някои казват, че трябва да бъдем окултисти. Никакви окултисти: ще бъдем хора на Божията Любов, да

обичаме тъй, както Бог ни обича. Писанието казва: „Да бъдем съработници на Бога, да работим с Него заедно“. Да се опретнем да работим. Христос казва: „Отец Ми работи, и аз работя“. Да работим с Бога заедно – тъй както Той работи, и ние да работим. И колко е приятна работата с любов!

Направете един малък процеп във вашето невежество. Като се върнете вкъщи, в себе си да имате една задача – да направите един процеп; не голям, но искам само малко да къцнете. Аз съм присъствал, когато говорят на хората да ги обърнат към Господа. Ще говорят на някого, ще му говорят, ще го убедят да стане религиозен. В Америка има едни вярващи, които аз много ги харесвам, те са най-правоверни. Тези хора казват, че вярват в едно обръщане – като се обърне човек към Бога, трябва да се обърне и кесията му. Като се обърне, да се обърне и волята му, и умът му да се обърне – всичко наоколо му да се обърне. Ако любовта ти иде само за стомаха и не иде за очите, за ушите, не иде за другите неща, това не е любов. Любовта трябва да дойде във всичко онова, което имаш. Всичко в тебе да гиша едно вътрешно доволство – да гишаш, защото ти работиш с Господа. Това е много трудно.

При сегашните схващания казваш: „Как е възможно, трябва хиляди години!“ Хиляди години ще минат без любов... Ако направите един процеп, още днес може да стане. Че какво ви коства днес да го направите?! Аз съм го опитал. Като срещнете един ваш приятел, ще видите дали законът работи. Вие искате да имате апартамент. Направете опита и като срещнете един ваш приятел и той ви покани на гости у себе си и каже: „Заповядайте, искам да ви посрещна, елате ми на гости“, законът е проработил. Вървите по пътя с Любовта – ще мине някой шофьор и ще ви покани в колата си, ще каже: „Качете се“. По някой път се срещат такива работи. Някой казва: „Аз се помолих“. Той мисли, че като се е помолил, е станало. Не е от молитвата, но той е помислил за Любовта и този шофьор казва: „Заповядайте!“ Като

слезеш, искаш да платиш, той казва: „Понеже ти помисли по любов, и аз го правя по любов“. Ако работим така, Бог ще ни слуша и ще ни отговаря на всички молитви. Молитвите, които излизат от Любовта, Той ги слуша и отговаря на тях. Говор, който излиза от Любовта, Бог го слуша. С говор, който не излиза от Любовта, изискват се векове, за да стане.

Сега някои ме питат какви ще бъдат в бъдеще, как ще се преродят. Желая вие всички да се преродите в Любовта. Такива прераждания, превъплъщавания като сега да няма. Така може да се прераждате и да се превъплъщавате и ще ви отнеме векове. Осем хиляди години хората се прераждат без любов, страдат без любов. Христос дойде в света да донесе едно учение и това учение и аз го поддържам.

Аз казвам тъй: всяко нещо, което не става по любов, е престъпление; всяко нещо, което става по любов, е добродетел. Всяко нещо, което става по любов, е истина; всяко нещо, което става по любов, е мъдрост. Щом приемем тази Божествена Любов, всички противоречия в душата ни ще изчезнат и ще настане нов свят, ще се отворят очите ви. Вашето радио ще проговори, ще започнете да слушате на късите вълни – веднага ще започнат да ти говорят от другия свят. Някои, които имате радио, трябва ли да имате позволение да ви говорят от Англия, Германия, Франция? Ти завърташ ключа на радиото и слушаш музика. За да отидеш на един концерт, трябва да платиш сто лева, а ако имаш радио, завъртиш го на станцията, която предава концерта, и слушаш. Миналата вечер слушах концерта на младата пианистка и от свиренето ѝ видях, че тя е нисичка. Хубаво свири, оркестърът я придружава – вие плащате нещо.

Това, което става с пари, е престъпление; това, което става без пари, е добродетел. Сега вие не разбирате престъплението. Българите, когато едно дете направи първото пристъпване, правят цяло едно угощение – пристъпулник го казват. Понеже сте направили пристъпулник, ще направим едно угощение за вас. Направете едно

пристъпване в Любовта. Първото пристъпване направете, пристъпулник да стане. Казвате: „Такова престъпление, ще се изложим пред хората. Не знаем, но такива глупави работи не правим“. Толкова глупости сте правили, направете още една глупост. Глупави работи според мене са работите на безлюбието. Когато дойде Любовта, тя осмисля нещата, всички хора разумно говорят. Тогава вие казвате: „Ами със съвременния живот какво ще стане?“. Ще стане по-добър, по-хубав, къщи ще имаме. Да ти се усмихне Любовта, това струва повече от една заплата, по-голяма заплата е.

Вземете например – преди 30 години има една статистика за американските милиардери. Един милиардер Астон¹¹ имал 90 милиона и 500 хиляди долара годишен доход; 27 хиляди долара на ден печелел. Какво ще ги прави тия пари, кажете ми – 27 хиляди долара можете ли да ги изядете? Колко ще похарчиш? Аз не бих желал да бъда толкова богат. Аз съм сега богат, по-богат съм от него, който има 90 милиона долара годишен доход. На мене Земята да ми дават, не я искам – много малко е за мен; и Слънцето да ми дават, и него не искам. И цялата Вселена да ми дават, не я искам, но ако ми дават Любовта – искам я. Ако дойде да избирам, Земята не искам, Слънцето не искам, на другите ги оставям – Любовта е всичко в света. Щом имаш Любовта, ти си гражданин на онова, великото Начало в света, което е без край и има всичките възможности. Един ден нашата Земя ще спре някъде. Земята все ще спре някъде след милиони години, ще я пратят на поправка – и ти трябва да излезеш от нея. Тогава какво ще правиш? Ще бъдеш нещастен в любовта. Няма такива неща. Един ден ще спре Земята някъде, все ще се направи някакъв ремонт. Най-малкото един ремонт ще направят на Земята...

Та казвам: единственото нещо, което се проповядва, е това – Бог е Любов, и ние трябва да бъдем Любов. Ние сме любов и Любовта ще поправи живота. По никакъв друг начин животът не може да се поправи. Този живот, който сме минали, е само приготвление. Ние сме опитали Любовта, без да я познаваме. Любовта досега ни е

посещавала в безбройни форми и ние не сме я познали. Не мислете, че тя не е действала. Всичко, каквото хората направиха, го направиха без любов. Човек е правил опити, но може ли човек без любов да бъде щастлив? Не може. В Рая имаха Любовта, но казваха: „Да видим без любов какво е“. И сега виждате какво е без любов.

Сега пак трябва да се върнем към Любовта. Без любов не може, без любов страдания има. Какво ще бъде с Любовта? Ще има радост. Така че, както досега сме работили без любов, може пак да работим без нея – на първо място да бъдете вие, любовта назад да бъде като слушиня. Но ние всички чувстваме, че ако тя не присъства, ако тя не е на първо място, работите не вървят. Любовта е главата, тя е сърцето. Ако сърцето го няма, кръвообращението не може да става правилно; ако няма глава, мисъл няма. Работата не може да излиза без любов. Та казвам: ще поставите Любовта като една вътрешна необходимост. Казва някой: „Не може ли без любов?“. Не може. Животът, който сега имате, е излязъл от Любовта. Онези, които са ни дали този живот, имат любов и работят. Ние, които притежаваме тази любов, също трябва да започнем да работим като тях.

Някои от вас чакат новата епоха. Новата епоха е Божията Любов. Бог иде в света. Без Любов Господ ще смели всичките хора, на брашно ще ги направи, под хромела ще ги сложи. Които не влизат под този закон, под хромела между двата камъка на брашно ще станат. Като влезете в Любовта, няма да бъдете под хромела: вие ще бъдете посяти на нивата, ще видите Слънцето, ще се радвате – ще се радвате на звездите. Онзи, който е без любов, той ще бъде под хромела. Желая на всинца ви да излезете от хромела навън – с Любов!

Христос казва да вдигнете кръста си. Аз ви казвам: вдигнете Любовта и с нея тръгнете! Не с кръста, но с Любовта тръгнете напред!

Отче наш

10 ноември 1940 г., неделя, 5 ч.с., София, Изгрев

ЧАНТАТА НА ЛЮБОВТА

Добрата молитва

91. псалом

Молитва на царството

В начало бе Словото

Ще прочета 24. глава от Евангелието на Матей.

Преди две хиляди години апостолите са се интересуваели кога ще бъде свършването на века. Много мъчно се разбира тълкуването за свършването на века, за свършването на света. Някои мислят, че Земята ще изгори, ще се разруши. Как ще знае човек туй, което не се е случило? Ако те питат за един предмет, който не си видял, не си го опитал, не си го вкусил, как ще го опишеш? Като напуснат хората Земята, къде ще идат? Като се свърши светът, къде ще отидат от Земята?

Вземете понятието „да обичаш някого“. Каква форма ще дадете на любовта? Казваш, че обичаш някого. Другите не разбират, ти само го разбираш. Как ще го опишеш на другите? Те питат: „Какво обичаш в него?“ „Ами знаеш ли какви хубави очи има, каква светлина излиза от тях?“. Пък другите никаква светлина не виждат да излиза. Ти казваш: „Какво благородно чувство има“, пък другите не виждат нищо благородно. Как може единият да вижда, пък другите да не виждат? Единият има абсолютно доверие. Младата мома има абсолютно доверие в момъка. Той нито ѝ е брат, никакъв не ѝ е, но я е погледнал веднъж, казал ѝ е една дума и тя му вярва. Никакъв документ няма, но казва: „Как може да бъде другояче?“. Той ѝ е рекъл, че ще я направи царица – и тя вярва. Тя казва, че ѝ е обещал на Небето да я заведе. Настоява: „Той каза, не може да бъде другояче“. После, като не стане, рече: „Не си удържа думата“. Ако дойде някой комар

и ви каже, че ще ви заведе в Рая, ще повярвате ли? Ако дойде един комар и ви каже, че ще бъдете щастлив човек, ще повярвате ли?

Вярвайте в това, което виждате и разбирате, което сте опитали. В туй, което не виждаш, не вярвай. Например досега учените хора проповядваха, че Земята се върти, но кой е доказал, че се върти? Ще вземат едно кълбо и ще ми доказват, че то се върти. Това не е никакво доказателство. Ако е истина, аз ще видя, че се върти. Ще обгърна Земята и ще видя, че аз съм неподвижен, а тя се върти – тя в мене се върти. Казвам: „Върти се Земята“, аз го виждам. Хубаво, ако Земята се върти, защо се върти? Нали казват, че някой човек се въртял около някого. Защо се върти вълкът около някоя кошара? Има защо. Като вземе овцата, хич не се върти и тръгне по пътя си. Докато обикаля за овцата, обикаля и кошарата. Та казвам: учените хора доказват въртенето на Земята. То има отношение. На мене няма какво да ми доказват, че Земята се върти. Щом аз се въртя, и Земята се върти; щом аз престана да се въртя, и Земята преставя да се върти, нищо повече. Някой ще каже, че това не е вярно. Кои неща са верни? В гадения случай ти имаш един приятел и вярваш, че той е добър човек. След като повярваш, че е добър човек, тогава ли той става добър, или и по-преди е бил такъв? Със своето вярване придаде ли нещо на своя приятел? Ти само констатираш един факт, че той е добър. Сега ще разглеждаш въпроса дали е добър, или не, и как е добър.

Мнозина са ме питали върти ли се Земята. Аз им казвам тъй: „Ако се върти, върти се, ако не се върти, не се върти.“ „Ама как ако се върти, върти се...“ „Ако Земята не се въртеше, за едни хора щеше да има само нощ, за други – само ден. Понеже се върти, затуй за хората е ту ден, ту нощ. Щом има ден и нощ, Земята се върти; ако за някои има само ден, а за други – само нощ, тогава Земята не се върти“. Казва онзи: „Ама как да го разбираме?“. Как да го разбираш ли? Разбирай го, както аз го разбирам. Както го разбираш ти, и аз тъй

го разбирам. Той е ял баница и ме пита: „Харесва ли ти баницата?“. Опитал е баницата, приятно му е и иска да потвърди, казва: „Много вкусна беше“. Отговарям: „И аз мисля тъй, и двамата сме авторитети“. И аз мисля по същия начин – авторитет е езикът ни, вкусът ни.

Сега има различие в разбирането на хората. Някои от тях са далекогледи, някои са късогледи. Някои хора отблизо виждат нещата по-добре; други ги виждат отдалече по-добре, отблизо не ги виждат. Отдалече някои предметни са красиви, отблизо са грозни; а пък има други, които отблизо са красиви, отдалече са грозни. Сега ако питате какво нещо е грозотата, какво е горчивината, аз го обяснявам. Грозното е горчиво, красивото е сладко; красивото е приятно, грозното е неприятно. Що е грозотата? Има известни линии, като ги видиш, не ги харесваш. Да допуснем, че някой човек си сложи ръката по лицето, гледи те – приятно ти е. Друг сложи ръката си на лицето ти, поглади те – неприятно ти е. Защо в единия случай ти е приятно, в другия – неприятно? Правя сравнение. Дойде някой човек, крие нещо в ръката си, сложи ти го в джоба или в кесията. Дойде друг – и той ти сложи нещо в другата страна на кесията. От едното сложено ти е приятно, от другото не ти е приятно. Защо ти е приятно? Единият ти е сложил звонкови златни монети, другият ти е турил пясък в кесията – недоволен си. Доволен си от златото, недоволен си от пясъка. Или дошъл е някой и е турил в торбата ти хубав топъл хляб. Дойде друг – сложил ти е мухлясал хляб в торбата. От топлия хляб ти е приятно, мухлясалият хляб ти е неприятен. Защо ти е неприятен? Защото е мухлясал.

Има едно знание в света, което е мухлясало. Казват: „Ще се свърши векът. Аг ще има в оня свят, хората ще ги мъчат дяволите“. Аз се чудя на ума на хората: Господ е направил света, който е свършен, и е сложил в този свят и дявола!? Казват, че дяволът се разправял, както си искал. Не е така работата: и с дявола се разправят, както си искат. Бог се разправя с всички, както иска; не се разправя дяволът, както иска. Вълкът е изял една

овца. Има овце, които не трябва да се ядат. Вълкът, след като изяде една такава овца, забременее – като бременна жена стане, започва да се мъчи. Като се мъчи, мъчи, роди едно вълче. Той мисли, че е изял една овца, а е забременял с едно вълче. Тъй сега седи въпросът. Питат: „Как да го разбираме?“. Как ще го разбираш, като се мъчиш?! Та казвам: има един начин за разбиране. Казва ми някой: „Има ли друг свят, или няма?“. Аз питам: „В кой свят живееш сега?“, той отговаря: „Живея на този земен свят, на физическото поле“. После ме пита: „Това е един свят. Друг свят има ли?“. „Онзи и този свят е едно, няма никакъв друг свят.“ „Че как тъй?!“ „Че де си виждал другия свят?“. Този свят го виждаш, другия не го виждаш. Под думата *свят* се разбира преходна форма. Светът светува, а пък човек робува – какво разбирате под това? Виждаш някаква форма като на някакво кино. Сега това е един свят.

Кога човек вижда, че е лош? Това е едно вътрешно твое схващане. Един човек в даден случай може да ти бъде приятен или неприятен. Вземи например това: един човек се ръкува с тебе, приятно ти е. Друг път ръката ти е наранена. Ако този човек иска да се ръкува с теб и ти хване ръката, ще ти причини болка. Често някои хора на нас са ни приятни. Защо са ни приятни? Понеже носят в себе си Божествената Любов. Всеки човек, който носи в себе си Божествената Любов, ни е приятен. Казваш за друг: „Този човек ми е неприятен“. Щом ти си му неприятен, и той ти е неприятен – и двамата сте под един знаменател, от една категория сте. Ако ти си гладувал три гена и той е гладувал три гена, питаш: „Нямаш ли нещо в торбата?“ „Нямам.“ „Как тъй да нямаш?“ „Ами ти нямаш ли нещо в торбата си?“ „Нямам“. Единият е недоволен от другия, и другият е недоволен от първия. И двамата са недоволни: „Как тъй ти не си бил толкова умен, да нямаш нещо в торбата си“. И двамата мислят това, но нищо не си казват. Ако на единия торбата е празна, а на другия е пълна, тогава и двамата стават доволни. Хванат се, разделят хляба, а онзи казва: „Ти си много добър човек“ – приятелство има.

Казвате: „Да образуваме приятелство“. Как ще образуваш приятелство? Ако твоята торба е пълна, а моята е празна, може да образуваме приятелство. За да има приятелство, или твоята торба трябва да бъде пълна, или моята трябва да бъде пълна. За мене лошите и добрите хора седят в това – дали торбите им са празни, или пълни. Добрите хора са с пълни торби, лошите са с празни. Какво има в това, че торбата е празна? Лошо ли е, ако моята торба е празна? Но ако едната торба е пълна, е хубаво.

Сега на онези, които не разбират Писанието, торбите им са празни; на онези, които разбират Писанието, торбите им са пълни. Тогава краят на века е краят на глада. Краят на глада кое е? Краят на глада е пълната торба. Краят на сиромашията кое е? Когато дойде пълната торба със злато, това е краят на сиромашията. Краят на болестите кой е? Когато дойде здравето, това е краят на века на болестите. Син Человеческий разбира, че светът ще бъде съвършен, когато няма да остане човек, който да не е съвършен. Съдба значи, че всички ще бъдат съдени – всеки ще върне онова, което е заграбил. В съзнанието на хората ще остане само Божественото право. Никой няма право да измъчва никого, никой няма право да заповядва – това е правото на Бога. Ти да вземеш да заповядваш на хората – кой ти е дал това право?

Казвам: щастието ще дойде в края на века, когато Любовта ще се прояви в света. Любов аз наричам пълната торба. Любовта ще се прояви и тогава всичките нужди на хората ще бъдат задоволени. Само Любовта ще задоволи нуждите на хората и в света на ума, и в света на сърцето, и на физическото поле. Защото някои търсят вечния живот в Небето. Под думата *небе* разбираме вътрешния разумен човек. Да живееш в Небето, значи да живееш в Любовта. Да живееш в Небето, значи да живееш в светлината, да живееш в съзнанието.

Допуснете, че мравките говорят за човешкия свят. Те са писали за човешкия живот, че има такива грамадни същества – и мравите питат на кое място са хората.

Мислят, че те са в небето горе. Че тия мрави постоянно ходят из това небе, те ходят из къщите на тия разумни същества, но като мравки не го разбират. Ходят по свещените им книги, обикалят ги – и не виждат нищо. Сега, когато някой разправя за оня свят, той седи като мравята: разправя за свещените книги на съществата от другия свят, ходи по тях и пита къде е. Горе не е, там долу не е; някъде навътре – и там не е: наникъде не е. Туй, което не е наникъде, не е реално. То значи навсякъде: и горе, и долу, и навътре, и отвън, и дето го има, и дето го няма – навсякъде е. Това, което е навсякъде и което никога не те напуца, то е реалното. Тогава хората са създали Ада и Рая. Ада всякога ние го образуваме, когато искаме да се освободим от реалността. Всякога си създаваме един ад, когато искаме да създадем един живот, противоречив на онзи живот, който Бог е създал в нас. Ние образуваме противоречие и искаме да се освободим от светлината. В тъмнината тук се блъснеш, там си удариш главата, тук се удариш. Коя е причината? Завърти ключа! Защо завърташ този ключ сега?

И някои от вас искате да се освободите от Господа. Влезете в една къща и имате желание да вземете нещо. Не е лошо да вземате. Два начина за вземане има. Ти погледнеш: няма никой – и тогава вземеш. Всякога, когато вземаш, без да присъства някой вкъщи, това е престъпление. Аз като вляза, гледам дали има някой; и ако има хора в къщата, тогава вземам. Щом вземеш там, дето е Господ, това е добре. Сега някой пита: „Кое е добро?“. Там, дето е Господ, е добро – и там можеш да направиш добро. Да кажем, аз давам концерт и там е професорът, който ме е учил. На мене ми е приятно, че пред неговото лице ще свиря. Ако няма никой и само на гдунавите столове свиря, няма да ми е приятно. Какво ще ми кажат столовете? Професорът, който е там, вижда и усеща, че свиря – и той трябва да е доволен от мое-то свирене. Присъствието на Бога, Който ни гледа, като живеем живота, е най-голямото изкуство – то е, което внася радостта.

Ние трябва да се радваме, че Господ присъства в нашия живот. А нас ни е страх сега – като започнат да ни говорят за Господа, нещо започва да ни трепери. Питаме: „Какво ще се прави?“ Един свещеник казал: „Стояне, Стояне, какво ще се прави, има да се скърца със зъби в оня свят.“ „Дядо попе, ти поне си щастлив, твоите зъби са опаднали, няма да скърцаш; аз какво ще правя, че моите са здрави“. Всичките хора приказват за скърцане със зъби. Как ще скърцат, когато зъбите ще останат на Земята – с кои зъби ще скърцат? С никакви зъби няма да скърцат. Скърцането на зъби подразбира, че условията в оня свят ще бъдат лоши. Сега това е голямото заблуждение, което съществува в света. Всичкото зло в света произтича от това, че ние искаме да бъдем като Бога – като Бога да бъдем, но отделени от Него. Искामе да се отделим и мислим, че тогава ще бъдем щастливи. И в Писанието се казва, че като влиза, змията казва на Ева, че като ядат от забранения плод, като Бога ще станат – ще бъдат свободни, няма да бъдат в това положение.

Та казвам: единствения съвет, който аз бих ви дал в сегашния век, е да минете подир Любовта и да носите чантата ѝ. Не ви трябва нищо друго: вземете чантата на Любовта и дето влезе тя, с нея влизайте! Така ще научите много повече, отколкото ако завършите всичките университети в света. Любовта като дойде, ще задоволи всичките хора навсякъде и във всяко отношение – и в умствено, и в духовно. Тя няма да се спре някъде да даде на някого, но ще задоволи всички хора. Ще се спре малко, ще ги погледне, ще види, че всички са доволни – и ще се поусмихне малко. Това е щастието: да видиш, че Любовта се усмихва. Като се усмихне, там е щастието на човека – да видиш, че Любовта се усмихва. Тогава ти ще видиш всичките си заблуждения. Ако мислиш, че си сиромаш, ще познаеш, че онзи, който те е обрал, е твой брат – той не те е обрал, ами ти е помогнал. Ще видиш, че онзи, който те мъчи, е твой брат – и той ти помага, ценя те. Ти мислиш, че те измъчва, но той не те е измъчвал.

Две важни неща има в света: да дадеш от любов и да вземеш от любов. Да бъдеш проводник на Любовта и да се проявиш, както Бог се проявява – и онова, което Бог ти дава в дадения случай, да го възприемеш. Казваш: „Аз искам да бъда свободен“. Как свободен?! Светлината не я ли възприемаш? Живота, който иде от Господа, не го ли приемаш? Вкусил си яденето и казваш: „Аз от никого нищо не искам“. Ти си мислиш това, което не е. Казваш: „Аз искам да бъда свободен“. Ти си свободен, когато възприемаш Божествената свобода; свободен си, когато възприемаш Божествените блага; свободен си, когато възприемаш светлината. Свободен си, когато възприемаш вкуса; свободен си, когато възприемаш обонянието; свободен си, когато възприемаш пипането. Свободен си, когато възприемаш Божествената мисъл; свободен си, когато възприемаш Божествените чувства. Свободен си, когато влезеш в една къща – и ако там всичко е тъмно, ти граснеш кибрита, запалиш свещта и излезеш вън. Намериш хора гладни – занесеш им хляб; намериш болни хора – занесеш им здраве – навсякъде носиш. Като станат тия хора, ще благодарят, че си станал носител на Божественото.

Сега вие всички очаквате да дойде Христос. Христос ако сега дойде вкъщи, ще каже: „Що седиш още?“. Ти имаш около десет милиона, турени в банката. Защо си ги сложил в банката? Я ги извади и ги раздай на другите. Хамбарите ти са пълни с жито: извади туй жито и го занеси на бедните, раздай им го. Имаш цял склад грехи: тия грехи на бедните ги раздай. Имаш една нива и чакаш другите да дойдат да работят. Вземи мотиката сам да копаяш, що чакаш? Ти чакаш да имаш слуги и те да работят за тебе. Казваш: „Аз остарях“. Хайде да не кажа една лоша дума. Когато човек не иска да работи, остарява; когато човек не иска да работи, разболява се; когато човек не иска да мисли както трябва, огулпява.

Крайт на века е крайт на всички противоречия в света, които съществуват. Крайт на безлюбието в света е крайт на века. И ние сме в този век. Светът се съди сега. И Писанието казва, че съдбата започва от Дома

Госпожен. Домът Божи се съди, сега се съдят праведните хора. Най-първо се изпитват не глупаците, а най-способните ученици, най-разумните. Като мине техният ред, тогава ще дойдат глупавите, които нищо не разбират, не знаят. На онези, които добре минат изпита си, шест ще им се тури; на онези, глупаците – единица. Тогава това е съдбата на света. Тези, които получат единица, за в бъдеще ще бъдат ученици, а пък онези, които имат шест, ще бъдат учители, ще започнат да учат глупавите. Та в бъдещия век глупавите ще бъдат научени от Господа. Кои ще бъдат научени от Господа? Глупавите ще бъдат научени, умните ще бъдат носители на Божественото.

Във вас има желание да идете да проповядвате Словото Божие, да научите хората. Какво ще ги научите? Отивам в един дом, дето бащата по няколко пъти на ден бие сина си. Като вляза още от вратата, синът се оплаква от бащата, казва: „Много ме бие“. Казвам му: „Баща ти е много добър, ти не си го разбрал досега. Много добър е баща ти“. И като вляза в този дом, него ден бащата хване, помилва сина си по лицето, поглади го; рече: „Дайте, донесете грехи, обуца, шапка“. Нахрани сина си хубаво, говори му сладко. Казвам им: „Аз идната година пак ще дойда и ще ми кажеш дали баща ти те бие“. Като отида идната година, синът рече: „Много добър е баща ми, ръка не е сигнал да ме удари. И какъв сладък език има“.

Това е новият век. Вие искате да проповядвате, да избършете сълзите на Стоянчо. Стоян не е разбирал причината. В моя ум ето къде е тя. Бащата само е пипнал сина си, но кожата на Стоян е била повредена, където е пипал бащата, затова Стоян е мислел, че той го бие. Бащата е искал да го излекува – и той не е разбирал тази работа. Баща му му направи превръзка – той махне превръзката. На другия ден пак го хване и му направи превръзка – той пак я хвърли. Бащата превързва, а онзи хвърля, бащата превързва, а онзи хвърля; казва: „Аман от този баща“. Това е моето разбиране. Знаеш колко мъчно е да разбереш един човек. Та често във вашия ум има една илюзия.

Преди известно време иде един стар брат и ми привежда един анекдот. Предавам неговия анекдот – неща, които не са станали, но са майсторски създадени. Дава се голямо обявление в един църк, че има два големи лъва, донесени от Африка, светът не е виждал такива. Изтичват се хората да видят тези големи лъвове. Пък в този църк взели една голяма лъвска кожа, направили я като лъв, влязъл вътре един бедняк, здравеняк – и като лъв върви. Като излязъл, всички казват: „Какъв голям лъв“. По едно време влиза още един, по-голям, че първият като видял втория лъв, се уплашил. Другият минава край него и му казва: „Не се плаши, и аз съм като тебе“. Ние се плашим от това, което не е реално. Цялата публика гледа двата лъва. Никакви лъвове не са, но хора, на които плащат. Плащат и на единия, и на другия.

Всичкото заблуждение произтича единствено от факта, че не сме приложили Любовта. Това е пак физическо разбиране. Понеже не сме опитали Любовта, я търсим по външни начини. Най-първо вие искате един човек да ви обича, да се ръкува с вас, да ви прегърне, да ви целуне. Хубави са тия работи. Няма нищо лошо в целувките, няма нищо лошо в прегръдките, но целувките и прегръдките трябва да дойдат отпосле. Най-първо в света трябва да дойде Любовта, понеже само тя знае как да целуне. Трябва да знаете, че само Любовта знае да целува. То е като светлината, която иде, като знанието, което прониква в ума, като онези приятни чувства, които проникват в сърцето. Казвам: само това, което прониква отвътре, само Любовта е единствената сила, която може да помогне на човека. Когато на мене ми кажат за Бога, аз разбирам, че само Бог е Онзи в света, Който носи всички блага.

Как бихте познали по-добре Любовта? Ако вашето тяло е наранено отвън, например нанесли са ви стотина рани с нож, и ако дойдете вкъщи или аз дойда при вас, ще очаквате ли да ви прегърна или да ви целуна? С всяка прегръдка, която може да ви дам, аз ще ви причиня болка. Първо ще седна да ви излекувам, да ви превръзвам, ще измия раните ви. След 24 часа или най-късно след една

седмица всичките ви рани ще заздравеят. След като оздравеят раните ви, след като тялото ви е здраво, всяко мое пипане може да ви причини приятност. Докато имате рани, каквото и да направя, не може да ви доказвам, че ви обичам. Какво ще идеш да целуваш омото на един човек? Очите целуват ли се? Ако дойде някой да целуне очите ти, той ще целуне клепачите ти – очите не се целуват. Реалното не се целува – без целувки е в света.

И Христос казва там на едно място: „Дойдох в дома ти и целуване Ми не даде. А тази, откакто съм дошъл, целува нозете Ми, затова ѝ се прощават много грехове“¹². Защо е този пример, какво се разбира от него? Кални били краката на Христа и жената, като е плакала, ги е измила. Христос казва: „Ти вода не Ми даде да си измия краката, а тя със създи уми нозете Ми“. Тя е умисла краката Му със съзлите си и е казала на Христа: „Колко мъчно Те разбират хората и Тебе. Мене да ме гонят, разбирам, но Тебе, който носиш доброто, хората не искат да Те разберат“. Жената затова е плакала. Тя плачела, че хората не могат да разберат какво добро се крие в Христа.

Защо плачат децата? Децата плачат, понеже бащата и майката не разбират Любовта; бащата и майката плачат, защото синът и гъщерята им не разбират Любовта. Слугите плачат, защото господарите не разбират Любовта; господарите плачат, защото слугите не разбират Любовта. Учениците плачат, защото учителите не разбират Любовта; учителите плачат, защото учениците не разбират Любовта. Всички хора плачат, защото не разбират Любовта. Разберете Любовта и плачът ще престане; разберете Любовта и всичките блага ще дойдат в света. Казват: „Когато Христос дойде втори път“. Игването на Христа е краят на века. Преди няколко години слушам някои да питат: „Как ще бъде? Ще Го видим ли?“. Ще Го видиме, казах.

Преди години казвах, че маслото няма да бъде по два лева, но по сто. „Че как, сто лева дават ли се за масло?“ Сега маслото стана стотина лева. Не уповавайте на бо-

гатството – то не носи щастие на човека. „Горко вам, богати!“ Ти не вярваш в онава, което Бог е вложил в тебе, в един ум, да се ползваш от него, не вярваш в едно сърце, да се ползваш от него. Според мене има четири реални неща в света. Това е човешкият дух, човешката душа, човешкият ум и човешкото сърце – те са четирите реалности в света. Реален е духът в тебе – той ти носи силата. Реална е душата в тебе – тя ти носи Любовта. Реален е твоят ум, реално е сърцето; реални са и чувствата. Ти имаш сърце да движи кръвта.

Мнозина са ми казвали: „Няма добри хора в света“. Отговарям: „Срещнал си един добър човек“. Онзи казва: „За пръв път срещам един добър човек. Ти какво можеш да направиш?“. Рекох: „Аз мога да ти дам хляб, ако си гладен, мога да ти дам вода, ако си жаден. Какво искаш повече?“. Гледа ме той сега. Казах: „Досега кой ти е давал хляб? Аз съм, който ти давам. Затова, че ти живееш, аз съм причината“. Пита: „Ти на какво се правиш?“ „Точно на това, на което ти се правиш. Ти си нещо, но защото искаш да бъдеш като мене, си нещастен. Искаш да бъдеш като мен, но нямаш моя ум. Ти не раздаваш. Разликата между мен и теб е, че аз съм се научил да раздавам, пък ти си се научил да вземаш. Различни сме, понеже ти не раздаваш, а постоянно вземаш, пък и понеже ти събираш, пък аз раздавам“. Казва: „А, ти ли си причината аз да страдам?“ „Добре, аз ще събирам, пък ти раздавай. Или ти ще събираш, пък аз ще раздавам“. Законът е такъв: всеки, който раздава, върши Волята Божия; всеки, който събира, върши Волята Божия. Ако раздавам, къде е престъплението? Аз съм пратен да направя добро. Но някой направи добро и казва: „Я ми плати за него“. Престъпление е да искам да ми платиш за доброто – там е престъплението сега.

Сега на вас каквото и да ви кажа, пак идеята ще остане неразбрана. Ако дойде Христос, аз да ви кажа какво ще стане с вас. Като дойде Христос, вие, силните, ще станете слаби; вие, големите, ще се смалите; вие, твърдите, ще се стопите. Който разбира, ще се зарадва.

Ако аз съм затворен в един затвор и има една малка дупчица, микроскопическа, през която мога да изляза, ще се зарадвам. Голям човек отникъде не може да излезе. Ако мога да се смая и да изляза през тази дупчица, нали е спасение? Тогава ще се смаяш. Да се смаяш, значи да можеш да минеш през най-малката дупчица и свободно да идеш навън. Само малките хора са свободни. Ако можеш да се смаяваш така, че отвсякъде да минаваш, кой ще те върже, кой ще те затвори?

Най-първо вие търсите да ви обичат. Не търсете да ви обичат, но търсете вие да обичате; не да кажете: „Този обичам, онзи обичам“. Вие срещнете един човек, искате да ви обича. Като погледнеш човека, трябва да почувстваш, че Бог е в него. Да застанеш и да видиш скрития в него Бог. Срещнеш един вълк – трябва да видиш скрития във вълка, трябва да видиш ще Го познаеш ли? Като приближиш при вълка, трябва да го погладиш и да кажеш: „Познавам те“. Като срещнеш една змия, да познаеш скрития в нея, да я погладиш и да кажеш: „Познавам Те, Господи!“. Бог е и в тази змия. Като дойде едно страдание, защо не го погладите? Дойде ревматизъм в коляното – ти никога не си гладил коляното, краката си. Този крак ти е работил като слуга, но никога не ти е идвало на ума да му благодариш, да го помилваш. Дойде ли ревматизъмът, ще го помилваш, ще кажеш: „Колко години си ме слушал, прости ми. Колко си бил добър“ – поглади малко крака си. А сега ще викате лекар да тури инжекция.

Любовта изисква благодарност. Новото учение в света е това – трябва да благодарите. За това, което сега става в света, трябва да се радвате. Вие имате по един билет и отгоре ви падат благословения. Когато кокошката снесе едно яйце, вие се радвате. Когато кокошката снесе яйцето, децата тичат, вземат го и идат в бакалницата. Защо се радват? Защото от крякането ще излезе нещо – радват се на крякането на кокошката. Аз бих желал да вдигна яйцето. А сега, като се снесе едно яйце от новите птици, всички бягат. Това е една вътрешна страна.

Когато гоїде Любовта, единствената сила в света, вие трябва да мълчите. Тя е разрешението на кардиналните, на най-мъчните въпроси в света. Може да четете Библията, може да не я четете, но вие не можете да разберете същността на нещата. Дори да бъдете и най-богатите, и най-учените, и най-силните – каквито и да бъдете в света, мъчностиите не се разрешават. Всички мъчности в света се разрешават с Любовта. Щом я възприемете, станете нейни служители. Тогава всичките въпроси се разрешават. Не само за един момент, но постоянно трябва да ѝ служите. На една майка, която ражда дете, плащат ли ѝ нещо? Тя става по три, четири, пет пъти на нощта, грижи се за него. Птичките си направят полочка и бащата и майката събират храна и дават на малките си. Щом изхранят децата, всички излитат заедно.

Божественият закон работи навсякъде. Вие казвате: „Няма любов в света“. Според вас къде е Любовта? Най-първо всеки един от вас е любов – това, в което вие не вярвате. Всеки един от вас е безлюбие – и в това не вярвате. Като кажат, че съм любов, разбирам пълна торба; като кажат, че съм безлюбие, разбирам празна торба – и двете имат еднакъв смисъл. В безлюбието аз съм готов да възприема Любовта; в Любовта съм готов да я раздам. Не да я раздам, защото Любовта не се дели, но съм готов да служа на Любовта, защото и в безлюбието трябва да служим. След като ни дават нещо, да кажем: „Моята торба е празна, пак трябва да служа“. Дават ми хляб – турям го в торбата; дават ми друг – пак го турям. Слугувам – значи отивам, изваждам от торбата и го раздавам. Значи в безлюбието ти възприемаш, в Любовта даваш. Трябва да служим и в двата случая. Ние искаме в единия случай да служим, а в другия – на нас да ни служат. И в двата случая трябва да служим. И в безлюбието, и в Любовта ние ще разбираме пътищата на Бога. Вие в пълната торба ще опитате каква е Божията Истина, в празната торба ще разберете, ще опитате какво нещо е Божията Мъдрост. Божията Мъдрост е,

която пълни торбите, а Божията Любов е началото на нещата. Мъдростта е, която пълни торбите и изявява реалността; Истината е, която реализира нещата. Щом реализираш, ти си доволен.

Казват: „Бог е Любов“. Вие всички сега ме гледате, понеже много пъти са ви проповядвали за Любовта. Кои ли не ви е проповядвал? Казват за някого: „Той не е чист“ – ти вече имаш криво разбиране за Любовта. Като кажеш, че някой е нечист, ти си на физическото поле, гето можеш да го хванеш за ръката. Аз говоря за любов, в която няма съприкосновение: да обичаш някого, без да го прегръщаш. Трябва да обичаш някого, без да го целуваш. Ще го целуваш, когато се е окалял; щом искаш да му направиш добро, ще го целуваш. Майката целува детето, понеже е слабо. Щом детето ѝ е на онзи край на Земята, как ще го целува? Пише му тогава хубави писма и в тях има копнеж.

Та няма да ви говоря за целувката. Туй, което хората разбират под целувка, прегръдка, ръкуване, това са неразбрани работи. Само когато в света Любовта дойде да целува хората, тогава те ще разберат поглаждането, ръкуването. Всички работи за в бъдеще ще бъдат, сега има различие. Казва някой: „Този брат ми е приятен, онзи не ми е приятен. Тази сестра ми е приятна, онази не ми е приятна“. Майка ти ти е приятна, понеже ти е служила. Всеки човек, който ни служи, ни е приятен; всеки, който не ни служи, не ни е приятен. Всеки, който ни кара насила да му служим, ни е неприятен.

Казвам: трябва да останат във вас три неща – че без любов нещата са непостижими, без любов нищо не можеш да направиш. За да се учиш, Любовта трябва да ти бъде подтик; за да приложиш Истината, Любовта трябва да ти бъде подтик. Ако в живота ти Любовта не произвежда живот, ако тя не произвежда светлината в тебе, за да предизвика в теб да дойде Мъдростта; ако в живота Любовта не предизвиква Истината, ти не си разбрал Любовта. Любовта е това, което като дойде в тебе, до теб приближава Мъдростта, приближава и Истината.

Любов, която не приближава знанието и мъдростта, и любов, която не приближава свободата и истината, не е любов. Сега искам да разберете конкретно: Любовта е това, което предизвиква знанието в човека. В Любовта оценяваш човека, цениш го; в Любовта всеки човек ти е свещен. Като го погледнеш, ти виждаш присъствието на Бога. В любовта всеки човек е Божествен, в него не виждаш никакво противоречие.

Вие може да цитирате какво са писали хората, може да цитирате пророците. На тия пророци, както са писали, много пъти техният език не е бил чист, техните умове не са били чисти – нищо повече. Като ви говоря, аз се питам: „Защо говориш на тия хора? Защо говориш: за да видят, че си голям човек, че знаеш много, затова ли говориш?“. Трябва да мислите сега какво ще ми дадете. Аз се радвам за онова, което съм в себе си. Аз се радвам за едно нещо – че мога да нося чантата на Любовта. Единствената ми радост е да нося чантата на Любовта. Сега аз навсякъде чантата ѝ нося, а пък вие искате по-големи работи. Единственото нещо, което мога да ви дам, е да ви дам по една чанта. Ако искате повече, то е от лукаваго. Другите работи груги хора може да ви ги дадат. Казвам тъй, за да разберете. Да носиш чантата на Любовта, от която идат всичките Божии блага, всичкото щастие – това е смисълът в най-простата форма.

Вие сега казвате: „Каква е тази работа, ние така не го разбираме? Какво нещо е слугуването?“. Любовта, това е най-красивото същество в света – по-красиво от нея няма. Любовта, това е най-богатото същество – по-богатото от нея няма. Любовта е най-силното същество – по-силно от нея няма. Любовта всичко изпълня – няма място в живота, което тя да не е изпълнила. Там, дето стъпи кракът на Любовта, рай става. Като излезе Любовта от рая, той се обръща в ад. Такова нещо е Любовта. Казвам: само да стъпи Любовта във вас, ще станете рай. Понеже Любовта е излязла от вас, сега е ад. Като дойде Любовта, всичко ще се оправи. Това е понятието в моя ум за Любовта. Сега какво търсите повече от това?

Ще ми кажете, че вие искате да бъдете като мен. И аз ще ви кажа, че искам да бъда като вас. Когато съм при Господа и Му кажа, че искам да бъда като Него, Той ми казва, че иска да бъде като мене. Ние сме се разбрали: когато Той е готов да отстъпи Своето място на мен, и аз съм готов да отстъпя моето място. И двете места са еднакви: като разменим местата си, аз, слугата, ще ида на мястото на господаря, господарят на моето място ще дойде. Тази идея вие сте я чели. Апостол Павел казва: „Бог беше в Христа и примиряваше света в Себе Си“. Като не приемаше греховете, примиряваше се с тях и заличаваше всичко.

Допуснете, че ви срещна на пътя и вие носите пълна чанта със злато. Аз ви предложа да ви услужа, да ви понося чантата. Вие се поспрете, погледнете ме. Аз вече зная какво мислите – вие нямате доверие в мен. Като ме погледнете, отказвате се да ми дадете чантата. Аз вече зная какво се крие в нея. Когато имате голяма готовност изведнъж да ми дадете чантата, пак зная какво е състоянието ѝ, зная, че няма нищо в нея. При мене мнозина са идвали да ми казват: „Учителю, готов съм да се предам в твоите ръце, каквото искаш да направя с мен. Мене ме е страх“. Като дойдат други, стоят настрана, казват: „Ние не искаме да ни станеш господар“. Аз нямам нужда нито от богатства, нито от сиромашия, аз не искам да заблуждавам. Най-първо богатият ме лъже, че е богат, и сиромашът ме лъже, че е сиромаш. И двамата ме лъжат, и двамата не вярват. Сега казвам на ваш език: вярвам, че богатият е богат, вярвам, че сиромашът е сиромаш, но за мене сиромашията и богатството имат еднаква цена. Ако ги купувам, за богатия ще дам толкова пари, колкото и за сиромаша – и двамата са еднакви по цена.

Казвам: ако аз ви срещна, трябва да имате доверие в мене – вие да имате доверие в мен и аз да имам доверие във вас. Като нося чантата в дясната си ръка, като от-малее тя, веднага слагам чантата в лявата ръка; лявата като от-малее, пак туря чантата в дясната. Чантата минава ту в дясната, ту в лявата ръка. Никога госпо-

дарят, човекът не се съмнява, че лявата ръка може да вземе чантата и да я занесе някъде – той знае, че никъде не може да я занесе и открадне. Тази е идеята: като срещнеш един подобен на себе си, да знаеш, че той никога няма да злоупотреби, да му имаш пълно доверие

Казвам: сега трябва да се приготвите, че като гойдете Любовта, да ѝ носите чантата, понеже тя ще посети всички бедни, страдащи, немощни. Малко слуги има да носят чантата на Любовта – госта е тежка тази чанта. Много тежи чантата на Любовта и ако можете да я носите, ще разберете Любовта; ако не можете да носите чантата на Любовта, не можете да я разберете. Или другояче казано: трябва да имате хубаво разположение на сърцето си, да изчезнат всичките кисели чувства в света; киселите чувства, киселите мисли и киселите постъпки да изчезнат. Няма нищо по-хубаво в света от това, да имаш красиви мисли и чувства. Каква приятност е да имаш едно същество, на което напълно да разчиташ, с пълно доверие. То прилича на един параход, който минава през океана – и той е един от тези големи гиганти, дето като седнеш в него, върви тих и спокоен. И при големите бури седнеш спокоен, наблюдаваш – никакъв страх не влиза в гушата ти, че този параход може да потъне. Такова нещо е Любовта – като един голям кораб, че ти като седнеш в него, ще кажеш: „Блажени времена!“. Не е ли нашата любов силата, която ни носи в пространството? Тази Земя ни носи от любов. Тя ни носи и ние с хиляди години пътуваме като пътници и разглеждаме красотата на Божия свят. Трябва да се радваме: даром ни развеждат и ние от гара на гара се спираме в света. Какво искаме повече?

За в бъдеще е краят на века, краят на безлюбието. Сега като излезете оттук, ще кажете: „Знаете ли какво каза днес Учителя?“. Днес аз ви казвам: „Желая да бъда като вас“, а вие ми отговаряте: „Ние не можем да бъдем като вас“. Като казвам, че желая да бъда като вас, не разбирам да нося вашите слабости. Аз подразбирам, че вие се преструвате. Като каже някой, че не може да обича,

той се преструва. Не можел да обича?! Казва друг: „Не мога да давам“. Като те бият, как ще дадеш насила? Като те бият, всичко даваш, а без бой не можеш да дадеш. По-хубаво е без бой да дадеш, отколкото с бой; но и с бой е хубаво да дадеш.

Вие не трябва да се подозирате. Има нещо нечисто в света, но когато аз срещна един човек, в моя ум сега мисълта, че искам да му дам онази цена, която Бог е вложил в него. Ценя го, виждам хубавия ум, който Бог е вложил в неговата глава, виждам хубавото сърце, което Бог е вложил в него, виждам душата му. Аз не се спирам на посторонни работи – той е пътник, опрашил се е по пътя, окалял се е. Това са временни работи, тия неща не са важни. Важно е това – хубавото, възвишеното. Той само е уморен от живота. Че е прашен, прашен е – няма какво да му разправяте за вашия прах, няма какво да му разправяте за вашата кал. Калта за едни хора е щастие за други. Аз бих ви привел много примери. Мисли ли онзи крадец, който ви е задигнал парите, за вашето нещастие, че вие цяла нощ ще плачете за тях. Този човек жена има, деца има, а цялата нощ гуляе, накупи си разни неща. Защо да не се радвате, че другите се радват? Мъчно е да се радваш; не е лесно да се радваш, когато парите ти са взети. Казваш: „Двайсет години съм работил за тях, отидоха парите“.

Аз разглеждам нещата от Божествено гледище. Как ще обясните факта, че Бог позволи Христа да Го бият шест хиляди римски войници: подиграваха се, плюха Го, биха Го. И този човек седеше, Той изкупваше света. Какво искаше да покаже Христос? Аз се спирам върху една свещена работа, не искам да обяснявам какво нещо е страданието. Аз считам страданието за свещено нещо, за което не обичам да говоря – за същността на страданието и мъчението не говоря. Там е скрита една от великите истини. Човека, на когото бих говорил за страданието, трябва да носи чантата на Любовта. На човек, който не носи чантата на Любовта, за страданието и мъчението не говоря. Там е Волята Божия.

Стана ми приятно, когато онзи ден дойде един евреин при мене и ми каза: „Учителю, аз осем години съм при тебе – и сега разбрах какво нещо е Любовта. Ние страдаме от безлюбие. Сега и Моисей да дойде, трябва да проповядва Любовта. Сега аз съм готов да служавам на когото и да е. Щели да вземат богатството ми – да го вземат: доволен съм от това, каквото имам. Евреите ги гонят – заслужаваме го. Никаква любов нямаме, коравосърдечен народ сме, дебели глави, не разбираме. Да бъде Волята Божия – каквото и да стане, много хубаво ще стане. Сега вече обичам българите, всички обичам. Попреди, като евреин, все за себе си мислех“. Самият евреин ми разказваше това. Казвам му: „Сега си на правия път. Сега носи чантата на Любовта“.

Сега правете разлика дали обичате, или не. Аз поставям другояче въпроса. Няма нито един от вас, който не иска да бъде здрав. Няма нито един от вас, който не иска умът му да бъде светъл, да няма никаква тъмнина вътре. Няма нито един от вас, който да не иска сърцето му да е обширно. В моя ум седи мисълта: всяко нещо, което е направено без любов, е престъпление. Всяка мисъл, всяко чувство, всяка постъпка, направени без любов, са престъпления и имат лоши последици. Всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка, направени с любов – това е добродетелта, великото в света. Подбудителните причини са дълбоко в нас, те отвън не седят. Подбудителната причина е Любовта.

Любовта никога не се обръща назад – тя гледа напред и никога не се обръща. Само в един случай се обръща: щом направиш нещо по любов, пообърне се, погледне те – и пак върви напред. Като направиш нещо по любов, обърне се, погледне – и пак напред гледа. Това показва, че е доволна от теб. Вие казвате, че желаете Любовта да се обърне, да ви погледа. Ако не ви поглежда, аз имам друго понятие за вас. Всяко нещо в света, което не е направено с любов, не е добро; всяко нещо, което е направено с любов, е добро.

Това, което ви говоря, ако можете да го направите при пълна свобода, без никакво притеснение, ако можете да го възприемете по любов, навреме е. Ако речете да го направите без любов, ще кажете: „Не му е времето“. Всяко нещо, което е направено с любов, то е навреме. Ако приемете Любовта, времето е сега; ако мислите, че времето още не е дошло, нямате Любовта.

Аз мисля, че времето е дошло сега. Казвате: „Преди две хиляди години Христос проповядваше Любовта“. Тогава казаха: „Не му е времето“. Сега иде пак същият закон. И в Небето да идете, пак е същият закон. Като идете в Небето, пак ще ви пратят на Земята да дойдете. Ако се набръчка лицето ви, кажете: „Пак ни пращат да се мъчим“. Това е неразбиране. Като идете в Небето и ви върнат пак на Земята, да ви е приятно, че ще носите чантата на Любовта. Желая ви да носите по една такава чанта.

Отче наш

1 декември 1940 г., неделя, 5 ч.с., София, Изгрев

ДВЕ ВРАТИ

Добрата молитва

91. псалом

Молитва на Царството

В начало бе Словото

Ще прочета 6. глава от Евангелието на Йоан.

Духът Божий

Някой път има някои мъчнотии. Но често големите мъчнотии на онези модерни дами, които имат много грехи, са в това, че не знаят коя греха да облекат. Те имат толкова много шанки, че не знаят коя да сложат: мъчи се дамата, докато определи коя шанка да сложи. Имат толкова много обуца, че не знаят кои обуца да турят. Мислите ли, че за една дама, която се безпокои коя греха да облече, коя шанка и кои обуца да сложи, това е нещо съществено? Че трябва да се облече, е съществено, но какъв костюм да сложи, какъв цвят да има грехата, това е второстепенно. Но вечерно време, като ходи в тъмното, трябва ли да се облече в бяла греха? Вечер черно да носи, денем бяло да носи – денем бялото е на мода. Сега вечерно време хората се обличат в бяло, а през деня – в черно.

Аз разсъждавам така: щом вие по някой път се обличате в черно денем, гледате на живота много мрачно. Денем Слънцето е изгряло, светлина има навсякъде, пък вие казвате: „Не ми е приятно“. Защо ви е неприятно, и вие не знаете, гледате мрачно. А вечерно време си ококорите очите, в мрачината виждате нещата. Вземете онзи апаш, който отива да краде, как светят очите му – радва се, че ще свърши някоя много хубава работа.

Сега аз разглеждам нещата широко, не разглеждам кой ще бъде щастлив, кой не. Защото вълкът е щастлив, когато изяде една овца; човек е щастлив, като изяде една ябълка; търговецът е щастлив, като му паднат парици, като продаде стоката. Майката е щастлива, като роди детето и като го нахрани. Младият момък е щастлив, като се ожени; младата мома също е щастлива, като се ожени. Сега някои казват: „Онова, вечното щастие“. Не зная дали имаечно щастие в този смисъл, както хората мислят. Защото ако рече човек да обясни вечното щастие, той ще дойде в едно противоречие. Ако имаечно щастие, откъде е дошло нещастие на Земята? Хората вярват, че нещастие е по-голямо от щастие, понеже колко щастливи хора има на Земята? Много малко щастливи хора има, това е привидно. Но и в нещастие има щастие. Че нещастие, това е една руда! Аз наричам нещастие руда, от която търсим да извадим злато. Ако изкопаем един тон руда и едва извадим стотина грама злато, това не си струва труда. Не, струва си труда – доста голямо богатство са 100 грама. Но някой път няма да извадиш 100 грама – 25 или 30 грама ще извадиш от един тон.

Та казвам: в религиозния живот има една опасност – ние ставаме еднообразни, засягаме много малко способности. Човекът става еднообразен и казва: „Да имаме вяра, че да си поживеем. Да си поживеем по Бога“. Ще легнеш, ще спиш, ще станеш; ще се наядеш, ще станеш. Ще работиш, пак ще напуснеш работа, пак ще се върнеш, пак ще легнеш, пак ще спиш. На другата сутрин пак станеш, пак ядеш. Ще се облечеш сутринта с един костюм, на обед с друг, вечерта с трети. Аз зная една българка, една малка красива българка от Свищов, завършила в Европа, която се обличаше по три пъти на ден: сутрин в един цвят, на обед – в друг, и вечер – в трети. „Трикоьорната дама“ я наричаха. Когато бях в Свищов, ходих им на гости. Но тя беше като образец, хубаво облечена. Някой ще каже: „Защо се облича така?“. Това е щастие. Като си облече утринната рокля, е щастлива; като облече обедната, е

щастлива, и като облече вечерната, пак е щастлива. Пък счита, че е свършила и една хубава работа.

Вие казвате: „Колко глупава работа е това“. Аз разсъждавам другояче. Ти станеш, облечеш се много скромно и казваш: „Какво да се прави?“. Това значи, че роклята не е модна. На обед „какво да се прави“ – пак роклята не е модна; и вечер казваш: „Какво ще се прави“ – пак не е модна роклята. Три пъти да се облечеш, но как – с мода или без мода? Аз бих желал религиозните хора да бъдат облечени с мода. Желая в мислите им да има мода – по три пъти на ден да се обличаш хубаво. Като станеш сутрин, развей червеното знаме, на обед – жълтото, а вечер тури синьото. Сложи тия три основни краски, пък през деня може да ги сменяш – като художник.

Сега вие питате: „Какъв е смисълът на живота?“. Това е един от най-трудните въпроси. „Какъв е смисълът на религията?“ Труден въпрос. „Защо е дошъл човек на Земята?“ Също труден въпрос. Защото каквото и да кажеш там, дето се повдига един спор, въпросът е труден. Даже като кажат: „Трябва да вярва човек, но без вяра не може ли?“, отговарям: „Може и без вяра“. Пита някой: „Без крака човек може ли?“. Може и без крака, но с крака ако си, сам ще ходиш; ако си без крака, други ще те носят. Казва някой: „С ум може, но без ум може ли?“. Може и без ум, но само че ако имаш ум, сам ще мислиш; ако нямаш ум, другите ще мислят заради тебе. Ти и без крака можеш, но други ще те носят – и ти вече не си свободен. Човекът, който те носи, ако иска, ще те носи, ако не иска, ще те снесе – и ще му се молиш.

Питат по някой път защо човек трябва да бъде слаб. За да се моли. Ако искаш да се отучиш да се молиш, силен трябва да станеш. Ако искаш да се отучиш да работиш, силен трябва да станеш. Слабите хора работят, силните заповядват. Хубаво е човек да бъде силен. По някой път мнозина искате да сте силни, за да станете много учени. Човек като стане силен, той не се учи. Аз съм срещал мнозина учители и професори тук и в Америка. Като помисля, че са авторитети, а те говорят преди

десет години какво е било, цитират някои теории какви са и критикуват сегашните, че не могат да обяснят всичко. Няма да бъде време, когато една теория да обясни целия живот. Една теория ще обясни временно нещата от живота, но всяка от тях трябва да се подложи на един малък опит. Туй, което ти опитваш, това е вярно.

Има две опасности в живота: ако човек много говори, изтощава се; ако никак не говори, жабунясва. По някой път ти не говориш нищо. И това е хубаво – аз съм за смяната на нещата. В Америка понякога в евангелистките църкви¹³ има обичай да имат братски събрания, дето всеки ще стане да каже своята опитност. Така е, понеже проповедниците някога се изтощават и няма какво да говорят. Те по две беседи в седмицата държат: в неделя говорят една, а през седмицата – още една. На тези братски събрания доста интересни работи има. Всеки ще си разкаже своята опитност за пет-десет минути, ще каже нещо за себе си. И тогава често се зараждат спорове. Някои опитности са много интересни, но някои са така скроени, много са натруфени – още като говори този, и нещо ми казва на слънчевия възел, че не е така, това не ми допада; виждам, че не е така.

И българите разказват така. Бях в Сливен и ми разправиха своите опитности. Един религиозен ми казва: „Видях Христа.“ „Как Го видя?“ „Облечен в бяла аба като шопите“. От всичките религиозни хора, които съм слушал, само едно ми допадна. То беше пак в Сливен. Една сестра каза: „Аз видях Христа“. Питам: „Как Го видя?“ „Видях Го много добре, но ми посочи с пръст един гроб и ми каза: „Виждаш ли този гроб? Като влезеш в гроба и като минеш през него, аз ще те приема при Себе Си. Тогава ще ядеш само смокини и плодове, не както сега“. Казвам: „Ти си Го видяла“.

Някоя разправя за Христа, че Го видяла. Той я взел на ръце, завел я в небето и ѝ показал Рая. Това са скроени работи. Христос няма друга работа, ще ходи да те разхожда из Рая. Аз така разсъждавам. Че ако искаш да бъдеш развеждан из Рая, ще ти кажа: „Ти като влезеш в

Любовта, сам ще се разхождаш, няма какво Той да те разхожда“. Като влезе Любовта, не теб ще те разбеждат, но ти сам ще тичаш. Като обичаш нещо, ти сам ще тичаш, ще го търсиш. Като обичаш Слънцето, нали ходиш подир него? Като дойде Любовта в сърцето ти, сам ще ходиш при него – няма да очакваш да те разхождат. Казвам: не че няма да те разхождат, но как ще те разхождат – ти сам си придаваш едно качество, което нямаш. За да те разхожда Христос из Рая, трябва да бъдеш едно с Него. Ти нищо не си направил за Него, как ще те разхожда Той, кажете ми?

В моя ум така седем идеята: ако си глух, ако си спял, какво ще те разхождам из света; какво ще ти свирия и какви картини ще ти показвам? Ако ти свирия, няма да чуваш, ако ти разпавям за картините, ти си спял. Най-първо трябва да се възстанови зрението ти, слухът ти. Някой казва: „Лесна работа е да слушаш“. Не е лесна работа да слушаш един музикант. Казвам: „Братко, братко, с години човек трябва да изучава музиката, за да може да разбира онова, което е скрито в нея“. Един музикант с музиката може да ми обясни някои работи, които да ви насочат в крива посока. Някой път тоновете са празни. Ти може да вземеш *до*, но то да е празно. Като пееш, ти може да сложиш живот в тона, да го налееш – и този тон става сочен. Има певци, които пеят и тоновете им са сочни; друг пее, но няма сочност. Може да е същата песен, същите тонове, на същото пиано, но единият свири и го харесваш, другият свири и не го харесваш.

Всеки може да ти направи една баница, но не всички баници са еднакво вкусни. Има нещо в тях – ония, които правят баниците, влагат нещо. Това българите го знаят. Като идеш при един стар българин, който има 4–5 снахи, той не кара винаги старата снаха да меси, а младата, която е на 19–20 години. Казва: „Младата снаха да ми направи една пита“. Като направи тя питата, сладка е; като я направят другите, не е така сладка. Снахата влага нещо от себе си в хляба. Аз съм наблюдавал: оная, която искат да им меси, е красива, пълна с жизнен темпера-

мент, радостна, весела, подвижна, пъргава. Разбира този човек: тази стара снаха е малко сприхава, стомахът я боли, ревматизъм има. Затова българинът казва: „Старата не искам да пипа“. Аз не бих желал един религиозен стар човек, като стане да ми разправя своята опитност, да ми прави баница, защото едно слово е една баница. Сочно трябва да бъде това слово, да влее нещо.

Та казвам: трябва едно ново разбиране. Казват, че в света всички трябва да станат нови хора. Новият светъл ум да е толкова богат, че всякога да дава нещо от себе си. Сърцето трябва да бъде ново – и то трябва да бъде богато, и то трябва да дава; пък и мялото да бъде ново, и то да дава. Сега в моя ум седи следната идея, ето как разглеждам въпроса. Ако вие идете със стомна на един извор и тя е 1 или 2, 3, 4, 5 кила, ще я турите под чучура. След като се напълни стомната, трябва ли да седи под чучура? Питам: какво ще допринесе вашето седене там? Ако чучурът е голям, няма да ви отнеме и една минута – ще се напълни стомната. Но ако седите и държите стомната под чучура, вие си губите времето. Щом като се напълни стомната, идете вкъщи, изпийте водата – и като се изпразни, пак идете на извора. Като отивате, пиете водата и после се връщате, вие печелите. Но ако държите стомната под чучура, за да се опреснява водата, вие губите времето си.

Казвам: онова, което приемате, трябва да го изпие. Водата, която вземате, трябва добре да я употребите: или лицето си да измиете, или баница да направите, или краката си да измиете – каквото и да е, изпразнете стомната и пак идете на извора. Идете, полейте едно цвете – и пак идете да напълните на извор. Всякога водата, която вземате от извора, я сложете на работа. Като ходите до извора, вие имате едно благо. Казвате: „Какво ще добия?“. Ако някой от вас е болен, направете опит за една година. Намерете някой хубав извор и всеки ден ходете там за вода. Каквато болест имате, като носите вода, след една година ще оздравеете – водата лекува. Хубаво е човек да ходи на извора. Аз даже вечерно време,

когато всички заспят, ходя да си пълня стомната. Денем, като река да отида, дойде някой и казва: „Учителю, чакай аз да ти донеса вода“. Вечерно време, като спят, аз отивам за вода; казвам: „Те денем, аз вечер“. Като ходя вечерно време, имам лампи, но и някой път искам да си усиля зрението. Така трябва да наглася мозъка си, силно да осветява, че да виждам всичко в мрачината: пътеката виждам, защото някъде може да вляза в някой трап. Вечерно време човек може да се заблуди.

Казвам: при най-неблагоприятните условия човек може да ходи за вода. По някой път аз искам да опитам вашето състояние. Някога реша да отида, причака ме някоя млада сестра – и тя ще донесе вода. Казва: „Що ти трябва в мрачината да ходиш?“. Но това е вашето състояние. Защото ако на вас вечерно време ви дадат да носите, ще кажете: „Сега ли намери, чакай да изгрее Слънцето“. Аз отговарям: „Ти като се научиш вечерно време да ходиш, денем ще ходиш повече“. Ако ходиш вечерно време, при неблагоприятните условия, денем по-лесно ще ходиш. Сутрин като ходиш и ти дадат една английска лира, на обед ти дадат една английска лира, и вечер една английска лира, кой няма да иде? Вечерно време никой нищо не ти дава, мъчно е да ходиш – никой нищо не придобива, но някой път е по-полезно.

И в знанието, ако често четете един автор, вие ще се отегчите. Тази глава, която прочетох, хиляди и милиони пъти е четена. Ако все слушаш тази глава, ти ще се отегчиш. Слушаш едно тълкуване по един начин, друго тълкуване – по друг начин. Казваш: „Кое е вярно? Кой да меси хляба – старата или младата снаха“. Според мене на младата да дадем. Кои плодове да ядем – тазгодишните или сушените преди десет години стари сливи? Старите сушени сливи и те са хубави, не казвам, че не са хубави. Кой хляб е по-хубав – старият, от 5–6-годишно брашно, или пресният хляб?

За Писанието трябва да имаме свеж ум. Един човек, който чете шестата глава, трябва да има едно нормално сърце. Аз като чета Евангелието, сам се интересувам за

себе си. Чета го, за да науча нещо от него. Аз чета Евангелието. Казвате: „Той, Учителя, знае всичко“. Да, зная всичко, тъй е, но има много работи, които не зная. Това е мое достойнство, че не зная много работи. Има сега много работи, които ме интересуват, има много работи, които не ме интересуват. Двама души се биели – това не ме интересува. Двама души се мразели – и това не ме интересува. Те са се мразили десет години и после са се примирили. Че са се примирили – това ме интересува.

Казвате: „Той знае“. Аз другояче разсъждавам: това, което не съм опитал, не го зная. Има неща, които не ги зная – и вие не ги знаете. Ако разбирате, че имам понятие за външните неща, има неща, които не ги зная. Как са се скарали двамата, как са разклатили въздуха – това го зная, понеже го чувам. Но ония думи, как единият изпитвал омраза и казал: „Аз ще ти дам на тебе да разбереш“ – това не го зная. Как говори – чувам го; грубите думи ги чувам и виждам, че не са музикално казани, тонът е по-силен. Така всяко слово музикално го разглеждам, но всъщност омразата какво е, не зная. Трябва да я опитам, за да я зная. Казвам: „Тази работа не съм я опитал. Много съм невежа, много съм прост. Не съм учил това“. Мисля някой път да вляза в това училище. Ако аз вляза в него, как ще го уча, кажете ми? Ако искам да бия някого, ще му направя гумени гащи, за да има въздух, че тогава ще бия въздуха.

Ако един човек, който те бие, те обича, това е благословение. Пък ако те бие един, който не те обича, това е едно голямо нещастие. Когато някой те бие от любов, това е благословение, ако те бие без любов, това е нещастие – така зная аз. Колкото за биенето, били са ме – това го зная по-добре от вас. Ако кажа, че някой криво пее, значи много разбирам – отдалече разбирам музиката, чувам го хубаво. На някой като му кажа: „Така не се пее“, трябва да кажа и как се пее. Като пее на едно сухо цвете – и цветето да се съживява. Казвам: „Ела да ти кажа как се пее“ – и сухите цветя оживяват пред онзи, който пее хубаво. Но ако той пее и цветята изсъх-

ват, това не е пеене, то е безлюбие. Аз нея и цветята оживяват – това е пеене. Законът е такъв: при всеки, който пее и сухите цветя оживяват, той пее хубаво, при всеки, който пее и живите цветя изсъхват, това не е добро пеене.

Добре, ако аз на вас ви проповядвам и вие се разболяете, беседата не е намясто. В света Бог може да предаде една истина. Ако вие предадете истината без любов, това е насилие; ако предадете истината с любов, туй е едно велико благо в света – това е свободата в човека. Значи свободата не може да дойде, ако истината не се предаде с любов. Аз говоря за човешкия свят. Ако истината не я предадеш с любов, това е насилие – ти внасяш насилието в света. Когато говоря за Истината, най-първо тази истина я опитвам в себе си. Да кажем, че ви проповядвам стиха: „Ако вие не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие“. Най-първо това го опитвам: аз трябва да стана малко дете, да вляза в Царството Божие, че тогава да ви проповядвам. Ако аз като малко дете не съм влязъл в Царството Божие, как ще ви проповядвам? Христос, като говореше това, Той го знаеше.

Как знаете какво нещо е богатството, ако не сте опитали сиромашията? Никой не може да стане богат човек, ако не е минал през вратата на сиромашията. Сиромашията разбира всеки човек, който е минал през вратата на богатството. И за да разбереш какво нещо е сиромашията, трябва да минеш през вратата на богатството; а пък за да разбереш какво нещо е богатството, трябва да минеш през вратата на сиромашията. Ние не можем да разберем Истината, докато не минем през вратата на Любовта; не можем да разберем Любовта, докато не минем през вратата на Истината. Това са разсъждения, философия има вече в тях. На себе си казвам това и на вас го казвам. Искам ли да направя нещо, казвам на себе си: „При тази работа, както ти я мислиш, ако не минеш през вратата на Любовта, не ще придобиеш Истината“. Казвам на себе си: „Ако не минеш

през вратата на Истината, ти не можеш да придобиеш Любовта“. Колкото пъти съм го опитвал, тъй е – няма никакво изключение там, няма никакъв спор. Като срещна някой човек, знам, че има два метода за развитие. Той ми говори за Истината, аз казвам: „Ти минал ли си през Любовта?“ „Още не“. Той ми проповядва за Любовта; питам го: „Ти минал ли си през вратата на Истината?“.

И мене може да ме опитат така, Христос говори за това. Учениците казват: „Как е възможно да ядем плътта Му, това е човекоядство“. Ако синовете изядат бащите си, ако дъщерите изядат майките си, ако господарите започнат да пекаат слугите си и ако слугите започнат да пекаат господарите си, ако религиозните започнат да пекаат свещениците и да ги ядат и ако свещениците започнат да пекаат своите вярващи, тогава в целия свят ще стане една анархия. Христос вижда, че не Го разбират, и казва: „Това ли вас ви съблазнява“. Човек, който не е минал през вратата на плътта, не може да разбере какво нещо е духът; човек, който не е минал през вратата на духа, не може да разбере какво е плътта. Тогава някой казва, че има борба между духа и плътта. Борбата е вътре в нас.

Ти се смуцаваш гали някой те обича – защо се смуцаваш? Седиш и си мислиш: „Обича ли ме този човек?“. Че колко време се изисква, за да познаете дали един човек ви обича? Десет години вие носите тази мисъл, гали той ви обича. За мене една секунда е достатъчна да позная дали ме обича някой, или не, за друг това ще отнеме 10-15 години. Вие, когато обичате някого, къде го туряте? По някой път вие мислите, че когато обичате някого, трябва да го сложите на първо място. Че когато аз обичам буквите, на първо място ли ги слагам? Някой път ги турям на второ, на трето, на последно място; а някой път някоя буква хич няма да я сложа. Това не показва безлюбие: където ѝ дойде мястото, там ще я сложа.

Ако вие сте готови Господ да ви постави навсякъде, Той може да ви сложи на първо място, може и на опашката някъде; а понякога хич няма да ви сложи. Може да

ви сложи, може да не ви сложи никъде – не е дошло времето. Така се разсъждава. Когато някой ни обича, трябва да го оставим свободен, понеже Любовта е закон, който произтича от Бога. Когато един човек ви обича, ще го оставите да се прояви, няма да правите никаква критика за любовта му. Защото щом критикувате него, вие критикувате онова, Божественото, което се проявява.

По някой път аз наблюдавам котката. Имам една котка, тя седи при мен отвън, на вратата. Гледам: на друго място като иде, първото място заема. Аз зная защо заема първото място. Дето ходи на гости, тя ще седне на някой стол, на най-хубавото място се качва и там седи; казва: „При Учителя бях и мога да ви разправя какво ми говори“. По някой път котката ме критикува, на мене ми донесат госта неща. Взема аз някой път хубав симиден хляб, дам ѝ го – тя го помирише, погледне го, но не го бутна, не го яде. Един ден ѝ давам една халва, от грис направена – не харесва халвата. Взех хляб и сирене, направих баница, дадох ѝ – и нея не яде. Идеше ми да я ритна. Искам да зная какво седи в ума ѝ: нещо е недоволен от мене, заминава си, оставя ги. Казвам на сестрите: „Халвата и хляба да не бутате“. На другия ден котката гойде и изяде всичко.

Казвам: госта умна котка е това, тя иска да ми каже: „Като не ти ядат халвата, не си създавай криво мнение за хората – после пак ще я ядат. Сега може да са болни, неразположени – утре като оздравеят, ще я изядат. Вчера бях малко неразположена, затова не ядох халвата. Малко на стомаха не ми беше добре, че бях яла пълхове. Днес като съм здрава, изядох всичко“. Разбрах се с котката – много е умна, много разсъждава. Казвам: можех да я ритна, че е дошла да ми мяучи, но аз се разговарям с нея, тя ме учи на смирение. Котката седи при прага, но понякога влезе вътре. Река ѝ тогава: „Излез вън!“ – и тя излиза, не се докача, казва: „Както кажеш“. Понякога, като намери вратата отворена, позволява си да влезе вътре, скрие се под масата, дето има хубави меки грехи, качи се отгоре им. Питам я някой път защо

прави тия работи. Отговаря: „Учителю, да се благословя“. Право говори: аз да съм на нейно място, ще направя същото.

Казвам: във всинца ви трябва да има добра воля, та от всичко онова, което Бог е дал, да се учим и да видим Духа, който ни ръководи. Бог иска да ни даде едно знание и ние трябва да минем през ред опитности, докато дойде да разберем вътрешния смисъл – какво Господ иска да ни научи. Той не иска да останем в това положение, като децата. После ние станем възрастни и остареем. Всички тия форми – това е външната страна. Само външната греха се мени, с нея стават промените. Но ние трябва да учим стиха, който казва: „На онези, които чакат Господа, тяхната сила ще се обнови“. Онези, които възприемат Божията Любов, ще се подмладят, деца ще станат. При онези, които възприемат Божията Мъдрост – светлината ще дойде в тях; онези, които възприемат Божията Истина, свободни ще бъдат. Щом станеш свободен, това е най-голямото благо, което може да ти се даде на Земята: не в този абсолютен смисъл, но свободен да бъдеш в ума си. Знаеш колко хубаво е човек да не се пържи.

Ти седиш и мислиш какво ще стане с тебе в живота. Аз разглеждам как е създадена Природата. Най-първо семката е увита в един пласт, тя не вижда Слънцето. Тази семка може да каже: „Вътре в един плод не ми трябва Слънцето, аз трябва да бъда затворена“. Но един ден, когато семката изяде месцето на плода, на кое ще разчита? Тази семка има нужда от Слънцето, започва да се обръща към него. Тя трябва да види Слънцето, за да израсне. Та казвам: вие понякога може да направите като семката, да говорите, че нямате нужда от Божия Дух, но някой път ще дойдете в съприкосновение с Него. Тогава ще дойдат големите изпитания в живота. Кое е онова гърво, което е посято и което има юргани, кое гърво има всичките удобства? Ако му направиш апартамент, то не може да расте – оставено в Природата, расте по-хубаво, аклиматизира се. Много хубав апартамент имат повечето гървета.

Вие казвате: „Нямам никакъв апартамент“. Човек може да има едно умствено жилище, в което да живее; може да има едно духовно жилище, в което да живее. Но не е само физическото жилище, в което сега живееш. Ти живееш в главата си – там е съзнанието; ще гойдеш в духовния свят – там живееш в сърцето си. Казваш: „Къде е Божественият свят?“. Божественият свят е в главата: там има определено място, има апартамент; духовният свят е в сърцето. В тялото има място, където живее душата – живее долу, в слънчевия възел. Ние сме на границата на духовния и физическия свят. Слънчевият възел е близо до пъпа на човека, там е жилището на душата. Тогава душата се занимава с физическия свят – с яденето, с пиенето, с кръвообращението.

Казвам: за в бъдеще има госта да се учи, нещата трябва да се опитат. Сега мнозина от вас казват: „Да имаме добро разположение“. Знаете ли колко мъчно е да се добие добро разположение? Имам една соба, която е много разгорещена. Като отворих да туря гръва малко невнимателно – и вратата на печката падна на ръката ми и щеше да ме осакати. Падна отгоре на ръката ми, опари ме, но успях да я гръпна, остави само малък белег. Казвам си: „Като отваряш, гръжката не я гръж с ръката си, отвори я така, че да не се затваря“.

Аз имам госта опити. Дойдоха веднъж да ми говорят: „Учителю, много добре е да имате секретни ключове за вратите на долната и на горната стая. Може да се случи някой да влезе и да отвори“. Без да му мисля много, рекох: „Турете“. Иде един брат, носи ми две секретни брави – едната за горе, другата за долу. Даде ми четири ключа: единият ключ е запазен в долната стая, другият – в горната; а другите два да ги нося в джоба. Но понеже нямам само едни панталони, случва се да ги сменя в неделя и да си облека парадните, та ключът останал в обикновените. Затворя вратата – после не мога да вляза. Добре, че имаме един Раги. Дойде със стълбата, току се качи горе благодарение на това, че оставям вратата на балкона отключена, влезе оттам, отвори ми. Досега повече от 20 пъти съм затварял така.

Една вечер съм излязъл вън с тънка греха, забравил съм ключа вътре. Казват: „Ето секретен ключ“. Решил съм: никакви секретни ключове! Най-после се научих – като тръгна някой път да излизам, имам си едно радио, то пита: „Ключовете в джоба ли са?“. Бръкна: ако са в джоба, излизам, ако не са в джоба, търся ги. Сега става погрешка веднъж в месеца. Наскоро пак бях забравил ключовете въпреки всичкото си внимание. Като смених парадните грехи с обикновените, не ми дойде на ума да преместя ключовете – излязох навън, затворих вратата. Сега за всичко си има цяр. Аз разбирам: понеже съм влязъл в един порядък, който хората са си създали, не мога да изменя този ред. Секретната брава не съм я правил аз, затова тази брава не се подчинява, с никакъв шперц не се отваря. Ако имаш ключ, ще отвориш – така е направена.

Обаче секретните брави също са подчинени на известен закон. Един англичанин, който намерил как се отварят тия каси, отива в английската банка. Това е един анекдот, не съм го проверявал. Казва в банката: „Или ще ме пенсионира, или ще ви оберат банката.“ „Че как?“ „Аз ще ви убедя. Утре вие ще ме намерите в касата.“ „Че как тъй?“ „Ще видите“. На другия ден отиват, гледат го вътре в касата. Откъде е влязъл? Затварят го вътре, той казва: „Утре няма да бъда в касата“. После пак им казва, че ще го намерят в касата, и след това – че няма да го намерят там. И така става. Най-после решили да го пенсионира. Не си казал изкуството, а казва: „Аз искам да бъда осигурен“.

Та казвам: когато вие намерите това изкуство, като този англичанин да влизате и излизате, няма да го предадете на света, но ще се осигурите. Животът е осигурен, но не животът на другите хора. Като намерите Истината, вие ще бъдете сигурни за себе си. Човек, който намери Любовта, той ще бъде сигурен за себе си. Вече сигурността зависи от неговото благородство – дали това, което е придобил, може да го даде на другите хора. Казвам: от вас се изисква да имате тази сигурност – да

бъдете в касата и вѣн от касата. Това са вратите, през които трябва да влезеш и да излезеш. И Христос казва: „Ще влезеш, ще излезеш и пещта ще намериш“.

Сега се изисква не онзи, старият живот, от който се безпокоите – изисква се нов живот, една вътрешна сигурност. Първо ще дойдат някои изпитания. Най-първо обикнете болестта, обикнете клетките на вашите крака. Мястото, гето ви боли, обичате ли го? Обикнете клетките, които страдат, и вие ще им помогнете. Внесете Любовта! Казвате, че Бог живее у вас. Там, гето Бог живее, болестта изчезва; там, гето е Духът, болестта изчезва. Там, гето се проявява болестта, или духът не е господар на положението, или пък иска да ни даде поука, че ние не изпълняваме Волята Божия. Бог не иска насила да ни научи да изпълним Неговата воля – Той иска всичко, което вършим, да го вършим по добра воля. Щом страдаме, ние сме си създали страданието. Необмислено някой път ние се пресилваме. Някой като учи, пресили мозъка си; друг като преяде, страда; някой като пости повече, страда.

Колко хора само са умрели от глад! Хубаво, какво ще придобиеш от глада? Не е виновно тялото. А какво ще придобиеш, ако накараш тялото си да работи повече? Казваш: „Да позатлъстее малко“. Трябва да имаш мускули, трябва да поддържаеш живота във всички клетки, да благодарите на Бога, че те е турил да живееш в тази къща. Един ден, когато ти каже баща ти: „Синко, върни се!“, ще се върнеш, ще кажеш: „Ето, татко, че Ти ме подкрепяше на Земята, извърших Волята Ти“. Ние не сме дошли още до това положение. Като дойде болестта, е трудно; като умираме, е трудно; като се раждаме, е трудно – навсякъде има трудности. Христос казва: „В когото Духът живее, той е разрешил въпроса“. Вие искате Духът да дойде вътре във вас. Тогава, като разреши въпросите Духът, трябва да живеете.

Та казвам: не ви трябва тия секретни ключове. Хубаво е това – ще имате една опитност, но само ако имате един Ради, един ангел, една стълба.

Казва Христос: „Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, нямате живот в себе си“. Трябва да приемете думите Христови. Ако не възприемете Неговата сила във вас, вие не можете да имате живот в себе си. Блажени са, които се учат добре и работят добре.

Отче наш

15 декември 1940 г., неделя, 5 ч.с., София, Изгрев

КОЕТО Е И КОЕТО НЕ Е

*Добрата молитва
В начало бе Словото
Размишление
Духът Божий*

Ще прочета 17. глава от Евангелието на Лука.

Всичко в живота е постижимо

Това са неща, които са казани преди толкова време – преди повече от 1000 години, когато Син Человеческий е присъствал тук. В днешно време това има разни тълкувания. Някой човек умира. Какво ще мисли той какво ще стане с другите хора?! Умирацията винаги казва: „Ами с другите какво ще стане?“. Ще стане същото, каквото става и с теб. Когато човек забогатява, мисли какво ще стане с другите. Каквото става с него, същото ще стане и с тях. Понеже човек всякога умира, но всякога не забогатява, между тия две крайности имате разни състояния. Защото някой път може да мислите, че Евангелието го знаете, но какво знаете? Кое е написано, може да го знаете наизуст. Има хора, които знаят Евангелието наизуст. Като каже някой стиха, те казват кой стих е това, всичко знаят. Но тук, ако ви сложат на конкурс, не зная колко от вас ще го цитирате. Това не е презрешение. На човек, ако е адвокат, му трябва да цитира законите; ако е лекар, той трябва да разбира лекарствата, да ги помни, да знае да пише рецептите си.

Главно е, че човек не трябва да бъде еднообразен. Понеже еднообразието събужда еднообразни способности и чувства, човек се занемарява и изгубва смисъла на живота. Мозъкът постоянно трябва да се събужда навсякъде: всички центрове трябва да се събуждат, да работят,

да вземат участие. Вие разбирате, че човек на Земята трябва да бъде тих и спокоен, да има мир. Да имат мир – това е за идейните хора; за онези, които не са идейни, мирът е нещо свършено.

Сега някой свири, иска да стане виртуоз на пианото; той сега започва да свири. Знаете ли, като го слушате: като започне *тра-тра-тра*, като че удря – с часове свири. Бащата излезе навън, майката излезе – но мислят, че това дете виртуоз ще стане, музикално е. То така като свири десетина години, виждаш – вече става една промяна. Сега онези, които са чели Библията, очакват, като слезе Духът в тях, всичко да научат. Те имат едно буквално разбиране. „Като стане това един ден, ще забогатеем.“ То да забогатеем, но Слънцето ни най-малко няма да ни направи богати. Ако богатството зависеше от Слънцето, всички хора щяха да бъдат богати, но не зависи от него – съвсем друго е предназначението на Слънцето. Казвате: „Като изгрее Слънцето, ще станем здрави“. Слънцето не ни прави здрави – съвсем друго е неговото предназначение. Въздухът като дойде, ако го разбираш, ако го слушаш, ще те научи на нещо: всеки ден той ще идва, все ще ти предаде някой урок.

Хората очакват от въздуха големите работи. Те искат големи дарби, чудеса да правят: болни да изцеляват, мъртви да възкресяват, като заповядват, всичко да става, пък то по някой път става съвсем обратното. Като си замина Христос от Земята, Духът дойде, каза на много хора: „Ти ще станеш мъченик“. Знаете ли, че много светии имаше, които бягаха? Знаете ли какво нещо е мъченичеството? Да те турят на шиш, да те пекал – и ти да не се възмущаваш от нищо. Да ти вземат всичкия ум, да те гонят – ти пак да благодариш. Светията каза: „Дотам ли дойдох, станах позор на хората“. Каквото престъпление стане, все светиите са криви. Хората казват: „Този, набожният, той е причината“. Стане нещо, казват: „Тези със своите молитви, със своите бръщолевения докараха всичките нещастия на света“.

Сега кое е по-хубаво – външен или вътрешен мир. Ако имаш да избираш, кое ще избереш? Ако имаш да избираш

между богатството и болестта – болест ли да имаш, или богатство – ще избереш богатството. Богат ще станеш, но вътре болестта остава. Тя казва: „Тамън сега това искам. Като си богат, няма да работиш, на леглото ще стоиш – каквото искаш, ще ти правят, каквото искаш, ще ти приготвят за ядене. Искаш постелката ти да бъде мекичка, юрганът да е мекичък, никой да не те упреква“. Болестта иска много мекичко да ѝ се говори, евангелски. Ще идеш при болния, ще го погалиш малко, ще му повдигнеш ръката лекичко. Аз ви виждам често – някои седнат и казват: „Хубаво е да е болен човек“. Ще те милват, ще те попитат как си; щом си здрав, никой не те пита, но като се разболееш, ще те разпитват за всичко. Хубаво е две-три седмици човек да си почива – другояче ха за дърва, ха за вода, ха това направи, ха онова направи. Като си болен, оставят те свободен.

Та има много работи за изправление. Широчина трябва на възгледите, тогава Царството Божие ще дойде. Слънцето ще изрее, но ще можем ли ние да използваме светлината и условията, които то дава. Ако Слънцето изрее и ние не можем да използваме условията, тогава изгряването му не ни ползва. Например всеки ден вие не знаете, като станете, какво трябва да правите. Има стари сестри, има и млади сестри: каква е разликата между младите и старите? Между младите братя и старите братя каква е разликата? Изхождаме от онова, което е, не от това, което не е. Изобщо младата сестра я търсят повече, старата сестра я търсят по-малко. Много естествено, младата сестра е пъргава. Като я пратиш на чешмата, отиде за 5-10 минути и донесе вода. Старата сестра като иде, чакаш 2-3 часа, докато се върне. Казва: „Уморих се, откъснаха ми се ръцете от тия стомни за вода“. После тук се срещне с някого, там се срещне с друг, поговори – старата сестра ще разправи защо е дошла.

Не е лошо, това са много хубави работи. Всички все да са пъргави става ли? Но има и друго разбиране. Кое дърво ще предпочетеш, младото или старото. Старото, разбира се. Тази млада мома, която е пъргава, дължи сво-

ята сила на старата сестра. Нека се покаже! Първо е ралото на нивата, то я изоре и казва: „Аз изорах“. Но ралото като изоре, нивата посажда ли се? Не се посажда. Българите имат два начина за работа: един изоре през пролетта, друг – през есента; сеят или през пролетта, или през есента. Значи сеенето ще дойде после. След като се посее, тогава зърното започва да расте. Това още не е последно. Като се ожъне, като се овършее – плодът е, който дава най-последното.

Сега в живота вие ще имате оране, после ще имате сеене, ще има растене, жътва, после ще има вършеене – и най-после ще дойде яденето. Правилно трябва да разбираш вътрешния смисъл. Сега вие нивата още не сте я изорали и чакате. Знаеш ли колко време трябва? Имате 30–40 декара земя, искате да се изоре – не сте орал нива, та да знаете. Някъде ще ви пратят на оране, някъде ще ви пратят да сеете. Като дойде за жътва, ще жънете: друг орал, друг сял, наготово ще жънете. Други ще го овършеят, пък може би и други ще се ползват от труда.

Сега в тая аналогия и сравнения мъчно е човек да извади една поука за себе си. Какво ще изберете, кажете? Да кажем, че вие избирате да бъдете художник. Ако искате да станете художник, откъде ще започнете? Изучавали ли сте отде започват художниците? Отвсякъде може да започнат. Като рисува човек, той може да започне от краката му, да нарисува първо тях, и най-после – главата. Казваме: „Къде е естествено, откъде трябва да се започне?“. Естествено е да се започне от главата, понеже тя е основа. Като се сее едно семе, от центъра на това семе излизат корените и клонищата нагоре – един естествен процес е това.

Вие ще направите сега едно сравнение. Искате да живеете добре – откъде ще започнете? Вие искате да бъдете добри, но това са краката; искате да бъдете справедливи, но това са ръцете; искате да са ви добри условията – това е стомахът. Човек като яде, тогава е добре; като не яде, тогава е неразположен. Ако художникът започне да рисува от стомаха, хората няма да

се интересуват от картината, от благоутробието му. Яденето е много важно, но ако художникът нарисува благоутробието на човека, картината ни най-малко няма да бъде идеална. Това ще бъде един бременен човек, който не е родил дете. Дали ще може да роди? Като нарисуваш един бременен човек на картина, знаеш ли колко години ще отнеме, докато роди? Знаеш колко мъчно е! Този човек го сложиш бременен на картината – той се мъчи да ражда и не може да роди.

Сега ще правите сравнение, ще мислите. Ако не можете така да мислите, казвате, че тъй е казал Христос: „Царството Божие с изглед няма да дойде“. Какво значи, че с изглед няма да дойде? Или вземете в простия смисъл: казвате, че трябва да се измени животът. Как ще се измени? На една мома каква ѝ е целта в света? Първо тя цели живот за себе си. Като намери живота, тя търси някого, когото да обикне – първата работа е Любовта. И от какво зависи какво ще работи? Тя е художничка: търси някой млад момък с очите си – значи ще го нарисува. Щом го нарисува, казва: „Искам да го обичам“. Той е много красив, не ѝ обръща внимание – и за да може да го привлече, тя трябва да знае да говори. Този, на когото момата иска да обърне вниманието, трябва да слуша. Представете си, че е намерила много красив момък, но той е глух. Тя говори, той казва: „Какво иска да ми каже, не разбирам?“ – не си разбират езика. Представете си, че той добре слуша, пък тя не знае как да говори. Тогава в какво стои положителната сила?

Силата на човека стои в онова, което ще каже. Една мисъл ако не можеш да я облечеш в онази хубава форма, в която тя е дадена от невидимия свят, тогава ти с тази форма ще си създадеш едно препятствие. Вземете простата дума *обичам*. Ако турите само двете букви *не*, от *обичам* какво ще стане? *Обичам*, но щом сложите пред него *не*, работата се обръща. Сега аз обръщам *не* – в математиката има *ен* пъти. Като вземете *не* на български и като го четете назад, значи трябва да повторите нещата *ен* пъти, много пъти. Когато някой

ми каже, че не ме обича, разбирам, че той с веднъж не се задоволява. Аз не ви обичам за един път – с години и векове трябва. Това значи необичане. Когато някой каже: „Аз ви обичам за един път“ – хайде, върви. Като ви каже: „Не ви обичам“ – няма какво, ще дойдете и друг път. Това е мое тълкувание, но то е съгласно със законите на Природата.

Ти като влезеш в света, Господ ще те опита. Ще хо-диш и ще се връщаш – колко пъти ще ви късам. Казвате, че светът е опак. Не се знае дали светът е опак, или ние сме опаки. Че светът е опак, опак е, но и ние сме опаки, т.е. ние не разбираме предназначението на онова, което ни се случва в живота. Да допуснем, че вие сте народен учител, преподавател на малките деца, и сте недоволен, казвате за тия малки ботурлаци: „Да имаше някои от прогимназията, от гимназията, от университета – хора, които разбират, а тия малки деца!“. Той е недоволен и не преподава много хубаво. Мнозина от вас преподавате на ботурлаци; мнозина искате да бъдете професори, да преподавате на големите деца. И там ще дойдете, но всички започват от ботурлаци. Които не е учил ботурлаци, ни най-малко не може да учи и студенти.

Вие имате едно презрение, като погледнете буболечичите, растенията и бръмбарите. Казвате: „С бръмбари ли ще се занимавам?“. Знаете ли колко хора са станали видни чрез растенията, които са изучавали; знаете ли колко хора са станали видни чрез рибите, които са изучавали; знаете ли колко са станали видни чрез пчелите, които са изучавали? Някои са станали видни, като са изучавали камъните. За такъв казват: „Учен човек, минералог“. Някой учен човек със звездите се занимава. Вие с малки работи не искате да се занимавате, а някой с малките бръмбарчета се занимава. Някой е биолог и се занимава с тия малки клетки – цели томове е написал, учен човек е. Вие сега искате големи неща.

Любовта е много трудна наука. Сега вие сте започнали с най-малките гози на Любовта. Всички хора търсят Любовта, но тя трае само една секунда, един миг.

Любовта е само миг – тя само минава. Видиш мига – и другото е само повторение; казваш: „Едно време“. Някои мислят, че Любовта ще тръгн с тях, ще ги гладу, ще ги милва, ще говори сладко, медено. Ще ви говорят сладко и медено, но ето аз как уподобявам тия неща. Представете си, че вие сте художник. Минава при вас велик професор по изкуството и като види картината ви, вземе, че я поправи: направи една хубава картина, остави я във вас и си замина. Това е Любовта. Тя ще ви остави нещо от себе си, а като дойдат другите, ти ще разказваш за нея. Аз ще ви запitam защо Любовта не остава? Че Любовта ако остане при вас, тя ще стане като вас. В света има нужда от нея: тя тича цял ден, обикаля не само хората, но и бръмбарчетата. Всички посещава, на всеки дава почивка; на другия ден – пак същата работа. Всички трябва да посету – на вас ви се пада много малко. Любовта мигновено мине и си заминава – това е достатъчно. Някой път на 4, 5, на 10 месеца ще мине, а някой път 10 години ще я чакате да дойде. Колцина от вас има, които сте чакали!

Някой момък стои при прозореца и очаква да дойде момата. Ха днес да дойде, ха утре да дойде, казва: „Останах на зелено, не дойде, изгубих живота си“. Ако беше дошла, той щеше да има щастие, сега го няма. Защо не е дошла? Че не я търси само един момък! Този млад момък всички красиви мому все го търсят. За мене е много ясна тази работа – защо не е дошла красивата мома. Мнозина я търсят: не един, не двама – хиляди, хиляди я търсят. Всички искат да обърне внимание на тях, да я срещнат на пътя си. Има една любов, която иде вечерно време, има една, която иде денем. Когато иде тя, винаги закъснява; която иде вечерно време, не закъснява. Вие се смущавате и казвате: „Каква е тази любов, вечерно време да идва?“. Да ви изясня – това е вътрешната любов на човека; тъй онази, която иде денем, тя е външна.

Ние външна любов не искаме. Външната любов иде денем, по светлината. Ти ще я видиш: облечена е, ще ѝ направиш нещо за ядене. Онази, която идва вечерно време,

не я виждаш. Като дойде тя, тогава ще започнеш. Сега кое е по-хубаво? Да видиш Любовта отдалече, да направите нещо на някого за ядене и пиене, да го гощавате; или като дойде, тогава да пригответе? Аз ако съм на вашето място, ще предпочета и двете. Ела и денем, ела и вечерно време! Знаеш ли колко е приятно на хората, които приемат Любовта вечерно време? Ще ви разкажа един пример, който не е ни в клин, ни в ръкав. Той няма смисъл, но е за изяснение.

Един български свещеник бил доста умен; бащата искал и синът да стане умен. Вижда го: доста способно момче, но е доста влюбчиво – като пищимал се залавя за младите момичета. Попът му рекъл: „Няма да търсиш момите, като свършиш училище, тогава“. Момчето казало: „Както казваш, татко, така ще бъде“. Те имали пчелник. Всяка вечер попът идвал в пчелина, дето имало легло, за да види дали синът му спи там. Но синът се изхитрил – ходил пак да търси момите, но турил коритото, покрито с юргана. Бащата бил спокоен, казвал: „Благонадежден е синът ми, слуша ме“. Един ден се случило, че малко работа дошла на бащата, но му се припило винце; не искал сам да иде да наточи, а отива при сина си, него да прати. Отива до леглото и пита: „Какво си се успал толкова дълбоко?“. Открива юргана и вижда коритото; казва: „В този нов свят тия деца са много поумнели, коритото турят“.

Питам: къде е погрешката, ако онзи син оставя коритото на мястото си, а самият той е на друго място? Защо бащата не иска неговият син да ходи при момите? Значи бащата коригира една своя погрешка. Той е ходил при момите, оженил е се, поп е станал, родил е дете. Бащата вижда в себе си една погрешка и иска синът му да не ходи при момите. Попът казва: „Ти не се жени!“. Синът отговаря на баща си: „Как да не се женя? Ти като се ожени, аз излязох на света. Ако аз не се ожени, кой ще излезе на света?“. Питам: защо бащата иска да му наложи този закон? Че синът може да мисли така, това е друг въпрос, но защо бащата ще му налага този закон?

Нека да го остави свободен, да му каже: „Върви, синко, но се отнасяй добре с момите, благородна обхода имай!“. Синът не трябва да ги отбягва. Войникът, който избягва сражението на бойното поле, войник не може да бъде. Той трябва да бъде смел.

Та в сегашния живот, като дойдат и до религиозното отношение, хората са в едно заблуждение. Те казват: „Да избягваме младите сестри, те завъртат ума“ – и младите сестри избягват младите братя. Че и младите братя завъртат ума – завъртат го, това е така; че и младите сестри завъртат ума на младите братя – тъй е. Някой път се завърта умът и на старите сестри, и на старите братя. Тогава къде е погрешката? Погрешката е в разбирането на нещата. Трябва да се разберат Божиите пътища. Всичко онова, което Бог е създал, което е допуснал, е намясто. Като рисуваш лицето, ще сложиш на него естествен цвят, няма да го изопачаваш; ще направиш очите, както Природата ги е направила – няма да направиш очите и носа такива, каквито не са. Не че е погрешка, че си го нарисувал така, но не си го направил такъв, какъвто е. Казва някой: „Нос да е“. Не е така: ако имате един сплескан нос, ще имате и сплескан характер; ако имате гуреливи очи, ще имате един гурелив характер – нищо повече. Ако имате една симетрична уста, и характерът ще бъде такъв; ако имате добре устроени ръце, и характерът ще бъде такъв.

Външната страна показва вътрешния характер. Силите, които работят, съответстват на онова, което ти си произвел. Винаги, като изучаваме растенията, плодът показва какво е дървото. В ябълките, които са високи и по-малко широки, и плодът прилича на дървото; в ябълките, които имат обла форма, и дървото е такова. Каквото е дървото, такъв е и плодът. Както мислиш, така ще постъпиш, такова ще бъде и говоренето ти. Ако по мисъл си трезв, и движенията ти ще бъдат трезви; ако си сприхав отвътре, и отвън ще бъдеш такъв. Някои хора постоянно мигат, някои си движат устата, а някои – краката. Много неволни движения има, на които ние не

сме господари. Казвате: „Какво трябва да правим?“. Аз ако съм на ваше място, ще направя очите да се движат естествено, веждите да се движат естествено, устата да се мърда, както трябва, ръцете да се мърдат, както трябва. Вие искате философски да постъпвате – най-първо ще работите над себе си. Аз ако ида в града, ще наблюдавам кой как се мърда.

Човек от новото учение е този, който се интересува от всички неща. Мене ме интересуват всички неща. Да допуснем, че сега вие искате да се молите. Някой казва: „Аз не искам да се моля“. Ще ви препоръчам една лекция върху молитвата – *Общение с Бога* – трябва да я прочетете. Човек трябва да знае как да се моли. Ти в молитвата трябва да можеш да направиш едно хубаво движение; не само да се молиш, но като се молиш, трябва да забравиш всичко; като се молиш, да се облечеш с най-хубавите си грехи. Аз ако съм на вашето място, като ида да се моля, ще си измия краката, ръцете, ако ме сърби някъде, ще се измия, ще си туря хубави чорапи, хубава риза, ще се облека добре – и тогава ще ида пред Господа, ще отида да се помоля на Него.

Сега вие вземате старите тълкувания: човек да отиде при Господа като грешник. Когато младият син отиде в странство, се върна при баща си с окъсани грехи. Баща му прие ли го, както беше окъсан? Още на пътя го спря. Източните народи имат бани. Бащата го прати на баня, донесе му хубави грехи и обуца при банята, облякоха го добре – и като се облече, тогава го прие вкъщи, тогава му даде прием. Казват, че баща му го е срещнал, припаднал е при него, приплакал е. Знаете ли какво означава този плач? Виждаш ли ти, като отиде синът в странство, на какъв хал дойде? Като го видял баща му окъсан, брадясал, той плакал. Ние мислим, че бащата много го е обичал. Баща му го е обичал, но най-после му казал: „Синко, какво спечели? Аз виждам, че нищо не си научил, а всичко, каквото ти дадох, си изгубил, окъсал си го“. Трябвало е синът да покаже какво е придобил. Той казва: „Татко, едно време аз имах една превзета идея, исках да

господарувам. Сега гојдох не да ти бѣда като син. Син не мога да ти бѣда – направи ме един от твоите слуги. Каквато работа ми дадеш, ще я върша“. Тогава бащата се зарадвал и затуй заклал телето; казал: „Детето ми е научило нещо и казва: „Готов съм да работя, готов съм да взема което място ми дадеш, готов съм да служавам. Като слугувах в света, това научих“. Тогава му дадоха нови грехи.

Вие като идете при Господа, какво ще Му кажете? Искате ангели да ви посрещнат, светии веднага да ви турят венци. Който излиза от университета и иска диплом, ще мине през комисия, ще го изпитат. Трябва да има знание – и като си вземе диплома, тогава ще го назначат. Ако няма диплом, професор не може да стане. Ето една трезва мисъл. Много сестри се оплакват, казват: „Забравяме“. Защо забравяте? Не учите! Вие забележете нещо и казвате: „Учителя преди няколко време тъй каза, сега друго казва“. Че Учителя няма да пише все едни и същи закони – той по някой път е бамбашка човек: 12 прави на 21 и 21 прави на 12. Той е така умен, че ако не знаеш, ще те обърка. Ти му работиш, пазарил си се за 21 лева, той пита: „Какво искаш?“ „Искам едно и две да е там“. Дойде, тури 1 и 2 – стане 12 вместо 21. Учителят ги сложи, както искаш: понеже с книжни пари се плаща, написва 12. Казва човекът: „Ти ми обеща 21 лева“, той отговаря: „Обърни ги на другата страна“. Ако знаете как да обърнете тези пари, които Учителят ви е дал, той ви е надплатил, но вие не разбирате: мислите, че ако ви даде 12, малко е дал. Той ви е дал 21: ако е дал 12, пак е 21 – 12 или 21 е все едно и също. Ако числото е 21, това е сянката на едно дърво. Сутрин, като изгрее Слънцето, то е хвърлило по-голяма сянка; като дойде обед, сянката е много малка. Дървото образува голяма или малка сянка, но то е все същото – каквото е сутрин, такава е и на обяд.

Вие се заблуждавате с теории, със сянката на нещата. Ако разбирате реалността, дървото трябва да го повдигнете. Питам: ако един може да напише за любовта

цял ферман, а друг, който ви обича, напише една-две думи, кое писмо е по-хубаво? Който обича, той има желание: каквото иска, може да го направи. Той всичко обещава, а после я го изпълни, я не. Казва на младата мома, че ще я направи царица; оженят се – не може да я направи. Не че няма желание, но не може – как ще я направи? Като каже, че ще я направи царица, той я е направил такава, но момата не разбира. Щом е родила едно дете, тя има един поданик, който ще я слуша, каквото заповягва. Господ е направил един човек и след хиляди години сега имаме два милиарда хора. Иска се размишление по този въпрос. Вие мислите за царицата – и искате буквално това да стане, да ви се подчиняват всички.

Първото нещо е това: трябва да се научим да изпълняваме Волята Божия, но не тъй, както е по старому. Едно време хората са изпълнявали Волята Божия от страх. И сега още от страх казват: „В ада, в пъкъла ще идеш“. В новото учение Любовта е движението в Царството Божие. Започва се да се работи с любов: без любов Царството Божие не може да се прояви в нас. Любовта носи всичките вътрешни богатства за човешкия ум, за човешкото сърце, за човешката гуша. Ти ще разполагаш с тях, няма да се тревожиш – богат си и няма кой да те обере. Че са ти взели сто хиляди лева, нищо от това – имаш несметни богатства. Сега ти си беден, като ти вземат 10–20 лева, загубиш своето равновесие. Сега ти кажат: „Ти си много лош човек“ – това веднага те засегне.

Представете си следното изяснение: ако една муха остави своето извержение на Монблан, той трябва ли да се намуси? Та това не се вижда! Че ти е казал нещо някой – считай, че си един Монблан, някой връх: ще дойде гъждът, ще очисти това, което мухата е оставила. Че някой ми е казал, че за нищо не съм бил годен – той не е авторитет. Ако мине мухата и каже *бръм*, какво иска да каже? Дали си нищо, тя това не го знае. Сега трябва ли да плачеш, че мухата не ти е казала, че си учен човек? Мухите ни най-малко не съзнават, че има гениални хора.

Те мислят, че хората са като големи мухи, пък това не е така. В техния свят рисуват хората с крила, с шест крака, с хобот, с мухешка глава; техните ангели и божества са като тях.

Та и ние това, което мислим за Бога, знаете ли колко е смешно? Аз виждам колко са смешни идеите за Бога. Не е лошо това – толкова разбира човекът! Един ген, като има повече знание... Не е лесна работа да си представиш Бога в друга форма. Например идеята, че Бог е навсякъде, как ще си я представите? Ще си Го представите като Дух, като е навсякъде. Аз зная, че нещата може да станат, понеже Бог е навсякъде. Онова, което аз желая, може да стане, понеже Бог е навсякъде. И понеже е всеблаг, и ако аз съм разумен, всичко е в Неговите ръце. Казвам: Той е навсякъде, Той е всемъдър, всезнаещ, всемогъщ. Ако аз съм поискал нещо, както е Неговата воля – ще бъде. Като не стане, казвам: „Не съм го поискал както трябва, трябва да има някаква причина“. Намеря погрешка в себе си – пак се помоля, пак не става. Намеря друга погрешка, трета, четвърта... Десет пъти ги изправям и като изправя последната погрешка, изведнъж става тъй, както съм поискал – всичко става! Каквото поискаш, трябва да бъде напълно в съгласие с Волята Божия. Ако не е в съгласие, ще дойде и ще ти причини някое голямо страдание.

Да ви приведа един пример. При моите изследвания беше, в един град, разправя ми го една сестра от света. Каза: „Роди ми се едно дете, на което главата растеше, разболя се то, беше на умирание. Аз казвах: „Господи, не искам да ми вземеш това дете, искам да го оставиш. Ако не ми го оставиш, няма да вярвам, остави ми го, Господи!“. Но това дете Господ искаше да ми го вземе: „Не е направено на свят“. Казва ми нещо: „Ще ти прати друго, нека да го вземе това!“. Да бях оставила да го вземе... Сега искам да умре, пък не умира“.

Не е само тя, много хора има такива: вие имате едно желание, което е с такава голяма глава. Искате някое ваше желание да се реализира. Оставете го, някои желания трябва да си заминат за другия свят, да не станат. Има

неща, които не трябва да станат: ако станат, ще ви причинят големи неприятности. Всички пакости произтичат от това, че ние правим криви изводи. Вие искате да се запознаете с някого, да обичате някой, който е учен, богат, който е здрав. Слагате любовта в зависимост от тия външни работи. Любовта е създала тия неща, това са резултати. Вие обичате една душа: обичайте душата, не търсете външните работи! Любовта като дойде, ще донесе много повече, отколкото очаквате – тя ще ви донесе най-хубавото. Като се запознаете, този, който ви обича, няма да ви мърмори. Няма какво да ви утешава онзи, който ви обича. Той като идва, преди да е намислил още да дойде на гости, вие се усещате весел, чувствате, че нещо има да стане; няма защо да ви казва, че ви обича. Вие се усещате радостен в неговото присъствие, а може да е наблизно или далече.

Ти казваш, че вярваш в Бога, а си неспокоен вътре в себе си. Питам: каква е тази вяра? Ако не си в общение с Бога, ти си в общение с друг. Ти в своето съзнание си повикал същества, които не са божества. Повикал си ги в своето съзнание – те идват, а ти си нещастен. Това е идолопоклонство, че ти страдаш. Ще идеш да се молиш, докато това идолопоклонство излезе навън. Тогава ще кажеш: „Бях спял, сега виждам“. Казваш: „Аз обичам Господа, не мога да работя“. Господ като дойде, ще работиш. Когато обичате някого, той трябва ли да ви заповядва? Аз съм виждал всички хора, които не са религиозни. Майката се е разчистила, дъщерята – също: ще дойде онзи, който я обича. Всичко ще намерят: брашно, за да направят точено, баница ще опекаат в пещта. Иде онзи жених – всички ще работят за него. Аз похвалям това: ето какви чудеса прави Любовта. Когато дойде някой, когото не обичаме, няма нищо за него: всички са много сериозни, гледат го официално, няма баница, нищо няма.

Ние приемаме новото учение най-официално. Казвате: „Чакай да видим какво ни носи“. Ще точите, като кажете *новото учение*: ще вземете точилка, брашно, масло, ще направите точено; ще гойдат съседките, ще има ядене

и пиене. Ще има и тъпан, и музика, ще има и игране – всичко е позволено за Любовта, като дойде. Привеждам съм един пример. Майката свири първа цигулка, бащата свири контрабас, синът свири на чело, гъщерята пее алт. Като дойдат, като се наядат, няма караница между тях, много добре живеят. Майката вземе цигулката, всичките седнат да свирят. Един квартет засвирят и всички свирят партитури с веселие. Ето живот! Ако не знаят да свирят: гъщерята не знае да свири, синът не знае да свири, бащата и майката също, какво ще ги радва, кажете ми? Вие някой път ще идете при Господа и Господ ще ви каже: „Я Ми посвирете нещо“. Какво ще свирите? Я ми дръжте една реч, миналия път гържах един урок – повторете го! Я ми кажете какво сте запомнили! Не че лекцията трябва да се запомни от единия край до другия, но Господ остава доволен, че си я запомнил.

Сега такива ученици искат накрая. Четири години, след като са били в университета, да им дадат един диплом. Те не са завършили, никакъв диплом нямат. Ето какво трябва да мислите: „Трябва да се работи“. Казвате: „Как да работим?“. Ако една сестра е в новото учение и има едно братче, трябва да знае как да се отнася с него. Братчето е от новото учение: трябва да знае как да каже сладка дума на сестра си, после на майка си; как да я каже на баща си, на своите приятели отвън. Това е новото учение! Казваш: „Зная как да говоря, да услужа на този, на онзи“. Веднъж бях в едно госта благородно семейство. Видях: навело се момиченцето над един старец с окъсани грехи, че му връзва обуцата. Казвам: „Ето една отлична постъпка“. Ръкувам се с него и си тръгвам. Много добро дете, не съм срещал такова. Други са минавали, гледали са обуцата и са си заминавали. Че вие ако не можете да се спрете на един старец да завържете обуцата по любов... А ти казваш: „Какво ще завръзвам на този старчок!“.

Сега на Изгрева помежду си вие казвате, че сте новите ученици. По какво се отличават новите ученици: женените по какво се отличават и неженените по

какво се отличават? Женените – със своята обхода в семейството, а неженените – със своята външна обхода. Като останеш в себе си във време на мъчнотии, като дойдат страданията, да имаш спокойствие, каквото и да е станало. Дойде сиромашия – ще се преодолее; скъсат се грехите – за добро е. Скъсани са обувката – нови ще дойдат, за добро е; не е станало нещо, както мислиш – за добро е. Ако вярваме, че Господ е навсякъде, доброто ще дойде. Знаете – има едно състояние: човекът стане кисел, че всичко му се вижда противно, не може да види нещо добро. Казва: „Колко лош човек съм“, но това не е така.

Сега например в света никой не знае от какво е произлязло злото, но аз зная. На никого не казвам: това съм го открил – от какво е произлязло злото. Не че е лошо... Всеки човек, който иска да направи това, което е невъзможно, създава злото в себе си. Ти обещаеш на един човек да направиш нещо – не го направиш. Този човек има лошо разположение, ти си създал злото. Ти си грехар и си обещал, че точно в понеделник на 23 януари грехите ще бъдат готови. Но не ушиваш грехата – и този човек е неразположен. Добро е туй, което можеш да направиш. Щом правиш това, което можеш да направиш, то е добро. Щом не правиш нещо, което си обещал, ти си лош човек. Следователно всеки може да бъде добър. Почнете да правите туй, което сте обещал – вие сте добър; престанете да правите туй, което можете – вие сте лош. Това е нещото, отдето е излязло злото.

Аз ви казвам някои сенки, може да слушате. Питаме: „Това зло откъде се е пръкнало?“. Щом не учиш уроците, ти вече си създал злото; щом не се обхождаш добре с другаря си, си създал злото; щом се обхождаш зле с децата си, ти си създал злото. Щом синът не се обхожда добре с баща си, той създава злото; щом господарят не плаща добре на слугата си, създава злото. Всички хора в света създават злото. Започнете да правите туй, което Бог е определил. Казвате: „Не може“. Това са наследствени черти. Ти мязаш на дяло си, гето все така е отлагал;

ти слушааш дядо си. Той казва: „Туй ще правиш, ти си млад“. И баба ти е била такава.

Аз когато правех своите наблюдения, трябваше понякога да заминавам. Как ще ме разберат за научните изследвания? Някой път ме питат: „Защо ходиш, плащат ли ти, назначиха ли те от държавата?“ „Никой не ме е назначил, сам ходя. Никой не ми плаща.“ „Какво вземаш?“ „Нищо не вземам. Ходя, ора, сея. Ако дагат – добре, ако не дагат – пак добре.“ „Как тъй може? Ти си учен човек, ще оголееш.“ „Няма нищо“. Казва онзи: „Че как тъй, пари ти трябват тебе!“ Рекох: „Малко хляб и масълце ще ми трябва; кокошки не ям, само боб – много го харесвам. Дрехи от коноп като си направя, 10 години ги нося, че конопените дрехи се носят, здрави са, не се късат“.

Някой път засягам мъжете, че не се обхождат добре с другарките си. Ще ви приведа една приказка. Някои мъже много обичат жените си. Представям един анекдот. Един български момък се оженил за чорбаджийска гъщеря. Доста умна, даровита, много добра била, но имала страст към яйцата, та не му давала яйца да яде. Като яде той, за всяко яйце имало бой. За всичко му прощавала, но изяде ли яйце, налагала го. Човекът 10–15 години носил, но гък не можел да каже – отвън ще му се смеят. Един ден тя умира. Като видял, той казал: „Освободи ме Господ от нея, поне сега да си хапна 4–5 яйца, че да ям тъй, както Господ дал – тогава ще мисля за нея“. Турил 6 яйца да се пекал, но съседките чуват, че е умряла, и 4–5 идват да го посетят, да го утешат. Като влизат, той забравя, че жена му е умряла, и казва: „Ще ме види сега, тя за едно яйце ме биеше, а за 6...“. Изважда яйцата, че ги туря в пазвата, скрива ги. Влизат съседките. Те седнали да го утешават и рекли: „Какъв огън гори на тая къща.“ „Голям е огънят, но този, който е в пазвата ми, е по-голям“. Те казват: „Виж, горкият, колко е обичал жена си. Много я е обичал“.

Често сега правим сравнения. Ние обичаме Истината като яйцата: много я обичаме, но като припари. Всички наши лоши постъпки като припарят на кожата ни, казва-

ме, че голям огън гори. Трябва да се научим да напуснем онези дребнавости. Много мъчно е човек да се научи да не бъде дребнав. Някой път сега гледам и оценявам българския характер – по ръцете и по лицето виждам какъв е българинът. Всичката история е написана по лицето. Като гледам, виждам дали човек е добър, колко е лош, характера му чета. Някой като влезе, ще хлопне вратата. После като кресне нещо, аз му кажа: „Тъй да не хлопаш, полекичка!“. Казвам: този човек е активен, щедър е, дава на вратата. Погръпне, хлопне вратата – дал е повече; вратата е доволна. „Ще се счупи тази врата.“ Казвам: този човек е богат, ще направи по-хубава, нова. „Че отде го знаеш?“ Казвам: „Запознат съм с него.“ „Ти малко особено гледаш“.

Някой път ще донесат някое ядене. Гледам: не е направено добре, повече сол има; маслото не е избрано както трябва. Българинът казва: „Така не се прави.“ „Чакай, ти как ще го направиш, ако си на това място? Тази сестра много добре го е направила, както знае.“ „Ааа, добре го е направила, трябваше по-добре да го направи! Ръцете си не е мила; виждам, със сапун ръцете си не е измила. А със сапун трябваше да ги измие хубаво, втори път да се научи!“. Българинът има моралист вътре. Занимавам се аз с него и понякога това ми отнема госта време. Той казва: „Човек трябва да си отваря ума; трябва да има скътани парици за черни дни. Всеки трябва да има по нещо“. Рекох: „Хубаво, може да имаш пари за черни дни, но когато оставиш парите, другите ще се карат“. Казвам: „Ха, той ще умре!“ . Ако умре, ще се освободи, ами ако не умре? Питам този българин: „Ти в какво вярваш – умира ли човек, или не умира? Каква е цялата ти?“.

Аз считам смъртта за това, което не е. Когато ми говорят нещо за смъртта, винаги имам в ума си, че смъртта е туй, което не е. Като говорят за живота, животът е това, което е. Ще умреш – то е туй, което не е; ще живееш – то е туй, което е. Знаете ли каква философия се крие в това, което не е? То създава всичките неприятности. Туй, което не е, създава всич-

ките нещастия в света. Казваш за нещо: „Ще умре, ще изчезне, ще изгние, ще иде в черната земя“. Ти говориш това, което не е. Че имаш тяло, че имаш крака, че имаш очи – това са само пособия. Нима ти, който си бил във формата на един вол, с рога и опашка, си мислил да възкръснеш като вол с рога? Ако би останал в този неподвижен свят, какво щеше да направиш? На пиано с волски крака можеш ли да свириш? С волска муцуна можеш ли да четеш? С тази волска глава нищо не можеш да направиш, всичко това трябва да се измени.

Всички няма да умрем, но всички трябва да се изменим. Трябва да се измените и трябва да се радвате, че се изменяте. Страданията произтичат от факта, че ние минаваме от живот в живот, понеже сме свикнали с един живот, а с втория не сме свикнали. Казват: „Да оставим старата къща, ще се пренесем в нова“. Друг казва: „Новата къща е по-добра, има повече удобства. Там ще имаш някои мъчнотии, но и повече удобства ще имаш. Водата е вкъщи, банята е вкъщи, градина има“. Казвам: новият живот ще има повече удобства.

Аз ви говоря сега, че има някои сестри, които искат някой път да им дам работа, да им дам какво да работят. Да ви дам работа, колкото искате! Вие искате да работите: проследете как аз започнах работата си – и ще намерите. Аз като започнах своята работа, взех едно куфарче и тръгнах пеш; с едно тънко палто тръгнах по света да работя. Вие сега искате да бъдете учени и да завършите. Аз не бях прост, но онуй, което знаех, исках да го приложа. Дванадесет години работих без пари: знаете какво означава да обикаляш и да правиш научни изследвания! Доиде някой и пита: „Какво правиш, какво искаш?“ „Нищо не искам, даром ще го измеря“. Като се минаха 12 години, и 20 000 да ми дадат, нищо не искам вече да измеря. Намерих, че българинът вярва само в едно нещо; много вярващ е той. Понеже го мерих, видях: българинът в меренето вярва. Като правих измервания, той казва: „Знае този човек, меря“. Като измеря, пита: „Какво означава мярката?“. Като измеря ръката, ако е дълга,

зная, че човекът е обичал да пипа. Всички у нас, които пипат, все гълги ръце имат.

Ще учите себе си, себе си ще изучавате. Няма да имате превзети идеи, ще вземате последното място. Ще бъдете готови да оказвате услуга на всеки, който иска възможното от вас; възможното който иска, услужете му. На онзи, който иска невъзможното, откажете му, отговорете: „Дайте ми пример, туй не съм го научил“. Щом някой иска една невъзможна работа, кажете: „Аз съм готов да я направя, но покажете ми я“. Аз на вас ви говоря за възможното. Доброто е възможно. Това и децата може да го направят. За злото се изисква гениалност – то е невъзможното в света. Ако някой иска да убие един човек и мисли, че може да го убие, той се лъже. Ако се опитаме да направим невъзможното, защо да не направим възможното?

Щом нещо е невъзможно, не се опитвайте да го направите, но никога не отлагайте възможното. Най-малката мисъл да дойде при тебе – направи я! Искате да работите за Господа и някой ви казва: „Я вземи стомната и отиди до чешмата!“. Нещо ти казва отвътре: „Не вземай стомната!“, друго ти казва: „Иди за вода, нищо повече!“. Ти по всичките правила, като един слуга иди, напълни стомната и я гонеси вкъщи. Или каже ви нещо във вас: „Излез, че се разходи донякъде, на 2–3 километра!“. Иди, излез – ще видиш защо. Върни се пак назад: може да се случи нещо, може да не се случи нищо. Казва ти нещо: „Цветята цъфтят“. Ти излез да видиш тия цветя – излез да видиш цветята... Каже ти нещо: „Полей цветята!“. Каквото ти каже, направи го, не го разказвай. Съедини нещата: това, което правеш, го съединявай – и виж в тебе ще има ли растене. Ако има растене, Божественото работи.

Най-първо човек трябва да се научи да разбира къде говори Господ. Там, дето Господ говори, това е винаги туй, което е – възможното е там. Там, дето Господ не говори, там е туй, което не е – там е смъртта. Господ не говори, хората говорят. Пита Христос: „Кои са

последни?“. Те са в нас, в нашето вяръване, в някои наши схващания. Сега по някой път, като говоря и като се върна, разглеждам реченото, казвам: „Ставаш тягостен на тия хора“. Оставил съм ви свободни и вие ме критикувате; питате: „Защо не ми каза?“. Ако ви кажа нещо, питате пък защо туй съм го казал. Каквото правя, все гледам – върне се при мен. Отворя радиото и приемам от всинца ви мърморене, чувам всичките ви мърморения. Станция егу-коя си, егу-кой си брат, егу-коя си сестра – всичко слушам: това *бъра-бъра* по радиото. Казвам на този брат: „Много ти благодаря за хубавите мисли, много хубаво е, така трябва да бъде“. После гледам: братът седи, освободи се малко, съжالياва в себе си. Казва: „Прекалих го малко“ – започне сам да се съди. Съди се в себе си, че не го е казал. Някой път той не знае, пак аз по моето радио почвам да му нареждам – също като него. Братът започне да се върти, аз го слушам; пита се: „Откъде са лошите мисли?“. Той ме предизвиква – никак-ви лоши мисли няма. Аз му кажа нещо, пък го отмина. Казвам му: „Какво искаш от този човек, много добър е той.“ „Как е добър?“ „Светия е.“ „А, светия!“ „Не е саможивец.“ „Не е саможивец? Че хората какво говорят за него.“ „Хората за кого не говорят?“. Рекох: „Те за Господа говорят лошо, за Този, Който е направил добре света, те в Господа виждат погрешки, че камо ли в този човек“. Той седи и казва: „Малко по-другояче изисква настоящият живот.“ „Какво иска настоящият живот?“ „Пари“.

На друга станция сестрата се оплаква от мъжа си: „Отде ми гаде Господ туй говедо?“. Рекох: „Това говедо нали ти го хареса едно време?“ „А, аз го харесах! Той ме излъга.“ „Не зная дали той те излъга, или ти го излъга“. Казвам ѝ: „Много добър е.“ „А, добър, как е добър?“ „Много добър е, не си го познала. Има отлична душа, отличен ум.“ „Има той душа и сърце, зная го – за другите сестри, зная, очите му изгряят“. Рекох: „Те са неговите сестри – сестри са, трябва да ги обича. Той ако не ги обича, в оня свят не може да влезе. Ти под наем не си го взела. Той има право, защо се месиш в неговото сърце,

остави го да обича. Откога започна да го съдиш? Десет години откак си се оженила... По-напред кой го съдеше да не обича?“.

Сега, като ви говоря така, да ви кажа закона за това, което ви разказвам. Туй, което ви разправам, 25% е това, което е; 75% е това, което не е. Това, което аз ви говоря, 75% го коригирам, 25% е вярно. Аз съм на земята. Като се върна, говоря ви много работи, не казвам, че няма защо да ви говоря. Но казвам: ако не ви говоря, какъв ще бъде резултатът, и ако ви говоря, какъв ще бъде резултатът? Аз зная, че всякога, когато говоря за нещо, от което вие не се ползвате, аз ще се ползвам. Дори ако е криво, аз ще се ползвам. Ако е това, което не е, аз се ползвам, ако е това, което е, вие се ползвате. Тъй щото аз всякога използвам работите. Това, което не е, аз го оправям да бъде това, което е.

Например често една сестра ме коригира. Някой път съм зает с висша математика, а много елементарни работи забравям. Не че забравям, но не слагам две точки, понеже две точки вземам. Ще сложа едно отношение, после друго отношение, а помежду им не турям равенство – сложа ги по някой път така едно до друго. Тя казва: „Уравнението не е така“ – и ми описва как става. Аз ако пиша $A:B$, ще туря права линия, понеже като поставя линията на две места, ако сложа ръката, ще изхарча повече енергия. Като тегля един перпендикуляр, тогава ще употребя малко време и по-малко енергия. Равенството е много хубаво в математиката. Тия отношения имат това свойство, че каквото мислят едни, мислят и други. Две успоредни линии – значи съгласяват се разумно.

Казвам: ние усецаме най-голямото страдание, когато ни коригират. Направиш нещо и от невидимия свят те коригират – неприятно ти е, целия ден не можеш да влезеш в себе си. Много пъти има учители по математика – един знак не са турили намясто. Но един положителен знак или един знак на събирането много значи. Ако умножиш е едно нещо, ако събираш е друго нещо. Сложиш знака за изваждането някой път. Изваждането е полезно.

Ако сложиш плюс вместо минус, всичко се обърква. Всяко нещо трябва да е турено на своето място.

Та казвам: изкуството е там, че при най-големите неприятности, в които живеем, ако човек постъпва по закона на Любовта, когато тя дойде, той ще се ползва сам, ще се ползват и другите. Сега аз мислех да ви чета, като слизах, мислех никак да не ви говоря. Бях определил 12 числа, 12 страници. Казвам: няма какво да се говори; колкото е казано, толкова. Ще ви прочета 12 страници. Туй, което е вече говорено, е говорено. Ще прочета *Правилото на Любовта* от книгата *Божествен и човешки свят*. (Учителя прочете страницата.) Другото число е 21, второто е 34, а третото е 43. Числото 55 както и да го превръщаме, не може да се превръща. А 67 става 76, 91 – 19; ами 123–203–450?

Сега, като четете там това, което е, трябва да се работи, защото другите работи, които ви говорих, имат отношение: човек трябва да разбира как да размести думите и как да ги намести. Всичките думи в една беседа имат място. След като се посее едно дърво, трябва да 4–5 години, за да се оформи и да даде плод. Като даде плод, тогава разбираме дървото. Само да виждаме листата, растенето – това е външно разбиране. Като опитаме плода, тогава разбираме дървото. Чрез опитността, която имате във всички неща, ще разберете какви са. Истината ще ви покаже какво нещо е Истината. Щом се домогнете до пътя на Истината, противоречията изчезват, светлина има, всички се примиряват. В Истината ти ставаш свободен, умът ти започва да работи, справяш се лесно с неразположението, със сиромашията, справяш се лесно с болестите.

Истината като дойде, ти се освобождаваш от една болест. Мислиш ли, че ако имаш да даваш на 10 души кредитори, те като дойдат, няма да те направят болен? Представи си: ако имаш 100 души кредитори и те всеки ден идват, ти ще оздравееш. Благодарение на онези, на които имаш да даваш, ти оздравяваш, те са много добри хора. Понеже като дойдат и като те видят болен, за-

почват да се молят да не умреш, за да си платиш гълга. Тъй щото може би ще имаш 100 души да се молят да останеш жив. Ако имаш да вземаш от някого, той като дойде и като те види, казва: „Дано да умре, да се освободя“. Тъй щото ако има 100 души, от които имаш да вземаш, те ще те изпратят на оня свят; ако имаш 100 души, на които трябва да даваш, те ще те оставят на този свят.

Аз разглеждам живота и питам: щом направиш погрешка, кое е по-хубаво – грешка ли да направиш, или добро? Аз, който имам да давам, ако изплатя навреме гълга си, съм добър – това е добрина; но ако имам да вземам от някого, а не вземам, пак правя добро – това е вече добро. Ако взема от някого и не се обхождам добре, не е добро. Имам да вземам или имам да давам – пак не постъпвам добре. Тъй щото доброто и в единия, и в другия случай трябва да се прояви. Злото също ще го проявиш в единия и в другия случай. Мислиш ли, че като имаш да вземаш, не си лош, тогава ще проявиш лошавината. Наговориш на човека: „Ти си такъв, ти си онакъв“. А ако имаш да даваш, ще правиш политика, ще кажеш: „Много умен си“, или: „Моля ви се, господине, вие сте много богат“, но в тия думи се крие лицемерие, политика е това. Ще му кажеш на човека: „Действително, аз имам да давам, съжалявам, че закъснях, не можах да устоя на гумата си, но ако имате търпение, ще ви се изплатя“. Ще му кажеш така, че да не съжалява. Ако той се отнася с тебе тъй, както не трябва, ще направи вече зло в себе си.

Та казвам: няма да правиш зло, като имаш да вземаш, и няма да правиш зло, когато имаш да даваш. Като имаш да вземаш, ще правиш добро, и като имаш да даваш, ще правиш добро. Казвам: служете на Бога! При лошите условия добре служете, и при добрите условия добре служете. Ако си добър само при доброто, ти не си добър. Доброто е добро, то се проявява – ти не си проявил доброто. Ако си лош при злото, ти си лош, понеже не си се проявил. А пък доброто е произлязло от тебе и злото е произлязло от тебе. Ако си лош за другите, ти си по-лош от други-

те. Когато правиш зло, сам си господар; а пък когато го правиш по заповед на другите, ти си слуга на злото. Следователно ако някой казва: „Аз се повлиях“ – ти си слуга на злото. Това мъчно се лекува. Когато кажеш: „Аз сам го направих“, значи ти си господар и можеш да го поправиш по-лесно. Когато вие направите погрешка, по-лесно може да я поправите; ако сте я направили под друго влияние, по-мъчно се изправя. Казваш: „Аз я направих“.

Това са сега разсъждения. Питате какво да правите. Аз ви дадох толкова работа, че за цяла година има да работите това, което не е. Вие ще кажете: „Толкова години ние сме следвали“. Радвам се, че сте следвали, сега сте по-готови на направите туй, което е, отколкото едно време. Едно време вие бяхте започнали само таблицата, гамата по музика, само *до, ре, ми, фа, сол*, а сега пеете песни. Сега разбирате музиката повече – кое е по-хубаво? Казваш: „Едно време пеех“. Едно време пееше само гамата нагоре-надолу. И това е хубаво, но истинското пеене изисква да пеете всичките вариации от тази гама – откъдето и да започнеш, да знаеш да я пееш. От *сол до си* изпяваш, от *до до си* изпяваш, от *си до до*. В дадения случай трябва да започнеш отвсякъде, да вземаш разните тонове. Казвам: „Я ми изпей *фа!*“ – и изведнъж да изпееш *фа*; като ти кажа, изведнъж да зазвучи. Казвам: „Я вземи *сол!*“ – изведнъж да зазвучи. Като ти кажа *си бемол* – да звучи *си бемол*. Това е музика – ще го търсиш. А пък ти сгресиш – и после търсиш.

Казвам: според мен да се живее добре – това е музиката на живота. Ти трябва вярно да вземаш всички тонове. Отдето и да започне животът, от който и тон да започнеш, изведнъж да го изпееш, нищо да не те спъва. От *ла*, от *сол*, от *ми*, от *ре*, от *до*, от *до бемол*, от *до диез*: каквото и да е – дали е бързо, или е полека – всичко това да можеш да го вземеш. Да си майстор, който така взема тоновете – това е музикант. Невидимият Божествен, разумен свят ни учи как да живеем, понеже ще участваме в този Божествен оркестър. Ти щом вземеш фалшиво един тон, ще слезеш долу, на Земята. Мнозина

само за едно *фа* за 30–40–50 години са слезли на Земята, да го учат как се пее. Има други – за криво изпяване на *го* 60–70 години на Земята са слизали да го изучават. Някой път човек се преражда за много малка причина. От нашето гледище нищо и никакво е това – ти си взел криво тона. Трябва да вземеш вярно, точно тона.

„Бъдете съвършени, както е съвършен Отец Ваш.“ Колко пъти съм ви казвал, вие разбрали ли сте го? Някои мислят за Бога: разбрали ли сте търпението на Господа? Някой път аз мисля за Господ. Това са безброй същества, които Му мърморят. Всички мърморят – тук, на Земята, и навсякъде, а Той ги търпи. Знаете какво нещо е търпението! Макар че всеки един мърмори, Бог мисли за него, пак го благославя. Онзи мърмори – Той го благославя. Някой път трябва да направиш добро, после очакваш благословение. Бог вижда, че прогресираш – дава ти по-трудна работа. Даде ти едно парче с много диези, да види дали знаеш да пееш, или не. Защото като сгрешил един ангел, веднага на Земята го пращат – там няма грях. За една малка погрешка ти си дошъл в света – какво има от това? Ако си голям грешник, Господ ще ти забие главата в земята – като растение да се учиш. Ако си по-праведен, ще те направи риба, във водата да живееш. Ако си още по-праведен, ще те направи бръмбар, във въздуха да ходиш. После, ако още повече прогресираш, ще те направи пеперуда с хубави грехи. Ако още прогресираш, ще те направи млекопитаещо с голямо тяло. Най-после, като станеш много добър, ще те направи с два крака, ще разговаряш като човек. Тогава ще ти даде особена глава.

Още колко има човек да се изменя! Ние сме туй, което още не сме, за да бъдем това, което трябва да бъдем. Ние живеем в туй, в което не сме, за да дойдем да живеем в това, което трябва да бъдем за в бъдеще. Казва някой: „Какъв е смисълът на живота?“. Да станем туй, което сме. Тъй като сме излезли от Бога, трябва да придобием онова, което Бог първоначално е вложил в нас. Ние не сме били такива, каквито сме – за една малка погрешка, за един тон сме тук, на Земята. Ако погрешката

е голяма, ще ти турят конска глава; ако е още по-голяма – рибешка глава; ако е още по-голяма – главата на някое растение. Ако погрешката е най-малка, ще ти дадат човешка глава. Щом се освободиш, ще носиш ангелска глава и в оня свят ще бъдеш в хора, че като пееш, ще си кажеш: „Внимавай да знаеш песента“. Предварително трябва да ги знаеш – преди да е дошло или *до*, или *сол диез*, или *сол бемол*; или изведнъж и трите да звучат, като вземеш вярно един тон.

Има тонове, които никога не ги вземаме криво. Аз имам камертон – като взема този тон, веднага имам светлина. Този тон като го взема, винаги имам топлина – и сила се явява. При други тонове се явява мъжделива светлина, при която не мога да чета, и топлина, при която нищо не се постига. Щом взема вярно един тон, кръвообращението ми се оправя. Според мене туй, което съм добил, аз го опитвам. Ако вземеш един тон правилно, кръвообращението се подобрява; ако вземеш един тон правилно, силата се проявява; ако пееш правилно, мисълта се подобрява. Казва някой: „Защо ще пея?“. Ще пееш, защото кръвообращението е музикално – ти имаш общ такт. Ти си капелмайстор, ще пееш: сърцето ти е такт, в който всички същества пеят вътре. То е такт, но капелмайсторът в сърцето ти е това *туп-туп*. Някъде сърцето ти промърда, подскочи – не си взел правилно тона. Щом пееш правилно, животът тече; щом направиш погрешка, сърцето бие неправилно – явява се дисхармония. Казва то: „Така не се мисли, от невидимия свят говорят за тебе“.

Някой път не можеш да се сдържиш в кожата си – тогава разумните същества са безпощадни. А пък благодарение на това, че Бог е всеблаг, Той като вижда, всичко регулира. Някои като надуят работите, Господ като мине, не обръща внимание на техните възгледи. Някои пък прекаляват – понякога един малък грях ще го направят цял бивол: бивола ще направят бръмбар и бръмбара ще направят бивол. Едно правило ще ви дам: бръмбара в себе си не правете бивол и бивола не правете бръмбар. Не увеличавайте нещата – те да си бъдат, както са създадени.

Един ден ще имате право да направите бръмбара бивол – когато станете съвършени. Сега, като не сте съвършени, биволът да е бивол и бръмбарът да е бръмбар.

Тогава вземете стиха: „Ако не станете като малките деца, не може да влезете в Царството Божие“. Малките деца са героите в света – те са, които подтикват. Всички имате по едно гениално дете. Ако не чувствате, че сте дете, нямате бъдеще – вие сте стар човек. Но едновременно и младостта, и старостта съществуват – трябва да правите разлика. Децата – това е законът за вечното подмладяване. Разумните деца използват всичко онова, което Бог е създал – те творят, създават. Виждаме: едно дете като дойде в дома, даде импулс на бащата, на майката, даде го и на другите. Вие във вас трябва да имате едно гениално дете, което да ви дава импулс да не се обезсърчавате, при всичките условия да бъдете готови да работите. Когато бъдеш в изкушение, Любовта да те ръководи.

Отче наш

22 декември 1940 г., неделя, 5 ч.с., София, Изгрев

БОЖЕСТВЕНА МЯРКА

*Добрата молитва
В начало бе Словото*

Ще прочета 12. глава от Евангелието на Матей.

Духът Божий

Тая неделя ще ви чета цитати, но трябва да знаем как да цитираме. Някой, като отвори Писанието, цитира какво е казал Христос, какво са направили светите. Цигуларят, за да свири добре, трябва да има добра цигулка с добри струни, тя трябва да е добре нагласена. После, трябва често да си маже лъка; ако не го маже, образува се скърцане. Пианистът в годината най-малко три-четири пъти трябва да има един, който да му акордира пианото, и за него е така. Всичките инструменти трябва да се пазят. Човешкият ум, човешкото сърце и човешкото тяло трябва да се акордират. Сега често се спираме и казваме, че туй е казано, онуй е казано.

Представете си, че вие сте гладен. Някой казва: „Аз по обед ще ви донеса един хляб“. В тебе има само една надежда, но ако онзи не донесе хляба и само чакаш, каква полза? Сега често казват: „Той така каза“, но казаните работи трябва да се изпълнят. Например един защитник адвокат понякога защитава някой виновен. Аз считам, че най-добрият адвокат е самият човек. Няма по-добър адвокат от доброто. Щом грешиш, който и адвокат да хванеш, ще плащаш; пък дали ще те оправдае, това е въпрос.

Та казвам: каквото и да четете, ако не учите, ако не разбирате вътрешния му смисъл, вие ще се намерите в едно противоречие. Аз съм взел 500-та страница от *Божественият и човешки свят*. Тук се говори за една исти-

на – че всички хора все при Бога отиват; други пък при Месечината ходят. Адвокатът веднага ще иде при закона да проверява; казва: „Така е писано там“. Този, писаният закон, е Месечината. (*Учителя чете от 500-та страница на „Божественият и човешки свят“*):

„Когато държавникът иска да създаде някакъв закон, той отива при Месечината. Когато философът иска да пофилософства малко, и той отива при Месечината. Когато жената иска да стане майка, а мъжът – баща, и двамата отиват на Месечината да се съветват с нея. Няма човек в света, който да не е ходил при Месечината, за да се съветва с нея. Следователно на Месечината, която е около 50 пъти по-малка от Земята, е дадена важна служба. Тя показва пътя на човека към доброто. Казано е в Библията, че в четвъртия ден Бог създаде Слънцето и Луната, за да светят на Земята. Това не подразбира само физическото, външното Слънце и външната Луна. В човека има едно вътрешно слънце и една вътрешна луна, които осветяват неговия път. Месечината е турена в умствения свят на човека. Тя е студена, но трезва, не обича да лъже. Когато хората научили това изкуство и почнали да го прилагат, Месечината престанала да се върти около оста си. Защо? За да не се опорочи. Щом види, че някой лъже, тя започва да се разсипва. Ако човекът продължава още да лъже, тя съвсем се скрива, не се показва пред очите ни. Когато човек започва да се разкайва, да съзнава погрешката си, Месечината отново се показва на небето и се засмива. Тя се усмихва на всеки, който говори истината“.

Сега по някой път вие казвате: „Аз ли съм най-големият грешник?“. Не, но не си и най-големият праведник. Да грешниш – това е изкуство; и да си праведен – пак е изкуство. Та всеки един, който не знае как да живее, той грешни; всеки, който знае как да живее, прави добро. Сега как се цери злото в света? (*Учителя чете 100-та страница*):

„Когато видя, че някое дете къса главите на мухите, няма да считам, че е грешно, но ще зная, че е много енергично. В такъв случай ще го извикам при себе си, ще

му дам една лопатка или мотичка и ще го накарам да вади треската от земята. Някои хора говорят за идеален живот, стремят се към него и пренебрегват физическия. Те не знаят, че за да дойдат до идеалния живот, трябва да започнат от физическия. Като метод за правилно развитие те трябва да отглеждат цветя, плодове и зеленчуци. Мнозина избягват работата със земята, считат я за унизителна. Не е така: всяко растение, всеки плод, с които човек се занимава, внасят в него свои качества. Например добре е да отглеждате фикус. Наистина, фикусът е безплодно растение, но дава нещо от себе си. Който иска да забогатее, нека отглежда фикус. Той внася спокойствие и разположение в човека. Фикусът е за учените хора. Ако искате да станете активни, енергични, отглеждайте череши, главно червени череши; ако искате да усилите вярата си, отглеждайте сини сливи. Искате ли да бъдете истински религиозни, вие трябва да се занимавате с отглеждане на цветя, плодове и зеленчуци. В програмата на всички религиозни системи като метод за работа се препоръчва отглеждане на растенията. Чрез тях човек се лекува. Като ги обработва, познава тяхната магическа сила“.

Сега погрешката на Ева къде е? Тя е нямала усет, че силата е в плода. Ева отиде при едно отровно растение, отиде да учи медицина и закъса там. Първата медичка, първата ученичка по медицина беше жена. Сега вие ще свържете тия страници: 500-та представя жена, 100-та представя мъж, 200-та е дъщеря. Ако майката не е умна, и дъщерята ще е подобна на майка си. Сега имаме гумата *познаване* и гумата *разбиране*. Да познава човек и да разбира човек... (*Учителя чете 200-та страница*):

„Човек може да работи свободно със своя ум, със своето сърце и със своята воля само когато ги познава. Ако човек познава законите, които управляват ума, сърцето и волята, лесно би се справил с мъчнотиите си. Ако пожелае, човек лесно може да се подмлади. Как? Чрез волята си. Достатъчно е да си внуши някаква положителна права мисъл, за да разбие всички отрицателни мисли, които е придобил чрез самовнушение.“

Сега гумата *самовнушение* вече подразбира, че човек се подчинява на внушението, когато в него се пробуди Божественото естество. Само Божественото е, което вдъхновява, не внушава. Казват: „Някой път човек трябва да си внуши, ако има желание да развие Божественото в себе си. Още от ранна възраст на детето внушават мисълта, че ще остарее, и то постепенно започва да остарява. Още от ранна възраст ти казват да не грешии, да не ходиш да крадеш в градината. Така на детето му показват пътя – в него се заражда желание да види какво има на това дърво. Докато допускате отрицателното в живота си, вие ту ще придобивате нещо, ту ще губите. Ще придобиете Любовта и ще я изгубите, ще придобиете знание и ще го изгубите. Един от важните въпроси, които ни рисуват всички хора, е защо нямат успех в живота си, защо работите им не вървят и какво трябва да правят, за да уредят живота си. На кого работите не вървят добре? На онзи, който няма приятели. Близките му казват: „Това дете ще порасне“. Като работи, човек плаща.

В цяла една беседа мога да ви разкажа какво нещо е работата. Човек може да работи само при Слънцето, вечерно време не може да работи. Денем, когато живее на слънце, дето има светлина, има и работа; дето няма светлина, няма работа. Когато работите на един човек не вървят, това показва, че няма слънце. Дето няма слънце, никакъв успех не може да има. Всички, на които не вървят работите, ще се молите да изгрее вашето слънце, да се върти земята. Трябва да има човек да се върти около някого. Жената като се върти около някое слънце, тръгне ѝ напред; мъжът като се върти около Месечината, тръгва му напред. Мъжът и жената като се завъртят, напред им върви; на тези, които не се въртят, нищо не им върви. Българите много добре разбират това. Някоя мома, която иска да се жени, ще иде да се завърти на хорото; като се завърти, тръгнат работите ѝ напред. Нали казват, че не си струва човек да играе. Не си струва да играеш глупаво. Като играеш, майстор да си, да знаеш добре играта. Българите имат няколко игри, но те са ги опорочили. Тия игри са извадени от светили-

цето. В гревните времена, в светилището са знаели да играят. Вие сега не знаете как да играете, ако речете.... За пръв път аз образувах игра – едно колело, по-полека да се играе, да не кажат: „Тези полудяха“.

Пазете едно правило: всяко нещо, което произтича от закона на Любовта, е правдоподобно. Всичко в света играе на добро; няма нещо, което да не играе. Земята играе, Месечината играе, Слънцето играе, звездите играят, въздухът играе, водата играе – всичко играе в света, само че ние не виждаме играта. Ако разгледате ума, човешкия ум, и той постоянно играе. И в ума има игра; и сърцето постоянно тупа – ние наричаме тази игра биене на сърцето. Биене какво значи? Туй, което расте, туй, което се движи, туй, което примирява противоречието в живота, това са елементите на биенето. Сърцето бие – то е, което кара човека да расте, то праща храна по всички части на тялото, то дава посока на движението. Като се движи сърцето ви, като бие то, ще имате посока.

Сега имате 300-та страница. Представете си, че след години някой намери тази книга, вземе една беседа и започне да чете, казва: „Колко е умен, каква хубава беседа е направил, ще се прослави“. Сега 300-та страница е краят на беседата. Много малко е това. Тук се дава правило: „Обичайте всичко, което Бог е създал, за да обичат хората това, което вие създавате. Знайте, че за всичко, за което мислите, седи човешкият ум. За всичко, което предизвиква човешките чувства, седи Любовта. За Любовта седи Божият Дух“. Вие сте чели това, но не сте му обърнали внимание.

Вие по някой път навярно правите онази погрешка, която са направили група французи. Всички съвременни хора искат нещо много чудновато, някоя тайна да се разкрие. Явява се един агент от Индия и започва да проповядва на парижкото благородно общество. Доста хора се привързали към него. Той им казал, че един ген ще направи едно чудо: ще се качат на експреса и той с мисълта си ще спре този експрес. Но казва, че за да направи този опит, трябва да му дадат огърлици, диаманти, всички скъпоценности, които имат. Дават му ги и те всички

заедно с него се качват на експреса. Казал им, че той ще спре експреса, но скочил от влака и изчезнал. Не вярвайте в този, който спира експреса – вярвайте в този, който го кара – той се вижда. Като взима тия скъпоценности, той тръгва по отделен път, занася богатствата със себе си, а другите остават вътре.

Казвам: лековерните хора в света изгубват своето щастие за някакво мнимо щастие. Какво ще ми разправя един човек на мене, който имам мир в душата си: „Виждам Божествената светлина, радвам се на света“. Или той ще ме заведе в един край, да видя как хората готвят всички добри яденета. Всичките хубави яденета не може да се сравнят с вкуса на една ябълка, с вкуса на сливата, черешата, гроздето, които сме опитали. Другото е, ще употребя една турска дума – буламач. Никакъв печен хляб не може да се сравни с вареното жито. Свареното жито е по-хранително, отколкото мляното, от което може да направим хляб. Казвам сега: простата истина седи по-горе от каквото и да е нещо, което човек е създал.

Сега 400-та страница е начин за лекуване на някои недъзи: „И тъй, помнете, всички болести и неразположения се лекуват с дълбоко и съзнателно дишане“. Дишаш: значи въздуха, който приемаш, трябва да го обичаш, да знаеш, че има нещо в него, което е влязло в теб. Това хиляди години са го знаели посветените, те го наричат *прана*. Това е онази животворна енергия, която може да се възприеме чрез Любовта. У онези хора, които не дишат по любов, тази енергия не влиза. За всеки човек има специални методи за дишане. Той ще се домогне до тези методи чрез своя вътрешен учител и лекар. Слушайте своя вътрешен учител и лекар, т.е. Божественото в себе си. Така ще изправите всичките си недостатъци: каквото не сте развили, ще го развиете. Ще дишате и ще пеете! Ако не пеете, не можете да дишате правилно. Ако не диша правилно, човек заминава преждевременно за онзи свят. И на онзи свят няма да го приемат за ученик, ако не диша правилно. Там ще го накарат да прочете *Добрата молитва* с вдишване, задържане и издишване. Там няма болести, няма страдания, няма и противоречия.

Сега казвате: „Ние, старите хора...“. Работата е много лесна. Евангелистът казва: „Повярвай в Господа Исуса Христа, и ще бъдеш спасен ти и домът ти“. Не може да вярваш в един човек, ако не го любиш. Може да вярваш само в онзи, когото обичаш. Вън от Любовта не може да имаш вяра, това е извод. Същественото е, както казвате: „Повярвай, обичай Господа Исуса Христа и вярвай във всичко, което е проповядвал“. Право е, вярно е, само че трябва да притуриете.

Сега идваме към малките числа – 99-а страница. Сега какво трябва да прави ученикът? „Като ученици вие не трябва само да цитирате стихове и да се спирате върху тяхното буквално значение, но да разглеждате вътрешния им смисъл. За да разберете смисъла на стиха „в грях ме зачена майка ми“, преди всичко трябва да разбирате еврейския език, да четете Библията в оригинал. Всеки стих има три тълкувания: едно – за обикновените хора, второ – за талантливите, и трето – за гениалните, т.е. за посветените. Стихът „в грях ме зачена майка ми“ е вярно преведен, но малцина разбират вътрешния му смисъл. Защо майката е заченала детето си в грях? Защото е била силна, енергична, здрава жена. Тя му е дала повече сила, отколкото е трябвало. Ако беше родила едно слабо, хилаво дете, щеше ли да има сили то да ходи тук-там да краде, да убива? Майката е вложила в това дете толкова енергия, толкова здраве, че от изобилие на сила в себе си то е започнало да къса главите на мухите, на кокошките, да краде плодове от гърветата и т.н. Следователно ако майка ви е вложила много енергия във вас, благодарете за това. Не обвинявайте майка си, че ви е родила с много енергия, но потърсете начин как да пласирате тази енергия, да я използвате разумно. Когато видя, че някое дете къса главите на мухите, няма да считам, че е грешно, но ще зная, че е много енергично. В такъв случай ще го извикам при себе си, ще му дам една лопатка или мотичка и ще го накарам да вади трескот от земята.“ Дойдохме на 100-та страница. Аз не искам да правите погрешки в тия цитати.

В една от колегиите в Америка по естествените науки учениците искали да опитат един от професорите колко е учен – той бил учен човек по насекомите. Те взели крака от един бръмбар, глава – от друг, тяло – от трети, и направили един нов бръмбар. Показват го и питат: „Към кой тип ще го приведете този бръмбар?“ Той като видял, казал: „Момчета, това е бръмбар, от вас измислен!“. Често има и такива книги написани, много тълкувания са направени. Трябва да го различаваш бръмбара, че не е естествен, но изкуствен, ако си учен човек, трябва да намериш погрешката. Щом не можеш да намериш погрешката, ще бъдеш излъган.

Ще ви прочета 165-а страница: „Каквито блага е предвидил Бог за човека, същите блага са предвидени и за тревите, и за цветята, и за мушиците, и за рибите, и за птиците и млекопитаещите. Хората мислят, че като не обичат някого, всички не го обичат. Преди всичко Бог го обича“. Ти не обичаш някого и питаш: „Как да го обичам?“. Този човек Бог го обича, тогава какво ще кажеш? Казва някой: „Не обичам този човек, не е добър“. Бог го счита за добър. Когато казвате, че не обичате някого, първо ще видите обича ли го Господ. Ако Господ не го обича, тогава кажи: „Понеже Господ не го обича, и аз не го обичам“. Ще кажеш: „Понеже Господ го обича, и аз го обичам“. Преди всичко Бог го обича. Трябва да обичаме всички хора, които Бог обича. При това вие казвате, че обичате Бога. Щом измените възгледите си за човека, противоречията ще изчезнат. Любовта изключва противоречията и внася мир в човешката душа. Щом си почине, той отново започне да работи, т.е. да обича.

Ще ви прочета 289-а страница: „Помнете: един е вашият Учител, който е във връзка с всички учители въвн от вас. Един е вашият Бог, Който е във връзка с всички богове въвн от вас. Ако не познавате Учителя си вътре у вас, който ви е дал светлина да виждате и да разбирате ясно, вие не можете да разбирате и външните учители. Ако не познавате Бога, Който е вътре във вас, Който ви е дал живот, вие не можете да познаете и разберете окръжаващите неща. Ако разберете това, което днес ви

говоря, всички ще се подмладите, ще станете на 33 години. Които са минали тази възраст, ще се върнат назад. Всички ще станете млади без никакви бръчки по лицата, без никакви гърбици, всички ще олекнете и ще хвърчите с вашите самолети. Ако мисълта на човека не лети с самолет и не обикаля целия свят, каква мисъл е тя? Ако с окото си човек не може да вижда и най-отдалечените звезди на небето, какво око е това? Астрономите си служат с телескопи за изучаване на звездите и планетите, но все още няма такива усъвършенствани телескопи, с които да виждат светлината и на най-малките звезди.

Нали този, когото обичате, искате да го виждате и го виждате всякога. Мене ми разправяше един мой познат: „Чудех се, минавам покрай една къща и когато и да мина, все ще излезе някой, все ще ме видят. Някой път исках да мина и да не ме видят“. Пита: „Какво искат тия хора от мен?“. Казвам: „Какво искат?! Искат да ги обичаш, нищо повече. Ти като ги видиш, започваш да мислиш, и понеже ги избягваш, не искаш да излязат“. Те ти казват: „И нас Господ ни е създал, погледни ни. Другите гледаш, а нас не искаш да гледаш“. Аз забелязвам братя и сестри: върху някого погледът им се задържа по-дълго време, ухилват се; а някои бързо ги погледнат. Не е лошо това, аз виждам хубавата му страна. Понеже погледът им е силен, ще ги изгори – и по-малко ги гледат. Онзи, на когото нервната система може да изгържи, по-дълго го гледат.

Питаше ме един млад брат веднъж; рече: „И досега не мога да си обясня. Едно младо момиче на 15 години веднъж ме погледна в очите с един спокоен поглед, нищо не можах да прочета, пък ме учуди. В погледа не можах да прочета какво иска“. Казвам: „Ти какво искаше? Ти искаше да ти се ухили, пък то не се ухили. Ти искаше то да ти даде светлина, пък то затвори всичките светлини в себе си. То иска да те опита имаш ли светлина да го осветиш вътре“. По някой път вие виждате, че някой човек има светлина, лесно четете. Ами който няма светлина?! Та когато хората ви обичат, изпращат светлина вътре във вас, те ви познават; когато не ви обичат, вие сте затво-

рена книга за тях. Затуй, за да разберем Божия път, като обичаме Бога, нещата са разбрани; като не Го обичаме, неразбрани са. Този закон е верен: обичаш ли Христа, думите Му ще бъдат разбрани. Когато обичаш, разбираш думите му; когато не обичаш, нещата остават неразбрани.

Сега мислите ли, че този, когото обичате, и този, когото не обичате, са двама различни хора? Те са един и същи човек. Има един анекдот из американския живот. Един доста виден американец не го обичала жена му. Той вижда, че тя е хладна към него, но нищо не може да ѝ каже. Започва той да изучава как да привлече вниманието ѝ. Започва да я следи, като ходи в града, къде ходи, на какви базари. Открива, че тя доста често посещава едно място. Отишъл там, постъпил като слуга, дегизирал се и продавал нещата, които трябва да се продават. Той я посреща любезно, тя се усмихва насреща му. Вечерта, като се върне вкъщи, тя не знае това. Той я пита откъде е купила тия неща. „От еди-къде си.“ Той започва да ѝ го описва; казва: „Нали той ти се усмихна насреща, нали това ти каза?“. Тя се чуди. „После нали за толкова беше продажбата?“ – тя се чуди още повече. Казва американецът: „Аз отдалече чета тия работи“. Жената отговаря: „Той е много благороден човек. Има един отличен ум, а погледът му, обходата му...“. Тя мисли, че нейният мъж е друг, а онзи е друг. Той е същият – разликата е, че в първия случай на живота те са дошли много близо, и двамата са излезли от своята орбита, стълкновили са се. Сега излизат отвън от орбитата, в която Бог ги е поставил.

Някой път всички противоречия в живота произтичат от близостта. Дојде някой човек – ще вземе пари от тебе, не ги връща, ще се скарате. Не му давайте пари назаем, нищо повече. Казва се: „Без заем“. В Божествения свят никакъв заем не дават. Онзи стих е староеврейска работа, гето казват: „Като гадеш на сиромасите, заемаш на Господа“. Няма никакво заемане на Господа – това е по човешки. Аз така разбирам работата за Господа: да ти е приятно, че може да работиш и да служиш за Него – това е вътрешен смисъл на нещата.

Казвам ви: сега девет места от беседи се цитираха, свързах ги заедно. Колко неща трябва да има човек предвид, за да може да разбере една истина! Истината в света е непонятна без любов, Истината е непонятна и без знание. Истината е последен резултат. Когато човек иска да познае Истината, той трябва да иде при Любовта да се учи от нея – Истината ще го научи. Любовта ще го научи как да се запознае с Истината, с Божественото знание, с Божествената мъдрост, с чистотата. Казваме: „Да говорим истината“. Ти не можеш да говориш истината, когато нямаш любов; не можеш да говориш истината, ако нямаш мъдрост. За да говориш нещо, трябва да го знаеш. Ще дойде някой да ми разправя за Слънцето. Той ще говори неверни работи. Днес всички говорят, че Слънцето било разтопено. Като създаде Бог света, в Библията казват: „И създаде Бог небето и земята, и земята беше неустроена“. Единственото нещо, което е неустроено, е Земята, всичките други работи са устроени вече.

Сега допуснете, че ви казвам: в Слънцето може да се живее. В печката в тази стая може ли да живеете? В печката не се живее, ще изгорите. Слънцето гори, но не всичко гори то. Има места в Слънцето, които горят, има места, които не горят. На Слънцето има всичките климати – най-хубав климат има там. На Слънцето има известни области, дето всичко може да се разтопи; но има хладини, дето човек може да си почине, има долини и плодни дървета. Не искам да вярвате в това, аз предполагам. И реки има, и вода тече, хиляди пъти по-чиста, отколкото водата на Земята. Ако ние имаме една бутилка от слънчевата вода, то всичките хора в България бихме ги подмладили, само по една канка като им дадем.

Когато четете 1001 нощ¹⁴, всичко, което е писано, така ли е? Но всички неща, които съществуват в света, са верни. Вие може да вярвате, че някой се подмладява. Аз не се подмладявам. Някой се е родил, някой се подмладява. Мисли си: „Ще умра“. Аз не умирам, друг умира. Казва друг: „Ще стана богат“. Аз не ставам богат, друг става. „Мисля да стана учен“ – аз не ставам, друг става. Тъй щото каквото помисля, все е вярно, само че може за вас

то да не е вярно. Няма нищо в света, което да помислиш, и да не е вярно. Реалността стои в това: че именно то не съответства на нас в дадения случай, а служи като един стимул. Ако ти преждевременно станеш учен човек, това знание няма да ти помогне; но постепенно ако придобиете знанието, то ще ви ползва.

Сега в религиозно отношение казват: „Да ида в Небето, да се явя пред Христа“. Много човешки разсъждавате. Какво ще направите пред Христа, кажете ми? Да Му се оплачете?! Небето място за оплакване ли е? Събрали се двама братя, ще идат при Христа да ги примирява. Друга работа на Христа не е останала!? Че Той, като говореше още на Земята, се отказа от тази работа. Някой казва: „Слушай, Учителю, кажи на братя ми“. Христос пита: „Кой Ме е поставил за съдник, Аз не съм съдник. Вие сами си разглеждайте работата“. Мене ми разправяше друг един мъж: „Бог ми е свидетел, аз повиках Бога за свидетел. Като се разправям с жената и ме обвинява, викам Господа за свидетел“. Казвам: „Освободи ме от този укор, Господи. Работа ли му е да вика Господа за свидетел?“. Често и вие викате Господа за свидетел. Не правете тия работи! Кажете: „Аз свидетелствам“ – и проверете дали е вярно. Не казвайте: „Господ ми е свидетел“, оставете се с вашите религиозни работи, не викайте Христа за свидетел. Казва Той: „Така да просветнат делата ви пред човеците, че като ви видят, да прославят Бога“. Вие трябва да бъдете светлина в себе си, че да няма нужда да викате Господа, ни Христа да свидетелстват.

По някой път, за да сложите нещо за авторитет, казвате: „Учителя тъй каза“. Няма да посочвате аз какво съм казал! Като направите една погрешка, казвате: „Тъй каза Учителя“; като направите едно добро – не, не е Учителя. Като направите погрешка, носете си погрешката; като направите добро, носете си доброто. Няма да слагате на мястото на погрешката друг – вас дръжте на мястото си, не братя си. Това са атактистически остатъци от миналото, от които трябва да се отучите. Аз се чудя, като гоиде някой, та ми се кара, че не му вървят

работите. Че аз ли съм виновен!? Турил му учителят единица в училище – аз съм крив, че са му сложили слаба бележка. Да иде да го убеди да му сложи 6, да учи. „Болен станах.“ Аз ли съм виновен? Живей добре, за да не си болен. „Изпъди тази болест!“ Как ще я изпъдя, ти си я викнал на гости! Не може да го иде в дома ти и да краде твоят гост. За мене болестите са гости – поканил си ги, ще има ядене и пиене.

Та се изисква обхода, разумна обхода се изисква в новия живот. Колко е мъчно човек да бъде спокоен! Българите обичат да се занимават с политика. В Англия не се занимават с политика, в Германия се занимават с политика. Политиката е за политиците – другите си гледат работата. Англичанинът обича парите: касата си отвори, гледа кога е подписвал нещо, знае дали има пари, или не. Мене често ме питат кой ще победи. Казвам, че не е моя работа. Двама пехливани се борят, други се обзалагат и ме питат кой ще победи, понеже са се обзаложили на по 1000 английски лири. Англичаните много обичат да се обзалагат. Има надбягване на коне в Англия – обзалагат се кой кон ще спечели. Мнозина стават богати от залагането. Има надбягване, в което видни англичани взимат участие, някой път и английският крал взема участие. Обзалагат се с 1000 английски лири за едн-кой си кон – Мари или Джон. Сега той и като спечели, веднага 1000 лири взема. Питат ме: „Кой кон ще спечели?“. Казвам: „Ще видите“.

Сега тук, в България, конете са тази лотария. Като вземат билет, само току ме питат. Имаме един приятел в Патагония, не зная, но повече от 10 години взема билет, за да спечели пари да се върне в България. Скоро е писал на дъщеря си, че по-напред лотарийните билети го притегляли да ги взема, сега вече не го теглели, не ги купувал. Близко 12, 13, 14 години все вземал – и нищо не му се пада. Аз вярвам, че още 100 пъти трябва да взема билети според моите изчисления, за да му се падне нещо, та да си го иде в България.

Богатството се определя от количеството злато, което човек има в кръвта си. Богатството е точно

определено и не може да ти се падне, ако нямаш злато в кръвта си, ако нямаш това богатство – то е ценното. Кредитът се отпуща съобразно с това злато, което имаш. Най-първо дойде някой и ти казва: „Ти ще забогатееш скоро“. Аз казвам: „Ти скоро ще изгубиш туй, което имаш. На тебе не ти трябва богатство. Ти като осиромашееш, човек ще станеш“. Защото като осиромашее, човек започва да мисли, от него работник ще стане. Дръжте мисълта за онова, което Бог е вложил във вас, разчитайте на него, не разчитайте на нищо друго. Всякога Бог е вложил повече, отколкото вие сте предвидили. Ако може само да използвате онова, което е във вас, то е достатъчно, то е предостатъчно. Не си поставяйте мисълта, че Господ нищо не е сложил във вас: сложил е повече, тъй щото всинца имате условия да станете толкова богати, колкото е предвидено, да станете толкова учени, колкото е предвидено.

Казвате: „Че как?“. Предвидено ви е и колко високи ще станете. В действителност колкото и да мислите, ще станете 1.50, 1.65, 1.80, 1.92 метра. Мисля, че имаме един брат от близо два метра, но той е само един. Сега има и два и половина, и близо три метра има... И широчината на човешкото тяло е предвидена, всичко е предвидено. Сега е предвидено да станете умни деца, предвидено е всички да станете умни възрастни хора, предвидено е да станете умни стари хора. Няма да има разлика: ще се различавате само по това, че в младини светлината ви ще бъде малка, възрастни като сте, тя ще бъде по-силна, а на старини светлината ви най-силна ще бъде. Сега става обратното: младият има повече светлина; възрастните – средно, у старите съвсем е загаснала. Правилото е в детството светлината да е едва-едва, във възрастните да се усилва, в старите вече да е на зенита. Трябва да се зарадваш, че при тебе е дошла Божествената светлина. Ако искаш да станеш млад, ще намалиш светлината – и ще се подмладиш. После ще започнеш да усилваш светлината – ще станеш стар. Старостта показва голяма светлина – лесна работа е това.

Приложете Любовта като магическа сила, с която да правите опити, микроскопически опити, за да видите дали ще излязат сполучливи. Ако аз съм на вашето място, ще направя ето какъв опит. Например някой път се яви жълт цвят на лицето ми – ще се постарая да изменя жълтия цвят на лицето. По някой път кожата може да стане суха, груба – ще се постарая да омекча кожата и да я направя да има малко влага. По някой път може ръцете да изстинат, краката може да изстинат – ще се постарая да ги постопля. По някой път погледът е мъжделив – ще се постарая да бъде ясен. Може да има тъмен цвят – ще се постарая да изменя цвета на лицето. Колко неща има, които може да ги измениш! Имаш някоя гърбица – ще се постарая да я оправиш, много лесна работа е. Изправете се при една врата, краката да бъдат близо до прага. Всяка вечер като се изправете до вратата – и гърбицата ще се изправи. За десет години ще бъдете прав като стрък.

Щом се презгърбва човек, това показва, че вече влиза в закона на прераждането. Когато се мериш, ти започваш да се презгърбваш, че като влезеш в утробата на майка си, да се свиваш. Не е лошо и това, но като правиш опит, дръж положителното, изправи се. Дръжте положението, перпендикулярно от Слънцето към Земята – това е едно здравословно състояние. Когато човек се огъва, това е само временно, за да премахне някои препятствия. Всякога, когато човек иска да избегне някоя голяма мъчнотия, той се огъва. Такъв е законът в Природата – ние търсим кривите линии. В друго отношение правите линии са за предпочитане. Казвам: всякога считай, че правата линия е линия, която води към Бога. Само по пътя на правата линия може да се явим пред Лицето Му, тя е мярка на Божественото. Всички други мерки с нея се мерят.

Отче наш

29 декември 1940 г., неделя, 5 ч.с., София, Изгрев

ДВЕТЕ НЕДОВОЛСТВА

*Добрата молитва
В начало бе Словото*

Ще прочета 62. глава от Исая. Той не говори за себе си, но за своя народ, какво ще стане с него. Всички хора са все пророци: все за себе си говорят; и за Царството Божие говорят, но повече за себе си.

Някой път човек казва: „Няма да мълкна, ще говоря“. Защо трябва да говориш? Значи трябва да има някой, на когото да говориш: ако си сам, какво ще правиш? Вие самота не сте прекарвали, откакто сте на Земята. Какво е самотата? Да няма никого около тебе, нито един човек да няма: сам да си, да няма на кого да говориш; всичко да имаш за ядене, но да няма кому ни думица да кажеш. Понякога някой се оплаква от самотия, но той има друга представа за живота. Хората са дошли на Земята и всички, които страдат, са все господари. Не страдат слугите, но господарите: всички страдащи хора на Земята са велики хора. Бащата страда, че синовете му са или болни, или не се подчиняват; възлюбеният страда, че възлюбената му не се подчинява. Даже при Любовта искат да има един възлюбен, когото да слушат. Възлюбеният иска да има една възлюбена, която да го слуша.

Човекът като се вслушва много в своя народ, започва да вижда страдания там, където ги няма. Мнозина от вас мислите защо ви са тия страдания. Вие искате Господ да обърне внимание само на вас, да не се занимава с никого друго, от сутрин до вечер само за вас да мисли. Това ще бъде най-голямото нещастие – Господ да мисли от сутрин до вечер само за вас. Най-после не се иска вие постоянно да мислите за Господа. Какво ще получи едно дете, ако мисли постоянно за майка си, къде е тя? Майката е за-

минала, а то целия ден мисли къде е майка му. Какво ще мисли къде е тя? На работа е някъде – детето трябва да се радва, че тя е на работа. То иска да знае защо е заминала. Да не се интересува от това! Понякога някое ваше дете плаче. Нека плаче, оставете го! Като плаче, отдалечете се – нека си поплаче. Вие имате страдания: защо някои страдания не можете да ги носите сами? Ще идете при някой лекар, ще му ги разкажете. Лекарят ще отдели 5–10 минути, ще ви пипне пулса, ще погледне езика ви – и за това вие ще трябва да платите 50–60 лева. Ще ви напише една книжка и ще каже да идете в аптеката, там ще ви дадат една течност, от която сутрин ще вземате 5 капки, на обяд – 5 капки, и вечер – 5 капки.

Това е отлично нещо за културните хора, но когато един вол се разболе, какво ще му напише лекарят? Разболе се и не иска да взема храната – тогава господарят ще го мъчи. Виждали ли сте как ги мъчат? Ще му отворят устата, ще му турят цяра. Аз наричам това аналогии в живота. Всичките хора са болни, всеки е недоволен, понеже няма кой да му щета. Всичкото недоволство произтича от болните хора. Има две недоволства в света – едното на болните хора, другото на здравите хора. Едното е мъжко недоволство, другото е женско. Недоволството на болните е женско, недоволството на здравите е мъжко. Като влезе болният, спор ще има, че яденето не е приготвено добре, махна ще има. Водата е безвкусна, яденето е безвкусно, въздухът не е пречистен, леглото не е меко. Криво гледа недоволният, после казва: „Много са груби хората, не знаят да пипат“. Здравият и той е недоволен, че няма кому да заповядва – и като заповядва, не го слушат. Тогава има една пръчка – капелмайстор е. В коя ли къща майката и бащата не са капелмайстори?

Казвам: през тези години ще се пазите. Не да се пазите, но ще изучавате вашите недоволства: женското недоволство на болните и мъжкото недоволство на здравите. Запитай се, щом си недоволен, защо си недоволен? Обичат те – не си доволен; не те обичат – пак си недоволен. Искаш да знаеш дали те обичат, или не. Това не е твоя

работа: дали те обичат хората, или не, това не е твоя работа. Ти искаш да знаеш дали те обичат, но това е тяхна работа. Задай си въпроса ти дали обичаш, нищо повече. Някой път да те обичат е най-голямото нещастие; и да не те обичат, пак е нещастие – две такива неща има в света. Ако те обичат, ти не си свободен. Майката не оставя детето си целия ден, носи го на ръка. Първите 6 месеца детето не може да стане, тя го носи само на ръцете си. Представете си, че вие сте 20-годишен и майка ви трябва да ви носи на ръце. Ще бъдете повит с въркузун. Най-първо ще се учите да обичате.

Исай¹⁵ е един от добрите пророци. (*Учителя четете втория стих от 62. глава на Исайя:*) „Ще видят народите правдата Ти и всичките царе – славата Ти, и ще се наречеш с ново име, което устата на Господа ще изрекат“. Това е една песен на пророка. Детето спи, пък майка му казва: „Спи, спи, сине, цар ще станеш, как ще управляваш, какъв юнак ще станеш, красавец голям ще бъдеш, всички ще се хвалят с тебе“. Това е положението на пророка: израилският народ спи и той говори. (*Учителя четете третия и четвъртия стих*). Като станеш възрастен, ще те оставят, ще се научиш да ходиш. Та казвам: когато израстнеш, тогава ще те оставят; богат като станеш, ще те оберат; здрав като станеш, ще те впрегнат като вол да ореш. Пък аз казвам за себе си: аз като стана умен човек, ще разбирам Божиите пътища. Господ ще ми тури корона на главата. Казвам: блажени търпеливите хора, блажени, които се учат на търпение.

Вие искате да бъдете много религиозни, мислите дали сте религиозни. Какво разбирате вие? Казвате: „Дали Господ ме обича?“. Отговарям: обича те Господ. Светът заради теб е създаден, водата заради тебе е създадена, въздухът заради теб е създаден – как да не те обича! Ти обичаш ли Господа, какво си създал за Него? Казвате: „Може ли да ми докажеш това?“. Рекох: „Аз ще го докажа, но ти ще страдаш“. Например аз ви доказвам как ям. Приготвят хубава баница – баница вече всички знаете какво е. Вие стоите на стола: аз ви доказвам как ям, вие

ме гледате. След като ви докажа, че мога да ям, какво се ползвате? Че има баница, която е влязла в моята гържава, аз се ползвам, а вие гледате и казвате: „Да има и аз да ям“. Вие пак не знаете как да ядете – с втора и трета баница аз все доказвам. Казвате: „Я ми докажете!“: Вие трябва да ми докажете, че можете да ядете баницата. Следователно като доказвам, че ям баницата, аз се ползвам; ако вие ми докажете, че можете да ядете, вие се ползвате.

Казвате: „Няма Господ за мене“. Като ми докажеш за Господа, Господ е за вас. Но новата мисъл, която трябва да знаете, я имайте предвид: не доказвайте, но мислете да се ползвате. Казва някой: „Аз му доказах, че има Господ“. Хубаво му доказа, но човекът е гладен. Ти се наяде хубаво, доказа, че можеш да ядеш, и си здрав. Ти си доказал, че си здрав – здрав си, но той е болен. Всеки болен човек се нуждае да му дадат условия да докаже, че може да яде хубаво, да докаже, че може да бъде здрав.

Кои са причините, че Господ остави израилския народ? Когато ученикът отиде в някое училище, ще го посрещат ли с лаврови венци? Той отива в училището да се учи да слугува. На книгата ще служи: каквото учителят говори, ще го прилага. Сега заблуждението на съвременните хора е, че те мислят, че като станат религиозни, ще се оправят работите им. Освен че не се оправят, но повече загазват. Учен човек като станете, пак ще загазите. Соломон беше много учен човек, философ беше и религиозен беше. Господ му се яви насън – и той, религиозният, ученият човек, имаше 300 жени и 600 наложници. Това са 900 слуги; а и магарета, коне колко имаше... Сега погрешката на Соломон ето в какво стои: той помисли, че светът е създаден заради него и онова, което той намери, това ще бъде. Той се залови да изследва женското сърце, как е направил Господ женското сърце. Трябваша му 1200 жени. За всеки месец по 100 жени – 12 x 100 са 1200.

Сега искате да разрешите въпроса дали е по-добре да е мъж, или жена човекът. Представете си, че имате едно сърце, представете си, че имате и 100 сърца изведнъж да

бият – вие още не сте разрешили въпроса. Искате да обичате някого – защо ви трябва? Нужно е да си съставите една ясна представа, като обичате някого. Най-първо, като обичате някого, като го гледате, виждате го като един ангел – някаква светлина излиза от него, от очите, от ръцете, от ушите му. Казвате, че той е божество. Българинът така преувеличава, казва: „Млад момък, като планина“. Първоначално онзи е божество, после българинът казва: „Брей, той е станал цял звяр“. Щом е звяр, разбирам така – приближил си се до този човек. Ако се приближиш при огъня, огънят е звяр, изгаря всичко. Стой настрана от звяра! Българите имат една дума, която казва: „Звери се“.

Казвам: Исай се е влюбил в своя народ повече, отколкото трябва – където ходи, мисли само за него. (*Учителя четете четвъртия стих.*) Как ще се оженият хората за земята? Поезия е това. Как разбирате вие „оженен за земята“? Щом обикне човек нещо, той се жени за него; щом започнеш да страдаш, ти си вече женен. Сегашните хора не разбират какво нещо е оженването, какво е оженен човек в живота. Щом се дадат условия на човека да живее, той е оженен. Щом се роди една мисъл в ума ти, ти си оженен. Щом се роди едно чувство в сърцето ти, ти си оженен. Щом се роди една постъпка във волята ти, ти си оженен. Радвам се за това, но разбирайте това за оженване! В женитбата вие разбирате нещо артистично. Голям триумф има, когато човек се ожени за сцената: венци, поклони, всичко туй...

Сега първоначално в живота, когато две птички се обикнат, какви венци, какви грехи им турят? Колко чеиз носи младата мома на своя възлюбен, колко писма ще напише една птица? Аз по някой път само слушам птичките. Като седи на дървото, тя казва: „Обичам ви“, пък хвъркне на друго дърво. „Чирик-чирик“ – хайде от дърво на дърво, казва: „Чирик, обичам ви“. Из въздуха се носи „обичам ви“, никакви писма не пишат те. Но у хората е друг въпросът... Като извади писмото, човек казва: „Така ли беше едно време, какво ми е писал пък сега“. Какво ще

бъде положението на хората? Ако се гържите за гумите на Соломон, всички щяхте Соломоновци да бъдете. Ако всички имаха по 1200 жени, в Израил нямаше да има толкоз дъщери, тъй и красиви трябваше да бъдат. Не може да бъдат грозни: трябва да бъдат снажни, красиви, ако вземете физическата страна.

Та казвам: сегашния живот вие искате да го разрешите като Соломон. Никакво разрешение няма в разрешението на Соломон. Както сега искат да разрешат въпроса, това е Соломоново разрешение – няма разрешение в него. Трябва някого от вас да го пренесат или на Северния, или на Южния полюс. Да седите 6 месеца на тъмно, че да се научите сами да си палите огън при температура 50, 60, 70, 80 градуса студ. Да седите 6 месеца без всичките удобства, ще имате тогава една друга представа за живота. Ако си на полюса, ръкавици трябва да имаш, гула трябва да имаш, едва да се вижда лицето ти. Така казвам за страданията: когато човек започва да страда, това е само изправление. Защото щом се влюбите един в друг, тъй както сега разбирате, мъжът и жената ще се намерят на два полюса. Тази любов на полюсите няма никакви удобства. Там сам трябва да служиш на себе си. Щом дойдеш до онази, истинската Любов, трябва да служиш, да носиш товара на хората; ако искаш да бъдеш добър, трябва да служиш. Щом искаш да ти служат, ти не можеш да разбираш другите – тогава се раждат противоречията. Гневиш се защо не ти е казал някой добра дума...

Сега българите ме питат какво ще стане с България. Какво ще стане с България? Каквото ще стане с всичките народи. Каквото стана с Израил, същото ще стане с България. Пита ме един ленив ученик какво ще стане с него? Ще стане същото, каквото става с всичките лениви ученици. Какво ще стане с онези, които не работят? Каквото е станало с всички мързеливци. Какво ще стане с войниците, които се бият? Ще стане туй, което е станало с другите: ранени ще има, пукнати глави, смазани крака ще има. Какво ще стане с този, който много говори? Мислите ли, че многото говорене разрешава въпроса.

По някой път дойдат някои, които са ме слушали, дойдат и рекат: „Едно време ти тъй каза“. Да, едно време беше топло и съм казал, че ще има 35 градуса топлина, а пък сега казвам, че е студено – сега е студено 25 градуса под нулата. „Не си хармонират думите.“ Не си хармонират, разбира се. „Защо говориш така?“ Защото времето е такова, аз не го измъдрувам от себе си. Студено е 25 градуса под нулата: инструменти имам, измервам го. Топло е 25 градуса: времето ме застава да кажа, че е топло. Ако не е топло, как ще кажа, че не е топло; ако не е студено, как ще кажа, че не е студено? Студът ме застава да кажа, че е 25 градуса под нулата. След като видя, че е 25 градуса студ, казвам, че не може да издържаме този студ, трябва да запалим собата. Ако гори собата и вкъщи имаме 25 градуса топлина, ще кажа: „Много е тази топлина, не туряйте повече дърва“. Ако имам слуга, ще кажа на него; ако съм сам, ще кажа на себе си: „Не туряй повече, не се нуждаеш от тази топлина“.

Сега ние не искаме да вървите по стъпките, по които всички религиозни хора вървят. Аз ако бих дал тълкувание на всички израилски пророци, трябва да се изясня. Казват: „Каква поезия!“. Питам: какво значи „ще се ожениш за земята“? Като умреш, ти се оженяваш за земята. Като те приеме земята, какво ще направи? Ще извади много хубави плодове. Един свещеник ми разправяше: „Много череши ядох на гробищата“. Казвам: „Това са умрелите чорбаджии и свещеници, ял си тяхното месо. Чорбаджийско месо!“ „Не гумай!“ „Какво да не гумам, така е“. После от гробищата много болести може да дойдат.

Първото нещо: трябва да знаем, че Бог като е създал света, иска да събуди съзнанието ни, да ни научи да работим, както Той работи; иска да ни научи да обичаме, както Той обича. Ти като обикнеш някого, остави го сам, трябва да го оставиш свободен да разбира живота, не се навъртай около него. Някой път направете един малък опит. Във всичките хора има едно желание да заставят хората да ги обичат. Ти не можеш да заставиш да те обичат. Ако ти дадат 25 000 000 да ги разгадеш на

бедните, постоянно ще те обичат. Кажу, че раздаваш на бедните 25 000 000, ако искаш да те обичат – и ще имаш най-хубавите писма. Аз гледам по някой път, привеждам този пример. Много пъти, когато ми иска нещо някой майстор, каквото иска, давам. И по някой път се радвам, че малко иска. Благодаря, че не иска 10 000 лева – и веднага му дам, за да не би да си измени ума.

Един ден иде един, дава ми едно писмо; турям го в гъжба си и го питам колко иска. Мислих, мислих – дадох му една сума. Той ме погледна тогава, понеже не отворих писмото му. Аз замотах писмото, за да не го отворя, да не знае той. Не съм чел писмото, той не знае колко съм дал. Гледам го, че е доволен – и аз съм доволен, че е доволен. Не съм чел писмото: зная, че в него иска, но колко иска, не зная, само предполагам. Той взе парите и мисли, че е взел, колкото иска; мисли, че съм чел писмото и съм дал толкова, колкото иска. Гледам – усмихна се. След два-три дни бръквам, изваждам писмото, казвам: „Чакай да видя колко иска“. Отварям писмото: той иска 300 лева от мене и ми казва на какво основание, доказва ми го много добре човекът. Без да чета писмото, аз доказвам какво зная – и му дадох 100 лева. Как ще премеря, че той иска 300 лева – аз му давам 100. Понеже аз ви обичам толкова, идущата година пак да ми дойдете на гости – за две години сте ангажиран да дойдете при мене: 100 лева давам сега, идущата година още 100 лева, и на третата година 100 ще ви дам – всичко 300 лева. Тъй щото лесно се изплъзнах аз.

Най-после какво го е заставило онзи да иска? Щом ми иска 300 лева за 15 дена, ще прекара един сносен живот. 600 лева за ядене не е много – за него, жена му и двете му деца; 600 лева на месец е много икономично. Аз смятах и започнах да мисля: „Ще му дам 300 лева“. Не му дадох 300 лева и пак смятам: 300 лева за 15 дена, 100 лева за 5 дена. Не му зная адреса, казвам на себе си: „Отвори писмото“. Не се спирам там, нито искам вие да се спирате. Онзи, който и да е той, не трябва да разчита на мен. Аз в дадения случай не разполагам с 300 лева. Сто

души ако дойдат да искат по 300 лева – 30 000. Че 30 000 на тези години... Иде някой при мене, той се хвали и иска пари. Казвам: „Нямам пари, иди си, те сами ще дойдат.“ „Ааа, ще дойдат!“ Казвам: „Иди си, ще дойдат отнякъде парите“. Върви той и си мърмори: „Не е така добър човек, не дава“. Върви по пътя и намира толкова, колкото му казвам, че ще дойдат. Някой е изгубил парите, той ги намира. Хвали се на другите: „Каквото ми каза, намерих“. Хубаво: аз значи извадих парите от онзи, който ги изгуби, накарах го да си изгуби парите, за да послужи на другия. Онзи разсъждава малко особено, казва: „Не искам да стана богат човек за сметка на другите“. Плюс и минус нищо не означават. За единия може да съм много добър, а за другия – много лош. Това не разрешава въпроса: аз разрешавам въпроса другояче.

Всяко недоволство на човека е намясто. Щом ти си недоволен, недоволството има добрата страна – може да се впрегне на работа. Това е най-мъчното нещо, с което можем да се справим. Обичаш някого и си недоволен: седиш, имаш недоволство, което те мъчи. Един дявол е дошъл в тебе – мислиш дали той не обича и другиго. Какво има да мислиш? Мислиш: „Ако обича другиго, дали не го обича повече“ – този дявол те мъчи сега. Ти един турчин за всички можеш да го питаш: за баща му, за майка му, но за жена му няма да споменаваши, защото цяла беля ще бъде. Сега и турците се измениха, но едно време, според Мохамедовия закон, така беше. Пита някой дали този човек живее добре, или не. Казвам: той живее толкова добре, колкото и ти, и аз живеем. Аз мисля, че живеем добре според моя морал; той мисли, че живее добре според неговия ум.

Казват за някого: „Той е много добър човек“. Ако човек стане много добър, той най-малко ще бъде недоволен от себе си. Например ако дам всичкото си имане и колкото богатство имам, на хората, защото се проповядва щедрост... Та нали Бог е направил света и го е раздал, Той всичко е дал на хората, но станаха ли по-добри? Аз ще правя друг опит. Мисля си: като направя добро на

хората, ще бъдат ли те по-добри? Не сега така въпросът – добрината не е материалното даване. „Ако раздам всичко, а любов нямам, нищо не съм“, казва апостол Павел. В дадения случай ние се нуждаем от много малко. Ти не се нуждаеш от много въздух: като дишаш, приемаш само известно количество въздух; държиш го малко и го изпращаш навън. Не се нуждаеш от много въздух, за да го складираш в хамбара. В дадения случай не се нуждаеш и от много мисли: в твоето съзнание може да се побере една хубава мисъл. В следния момент може да дойде група някоя мисъл или група желание. Сегашното разбиране е такова: вие искате да имате всичко; мислите, че ако имате една хубава стая, добре мебелувана, всичко ще ви бъде добре. Че това е едно робство! А ти можеш да бъдеш и болен...

После има доста други възможности. Тази къща например е направена от гърбен материал. В едно семейство имам един пример. Майката заспа на леглото, под него имало орехи. Детето взема една свещ и влиза с нея под леглото да намери орехите. Свещта запалила чаршафа, а майката спи. Детето, като запалило чаршафа, избягало навън от стаята. Влизам аз, тя вика: „Изгоряхме!“ . Вземам чаршафа, изнасям го навън. Изисквах се само няколко момента, за да се обхване цялата къща. Това дете ни най-малко не мисли, че от запалената свещ може да запали и къщата, то иска да си вземе орехи. Майката защо туря орехите под леглото? Не слагайте орехите под кревата. Ще легнете да спите, ще дойде детето, ще запали свещта да вземе орехи. Вие мислите да бъдете щастливи, искате да станете богати. Богатството носи своите нещастия. Вие искате да станете учени хора – и учението носи нещастия. Трябва да знаеш да служиш на хората.

Аз съм правил много опити. Човек като стане много учен и много богат, не трябва да го познават хората – той трябва да става видим и невидим. По някой път се обличам много просто, турял съм си и каскет. Дойде някой и пита: „Тука ли е Учителя?“ „Не зная.“ „Къде можем да го намерим?“. Казвам: „Много е зает.“ „Не мо-

жеш ли да ми кажеш къде е?“ Казвам: „Друг път елате.“ „Кога приема?“ „Когато е разположен“. Сега ще кажете: „Трябваше да го приемеш“. Какво ще го приема?! Аз го виждам: той е млад момък, идва да ми говори, носи едно писмо, че няма средства, туй-онуй. Виждам, че иска да му дам 1200 лева, да си вземе нови грехи, за да ходи да лъже момите, да им върти главите. Те ще мислят, че е богат. Утре ще излъже момата, че любов има – грехите лъжат. Аз не трябва да му съучаствам. Казвам му: „На тебе не ти трябва пари, грехи не ти трябва“. Казвате: „Човек трябва да бъде облечен“. В такъв случай се преструвам, турям му прости грехи. Казва: „Ти си си поживял“. Не съм си поживял – отсега живея. Казвам му: „Аз мислех едно време като тебе, но сега съм дошъл на друг ум“.

Чудно е, че хората мислят така. Не можеш да излъжеш човека – себе си само можеш да излъжеш. Ако искаш да му докажеш, нищо не можеш да докажеш. Този човек защо ще го лъжеш, че му правиш добро? След време ще видиш, че не си му направил никакво добро. Онази мома, която ще те обича, иска да имаш отлична глава, а не този ум, който имаш. Трябва да имаш едно отлично сърце, едно здраво тяло. Ти още не си готов да слузуваш. Най-първо я залъгваш, искаш тя да ти донесе нещо. Казвам: не търсиш бедна мома, но търсиш богатичка. Сега аз превеждам нещата: вие искате хубави условия. Всички условия в живота са добри, няма условия, които да не са добри. За човек, който разбира бедността, и в нея има всички условия за един добър живот. В богатството има всички условия за един добър живот, но трябва да знае човек. В този смисъл Бог ни опитва доколко разбираме и прилагаме Неговите закони. Трябва да възлюбим ближния както себе си – тогава Бог ще те възлюби и теб.

(Учителя прочете от 5. до 9. стих включително.) Яденето като не минава през портите, откъде ще влезе. Като седнеш, всичките ханки ще минат през вратите на Йерусалим – и ще влязат в Йерусалим. Да кажем, ако една мисъл не мине през вратата на твоя ум, ако едно чувство не мине през вратата на твоето сърце и ако една

постъпка не мине през вратата на твоята воля, тя е чужда. Всяко нещо трябва да премине през вас. Дълбоко съдържание има това: „Минете през вратата“. (*Учителя прочете главата до края.*)

Толкова хиляди години Господ идва – и все работници иска Той в света. Нужно е не да бъдеш недоволен, а да бъдеш доволен от окръжаващите, между които живееш. Защото ако си недоволен от своята глава, какво ще добиееш? Ако си недоволен от твоеото сърце, какво ще добиееш? Ако си недоволен от твоеото тяло, какво ще придобиееш? Казва някой: „Тялото ми не е такова, каквото трябва. Сърцето ми не е такова, каквото трябва“. Когато говорим, че човек трябва да бъде доволен, разбираме да бъде доволен от онова, което Бог му е дал. Тази глава ти е достатъчна засега; за в бъдеще Той ще ти даде една по-добра глава. Ако не знаеш как да се справиш с тази глава, ако не можеш да се справиш с това сърце, което имаш, ако не можеш да се справиш и с тялото си, никой не може да ти даде по-добро тяло и по-добро сърце от това. Казвам: вие имате най-добрите глави, най-добрите сърца и най-добрите тела в дадения случай.

Сега ще ме попитате на кого говоря. На всички ви говоря! Бъдете благодарни от главата, която носите, от всичко, което имате, бъдете благодарни. Бъдете благодарни от въздуха, който дишате; бъдете благодарни от най-малката къщица. Имате една къщица – стаица и кухня: бъдете благодарни. Що е живот, занаят е – за в бъдеще ще имате две стаи и една кухня. Това са лесни работи: щом Любовта влезе в света, в този смисъл всичките хора ще имат. Любовта още не е дошла да царува: когато тя дойде да царува, ще уреди света. Тя идва всеки ден. Ти си недоволен: Любовта знае, че си гладен – оставя ти хляб и си заминава. Ти като намериш хляба, за малко си доволен – и после пак си недоволен. Тя сама ви посещава, само че вие искате тази любов да измени формата си. Законът на Любовта е, че тя всякога се явява в една форма, която ти не знаеш. Там, дето вие никога не мислите, оттам ще се яви Любовта. Аз вървя и казвам: „Да си имам малко

пари“. Нямам нито пет пари в джоба си. Минава един с пари, питам го: „Имаш ли?“. Не можел да ми даде, излизал въвн от града. То е тъй, като нямаш пари, никой нищо не ти дава. Любовта ми казва: „Ето една хубава ябълка, узряла“. Поглеждам ябълката, тя казва: „Откъсни си от мен. Можеш да си вземеш“. Приближавам се, откъсвам си. Значи едно неразумно същество, което не дава пари, разумно казва: „Заповядай!“. Дървото казва: „Вземи си, на мен ми е приятно, ще ми олекне, госта геца имам. Прати го туй детенце на училище, много добре ще е за мен“.

Разправя един светия: като се помолил за ядене на Господа, идва една крава, напрацияла с мляко. Той нямал съд да си издои млякото, че започнал като телето отдолу. Някой, който има нашето разбиране, ще каже: „Как така да няма съд, едно гюмче, да издои“. Но в дадения случай кравата не носи никакъв съд. Този светия разбрал много добре: той изсмукал гвете мамки и оставил другите гве, за телето да има – наполовина разделил млякото. А пък вие какво цяхте да направите? Ако тази крава дойде при вас, аз да ви кажа какво ще направите. Понеже имате тенджера, ще издоите всичкото мляко, а за телето ще кажете: „Да попасе кравата, наново да събере мляко“. А приказката е, че този светия бил без гюмче, изсмукал гвете мамки и гвете оставил за теленцето.

Казвам: няма по-хубаво нещо от това, да бъдете благодарни. Аз говоря за момента – не за часове, а за минутата. В дадения момент, а той е една секунда, бъди благодарен от онова, което Бог ти дава. Имаш едно приятно разположение, една надежда, една малка радост: радвай се – следният момент носи едно благо. Благомото може да бъде разбрано и неразбрано. Разбраното благо те прави доволен; неразбраното благо те прави недоволен. Тогава не можеш да използваш благомото, което Бог ти дава.

Сега ето какво значи съобразителност, аз да ви приведа пример. Един виден цигулар носел доста хубава, модна цигулка, но се скъсала едната ѝ струна. Среща го един и му дава 25 лева. Цигуларят бил гладен, но не отива да яде, а взима струна, нагласява цигулката и започва да

свири. Събират се хора около него – и парите ще дойдат. Ако той беше отишъл да се нахрани за 25 лева, цигулката щеше да остане без струни и не можеше да свири. Казвам: вземи струни, нагласи цигулката – и след туй яж. Малкото ако го туриш на работа, ще придобиеш повече. Някога една дума в света служи, за да поправи обърканото ти положение. В съвременното съдопроизводство те повикат като един свидетел. Всичко ще зависи от една дума, която ще кажеш като свидетел. От една дума зависи дали да бъдеш в затвора, или да бъдеш свободен. Питат те: „Пари взел ли си от този човек?“ „Не съм взел.“ „Заклевах ли се.“ „Заклевам се“. После се докаже, че си взел парите. Ако се закълнеш и дадеш лъжливо показание, в затвора ще идеш. Кажу: „Взех“ – нищо повече. Значи ти ще си свободен, няма да има никакъв затвор.

Казвам: в дадения случай бъдете искрени със себе си. Направил си една погрешка, но в себе си не искаш да я признаеш. Седиш пред лицето на Господа, а Той те пита: „Такова нещо ли направи?“. Господ те вика като Адам: „Адаме, Адаме!“. Търси го Господ навсякъде, а Адам се е сгушил някъде. Господ нали вижда, защо го търси из Рая – не го ли вижда къде е, че да отиде направо при него? Вижда го, но го вика сам да дойде. Най-после Господ ходи, търси го из Рая, целия ден от сутринта до вечерта го търси, но вижда, че Адам няма да излезе, и отива при него, хваща го и казва: „Я излез!“. И Господ го пита тъй: „Аз като те викам, ти защо не идваш?“. Адам отговаря: „Убоях се от Лицето Ти, защото съм гол. Не съм такъв, какъвто трябва.“ „Да не си ял от забраненото дърво?“. Изведнъж този учен адвокат казва: „Онази другарка, която ми даде, ме тури в този път. Имах доверие в нея и съгреших и аз“.

Господ не му се кара, не каза: „Защо слушаш жената?“. Ева е адвокат, учен ботаник, тя изучава ботаниката и прави химически опити. Адам е зоолог, понеже е сложил имена на всички животни, изучавал е животните. Бог хваща нея, пита я: „Ти защо яде от забраненото дърво?“. Ева рече: „Господи, онази змия, която създаде, ме излъга. Тя ми каза, че ако ям, ще имам живот“. И

нея Бог не я гълча. Каза на Адам: „Понеже ти послуша жена си, ще ореш земята“. На жената каза: „Понеже ти послуша змията, ще раждаш с мъка и страдания“. Значи ако ореш земята, Адам си, ако раждаш с болка – жена си. Ако страдаш като Адам – слушал си жена си; ако страдаш като жената – слушал си змията. Следователно страданията на Адам са от жена му, понеже тя го излъга – има страдания от жената. Мъжът страда от жената, а жената страда от змията, понеже тя я излъга. В света има две страдания – едното женско страдание, другото змийско страдание.

Но всичката философия седи в дадения случай в туй – да бъдеш благодарен на Бог за онова, което ти е дал. Защото ако не си доволен, Бог ще те прекара един ден през най-голямото страдание. Ти си недоволен от живота. Къща имаш – недоволен си; синове имаш – недоволен си; министър си – недоволен си; философ си – недоволен си; поезия пишеш – недоволен си. Един ден Господ казва: „Я го зарове в земята!“ – и ще ти извади душата. „Зарове тялото!“ – и ще те остави завързан за тялото ти. И ще вика тогава: „Агаме!“ „Тук съм, Господи, заровен съм, не мога да гойда при Теб“. Че кой те зарови тебе? И там да те заровят, пак трябва да чуеш гласа на Господа. „Които чуят гласа, ще оживеят.“ Като оживееш, трябва да дигнеш тази пръст, да излезеш из гроба. Казва се в Писанието: „Ще възкръснат, които могат да дигнат пръстта на гроба“. А които не могат да вдигнат пръстта?

Всичките мъчнотии в живота са все пръст на гроба. Мъчнотиите, това са пръстта, която трябва да се превъзмогне. Като гоиде Господ, всичката пръст ще изхвърлиш навън и ще кажеш: „Свобода ми трябва“. Няма да питаш дали имаш право тази пръст да я хвърлиш, или не: ще разпръснеш пръстта и ще отвориш гроба, ще излезеш навън. Ще кажеш: „Слушам, Господи! Каквото ми заповядаш, ще го изпълня и ще бъда доволен от всичко онова, което ми даваш. Всяка заповед, която ми дадеш, ще я изпълня“. В туй седи всичката философия.

Това е сега новото, което мога да ви кажа за новата година. „Които чуят гласа Му“. Аз чувам много сестри да пеят тук. Мнозина ме питат защо пеят... Сега няма да ви кажа – това са старите ви разбирания. На всичко онова, което имате, притурете в дадения случай следното – да бъдете доволни за момента. Аз не ви казвам да бъдете доволни за цял ден, но в даден момент да бъдете доволни.

Аз веднъж тръгвам със стомничка да си донеса вода. Среца ме една сестра, казва: „Учителю, дай аз да ти услужа“. Като се връщам горе, не зная как е станало, но тя счупила устата на стомната. Сестрата имаше всичкото удоволствие да ми услужи, но какво се е случило там, счупила се е устата на стомната. Аз съобразявам, казвам на сестрата: „Тази стомна доста време ми е служила, сега иска да се пенсионира. Тя много се радва, че ти стана причина да се пенсионира. Аз ще ти дам пари да купиш друга“. Сестрата казва: „Аз счупих стомната, аз трябва да я купя“. Аз трябваше сам да си донеса вода. Можеш да кажа на сестрата: „Ти защо не си внимателна? Знаеш ли, че тази стомна ми беше ценна. Като не можеш да направиш една работа, защо се наемаш?“. Но като кажа така, питам: стомната ще бъде ли здрава? Пък и този пример как щях да ви го кажа?

Казвам: хубаво стана, че сестрата счупи стомната, но тя се смути отвътре. Рекох: „Няма нищо, предполагам, че наместо аз да я счупя, ти я счупи“. Ако аз бях счупил стомната, нямаше да науча този урок. Значи понеже съм мек към себе си, ще намеря извинение. Сега съм обективен външно – веднага казвам на себе си, веднага угвам двата гласа: „Ако ти беше счупил стомната, какво щеше да кажеш на себе си?“. Казвам си: „Сега ти си онзи, който счупи стомната. Тя е пенсионирана. Какво ще правят грънчарите, ако не се чупят стомните?“. За всяка счупена стомна грънчарят се радва. Ако не се чупеха тези стомни, те щяха да фалират. Всяка счупена стомна е благословение – ще се създаде една нова работа.

Радвайте се за онези страдания, които идват – те са големите блага в света. Страданието е благо. Всяка счупена стомна е страдание, всяка купена нова е радост. Счупените стомни – това са нашите страдания; купените нови стомни – това са нашите радости.

Желяя сега да смените страданията си с радости. Живейте всякога там, дето Любовта живее. Няма похубаво място от мястото, дето живее Любовта. И вие живейте там.

Отче наш

5 януари 1941 г., неделя, 5 ч.с., София, Изгрев

ТРЕЗВО ГЛЕДАНЕ

*Добрата молитва
В начало бе Словото*

Ще прочета 12. глава от Евангелието на Матей. (*Учителя я прочете до 9. стих:*) „По онова време, в една събота Исус минаваше през посевите; а учениците Му, като огладняха, почнаха да късат класове и да ядат“. Така се доказвало, че те са правоверни – не трябвало да се късат класове в съботен ден. Лихви да се вземат от парите, това е позволено, но класовете не трябва да се късат. (*Учителя прочете главата до 23. стих:*) „И в Неговото име народите ще се надяват“. Човек трябва да има нещо в себе си, на което всякога да се надява. Често вярващите страдат. Това е една епидемия, както сегашната инфлуенца: като те хване по някой път, плачеш, като говориш.

Духът Божий

Като е чел човек много пъти Библията, иде му наум: „Какво ли има още, което да не съм чел?“. Но има много работи в Библията, от които ще разбереш неща, които не са писани. Ако трябва да научим само това, което е писано, то е остаряло. Какво ще четеш в Библията? Как някой еврейски цар се е бил, как е победил, колко души е избил, колко пленници е взел. Или може да четете как Соломон е създал храма, как го е направил. Хубави работи са това, но не ни интересуват нас. Че е направил един хубав храм, за да се молят на Бога?! От този храм, който е направил, нищо не е останало.

Ние се спираме на това, какво е казал Христос едно време. Че как Христос е говорил, като още два дена няма? Два дена са минали, откак е говорил Христос, а вие туряте две хиляди години. Като ви е говорил Хрис-

мос, вие всички сте били там – какво разбрахте? Вие всички сте Го слушали. Това ви се вижда чудно. Вчера, като изгря Слънцето, не бяхте ли тук? Преди два дена, като изгря Слънцето, не бяхте ли пак? Бяхте, разбира се. Това е степен на съзнанието. Някой път религиозните хора разсъждават със съзнанието на един вол, а някой път разсъждават със съзнанието на един кон, малко по-бързо. Други – като някой автомобил, трети – като аероплан. Представете си, че някой тръгне да иде на гости на Слънцето. Ако тръгне с биволска кола, колко време ще му трябва? Най-малко един милион години – и гали ще стигне, не се знае. Ако тръгне с автомобил, ще му отнеме 250 години, но ако тръгне с бързината на светлината, ще стигне за 8 минути. Казвате: „Как е възможно?“. Това е степен на съзнанието.

Ние, съвременните хора, сме под илюзия, както в едно кино. Гледаш: представя се една грама на платното, виждаш, че хората се движат. Дигнат проектирането – всичко това изчезва. Сега по какво може да се познае кое е вярно и кое не е? Казва някой: „Как да зная кое е вярно?“. Добре, допуснете, че храните някого с илюзии. Хипнотизирате някой човек и без да му дадете хляб, казвате: „Тука имаш хубав, топъл хляб, той яде“. Но няма нищо подобно – той само си го мисли. Ти му заповядваш да яде и той яде, но всъщност нищо не яде. Имате друг един човек, комуто нищо не казвате, но му давате да яде хубав хляб. Каква ще бъде разликата? Този, който се храни илюзорно, постоянно ще отслабва, ще става мършав; този, който се храни наистина, ще се оправя.

Аз разсъждавам гали хората се хранят. По някой път вас ви напада меланхолия – мислите, че животът няма никакъв вътрешен смисъл, защото се храните с илюзии. Да допуснем, че една майка е родила едно хубаво дете, което не ходи в училище да се учи, но ходи по кина, по кръчми – и така изгулява каквото има вкъщи, харчи. Майката започва да се тревожи. Мнозина тук, като се върнат от киното, ми разправят какво са видели там. Чудни са те! Вие на същинско кино не ходите, а ходите на лъж-

ливи кина, гето нищо не е вярно. Тия кина аз ги наричам американски хъмбък. В една от колегиите в Америка, в Бристоновата колегия, студентите по естествени науки един ден се ухитрили. Взели крила, крака, глава от разни насекоми и направили от различните части един бръмбар. Занесли го на учителя си да определи какъв вид е. Казват: „Г-н учителю, искаме да знаем към кой вид спада този бръмбар“. Той отговаря: „Момчета, това е един хъмбък“.

Какво ще научиш от един хъмбък? От онова, което е реално, ти може да научиш нещо. Господ те е пратил на Земята, ти имаш баща, майка: досега не ги познаваше, не можеш да ги обичаш. Имаш братя и сестри – и тях не ги обичаш. Ходиш, запознаваш се със света, мислиш, че ако не познаваш баща си и майка си, ще познаеш другите хора. Баща ти ще ти бъде справочна книга. Ако баща си не можеш да обичаш, как ще обичаш другите? Някои казват, че не могат да живеят вкъщи. Тия хора не се познават. Ако ти дадат една книга, ти може да я продадеш и да се наядеш. Сега има скъпи книги – ще вземеш 200, 300, 500 лева, ще изкараш един месец. Но после пак ще си гладен... В тази книга има богатства, те показват как всякога можеш да бъдеш богат. В тази книга има знание, което показва как всякога можеш да бъдеш здрав. В тази книга има знание за това, как може да се обхождаш. А ти, без да оценяваш книгата, я продаваш за двеста лева.

Сега всички се готвят за оня свят, питате: „Как ще ни приемат?“. Аз да ви кажа как ще ви приемат: ще ви скъсат, нищо повече. Като екскурзианти може да минете, но за да отидете там да живеете, се изисква да се стегнете и да учите. Вие говорите за учение. Най-първо ще учиш какво нещо е Любовта и ще я приложиш. Ако на вас ви дадат една тема за Любовта, как ще опишете Любовта? Казвате: „Да се обичаме“. Представете си, че Господ ви е пратил да разнесете храна на два милиарда човека. Те са гладни. Вие трябва да се движите с бързината на светлината и като ги обиколите, да се върнете към Господа. Това е любов. Ако като раздадете храната на един милиард, кажете: „Много стана“, мислите ли, че

вашата любов е устояла? Не, но и като дойде някой, казва: „Гори ми сърцето“. Аз виждам сърцата на хората да мъжделят с малък огънчец. Като гледам Природата, виждам: у всички същества, и у най-низшите, има една искра. У човека този огън е най-голям.

Колкото човекът е по-напреднал в любовта, толкова огънят му е по-голям. Някой път трябва да ви се отворят очите да видите колко е вашата светлина. Може ли да осветите с нея една стая? Вследствие на малката светлина, която имаме, ние се препъваме; но някой път ходим с нашата светлина. Слънцето на Бога още не е изгряло в света, още е нощ в света – изгревът сега се приготвява. Вие още не сте видели изгрева на Божественото слънце. Христос казва: „Аз съм виделината на света“. Хубаво, Той като си замина, кой е виделината? Казва Писанието: „Ходете във виделината“. Докато получите виделината, докато се вземе тя, със собствената си виделина ще ходите.

Казвам: при сегашните условия ние ходим с онази светлина, която имаме в нашето съзнание. Малка е тази светлина. По някой път, когато сте скръбен, това се дължи на малката светлина и топлина, които имате. Сега имаме доста физическа светлина. На тази физическа светлина всички същества на Земята еднакво се грееят. Трябваше и те да бъдат като човека. Ако тази само светлина можеше да помага... Но това е обикновена светлина. Има една друга светлина, тя помага на човека в знанието. Обикновената светлина помага само за събирането на известни факти, но те остават неизяснени. Тази светлина действа на човека до толкова, доколкото въздейства отвътре. Обикновената светлина в Природата въздейства на житното зърно и то израства. Тя въздейства и на една песъчинка, но нищо не може да се развие от нея.

Та казвам: във всинца ви трябва да се зароди желание. Вие имате желание, но нямате изработени методи вътре. Доколкото аз виждам, на всичките хора им липсват методи. Например аз често съм забелязвал: при мене

са идвали религиозни хора. По някой път те и себе си лъжат, и другите лъжат. Някой идва при мен и за да ми въздейства, ще облече вехти, скъсани грехи, обуца, дето пръстите са излезли – да покаже, че много страда. Той иска да му помогна. Аз виждам, че лъжата е излязла през обувката. И други идват да просят. Те са хубаво облечени, с хубави шапки, но също просят. Те пък казват: „Ние обичаме красотата. Облякохме се, но не ни останаха пари за ядене. Ние обичаме хубаво да се обличаме. Не можеш ли да ни дадеш нещо?“. Сега вие, ако сте на моето място, как щяхте да постъпите? Аз може да ви дам едно кило жито, защото имам в тенекията, но пари нямам. Някои искат 40, 50 или 200 лева. Де да ги намеря? Аз ако уда да работя, едва ще ми дадат по 300 лева, като се цаня да копая. Надали биха ми дали и толкоз, защото не съм от сръчните. А този иска 200 лева. Колко дена трябва да работя?

Човекът има вяра в мене, че съм богат. По някой път аз правя много опити. На този, който иска пари от мене, казвам му: „Ела с мен на разходка“. Отивам да лекувам някой богат човек, който е закъсал, на умиране е. Отивам там, водя и него като асистент. След като го излекувам, казвам: „Услужете на моя асистент, каквото се пада“. Каквото дадат, той го вземе и си върви. Вие ще кажете: „Ти го правиш, но ние нямаме това изкуство“. Че вие сте един цигулар – вземете цигулката, идете да свирите, пък той да събира парсата. Ще му кажеш: „Каквото събереш, вземи го и си върви“. А ти ще вземеш цигулката и ще си вървиш. Или художник си, знаеш да рисуваш. Ще вземеш четката, ще нарисуваш картината и ще му я дадеш да я продаде.

Има различни начини за помагане, но някой път употребявам и други методи. На този, който е дошъл да иска пари от мене с новите си грехи, давам му една стомна и му казвам да ми донесе вода, и то от някоя чешма на един километър. На хора, които не искат да ми донесат вода, и пет пари не им давам. Аз съм дошъл до това положение, до което съм, вода като съм носил. И

ти ако искаш да станеш като мен, вода трябва да носиш. Ако не искаш да носиш вода, да вървиш на друго място. „Като тебе правят и други.“ Какво правят другите, не ме интересува – мен ме интересуват хората, които носят вода. Щом не носиш вода, да си вървиш. Знаеш в Евангелието какво казва Христос. Той най-първо поиска вода от онази самарянка. Каза: „Ти ако би знаела кой съм, аз бих ти дал жива вода“. Рече самарянката: „Дай ми, Господи, от тази, живата вода, да не ожаднявам. Но отде ще вземеш жива вода – вџе нямаш, почерпало нямаш?“.

Туй, което ви разправят, подлежи на критика. Аз ако съм на ваше място, ще кажа: „Факт ли е това, или измислица?“.

Четеш един разказ: той не е верен, измислен е. Четеш един роман: каквото има в романа, скърпено е, нещата са преувеличени. Каквото съм чел, все са преувеличени работи – някои работи са точно това, което не е. Че те описват човешките добродетели, това е бошлаф. Те описват светиите, но са взели само хубавата страна, не са взели другата. Христос, като влезе в храма, взе онзи бич и зашиба търговците. Сега казват: „Трябва да се направи един бич“. Човек трябва да направи един бич и каквито лоши мисли и желания има в себе си, да ги изпџди навън и да остане само онова, трезвото в него. Трезвите мисли носят светлина, трезвите мисли носят топлина, носят сила. Всяка мисъл, която носи светлина, носи здраве, носи обществено положение. Човек не може да се повдигне в света, ако не се домогне до Божествените мисли. Божествените мисли са реалните мисли.

Има мисли, които са просто едно отражение. Четох ви тук една глава, тя е едно отражение. Дванадесета глава не е реална. Какво ще разберете от нея? Реални неща са само ония, които не са само едно представление, но може да предизвикат нещо реално. Много малко е взето от тази глава. Онова, което е казал Христос, къде е? Ако вземете една ябълка, в какво седи същността ѝ? Същността седи в семката. След като изядете една ябълка, семката ще я посадите. Има плодове без семки: изядеш плода, семка няма. Някой път Словото Божие е

без семка – тогава нямаш резултати. Семката аз я наричам устой. Ти обичаш някого само за ден, два, три, после той стане за теб обикновен човек. Преди да го знаеш, ти с благоволение се приближаваш, хвалиш го. Щом като го видиш, казваш: „Разбрах какъв е“.

Когато вас някой ви изпитва, и вие го изпитвате. Привеждам съм онзи пример. Един французин отишъл в колонии, забогатял, но не се оженил. Върнал се във Франция, където имал трима души братовчеди – искал да ги опита при кого да остане да живее. Отива в Париж, представя се пред братовчедите си, че каквото е спечелил, го е изгубил. Представя се пред единия си братовчед и пита може ли да остане да живее при него. Онзи казал, че може. Като живял един месец, казва му: „Търси си друго място, не можеш да живееш между нас. Нямаме достатъчно средства“. Отива при втория, и там седял един месец, но и той не го искал. Отива при третия братовчед, който му казва: „Ела при мене – каквото имам, всичко ще споделим“. След като живял при него една година, французинът казва: „Аз не съм беден, но богат“. И тогава на него оставил всичкото богатство. Дошли и другите, започнали да се умилкват. Той казва: „Свърши се тази работа“.

Сегашните хора още нямат представа за човешката душа. Каква е Божествената душа, която е излязла от Бога – те нямат ясна представа за нея. Най-първо трябва да видиш дали в тялото има Божествена душа, да видиш там ли е душата, или я няма, защото има хора, при които душата я няма. По някой път, когато душата ви напусне, вие усещате в себе си празнота, животът изгубва смисъл, после пак се връща. Когато Божественото е вътре в човека, всичко върви много добре. Когато Божественото напусне човека, веднага той се намира в безизходно положение. Казвам: първото нещо, което се изисква, е да се образува една връзка между невидимия свят и човека. Като си на Земята и имаш едно тяло, да знаеш, че за тебе има една реалност, която може да ти помага. Ние седим и говорим за оня свят, но нямаме философия.

Уповаваме на този, на онзи, някой път се разколебаваме – и тогава изгубваме вярата си. Не че вярата се изгубва, но понякога става загасване и вярата потъмнява. От тези процеси, които стават, спре токът – и пак трябва да ходиш да правиш инсталацията. Лошите мисли прекъсват токовете. Една лоша мисъл прекъсне тока и трябва да знаеш това изкуство, как да поправиш инсталацията, или пък трябва да търсиш някой да ти я поправи.

Казвам: откакто Христос е дошъл на Земята, има две хиляди години, но какъв прогрес е направило човечеството? Онези, които сега се бият, са християни. Едно време са се били, но казваме, че са били варварски народи, а сега християнските народи с висока култура се бият, и то най-модерно се бият. Трябва да бъдете сега в Англия, за да видите колко заболели има от сътресението на бомбите. Като се пръсне някоя бомба, хората, които са наблизо, умствено заболяват, сътресение става в техния мозък. Казваме: „Господ ще оправи света“. По някой път аз ви говоря, че ще дойде Христос. За да се оправи светът, трябва да се приспи целият свят и да му се направи операция, трябва да заспят хората. Смъртта, това е приспиване.

Понякога аз съм привеждал примера, че не се знае дали хората умират. На един богат човек в миналото един млад момък му служил десет години и той нищо не му плащал. Този момък си казал, че поне веднъж ще намери случай да набие богатия хубаво: „Как тъй не плащаш за работата, която ти е свършена?“. Умрял богатият, а по това време оставяли мъртвците на гробищата да стоят. Чул момъкът за това, взел една тояга, отишъл на гробищата и започнал да го налага. Като го бил, богатият се съживил. Тръгнал си момъкът, а богатият викал: „Чакай, чакай!“. Казва младият: „Аз съм онзи слуга, който десет години ти служи, и ти не му плати.“ „Много ти благодаря, че дойде да ме биеш, защото ако не беше дошъл, щяха да ме заровят жив“. Отиват двамата в дома на богатия и той надарява момъка, че го е бил. Вие сега ще разсъждавате, че не е хуманно, не е човеколюбиво. Чо-

веколюбиво е да се накаже умрелият и да му се докаже, че трябва да плаща хубаво. Ако можеш с бой да съживиш един човек, набий го.

Според мен три неща има, от които аз изхождам винаги. Когато върша една работа, ако нямам надежда, тази работа не я върша. Ако върша една работа и нямам вяра, тази работа не я върша; и ако нямам любов, тази работа не я върша. Ако искам да се бия и ако не се нагрявам, че ще направя нещо, няма да се бия. Ако не вярвам и ако нямам любов, ще се бия – нищо повече. Вие може да приложите същото правило. Правете ония работи, в които имате надежда, правете ония работи, в които имате вяра, правете ония работи, в които имате любов. Туй, в което нямате надежда, не го правете. Сега това са правила, които трябва да използвате.

Казвате: „Сегашния живот какво трябва да се прави, кажете ми сега? Преди две хиляди години Христос е говорил много добре, сега какво трябва да правим?“. Че ти ако не се надяваш на Слънцето, което изгрява, ако не се надяваш на Земята, която се върти и те носи, ако не се надяваш на хората, между които живееш, ако не се надяваш на баща си и майка си, какво ще цитираш? Тези баща и майка те родиха не по свой почин, не по своя воля – Бог им каза да те родят и те те родиха. Ти трябва да вярваш в това. Другояче, ако баща ти те е родил без надежда, без вяра, това се нарича „роден в престъпление човек“. Туй е един безреден живот, живот, в който надеждата не взема участие, вярата не взема участие, любовта не взема участие – това не е живот.

Преди година отидох в Стара Загора, един мой познат ме повика на гости. В градината му виждам една ябълка – закъсала, нападнали я въшки. Рече: „Много хубава ябълка, но не дава плод, ще я отсека“. Казвам: „Може ли тази година да ми я дадеш. Нека седи тази година заради мене и каквито ябълки роди, ще ми ги пратиш“. Казва: „Какви ябълки ще роди, съвсем е закъсала.“ „Ако роди, ще ми ги пратиш“. Ябълката се оправя нея година, напуснаха я кръвните въшки и роди много ябълки. Казвам на себе

си: „Това, на което се налявах, стана – оздравя ябълката“. Вие искате да знаете как става тази работа. Аз ще ви дам един пример. Има някой богаташ – една мома като го погледне, и пет пари не ѝ дава; като дойде друга и го погледне – и хиляда долара, и 25 хиляди долара ѝ дава. Питам: защо на едната дава, а на другата не дава? Дава на едната, защото и тя дава; другата нищо не дава.

Аз не съм за празните думи, а съм за най-хубавото. Казваш: „Няма хубаво“. Аз се чудя на хората: познават Христа и Го обичат, пък Той не ги чува. Едно дете, което майката го обича, каже само една дума – и тя тича. Мислите ли, че ако вие обичате Христа, само една дума като кажете, и Той няма да ви дойде на помощ? Като не Го обичате, и целия ден да кряскате, Той не иска да знае за празни работи.

Сега тук, на Изгрева, постоянно има братя и сестри, които ходят и казват: „Този брат не постъпва добре, едн-коя си сестра не прави добре“; говорят, че друг не бил от напредналите, че някой не се е повдигнал още, не е узрял; че този е зелен, онзи е зелен. Не зная кой е узрял и какво трябва да се прави сега. Някой е взел пари назаем, не ги връща. Съберат се, казват: „Представи си, не връща парите“. Аз ако бях на ваше място, като се съберем десет души и някой не си е платил, ще кажа: „Я да съберем помежду си, че да платим“. Той е брат, защо трябва да говорим за него. Той е ял и пил, няма ги парите. Или че някой не рисува добре. Ще му кажем как да рисува. Не може да пее. Ще му кажем как да пее. Ако ви кажа само десет дни да е без критика, питате: „Как е възможно?“. Трябва да се въздържаши, защото всичките тия слабости, които ти намираш в хората, те са още вътре в теб. Трябва да се направи една добра инсталация, но не по старите начини. Не може да се живее така. Най-първо в сегашните времена, като направят едно здание, ще направят и инсталацията, ще поставят жиците, ще инсталират всичко. По стария начин трябва всяка вечер да туряш газ в лампата, да чистиш шишето; по новия начин щом е готова инсталацията, завъртиш ключа и све-

тне. Някои от вас имате стари инсталации, постоянно се разправяте с газеничетата, които димят.

Един мой познат ми казва: „Не зная какво да правя с жена си. Като се облече, дойде при мене, че ме пита: „Харесваш ли ме?“. Пък на мене никак не ми харесват нито краските на грехата, нищо. Казвам: „Хубава е грехата“. Отговаря ми: „Ако ти си на моето място, какво ще направиш? Аз ще направя това, което и ти ще правиш“. Дойде ми една светла идея. Рекох му: „Ще ѝ кажеш: „Като се облечеш, гледай ти да се харесаш. Ако ти се харесваш, и аз ще те харесвам.“ „Виж, това не ми е дошло наум“. Ще ѝ кажеш на жената тъй: „Като се облечеш, ако ти се харесваш, и аз ще те харесам; ако ти не се харесваш, и аз няма да те харесам“. Най-първо човек като се облича, нека да се хареса сам. Щом той се харесва, и хората наоколо ще го харесат. Сега идваме да приложим правилото. Имаш една идея, една мисъл – ти трябва да си доволен от мисълта. Имаш едно желание – ти трябва да си доволен от желанието. Имаш една постъпка – ти трябва да си доволен от постъпката. Това е правилото сега.

Ако идете в оня свят, не трябва да влезете в противоречие. Там са много учтиви. В оня свят никога няма да те коригират за една погрешка: щом произнесеш криво една дума, другият минава и заминава и не ти отговаря. Ако ти искаш хляб, но не си казал правилно, той си заминава. Щом произнесеш молбата правилно, той е на ваше разположение. Някои искат да идат на оня свят и да разкажат на Господа колко са страдали. Кое е интересно в страданията ви? Христос, като отиде на онзи свят, имаше какво да разправя. Понеже цяла вечер 6 хиляди войници Го поругаха, плюха Го, Той седеше тих и спокоен, виждаше доколко са културни хората. Туриха Му венец, покланяха Му се, а Той ги наблюдаваше. Някоя от вас е женена и като иде при Господа, ще се оплаква, че мъжът ѝ е лош. Кой те накара да вземеш този мъж? Най-първо, щом се оплакваш от него, не си се оженила по любов. Веднага ще те изпратят на Земята и ще ти кажат: „Иди да вземеш

един мъж по любов, че тогава ще говориш за него“. Ти си взела един мъж без любов – в невидимия свят за безлюбие и дума не става. Родило ти се е едно дете, оплакваш се от него. Не си го родила по любов – и дума да не става, не можеш да се оплачеш.

Има религиозни хора, които имат правилни възгледи, но трябва да коригират някои от тях. Не мислете, че сте много търпеливи. В сравнение с някои сте много търпеливи, но в сравнение с някои сте много нетърпеливи и първа трябва да придобиете търпението. Аз понякога съм правил опити. Доиде някой и иска да му дам нещо, но аз му давам не това, което е искал, и той се гразни. Като върви, го наблюдавам психологически: както ходи, той настоява. Викам го при мене и се разговаряме; аз питам: „Ако ти си на моето място, аз на твое, колко би ми дал?“. Колко са щедри някои! Казва: „500 лева ще ти дам.“ „Аз пък, ако съм на твое място, ни най-малко няма да искам 500 лева, а ще искам само един лев“. Той ме гледа, че много малко искам, понеже иска 500 лева да му дам. За да се освободя, казвам: „Един лев ще поускам“. Това са ред разсъждения.

По някой път отивам някъде, виждам хубави круши и ябълки. Колко круши ще си взема? Като ида, половин кило ще си взема. Те струват 20 лева кило, половин кило са 10 лева. Ако някой дойде и ми поуска, ще му купя половин кило, както на себе си. Аз съм мярката: туй, което на себе си мога да направя, мога да го направя и на другите – то е Божественото. Всичките блага, които Бог ни е дал, ние трябва да ги оценяваме. Една круша, една ябълка, една книга или греха, Слънцето, което изгрява, някой кон или някое растение – на всичко онова, което виждаш, трябва да му придадеш някаква цена. Понеже като оценяваш нещо, ти правиш полза на себе си. Минаваш покрай някое растение и мислиш, че хората не те оценяват. Ами това растение, тази ябълка колко са ги оценили? Спирам се и си казвам: „Аз ще бъда толкова търпелив, колкото тази ябълка“. Минавам, гледам някой вол, впрегнат на нивата. Казвам: „Ако трябва да търпя, ще търпя и аз

като този вол.“ „Ама той е вол“. Но и в него действа Божественото начало, а хората не го оценяват. Този вол много добре си учи уроците.

Казвам: ако всички вие, които ме слушате, бихте изпълнили Волята Божия тъй, както Господ иска, тогава знаете ли каква мощна сила щяхте да бъдете? Казваме: „Господ ще оправя света“. Ако ние не сме готови да служим на Бога, Господ ли ще оправя света? В Него е всичко-то богатство, но Той има онова богатство, което ще ни даде да употребим. Един човек света не може да оправя, един проповедник не може да го оправя; и десет не могат да го оправят. Всички ония, които са в света, трябва да работят за оправянето му. Плодните дървета работят, животните работят, въздухът работи, Слънцето работи, водата работи – всичко, което е в движение, работи. Следователно и ние трябва да вземем своето място да работим. Всеки един от вас, като стане сутрин, да каже: „Какво мога да направя за Господа?“ – и доброволно да го направя. От това зависи вашето благословение. Не да дойда аз да ви карам, не и вие да ме карате. Може да дойдете до мен, но трябва да имате една вътрешна интуиция, та като дойдете, да ми е приятно, да се радвам, че сте дошли; пък и вие да се радвате, че сте дошли. Ако идвате при мене и на мен не ми е приятно, а и на вас ви е неприятно, работата не върви.

Сега на вас не ви липсва интелигентност, знание и сила също не ви липсват. Аз съм намерил къде е погрешката. Младата мома, която е ангажирана със своя възлюбен, няма време за другите. Като вземе да прави нещо, казва: „Заета съм“ – мисли за него. Тя има само него в ума си. Майка ѝ казва нещо, тя отговаря: „Много съм заета, имам среща някъде“. Ние сега в света сме все заети, ангажирани. От невидимия свят ни казват нещо, ние отговаряме: „Много съм зает. Първо да си уредя работите, да си уредя живота, че тогава ще служа на Бога“. Ако аз съм на мястото на момата, никога не бих се обличал заради един момък, който не иска да служи на Господа. Като дойде той, ще туря скъсаните си дрехи, скъсаните

обуца – тъй ще го посрещна. Като дойде онзи, който е готов всичко да жертва заради Бога, тогава ще се облека хубаво. Аз бих желал всички да бъдете хубаво облечени. Когато ходим някой път със скъсани дрехи, Любовта не работи в нас. Разбира се, една работа на Любовта трябва да я правиш с най-хубавите дрехи. С каква греха иде светлината от Слънцето? С най-хубавата греха. С каква греха иде водата? С най-хубавата греха. Плодните гървеша, когато цъфтят, с най-хубавата греха са облечени.

Казвам: за да служите на Господа, облечете се с най-хубавата греха – с най-хубавите мисли, най-хубавите чувства и най-хубавите постъпки. Всичко, което имате, всичко, което не сте обличали, сега го облечете. Целият християнски свят, всичките християни днес ако имаха вярата, войната може да се прекрати. Ако искаха всички да концентрират ума си, войната ще спре. Но не искат – те чакат да дойде някой отнякъде. Политика! Ние сме в състояние да оправим всичко. Ако днес християнските народи биха имали Духа Христов (който няма Духа Христов, не е Негов), ако целият християнски свят, 500 милиона хора, само да пожелаят това, и мирът ще дойде. Всички сега отлагат, казват: „Това е Божия работа“. Божия работа е, но тогава хората ще се приспят. Като дойде мисълта за един добър живот, казват: „Още времето не е дошло“.

Има някои неща, които не зависят от нас, но днес вие и аз какво трябва да направим? Стават сутрин и казват: „Не зная какво да правя“. Че какво трябва да направим днес – това трябва да ти е ясно. Мислите ли, че онзи ученик, който ходи в гимназията, не знае какви уроци има за всеки ден? Ние като станем сутрин, не знаем какво да направим. Подгържаме, че Бог е дълготърпелив; казваме, че сме родени от Бога. Как е възможно да сме родени от дълготърпелив, пък да не сме дълготърпеливи? Щом съм нетърпелив, не съм роден от Него. Казват: „Бог е всемъдър“. Как е възможно да сме родени от Бога и да сме глупави? Значи не сме родени. Някой казва: „Аз имам Божията Любов“. Отговарям: „За Любо-

вта няма нещо невъзможно“. Тия неща като ги изясните в съзнанието си, в себе си ще чуете онзи Божествен глас. Той, Господ, не говори много. Божественият глас е като първия лъч на Слънцето. Като се покаже – и Слънцето изгрява. Като видиш първия лъч, знаеш, че то изгрява и денят ще бъде хубав.

Казвам: вслушвайте се вътре в себе си. Днес трябва да разрешите всички мъчнотии, които се изпречат пред вас, и да ги решите правилно. Сега може да приведете следния пример. Представете си, че в някой топъл ден тръгвате за планината. Казвате: „Топло е времето“, и не си вземате кибрит – мислите, че огън няма да ви трябва. Отивате сто-двеста души и само един взема кибрит. Като идете, времето се изменя. Кои ще бъде най-важният от всички? Онзи, който носи кибрит – той може да запали огън. Ако вашата любов не може да помогне на хората, ако не може да запали тяхното огниво, каква е тази любов? Казвате: „Аз не мога да служа на хората“. Това е човешка любов. Божията Любов в даден случай услужва на всички. Тя е като ток, който се предава от единия край до другия. Ако вие почувствате Божествената Любов, веднага и навсякъде в него ден у всички, които са в хармония с вас, тази Любов ще започне да функционира. И тогава вече гумите на Христа имат смисъл.

Казва Христос, че каквото попросите, като вярвате, ще ви бъде дадено. Попросиш и което става – добре, а което не става, ще го коригираш. Няма да разправяте за неща, които не стават, няма да правите опити за големи работи. Малки опити ще направите, за да няма никакви изключения. В опита все ще попросите – и като вярвате, ще ви бъде. На учениците Си Христос казва: „Ако имате вяра колкото синапово зърно, ако кажете на тази гора: „Премести се“, ще се премести“. Тази гора означава онези мъчнотии в сърцето, които на нас ни се вижда, че са непреодолими.

Сега онова, което способните от вас сте разбрали, приложете го. Защото в приложението на Божия закон на Любовта човек се подмладява: душата му се подмладява

вътрешно и той се освобождава от несносните условия, които стесняват духа му и мислите му, от големите противоречия, които съществуват. Малко хора ще намерите, които да са способни на това.

Тогава спрете се върху последните думи на прочетената глава: „Всеки, който изпълнява волята на Отца, той Ми е майка, брат и сестра“. Ако изпълним Волята Божия, ние всички сме братя и сестри. Ако не изпълним Волята Божия, още не сме възстановили братството в света.

Отче наш

12 януари 1941 г., неделя, 5 ч.с., София, Изгрев

НАЙ-СВЕТИЯТ ПЪТ

Добрата молитва

91. псалом

Молитва на Царството

В начало бе Словото

Ще прочета 10. глава от Евангелието на Йоан. Тя е глава за човешкия ум, за човешкото сърце и човешкото тяло. Всяка една мисъл, която не върви по този път, не е права. Разправят кое е правото и кое е кривото. (*Учителя прочете първия стих.*) Всяка мисъл, която не влиза през вратата, а влиза през другата, не е права мисъл. (*Учителя прочете главата до края.*)

Духът Божий

Прочете се беседата „Правила на Любовта“ от тома „Божествен и човешки свят“.

Ако има един предмет, върху който хората са специалисти, това е Любовта. Всички са специалисти, а виждам, че по този специален въпрос съществува най-голямо невежество. Началото на живота е Любовта и краят на живота е Любовта – какво има да се плашиш? Ти се раждаш и не знаеш това, когато се раждаш. Спиш, когато се раждаш, после майка ти трябва да те пробуди. Нито един от вас не знае в кой час е дошъл; и когато умира, човек пак изгубва съзнание. Хората, когато идват на Земята, спят (бих употребил една друга дума); и когато отиват за оня свят, пак спят. Каква любов е тази, която приспива хората?

Но не е въпросът само в това. Всинца, когато започвате с Любовта, ставате крайни критици. Няма по-големи критици от хората на Любовта – те започват натънко

да предат. Казва някой: „Той не ме обича както трябва“. Че как си намерил, че не те обича? Как ще разберете, че един човек не обича другия? Например аз взема една кокошка, нахранена хубаво, поглеждам я всеки ден, милвам я по три пъти, гържа я в хубав курник или в някой кафез. Един ден казвам, че я пращам в училището – в някоя менджера. Снема всичките ѝ дрехи, пратя я на баня да се окъпе, после я туря на трапезата, казвам: „Вижте тази, оправената кокошка“. Викам хора: „Елате да вкусите от онази кокошка, която много обичах едно време“. Каква е тази любов? Ами когато синът бяга от къщи или от баща си, каква е тази любов? Когато дъщерята бяга от майка си, когато синът бяга от бащата, каква е тази любов? Когато учениците бягат от учителя, когато учителят бяга от учениците, каква е тази любов?

Върху Любовта не трябва да се говори много. Трябва да говорят, но само много способните хора. По-добре хората да бъдат невежи в Любовта, да не знаят какво нещо е тя, защото ако човек веднъж опита Любовта и я загуби, това е страшно нещо, място не може да си намери. Да кажем, събуждаме един човек в живота. За това има много сравнения. Едно семе, докато спи в хамбара, е щастливо – там то седи и царски си живее. Изнесат го, посадят го някъде – за туй семенце настанат страдания, войдат големи изпитания. Дали то ще се върне в хамбара, е въпрос. Може да се върне, пък може и да не се върне. Като го посадят, може да го изкълват птиците.

Преди години се разхождах веднъж край една нива. Гледам – едни патки скачат, играят. Помислих си какво ли си играят там. Около двайсет патки скачат, направих ми впечатление. Спрях се и после разбрах в какво седи работата. Нивата бе ечемичена, с вече почти узрели класове. Навели се и патките, за да си хванат някой клас, скачат. Като отидох, видях, че цялата нива по краищата беше опасана, от скачането на тия патки класовете бяха изпокъсани. Казвам си: „И аз бих скачал така“. И вие като патките, като обичате някого, скачате да хванете нещо – и откъсвате ечемика. Ечемикът вече не се връща в хамбара...

После, чел съм: много автори говорят за Любовта, но не съм намерил нито един от съвременните автори, който да е описал в какво се ди Любовта. Казват: „Безкористна любов“. Отговарям: „Да представят един пример в какво се ди безкористната любов“. Аз наричам безкористна любов онази, в която и този, който обича, и този, когото обичат, еднакво се ползват. Туй е безкористна любов. Много проста работа е това. Щом Любовта се издявява философски, тя е неразбрана. Говорят за идеална любов, за чиста любов. Не зная как Любовта може да бъде чиста – чистото се отнася за материални предмети. За Любовта не можем да кажем, че е чиста, защото тя е над чистотата. За Любовта не можем да кажем, че е светла, защото тя е над светлината. Любовта произвежда светлината, но сама не е светлина. Тя произвежда живота, но не е живот – тя е нещо повече от самия живот.

Сега иде въпросът какво е Любовта? Има два отговора. Ако ме питате: „Какво си ти?“, ще кажа: „Аз съм това, което нищо не зная“. Това е единият отговор, а вторият е: „Аз съм това, което всичко зная“. Първият отговор е това, че аз не зная какво нещо е Любовта. За да знаеш какво нещо е Любовта, трябва да се пожертваш. Но ако се пожертваш, това още не е любов – ти трябва да станеш жертва за всички. Това ние наричаме Божествена Любов. Бог се е пожертвал, дал е всичко от Себе Си – и благодарение на тази Божествена Любов ние живеем. Един ден нас, които не сме доволни от Любовта, които философстваме, Бог започва да ни гледа и да си оттегля Любовта, понеже не я оценяваме. И като оттегли Любовта Си от хората, те умираат

Този въпрос е на прочутия хаджи Калчо – не на младия, но на стария хаджи Калчо. Разказват един анекдот. Отива един при него и иска пари назаем. Преброява му той 200 наполеона и му ги дава. Като му дал парите, хаджи Калчо тръгнал подир него, да види къде ще иде, дали е сигурен човек. Гледа го, че влиза в една рибарница и купува едно кило чер хайвер. Хаджи Калчо казва: „Този човек, който купува едно кило чер хайвер, не плаща“. Настига го

и му казва: „Извинете, направил съм една погрешка, дайте да видя парите“. Взел парите и му казва: „Който взема едно кило чер хайвер, не плаща парите“. Взел си парите и си отишъл. Ако вие влизате да купувате чер хайвер, за да ядете любовта, хаджи Калчо ще си вземе парите.

Аз бих уподобил Любовта на този случай. Живея с един човек 20 години. Този човек никога не съм го чул да каже една любовна дума, но той живее добре; за любовта никога не говори, но живее добре. Сега аз съм за това – да говорят за любовта. Хората поезия, стихове пишат, но караници има колкото искаш – за някаква малка погрешка спорят все. Майката току мърда пръст, бащата мърда пръст – и всички за любовта говорят. Тук, на Изгрева, е пълно с такава любов. Постоянно пръстът се мърда: и за първото място има спор, и за хубавото ядене, и за голям апартамент. Казват за някого: „Господ го обича, дал му е голям апартамент“. Щом имаш апартамент, мязаш на едно прасе в кочината. Не се лъжете: щом имаш Любовта, целият свят е твой – какъв апартамент ти трябва?

Ти като имаш Любовта, нищо не ти трябва. Апартаментът е един затвор. Щом като имаш Любовта, цялата Земя е на твое разположение, Слънцето е на твое разположение, навсякъде като ангел може да се разхождаш и да гледаш целия свят, който Бог е създал. Щом влезеш в един апартамент, мислиш, че Божията Любов е дошла. Ти само може да се забавляваш така: уредил си работите си, апартамент имаш... Като те е пратил Господ на Земята, ти имаш голяма амбиция, искаш голям апартамент. Ние тук едва се събираме. Казват постоянно: „Учителю, месен е салонът, трябва да се разшири“. Ами колко е голяма главата ми? И в тази глава освен че аз живея, Господ е направил да живеят 3 билиона и 600 милиона клетки – всички са в това малко място. Този апартамент какъв е? 19 сантиметра на дължина, 15 сантиметра на широчина и 15 сантиметра на височина.

Сега вие, за да ми дойдете на гости, трябва да се смалите няколко милиарда пъти – най-малко 10 милиарда пъти трябва да смалите от вашата сегашна величина,

за да ви намеря място вътре, да дойдете в главата на гости. Казвате: „Аз съм ходил на гости у него“. Вие не говорите истината – кой от вас ходи на гости някому? Вие нямате понятие какво значи да ходиш на гости. Ти трябва да се смалиш толкова много, така малък да станеш... Кой от вас би предприел да се смали 10 милиона пъти? Казвате: „Това да го няма“.

Сега съществуват големи заблуждения. Майката трепери за сина си, жената трепери за мъжа си: всички треперят да не изгубят нещо, всички ги е страх. Всички те в Бога живеят – и стражари има да ги пазят. Може да зададете въпроса: „Как трябва да се живее?“. Че този живот, както сега живеете, другояче не може да се живее... Другояче този живот не може да се живее, но по този начин човек никога не може да бъде щастлив. Той всякога ще има едно недоволство в себе си, едно подозрение. Аз съм гледал – някой прати слугата си вкъщи. Но и господарят отива после подир него; казва: „Не му се доверявам“, и той влиза подир слугата. Пратил е слугата да му донесе нещо, но и той отива след него. Щом се съмнявам, няма да пращам никой вкъщи.

Понякога аз правя така. Някой иска да ми услужи, да иде в стаята ми. Казвам: „Не, не, аз сам ще уда“. Най-първо, като го пратя в стаята си, ще му се наруши мирът. Той мисли, че като влезе в стаята ми, ще придобие нещо. Не, той ще изгуби и това, което има. Аз си правя една стая за в бъдеще, в която ще имам само един стол, една маса – нищо друго. Няма да има възглавници, нищо друго, само един прост стол, една масичка и една вехта книжка на масата: който влезе и погледне, да съжاليا. Сега, като влезе, ще види хубави книги, мебели, гардероб за грехи, за шапки, някои картини. Като излезе навън, там ги няма. В него ще се зароди амбицията, ще си каже: „Да стана и аз Учител, да имам такива работи“. Всеки един Учител, който слеза от Небето, оставя апартамента, всичкото богатство, слеза тук като последен бедняк на Земята. Докато носи тази беднотия в ума си, той е Учител. Щом иска да живее охолно и напусне Земята, той ще иде в Небето, връща се там – и другояче ще мисли.

Мнозина искат да напуснат дома си. Не ви казвам да го напускате. Хубаво е да имаме един салон. Аз този салон не бих го заменил с кой и да е салон в света. Той има особени качества, които другите ги нямат. Някой човек има къща, радва ѝ се. Нека се радва човекът. Някой човек има жена, радва ѝ се. Нека се радва човекът. Казват: „Тя не е за него“. За кого е? Ябълката не била за него. Казват, че ябълката който и да я яде, все едно е. Не е все едно, защото един мъгрец, като изяде ябълката, ще посади семето, а детето, като изяде ябълката, ще изяде всичко – заедно със семето.

Казвам: ако имаше поне десет души от новата Любов! Колко кандидати има от вас за нея? Не искам да казвате, но тайно, вътрешно колко души са кандидати? Мнозина са идвали при мене да ме питат да им покажа пътя на Любовта. За да ви покажа пътя на Любовта, трябва да ви вдигна високо и да ви пусна отгоре, че ако останете живи, тогава ще ви покажа пътя. Това е алегория. Много трудна работа е това.

Съвременният свят минава през големи изпитания. Че трябва да мине, то е в реда на нещата. На вярващите, на религиозните хора, на всички тепърва трябва да им се дават известни уроци по Любовта. Да гледаш човек и да не виждаш нищо лошо в него; като го видиш разгневен, да ти е приятно. Като го видиш да кряска, да кажеш: „Колко хубаво кряска!“, да ти е приятно, че си видял човек да кряска. Като видиш някой скъперник, да ти е приятно, че си видял човек, който трепери над парите; да ти е приятно, че той ги събира. Като срещнеш някой учен, да ти е приятно, че срещаш един учен човек. Като срещнеш един будала, пак да ти е приятно. Че *будала* какво значи? *Буд* значи Христос, *Аллах* значи Бог. Будала значи един човек, който уповава на Бога. Сега човекът, който раздава всичко, минава за будала; онзи, който всичко прибира на едно място, той е умен човек.

Пазете единственото нещо: никога не давайте урок по любовта. От мене един съвет: не учете хората как да се обичат. Защото знаете ли на какво ще заприличате? Вие

ще приличате на един професор по кражба, по джебчийство. Един от знаменитите професори давал урок на един свой ученик как да задига парите от касите на хората, часовниците, това-онова. Като преподавал урока, един ген забелязал, че часовника му го няма. Вика ученика си и му казва: „Слушай, аз ти преподавах уроци как да обираш другите, не мене.“ „Исках да ти покажа, учителю, че научих занаята“. Ти като учиш някого, щом той те обере, ще му кажеш: „Аз те учих другите да обираш, не мене“.

Та казвам: Любовта на Земята е единственото красиво чувство, което някога може да имаме. Най-красивото чувство е това, няма нещо по-красиво. Най-красивото чувство, най-красивата мисъл и най-красивата постъпка е Любовта. По-красива постъпка няма от нея, по-красиво чувство няма, по-красива мисъл няма от Любовта. Като видя постъпката на Любовта, изведнъж всичко забравям, нищо друго не ме интересува – в ума ми седем мисълта да уча. Като видя хубавото чувство, всички други чувства изчезват. Като дойде красивата мисъл, всички други мисли изчезват. Това е магия. Накъдето ходиш, каквото бутнеш – всичко на добро се обръща. Ти като имаш това чувство, каквото искаш, ще го имаш.

Вие казвате: „Да ги имаме тия работи“. Най-първо те ще ти дадат един урок: ще те оженят за един лош мъж, който три пъти на ден ще те бие – и ти ще трябва да му благодариш и да му целуваш ръката. После ще родиш две деца – и те ще те бият по три пъти на ден, а ти ще трябва да благодариш на Господа, че ти е дал таква благословение. Не е лесна работа, ред сълзи ще капят. Искаш да намериш пътя на Любовта. Ами ние какви екземпляри на Бога сме, при това Той гледа спокоен! Господ е така мъдър: както искаш да живееш, Той няма да ти намери махна, но ти с този живот определяш живота си за в бъдеще. Ако си бил щедър, печелиш; ако само си вземал, губиш. Ако биеш хората, и тебе ще те бият; ако ги милваш, и тебе ще те милват: каквото правиш, ще ти правят. Всеки един каквото прави, това за в бъдеще ще му бъде.

Аз да ви представя какво е Райт. Вие вече сте създали вашия рай. Мислите да идете в оня свят, там да ви посрещнат, но пред вас ще изскочат най-малко 200 кокошки да си искат живота, ще изскочат 300 агнета да си искат част от краката, плешките, дробовете, дето сте ги яли. Ще изскочат патици, после охлюви, миди, ще се наредят след това дърветата, които сте секли, листата и цветята, които сте късали – всичко туй ще иска, ще кряска. Какво ще правите? Ще ме прати Господ да ги задоволиш: на цветята, на дърветата, на кокошките, на всичко трябва да върнеш живота. Като изкупиш това, ще те повика Господ и ще те пита: „Как искаш да живееш?“. Ти ще си научиш урока; като идеш при Бога, ще кажеш: „Научих си урока, втори път като ме пратиш на Земята, ще живея, както Ти живееш“.

Сега в ума ви сега мисълта: „Възможно ли е това? Много мъчно е то“. Аз ви разказвам за Любовта, но не искам да ви направя овци, да ви ядат вълците. Някои мислят, че като дойде Любовта, трябва да направи хората меки. Овците трябва да приличат на онези жабчета от река Нил, които плуват в нея, и като мине някой крокодил, който си е отворил широко устата, те си скриват крачката и влизат в стомаха му. Но като влязат вътре, не казват: „Да бъде Волята Божия“, защото крокодилът е голям, но започват да човъркат, да гризат, за да излязат навън – и прегризват корема му. Те излизат навън, а водата влезе в корема на крокодила и той се обърне на гърба си. Та като дойде някой лош човек, той иска да ви глътне. Тогава трябва да влезете вътре: прояжте корема му, дайте му един хубав урок.

Сега вие казвате: „Да обичаме враговете си“. Смешна работа е, когато някой ми казва, че трябва да обичаме враговете си. Той своите си не се е научил още да обича, че ще обича враговете си! Най-малкият урок е да обичаш майка си, баща си. Ти на тях се сърдиш, че ще обичаш врага си... Врага няма да го обичаш, но ще се подчиняваш. Като дойде с тоягата да те налага, ще кажеш: „Миличък братко, не ме бий“. После, като замине, казваш: „Само да

стана малко по-силен, ще ти дам да разбереш“. Но това не е любов, то не разрешава въпроса.

Най-първо имайте почивка на тялото си. Едно практическо правило: дайте почивка на тялото си, не го измъчвайте. Дайте почивка на ръцете, на краката, на очите, на ушите – нищо в себе си не измъчвайте. На второ място, не измъчвайте и сърцето си; на трето място, не измъчвайте и ума си. Защо ще ги измъчвате, това е отрицателната страна. Ние се мъчим: мъчиш ума си да разрешиш къде е ходил някой. Ходил е в кръчмата, пил е вино – де е лошото, къде е погрешката му? Да кажем, че един, който е пил в кръчмата, се връща вкъщи и се кара. Доjde друг: той не е пил, но също се кара. Кой е по-добре да се кара – който е пил или който не е пил? Пияният, след като се кара, ще заспи; онзи, който не е пил, не заспива. Винаги онзи, който не е пил, се кара повече отколкото трябва.

Питам: онзи, който отива да пие вино, кое го застава да пие? Ако човек е абсолютно здрав, никога няма да доjde да пие вино. Който пие вино, винаги подразбира, че търси един елемент. Апостол Павел препоръчва на болните хора да пийнат малко винце. Болният човек нека пийне една чашка; и едно кило нека да пийне. Ти може от една мисъл да направиш човека пиян – един човек може да стане пияница от една мисъл, защото тази мисъл ще се развие. Аз мога да правя опити; мъчно става, но може да стане. Като видя един човек, който обича да пие, мене ми мисълта: „Той ще се откаже“. Минават години и той наистина се отказва да пие. Тази мисъл е останала, тя работи. Ако чувстваш правилно, мислите се развиват.

Питат: „Какво ще стане със света, ще се поправи ли?“. Светът не е лош, той е поправен. Казвате за някого: „Много лош е“. Не е така. „Ние тъй мислим.“ Той е добър човек, но е и лош. Когато мислиш, че е добър, добър е. Казваш: „Той не живее добре с жена си“. Гледам, че с другите жени живее добре, те го обичат. „Жена му не го обича.“ Другите го обичат, жената не е авторитет. Ако една жена обича мъжа си, това ни най-малко не показва, че той е добър; ако не го обича, ни най-малко не

показва, че е лош; нито пък показва, че ние сме добри. Тогава считаме, че Любовта излиза от доброто: защото съм добър, затова ще обичам. Но това е погрешна идея. Всичките добродетели произтичат от Любовта.

Аз съм слушал мнозина: като обикнат някого, говорят добро за него. Една сестра, като обикне един брат, казва: „Той е ангел“. Аз зная, че тя го е обикнала; когато не го обича, той не е ангел. Пък и сестрата, като я обикнат, и тя е ангел, като не я обичат, не е ангел. Тя мисли, че я обичат, защото е добра. За никаква нейна добродетел не я обичат. Аз обичам една книга заради онова, което са написали в нея. Ако този човек нищо не беше написал, нямаше да бъде интересно. Аз обичам един човек заради онова, което Бог е вложил в него; ти, който не разбираш написаното от Бога, не го обичаш. Всеки един човек е Божествена книга; всяко дърво е Божествена книга; всеки извор, Слънцето – това са Божествени книги. Ти в Природата трябва да седиш като в Божествена библиотека, трябва да имаш всичкото уважение и почитание, че това са Божи работи. Ако не ги обичаш, един ден ще станеш невежа.

Казвам сега за ваше спокойствие: най-първо не считам, че сте нещастни. Аз гледам на всяко нещо реално. Вие сте в едно предметно училище, само че не се учите както трябва. У онези от вас, които са най-силни в учението, най-първи, трябва да се зароди едно желание навсякъде да отстъпвате, навсякъде да бъдете кавалери, да имате отстъпчивост, да заемате последното място. Някой път харесвам майките: те дават преднина на децата си и ги препоръчват, изявяват ги. Силните по какво се познават? По товара, който носят. Казва Писанието: „Вие, силните, носете товара на слабите“. Или вие, които имате голямата любов, носете товара на онези с малката любов. Какво лошо има, ако носиш едно малко твое братче? Като го носиш, да ти е приятно. То бръцолеви несвързани работи, но на вас трябва да ви е приятно, както майката, като слуша малкото дете, се радва на всяка казана дума. Тя рязправя каква дума е казало. И на

вас нека да ви е приятно, че вашето братче е казало една любовна дума.

Както ви виждам, вие вече имате една сформирана мода на любовта. Аз не съм за модната любов. „Обичам я“ – това е модна любов. Модната любов е приятелката, другарката. По какво се отличава дамата от жената? Като умре мъжът ѝ, дамата се облича в черно: тя се радва, че се е освободила от мъжа си. Жената, която не е дама, ще иде до гроба, ще пролее няколко сълзи, ще вземе пръст, ще поръси тялото на мъжа си; ще си каже: „Аз се освободих от него“. Като влезе той в тази дупка, тя казва: „Да си вървиш“. Онзи, който те обича, той с теб в дупката ще влезе, с тебе заедно ще дойде до края. Ако с един човек не можете да идете до края, вие не го обичате. Ако той не може да дойде с вас до края, той не ви обича. Не трябва само да говорите, но в мисълта си да можете да го направите, защото иначе осакатявате себе си. Срещнеш един човек – помогни му! Не с пари, не с грехи – не е въпросът там. Това е последното нещо, което трябва да направих. Ако светът се нуждае от грехи, от шапки, това е най-лесното. Най-първо трябва да се помогне на хората, на тяхната мисъл, на техните чувства, на техните постъпки. Вътре трябва да се помогне, трябва да знаете начина как да си помогнете.

Аз често съм срещал някои боси хора. Питам ги: „Колко години ходите боси? Може ли да ми дадете урок?“. Хубаво е човек да ходи бос, защото босото ходене лятно време е приятно. Зимно време е трудно, но и обуца като носиш, не всякога е хубаво. Знаете колко се спаряват обувките крака. Този човек, като го видиш, че ходи бос, трябва да го харесах – виждаш естествените, Божествените обуца да носи. Аз говоря за естествените привички. Лоши привички са изкуствените неща, които са присадени отпосле. Когато видя върху една слива присадена череша, аз зная, че това е неестествен процес. Много пъти в едно лозе на един корен ще присадят два-три вида грозде, но това е неестествен процес. Аз съм за онези навиги, които имаме и които са умствени в нас. Милосърдието в нас е един естествен процес, обичта е един естествен

процес; мисълта е естествен процес, добрите постъпки са естествен процес.

Аз гледах веднъж как две братчета се карат. Голямото бутна малкото, то падна и заплака. Като заплака малкото братче, веднага лицето на голямото се промени – то започна да се извинява, да го гладу, да го целува. Веднага се измени състоянието на голямото братче. Естествено е да стане това. Казвам: трябва да дадем ход на онова, Божественото в нас, за което ви говоря сега. Ако разбирате изкуствено Любовта, как може да обичате? Казвате за някои: „Тя не е добра жена. Той не е добър мъж“. Оставете се от тия работи. Не е добър?! За този, когото ти не харесваш, Господ изпраща Слънцето да грее – Той го харесва, пък ти не го харесваш.

Сега аз искам да ви обърна внимание върху вашето състояние. Някой път имате едно неразположение, едно лошо чувство. Трябва да можете да търпите лошото чувство. Имате лоша мисъл – търпете лошата мисъл. Направил си една лоша постъпка: разгледайте я, не търсете лошата страна на постъпката. Ако направите една лоша постъпка, вие от нея много хубави уроци може да имате. Ако имате едно лошо чувство, от него много хубави работи може да научите. Имате една лоша мисъл – ще я разгледате, ще научите много хубави работи. При мене са идвали хора – искат да ги освободя от лошите мисли, от лошите желания и постъпки. Пък това зависи само от тях, те са за тяхното благо – тия лоши постъпки те сами ги създадоха.

Ще ви кажа сега: друго спасение в света освен това няма. Обичайте тъй, както Бог обича. Единственият пример в света е този, нищо повече. Обичай тъй, както Бог обича, защото ето аз какво разбирам да обичаш някого. Един баща завежда своето дете в училището. То било палаво и непослушно. Понеже бащата знаел, че то ще прави много погрешки, казва на учителя: „Детето не е възпитано, много погрешки ще прави. Като направи една погрешка, забележи я: аз ще идвам веднъж в седмицата, че на мене ще налагаш наказанието. Него няма да биеш, мене

ще биеш“. На детето казва: „Гледай да правиш по-малко погрешки, че по-малко да ме бият“.

Ако вземете педагогическото правило на този баща, повече ще спечелите. Щом бият, щом наказват това дете, то започва да лъже, да бяга, не се поправя. Нито една жена, която я бият, не се поправя; нито един мъж, когото бият, не се поправя; нито едно дете, което бият, не се поправя. Временно то може да се поправи, но това идва отгоре – у детето като дойде съзнанието, че майка му и баща му страдат. Когато другите страдат заради него, в него се заражда едно чувство, една мисъл – и Божественото иде. Казва някой: „Да не правя така, че другите да страдат“. Това е за нас. Трябва да се откажем да правим лошото, за да не страдат другите. Ако всички хора пожелаят да не правят зло, щяхме не да унищожим злото, но да не вършим туй, което то върши. Любовта не седи в познанието на доброто и злото, тя е извън тях. Следователно трябва да влезем в този Божествен свят, който превръща злото в добро. Единствената сила в света, която може да превърне злото в добро, това е само Любовта. Единствената сила, която може да победи злото, това е доброто. И да побеждаваш злото, това е пак зло: да го превърнеш в добро е друго. Само Любовта може да превърне злото в добро, само тя знае това. Тя е единствената сила, която може да ни освободи напълно – в дадения случай това е силата на Любовта.

Тази мисъл трябва да седи в ума ви. Не трябва да я разбирате: просто вложете в ума си, че Любовта може да превърне злото в добро. Макар че работите не се превръщат, пак вярвайте в това. Ако си поставите един ден за правило, че няма да се сърдите, него ден ще се създадат десет пъти повече изкушения, които идват естествено. Като се разсърдиш, това после ти дойде на ума. Ти се сърдиш, преди това да ти дойде в съзнанието: пазиш съзнанието си да не се разсърдиш. Ще дойде някой човек и ще ти направи нещо, което ще те възбуди – това ще те разсърди.

Та казвам ви сега: вие искате да знаете какво нещо е Любовта. Не мога да ви кажа какво нещо е Любовта. С

Любовта хората оживяват, без Любовта умират. Всичките страдания в света са резултат на безлюбието, всичките радости в света са плод на Любовта. Всичко хубаво, възвишено се дължи на Любовта, всичко лошо, което съществува в света, произтича от безлюбието. Ако искаме добрия път в живота, този е пътят. Когато говорим за Бога, разбираме, че Той е единственото същество, което не се мени, което всякога има отношение към хората. Христос казва: „Защо Ме наричате благ. Благ е тъкмо Бог“. Сега вие искате да се подмладите. Това е пътят на подмладяването. Това можеш да го направиш. Вие не можете да се подмладите, докато не контролирате ума си. Ако всяка мисъл ви безпокои, ако всяко чувство ви безпокои, тогава никакъв прогрес не може да имате.

Сега аз не искам да станете светии. Ако сега станете светии, за вас ще бъде по-голямо зло. Да станете светии, както един човек забогатява отведнъж – това е опасно богатство. Хубаво е да станеш светия, но да го заслужаваш, светийството ти да е изработено, да минеш през всичките опитности. Трябва не само да станеш светия, но да светнеш. Казвам: бих желал да възприемете Любовта такива, каквито сте – ни повече, ни по-малко. Вие искате да станете ангели с криле. Не сте още за криле, за ангели: ако станете с криле, ще паднете на земята. Сега хората станаха ангели, хвъркат, но колко пъти ги търкалят! И с парашути падат, но някой път не помага и парашутът. Да не говорим много за това.

Трябва да се спрете сега върху Любовта. Тя е единствената сила, която може да ви помогне и сега, и в бъдеще – когато и да е. Трябва да измените вашето естество, да измените вашия ум – не да го измените, но да осмислите живота си. Това е Любовта. Божията Любов трябва да бъде идеал. Единствено Божията Любов може да измени всичко в нас и да осмисли живота ни. Не само да го осмисли в един момент, но вечно да има прогрес и смисъл и да вървим от просвета към просвета.

Желая, като излезете днес оттук, да направите един микроскопически опит, най-малкия опит на Божествената

Любов. Някъде някое сухо листо е паднало – вдигнете го, турете го на почтено място. Някое камъче е влязло в стаята ви – изнесете го и го сложете на някое хубаво място. Нечистата вода като изнесете, хвърлете я на някое почтено място; и не да я хвърлите, но да е като че чиста вода наливате. Защото като я хвърлите, вие казвате: „Тази помия“. Тази вода вие я оцапахте, към нея храните лоши чувства. Така вие разваляте себе си. Ще гоЙде в съзнанието ти мисълта, че ти си оцапал тази вода, и ще ѝ кажеш: „Много ти благодаря за услугата, която ми направи, но те изцапах“. Ако тия малки неща ги няма в съзнанието ти, ще говориш за други работи, но това е основата вътре.

Сега да не станете буквоядци. Питаме ме къде да хвърляте водата. Ни най-малко не ми трябва да зная къде си хвърлил помията. Някой ще каже: „Намерих място“. Аз говоря за самата мисъл: умил си се, трябва да благодариш на водата. Случило ти се е малко препятствие – трябва да благодариш на Бога, че препятствието е малко. За всичко трябва да се научим да благодарим. Защото в света доброто и злото са на степени – те вървят някога от голямото към по-голямото, от малкото към по-малкото. Приложете най-първо Любовта към своята мисъл. Облечете всичките си мисли в добри грехи, облечете всичките си чувства в добри грехи, облечете всичките си постъпки в добри грехи – в каквито грехи изберете, но хубави, нови грехи да са те.

Сега не искам да кажете: „Колко лоши хора, колко невъзпитани хора сме били“. Вие трябва да се поставите в положението на ученик: като влезете в училището, да ви е приятно, че учите. Ако на ученика му откриват първата буква, да му е приятно. Да започнем с буквата *a* в живота. Любовта я считам първата буква *a*, която ще ви покаже пътя към Бога. Няма по-светъл път от него.

Отче наш

9 февруари 1941 г., неделя, 5 ч.с., София, Изгрев

ТЪРПЕНИЕ

*Добрата молитва
В начало бе Словото*

Ще прочета 13. глава от Първо послание към коринтяните.

Вие сте чели тази глава. Като я е писал, апостол Павел е имал предвид физическия живот; тя не е глава за другите светове, а за физическия живот. Той започва най-първо с търпението – какъв трябва да бъде човекът. Търпението е необходимо за Земята при всичките най-големи неприятности; в другите светове няма какво да търпи човек. Като не се спогаждаш с някого, в другия свят няма да го виждаш – какво ще бъдеш търпелив. Тук го виждаш, искаш да се махне, а той не се маха – гледаш го все около себе си. В другия свят кого ще търпиш? Няма го. Като четат, някои мислят, че в оня свят е необходимо търпение. Няма нужда от търпение в оня свят.

Ще прочета 13. глава като глава за този свят. Това ще го снемем долу – говоря за Любовта. „Ако говоря с човешки и ангелски езици...“ – апостол Павел е взел едно изречение. Казват за някого: „Говори като ангел“. На Земята, като говориш като обикновен и като гениален човек, ти трябва знание – трябва да знаеш, че това е за Земята. А пък ако Любов нямаш, речта ти няма да бъде силна. (*Учителя прочете 1., 2. и 3. стих.*)

Ти ще дадеш тялото си на изгаряне, но то не е твое – тялото ти е дадено назаем. Чуждата греха ти ще я продадеш. Казват: „Дал си грехата“. Това не е голяма добродетел – да си дадеш грехата. Щом си дадеш грехата, съжаляваш, че си я дал. Слушал съм мнозина да казват, че били глупави едно време – правила добро на хората. Ти ще му дадеш своята греха! Не, ти ще му изтърчеш нова

греха и ще му я дадеш, че и ти да имаш греха, и той да има – нищо повече. Казват: „Съблякъл грехата си, че я дал от любов“. Не зная доколко е вярно това. Като го заплашат някой, съблича грехата си все от любов. Понякога от страх съблича грехата си, минава за праведен и казва: „От любов“. „Любовта дълготърпи“. Вземат ти парите разбойниците – ще търпиш. Насочил е някой дулото на револвера насреща ти – ще търпиш, какво ще правиш.

Та сега казват, че Любовта дълго търпи. Много алегорично е казано. Любовта всякога дълго търпи, ами ние? Казват в Писанието: „Любовта дълготърпи“. Хубаво, значи вземете поука от Любовта: както тя дълго търпи, така и ти ще търпиш. „Любовта дълготърпи, благосклонна е.“ Когато обичаш един човек, ти не му виждаш погрешките. „Любовта не завижда, не се превъзнася, не се гордее, не безобразствува, не дири своето си, не се раздражава, не мисли зло.“ Всичко това е за Земята. (*Учителя прочете б., 7., 8., 9. и 10. стих.*) Значи ние сме в един живот отчасти, не сме в съвършения живот. „Като бях младенец, като младенец говорех“ – това е на физическото поле. „Като младенец мъдрувах, като младенец размишлявах, но откак станах мъж...“ – т.е. като станах духовен, започнах да мисля. Това е духовният свят. „Напуснах, което е младенческо“, значи напуснах физическите работи. (*Учителя прочете глава 13. до края.*)

Духът Божий

Разправяше ми един българин, един баща. Казваше: „Решил бях да възпитам децата си по новия начин. Бях чел Евангелието и мислех с любов да възпитам децата си. Мислех си, че всичко ще върви по мед и масло. Понякога разправям на детето си, разправям му, то не взема от дума – и току му кресна. То ме разбере, но на мене ми стане мъчно, че съм креснал и по стария начин съм постъпил. Детето ме разбира, но на мене ми стане мъчно, че това ще свърши работата. Седна аз и започна да се съдя: „Нали щеше по новия начин да възпитаваши, защо кряскаши, защо не му говориши по закона на Любовта?“.

Разбрах, че като кряскам на децата си, само себе си възпитавам, че причината не е в децата, а в мене – аз не мога да търпя. Казвам си: „Слушай, тия деца ти ги създаде такива, защо кряскаш? Ти си гърнчар: като кряскаш на гърнетата, те ли са виновни? Ти каквато форма си им дал, такива са – за какво се сърдиш, за какво кряскаш?“. Разбрах, че е много мъчно да се възпитава човек“.

По някой път ние възпитаваме сами себе си. Аз съм дошъл до едно положение: каквото Господ е вложил в тебе, ти го прояви, и не ти трябва нищо друго. Слушам две сестри да разправят. Едната казва: „Той, Учителя, е много мек, много добър“. Другата започва да се учудва, казва: „Той не е бил толкоз мек“. В какво седи доброта? Във физическия свят ти не можеш да бъдеш мек, понеже имаш четири качества: направен си от твърда материя, от жидка, от въздухообразна и от огнена материя. С твърдата част ако засегнеш един човек, ще го охлузиш; с водната материя ако го засегнеш и той е от захар, ще го разтопиш и ще бъде недоволен. Ако е от въздух и духаш много, ако човек сее брашно, ще дигнеш брашното. Ако е от огън, дето влезе, ще запали някоя къща, ще направи някоя пакост. Не че искаш, но това е в натурата ти. С огнената част като докоснеш някого, ще го опариш; с водната ще го намокриш, с твърдата ще го нараниш. Някой човек много се е докачил. Казвам: „Той се е обърнал и ме е засегнал със своя възлерод; понамокрил ме е със своя водород; поизгорил ме е тук-там – кислородът се е показал“.

Както постъпва човекът в света, той създава вече своя бъдещ живот. Свободата на човека седи в неговите постъпки. Следователно той върви по два пътя. Човекът е излязъл от Бога свободен, но върви по един път, с който се ограничава сам; но може да върви и по един път, по който сам се освобождава. Вземете някои хора – те са много скържави. Да допуснем, че някои са много щедри за себе си. Има една щедрост, която хората проявяват към себе си: те имат средства и ядат, пият, автомобили имат и каквото поускат, си дават – няма нищо, което

да не е задоволено. Тия желания не са в съгласие със законите на Природата, следователно за в бъдеще Господ ще остави всички тези желания. Може да имаш слава, грехи, шапки, обуца, но видиш някой човек – и не му влизаш в положението, казваш: „Нека носи своето бреме, мене сега Господ ми е дал това. Той да си носи бремето, да се учи, аз няма какво да уча“.

Всичките тия желания за в бъдеще ще останат в друг един живот. Тогава ще се изменят условията. Желанията Бог ги оставя във вас, пък ви взема условията. Вие искате да бъдете добре облечен, а скъсани грехи имате, недоволен сте. По-напред в царска мантия си ходил, на всичките хора си обръщал внимание, почитали са те, уважавали са те, сега ти се мъчиш. В миналото си пил винце, ракийца, сега пари нямаш, никой нищо не ти дава, оттук те изхукат, оттам те изхукат. Желания имаш, пък никой нищо не ти дава. По-напред гето идеш, те приемат; сега идеш в някой хотел, изпъдят те. Хотелите са странноприемници, там питат: „Имаш ли пари?“ „Нямам“. Изпъдят те, отидеш на друг хотел – и оттам те изпъдят, казват: „Ние не искаме човек без пари“.

Някой беден човек сега и съжалява, че нищо няма, по-неже като види някой още по-беден, казва му: „Братко!“ и си мисли: „Да ми даде Господ, къща ще му направя, грехи ще му купя, ще пратя децата му в училище“. Той на този дава, на онзи дава... Заради доброто му желание Бог ще му даде най-хубавите условия. В този живот бедният нищо не е могъл да направи. Той всичко прави, но мислено: църкви прави, училища прави, на всички грехи купува, но всъщност нищо не е направил. Затова за в бъдеще Бог ще му даде условия за доброто му желание. Ето един човек, който върви напред. Аз искам и на вас за в бъдеще да ви върви напред. Ако държите първото, ще се ограничите: ще имате желание, пък условия няма да имате. Неумолим е този закон. Каквото и да казваме в това отношение, ние някой път се възмущаваме. Като те види, че грешиш, Господ ще се поусмехне – Той вижда, че има обратна реакция. Това, на което ти се радваш,

това, за което ти Му благодариш, един ден може да дойде в обратното положение, пък да роптаеш. Когато казваме, че Бог е дълготърпелив, разбираме това за всичките погрешки, които хората правят в света – Той е дълготърпелив спрямо тях. Често казват: „Как Господ го търпи?“. А какво трябва да го направя?

Разправяше ми един своята опитност. Казваше: „Бях много сприхав, честолюбив до немай къде. Направиха ми едно модерно палто, но не го бяха направили, както аз исках, и изведнъж като кипнах, турих палтото в собата вътре и го изгорих. Сега питам себе си: „Ти като изгори палтото, поправи ли го?“. Нахуках грехарина. Човекът казва: „Дай, ще го поправя, както искаш ти. Ако не може да се поправи, ще взема палтото, ще купя друг плат и ще го направя. Защо ще гориш грехата?“. Аз искам да му дам морал, че грехата трябва да бъде хубаво направена, като на някой цар“. Всяка една греха може да се поправи. Всичко в света, което ни се случва, е за добро: и добро, и зло е все за добро. Най-неразбраната работа е това.

Понякога вие казвате: „Дяволите Господ да ги гори“. Има една индуска философия. Дяволът като съгрешил, понеже бил много горделив, турил го Господ, че го горил хиляда години. Извадил го Господ и той пак казва: „Не Те признавам. Аз съм такъв, какъвто си и Ти“. Още хиляда години го горил – и пак същото казвал. Огънят не го хваща, не се плаши от него. Тогава Господ обърнал друго: гържал дявола хиляда години гладен и той започнал да се клати, поомекнал. Като го гържал още хиляда години гладен, дяволът казва: „Признавам, Ти си ми баща, няма какво да се прави“. Дявола като го турят на глад, той човек става. Мислят си сега, че дяволът во веки веков ще мъчи хората. Какво значи во веки веков? Два пъти ще го умножиш – сто по сто прави десет хиляди. Значи десет хиляди години като го гържат гладен, дяволът ще омекне, ще дойде като блудния син, ще се разкае – и Господ ще му прости. Понеже големите братя са причина за нашето съгрешаване, те ни изкараха от този път, видяхме какво правят. Господ ги наказва и казва: „По пътя на братята си няма да ходите“. Онези са братовчеди.

Единственото нещо, което е хубаво, е спокойствието. Защо човек да не бъде спокоен? Знаете какво нещо е спокойствието. Вие мислите, че един човек, който плаче, има страдание. Аз съм проучвал хората: те нямат много страдания, техните страдания не са толкова големи. Не че нямат страдания, имат, но страданията им не са големи.

Разправяше ми пак един българин, от госта благородно семейство: „Като бях малък, бях направил една госта голяма пакост, пък баща ми беше много строг. Не бие всякога, а само веднъж, но като бие, много бие. Бях направил една погрешка, че трябваше да ме набие. Измислих, че съм болен, че ме е хванала треска. Майка ми ме зави под юргана. Иде баща ми и пита: „Тук ли е Атанас?“ „Болен е“ – казва майка ми. Баща ми откри юргана – че ме гледа, гледа, поусмихна се малко и нищо не ми каза. Като се поусмихна, тури юргана отгоре ми“. Аз казвам: направиш ли една погрешка, усмихни се малко, сложи юргана и поправи погрешката. Да допуснем, че един майстор техник е сложил колелото наопаки. Срамота е да каже, че не може да поправи тази погрешка. Ако е майстор да го сложи наопаки, какво му коства да вземе да отвърти винтовете, да извади колелото и да ги завърти наново. Всеки, който направи една погрешка, е майстор. Трябва да обърне колелото и да го постави направо, че да свърши работата. Направиш ли една малка погрешка – поправи я! Всичките погрешки са малки.

Та казвам: когато дойде до това, да се проповядва, лесно се проповядва. Ако бих казал, че човек трябва да дава повече, отколкото дава, колко повече трябва да дава той. Вие ако искате да станете търпеливи, трябва да сте бакали. Ако искате да бъдете търпеливи, станете чиновник там, дето се продават марки или някои книжа, или станете един стражар, пътя да показвате на хората. Или ако искате да станете търпелив, станете раздавач на писма. Някой път като раздавач носиш на един син писмо, с което съобщават, че са убили баща му. Такъв е законът: ако му занесеш два-три пъти подобни писма,

казва: „Иде онзи, той пак носи някаква бега“. Ти, раздавачът, започваш да ставаши виновен за писмата, които носиш. Ако носиш писма, в които съобщават, че изпращат някаква голяма сума, веднага се развеселяват хората. Щом не носиш хубави писма, не си виновен: ти не си написал тези писма, само трябва да ги носиш.

Често в света и вие сте такива раздавачи на писма. Считат ви виновни, че носите такива писма. Какво ще правиш с тях? Ето аз как разрешавам въпроса. Като станеш раздавач, носиш на някого едно писмо, че е умрял баща му. Ти като разбереш, ще идеш да възкресиш баща му, ще го съживиш – и тогава ще занесеш друго писмо, че баща му е оживял. Някой път носиш писмо, че парите са изгубени. Ти ще идеш, ще намериш парите, ще ги наместиш – и в писмото ще пишеш, че парите са спечелени. Няма да носиш писма за умрелите. Ако дойде писмо, в което пише, че някой е умрял, ще кажеш: „Не раздавам такава писмо“. Аз ако съм, така ще постъпя – това е право за мен. Трябва да има специален раздавач, който да носи писма за умрелите. Или като дойде едно писмо за гладуване, ще кажеш: „Не раздавам такива писма. Ще нося писма, които носят само най-хубавото“. Вие в себе си туй не може ли да го направите? Занесете на себе си най-хубавите писма. Щом има лоши писма, оставете ги вън. Идеш отвън, от града, пък ще носиш писма въкъщи да ги четеш. Жена имаш, деца имаш: всичките писма навън ги гръж, не ги внасяй въкъщи. Че някой те е обидил – защо ще носиш обида въкъщи от това, какво са ти казали...

Аз съм забелязал тук и навън от Изгрева – току ми разправя някой как са го обидили, какво са му казали. Сега казвам на онези, които разказват: това даже и на себе си не го казвайте. Казва някой: „Трябва да мълчиш“. Вие ще се намерите в положението на онези две съседки, които били от двете страни на една река: едната – от едната страна, другата – от другата. Първата била търпелива, втората – сприхава. Започват да се карат за своите кокошки, за яйцата. Едната казва най-лошите думи, другата все си мълчи. Не че втората е толкова търпелива, но тя

търси начин да я ухапе намясто. Онази ѝ казва: „Кажу мари нещо, ще се пукна“. Тя говори, другата мълчи.

Помнете едно нещо: физическият свят не може да се реформира, както хората искат – това е невъзможно. Ние не можем да реформираме света. Аз мога да реформирам себе си, както искам – няма нещо невъзможно. Сиромаси: ще тръгна със сиромашията си, ще намеря други сиромаси, ще тръгна с тях и ще започна да се шегувам. Като погледна грехите им, ще кажа: „Това са модерни грехи, вентилация имат. Досега все нечист въздух имахме, сега през тях отвсякъде чист въздух и вятър влиза. По-напред тялото ни живееше в тъмнина, сега през дупките е просветнало. По-напред главата ни беше в тъмнина, сега нямаме шапки и светлината е дошла – че какво лошо има?“. Ами че едно време ако човек не носеше шапка, се смяташе за срамно. Сега вече културните хора, дипломатите са тръгнали без шапки, боси, само една подложка има под краката им; без палто ходят, само по риза, турена под самото. Ние не трябва да гържим на старото, измени се този възглед.

Питам: какъв трябва да бъде възгледът на духовните хора? Ние казваме: „Оня свят“. Че оня свят, това е разбираният свят, в който хората живеят. Например вкъщи аз не мога да имам затвор за децата си. Държавата може да има затвор, тя може да разполага с него – това е оня свят, дето казват, че отишли богатият и Лазар. Тук това не се отнася до моя свят. Във вашия свят за децата си затвор няма да имате. Във вас болница няма да имате и лекар няма да имате, но във външния свят лекар може да намериш. Във вашия дом свещеник няма да имате. В кой дом има свещеник или учител? Учителите са отвън, децата у дома от нищо не се нуждаят. Това е онзи закон, дето в Писанието се казва, че всички ще познаят Господа. Ще Го познаят тъй, както децата познават баща си и майка си.

Та казвам: в себе си ние може да имаме един свят без затвори, без погрешки, без престъпления. Като погледнеш, да видиш, че никъде не си направил нито една

погрешка. Срещнеш един човек, който е красив – радвай му се! Срещнеш един грозен човек – пак му се радвай, и на него се зарадвай. Защото красотата и грозотата са гъва полюса: ако няма грозота, не може да има и красота. Грозотата е сянка на красотата, при грозотата красотата изгъква. Това е философия сега. Злото е сянка на доброто: доброто без злото не може да се прояви. Ти не можеш да разбереш това добро, ако ги нямаш сенките. Това е в умствения свят; а пък злото, което хората правят отвън, е само на физическия свят. Да се прави добро е една необходимост. Добро има само на физическия свят. Казвам: един човек е добър, когато ти даде хляб; един човек е добър, когато ти даде вода; един човек е добър, когато ти даде грехи, обуца, книги, пари – изключително материални работи.

Питам: по какво ще се отличават новите хора? Ще кажеш: „Господ това ми каза, онова ми каза“. Вие изследвате живота на проповедниците. Господ много работи е казал на проповедниците, но тия проповедници от всичко, каквото Господ им е казал, много малко са приложили. Първата заповед, която Господ им даде, да не ядат от Дървото на познание на доброто и злото, те не я послушаха. Адам получи първата заповед; и той даде първата заповед на Ева, но тя не послуша.

Сега в 13. глава четем: „Постъпвайте тъй, както вие знаете“. Каква е мярката? Мярката е следната: на един човек, който те е лъгал деветдесет и девет пъти, имаш право на стотния път да му се скараш. Деветдесет и девет пъти като те лъже, ще му вярваш, като те излъже сто пъти, ще го изтласкаш из къщи и нищо няма да му дадеш. До деветдесет и деветия път като че не те е лъгал, на стотния път ще го изхвърлиш. Някои от вас изхвърляте хората още на първия път; като ви излъжат – вън от къщи. Някого изхвърляте на десетия път, на двадесетия, на тридесетия, а правилото е на деветдесет и деветия път; на стотния път ще го хванеш и ще го изхвърлиш навън.

Та сега въпросът сега е в търпението. Като те излъже някой не един път, не два, но деветдесет и девет пъти, ще търпиш; като те излъже сто пъти, тогава само можеш да го изхвърлиш навън. Тогава постъпката е намясто. Казвам: ако има един от вас, когото деветдесет и девет пъти да са лъгали, че да е вярвал, искам да го видя, да се разговоря с него. Досега съм срещал хора, които са ги лъгали един път, 2, 3, 4, 5, 10, 20, 30, 40 пъти. До петдесет пъти съм срещал, а от петдесет пъти нагоре по-малко съм срещал. Тогава оправдавам постъпката на Христа. Евреите Го лъгаха, лъгаха – и на стотния път Той направи бич от върви, изпъди ги навън, масите прекатури. Каза им: „Кой ви е дал правото този дом да го правите разбойнически?“. Но деветдесет и девет пъти те Го лъгаха. Помнете: търпението е до деветдесет и девет пъти. Дойде ли до сто, камшикът вече иде. Камшикът ще дойде не на втория, на третия, на десетия, но по Бога ще дойде след деветдесет и девет пъти. Тогава вече камшикът е намясто, по еврейски ще бъде.

Сега това е закон. Колко има още да се учим! Търпението е във всяко едно отношение. Колко хиляди години Бог ни търпи и изпраща Слънцето да ни грее, изпраща блага и добрини и на най-лошите хора... Той все ще намери нещо да даде и на най-лошите хора, даже повече храни лошите. Вие не разбирате това. Аз по някой път не искам Господ да ме храни много. Знаете ли какъв е законът? Господ е добър, но ако аз не съм добър... Някоя овца много добре я хранят, угоят я; дойде господарят, пипне я и намери, че е охранена. Ако аз съм от тези, неохранените, повече ще живея; щом съм от охранените, по-къс ще е животът ми. Богат човек съм – ще ме оберат. Кого обират: богатия или бедния? Богатите са изложени много повече на страдания и страх да не си изгубят живота. При сегашните условия богатството носи много страдания; и сиромашията носи страдания.

Да говориш истината, това също може да ти донесе страдание. Чинovníк си, направил една погрешка и казваш: „Ще говоря истината, както е станало ще кажа“.

Може обаче да пострадаш. Разправяше ми един български майор: „Бях решил да говоря истината. Бяха ме поставили в полка домакин на конете и магаретата, да се грижа за тях. Едно магаре, както било завързано, се увило и се удушило. Питат ме как е станало това. Аз разправих как се е удушило, а полковникът ме арестува за три гена. Обърнах се и му казах: „Господин полковник, аз досега веднъж реших да говоря истината – и за три гена ме арестувахте. Бъдете уверен, за в бъдеще никога няма да се опитвам да кажа истината, как е умряло магарето“. Погрешката къде е? Никога не ставайте домакин, като не знаете как трябва да се отглеждат магаретата. Ако магаретата са в едно естествено състояние, ако не са вързани с въже, ами сами ходят, няма опасност. Но щом са вързани с въже, има опасност да стане някаква погрешка. Ето къде е причината, ето къде е погрешката: ние туряме юлар на животните

Правилата, които определяме на себе си, са правила и връзки навсякъде. Ако си някой чиновник, banker, касиер, гоиде някой твой приятел и ти се примочи да му дадеш една сума от десетина хиляди лева. Обещае, че след два-три дни ще ги даде. Ти изведнъж си щедър, дадеш парите, но след два-три гена не ти ги връща. Случи се, че гоидат и ти направят ревизия. Или трябва да лъжеш, или трябва да кажеш как се е удушило магарето. Щом кажеш, веднага уволнение, глобяване и затвор може да има. Говоря всичко за света, но аз ще оставя света... Вземам тия положения в него, понеже както вървят нещата в света, всичко е много хубаво наредено – по-хубав свят от този не може да стане.

Но аз мога да създам в себе си един идеален свят. Ясновидец съм и виждам, че иде един да ме ругае: ще взема, ще ида на друго място, няма да му давам възможност да ме срещне. Зная му слабостта: той иска да ме ругае, че 25 лева не съм занесъл навреме. Аз ще му изпратя 50 лева. Ще му ги пратя с едно писъмце – като го види, вече няма да ме ругае. За 25 лева някой ще ме наругае на общо осънание. Какво ще му давам възможност? Ако нямам пари,

ще уда някъде в гората – няма да му дам възможност да ме ругае. Че ми е дал 25 лева – според моите разбирания тия пари не са негови. Аз съм виновен, че не съм предвидил нещата; виновен съм, че съм взел 25 лева, а на мен не ми трябваша толкова. В дадения случай ми трябваша 25 лева само за хляб. Но понеже исках да се осигуря, взех повече – взел съм 25 лева. Колко ми трябват за днешния ден? За утрешния ден Господ ще се погрижи. Това е закон за мен, не е закон за другите. За мене е този закон: пет лева ми трябват само. За другите хора каквото трябва, това е тяхна работа; за мен в бюджета чета, че пет лева ми се изпращат за хляб. Тези пет лева ще ги имам, но ако си позволя един лев повече да взема, то остава за моя сметка. Тогава удам всичките погрешки.

Сега да ви приведа друг пример. С какви обуца се обуват птиците, не ходят ли боси? Но те хвъркат. Значи ако птиците можеха да разрешат въпроса за обувките, защо и ние да не можем да го разрешим? Има един начин за разрешение. Има и други противоречия в Природата. Една пеперуда, която е хубаво облечена, носи царска греха, която струва милиони; нито една царска гъщеря не е носила такава греха, хубава като на пеперудата. Дъждът е потребен за растенията, но този гъжд не е потребен за тази хубаво облечена пеперуда. Ако тя си позволи да лети, когато има гъжд, цялата ѝ греха, която струва милиони, ще отиде. Но тя не пита, тя е метеоролог – знае кога ще се развали времето. Пеперудата е като някой геометър: ако не може да намери някоя дупка да се скрие, ще намери някой лист, под който ще се скрие така, че накъдето и да го върти вятърът, няма да я намокри. Защо и аз да не мога като пеперудата, като уда някоя голяма беля, да се подслоня под някой лист, че откъдето и да иде гъждът, да не капне нито една капка на грехата ми. Ако една пеперуда може да си спаси грехата, защо аз да не мога да спася моята?

Сега мислех да прочетем тук лекцията *Закони на Доброто*¹⁶ от книгата със същото заглавие, но вие ще си я прочетете вкъщи.

Няма нещо, което да е невъзможно за човека. Аз зная, че когато човек има прави отношения към Бога, Той го благославя. Човек няма да бъде в лишение всеки ден. Това се отнася и до човека, и до обществото. Хората знаят тия връзки много добре. Ако един народ страда, значи хората нямат еднакво отношение към Бога. Бог изисква всички да имаме еднакви отношения към Него, гумата Му на две да не правим. Каквото кажем, трябва да го изпълним.

От вчера имам един пример. Седя аз с грехата си отвън. Забелязах, че на нея има леке, и мислех да намеря нещо да изчистя грехата. Някой път сапунът не чисти, има други прахове. Идва една сестра и казва, че хумата чистела. Гледам една млада сестра – и нейната греха е оцанана. Казвам ѝ: „Ти трябва да си изчистиш грехата. Да идеш да купиш хума да я изчистиш, пък и за мене да купиш“. Тя отговаря: „Днес не искам да ида, в понеделник ще отида“. Аз замълчах; после ѝ рекох: „Хумата, която ще купиш в понеделник, не чисти. Хумата, която ще купиш днес, тя чисти лекетата“. Казвам: ако днес не купиш хумата, тя няма да чисти. Сестрата каза: „Не искам“. Рекох ѝ: „Искам да ми направиш една малка услуга – като купиш за себе си, и за мене ще купиш. Ти отлагаш за понеделник, но и аз ще отложя моята работа“. Като казах, че ще отложя работата, изведнъж тръгна. Другата сестра каза: „Сестрата разбра закона“. Иде първата сестра, носи хумата – дали ѝ и правилото как се чисти с хума.

Каже ли ти Господ да купиш хума, за да изчистиш грехата, не отлагай за понеделник. Всяка една работа навреме свърши, никога не отлагай! Една малка мисъл, която ти дойде през деня, не я отлагай. Отложиш ли, ти вече нямаш условия. Ще изпълниш тази мисъл в дадения момент, за дадения случай; отложиш ли за другия ден, въпросът е друг. Сега ще кажете: „За в бъдеще може да бъде добре. В деня онова, малкото, което ми се дава, трябва да го направя“. В това е свободата. Не от страх, доброволно трябва да го направиш, за себе си. Аз казвам на сестрата: „Ако съм на твоето място, и аз ще ида“. Тя

още докато упорстваше, казах: „Не искам да бъда такъв. Щом трябва хума, ще ида веднага“.

Щом направя една погрешка, не трябва да отлагам след 4–5 дена или след няколко месеца. Като направих погрешката, в същия момент я изправи, не отлагай! Например направих някаква погрешка: прическата ти е разчорлена или яката ти е вдигната – този закон навсякъде работи... Ако искаш да идеш някъде, поправи яката; иди пред огледалото, поправи погрешката. Не мисли, че нищо не знаем за това и че е малка погрешката, че яката е изкривена – поправи я. Имаш едно малко леке и казваш: „Друг път ще го изчистя“. Сега вземи и го изчисти: каквото си видял, не го оставяй. Малко косата ти е разрошена – вземи гребен и вчешу косата си. Тази малка работа ако сега не я поправиш, за в бъдеще тя ще причини голяма дисхармония. Вземи гребена, вчешу се, измий лицето си със сапун, за да е чисто.

Казвам: духовните хора ходят разгащени, чораните им са паднали, имат лекета по грехите, а за Бога мислят. Не, не може по старому: новите хора в света трябва да са спретнати, косите им да са вчесани. Може да имате сто кръпки по грехите, но всички да са чисти, да нямат никакво леке отгоре. Това е закон за вас. Вие не можете да го наложите на света, но можете да го приложите, това си има приложение. Казвам: ако вие го приложите, ще имате много по-добри резултати, отколкото други философи.

Една сестра иде при мене: направила едно резюме, та да ми го чете. На една от моите беседи е правила резюме, но не го харесвам. Казвам: „Това резюме, сестра, не ми харесва, както го правиш“. Отговаря: „Учителю, още десет пъти ще опитам“. Втори път пак ми го чете, не ми харесва. Давам ѝ да прочете няколко разказа от Толстой¹⁷, казвам ѝ: „Направи го тъй, както Толстой пише“. Тя като ги прочела, носи ми книгата и казва: „Той е гениален човек, майсторлък има там“. Като пише човекът тъй хубаво, че никого не засяга, той изнася факти: излага ги обективно, та като четеш, виждаш, че не може гру-

гояче; не дава и никакви коментари. Рекох: „Сестра, не върви. Това резюме ще го оставиш, намери друга лекция и направи пак резюме“. Носи ми го. Казвам ѝ: „Това е горе-долу“.

Когато правите едно резюме, направете го като свят. Когато казвате един стих, кажете го както трябва, не го изопачавайте. Когато казвате една Божествена истина, нищо не отнемайте и нищо не притуряйте. Може да притурите нещо, но Божествената истина не търпи това. Кажу истината тъй, както си я разбрал – нито я смалявай, нито я увеличавай. Да благодарим, че за в бъдеще ще имаме условия да проявим по-добре Любовта. Ние ще дойдем до положение да разберем Любовта. Когато я разберем, нека да не се страхуваме. „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единнаго истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил“. Ти не можеш да познаеш един човек, докато не го обичаш; след като обикнеш, ще го познаеш.

Идва една друга сестра. И на нея ѝ дадох едно правило, и на вас ще го дам. Две правила ѝ дадох: „Слушай, сестра, че ти ме обичаш, това е твоя работа – аз не се меса в нея. Че ти възприемаш моята любов, това е пак твоя работа. Като ме обичаш, ти печелиш, понеже се облагородяваш. Ти като ме обичаш, ставаш проводник на Божественото благо; Божественото като мине през теб, ти се ползваш. Ако съм обект на твоята любов, аз съм последният човек, който ще се ползва от нея. Онова, което приемам от твоята любов, ти не искай да го знаеш. Не питай как аз оценявам любовта ти – то е моя работа – понеже аз както я оценявам, така ще се ползвам. Ако я оценявам добре, добре ще се ползвам; ако я оценявам зле, ще губя“. Казвам ѝ още: „Аз не се интересувам как ти приемаш моята любов. Ако я оценяваш, ще се ползваш от нея, ако не я оценяваш, ще загубиш. Ако ме обичаш, ти се ползваш, ако не ме обичаш, губиш. Ако оценявам любовта ти, аз печеля“.

Може да ме питате: „Ти обичаш ли ме?“. Това е много общо казано. Като идете вкъщи и свещите са запалени, питате ли: „Горят ли свещите?“. Ти сам виждаш запа-

лени ли са свещите. Има неща, за които не трябва да гори огън. Ти имаш огън и виждаш този огън. Питай за това, което не виждаш. За това, което виждаш, кажи: „Радвам се, че огънят гори, радвам се, че свещите светят много добре“. Пита някой: „Свириш ли добре?“. Аз не искам коментари. Ухото, което Бог ми е дал, като слуша, казва: „Много хубаво свири той, много ми харесва свиренето“. Аз зная, че като свири, огънят гори добре. Няма да питам свещта добре ли свирите – това е нейна работа, не моя.

Онова, което Бог ви е дал, оценявайте го. Той ни е дал добър, отличен ум: дал ни е такъв ум, който не сме оценили. Казвате: „Да ми даде Господ друг ум“. Ума ни Господ не го иска, но Той иска нашите сърца; казва: „Дай Ми сърцето си“. Господ иска да ни даде други сърца. Кое ще приемем? Писанието казва: „Сине Мой, дай Ми сърцето си“. Господ иска това сърце, от което сме недоволни. Ние не го искаме и него, а Господ иска да Му го дадем. Ние искаме Господ да ни даде други сърца. Казва се в Писанието: „Ще им отнема каменните сърца, ще им дам плътски сърца и ще напиша закона Си на тях. И ще Ме познаят от малък до голям“. Ако имаш каменно сърце, как ще разбереш света? Ще разбереш, че всички хора са направени като тебе. Каквото и да правят, ти ще знаеш едно... Щом Бог ти даде едно сърце от плът, ще познаеш, че всички хора имат плътски сърца. Казвам: такъв е законът: щом аз обичам хората, ще мисля, че всички хора са добри; щом не ги обичам, ще мисля, че не са добри. Ако обичаш, всичко е добро в света, ако не обичаш, всичко е зло в света.

Та казвам: приложете Любовта в себе си. Светът днес е оправен. При обществото ако чакате, хиляди години ще минат, докато то се оправи, докато стане това, което търсите. Хиляда, две, три хиляди години ще отнеме, докато това дойде. Като те турят три хиляди години като дявола на изпитание, ще кажеш: „Господи, без Тебе не мога, без Любовта Ти не мога“. Трябва три хиляди години да те горят на огън, три хиляди години

да гладуваш, общо шест хиляди години да минат, за да кажеш: „Господи, без Любовта нищо в света не може“. Шест хиляди години вече са минали, даже две хиляди години са надминали повече. Осем хиляди години откак Адам излезе от Рая: вие сте закъснели с 2000 години. Който не е приложил закона, трябва да го приложи вече. Аз ви извинявам: някои сте спали дълго време, не сте чули обявленията. Сега който е чул това обявление, да приложи закона. Приложете го вътре в себе си, за да ви тръгне всичко напред. „Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш небесен.“

Законът е: обичайте хората, както Бог ги обича. Той праща Слънцето на Земята, направил е Земята, предвидил е всички блага. И когато на Господ Му говорят нещо, че някой е сбъркал, Той казва: „Ще се поправи, ще се поправи...“. Когато ни укоряват пред Господа, Той казва: „Ще се поправят“. Кой каквото и да каже, Той все казва: „Ще се поправят“. Кой каквото и да каже, казва: „Ще се поправят, ще се поправят...“. Всякога, когато укоряват някого пред Господа, Той само се поусмива малко.

В един от разказите си Толстой разправя, че един ангел, като направил една погрешка, изпратили го на Земята. Докато живял, този ангел три пъти се усмихнал. Като разбрал първата си погрешка, той се усмихнал, понеже познал погрешката си. Видял, че Господ му е простил. Втори и трети път се усмихнал, когато Господ съвършено му е простил. Когато Господ се усмихва, Той прощава. Всемилостив е Бог, милостив е и прощава всичките погрешки. Този ангел дошъл на Земята да поправи погрешката си, когато шiel най-хубавите обуца. Толстой както го разказва, като дошъл един руски помешчик да му направят хубави обувки, този ангел му скроил чехли за погребение, не направил обуцата. Обущарят помислил, че това е голямо нещастие, но след половин час казали, че на помешчика не му трябва хубави обувки, а само чехли за погребение. Обущарят попитал ангела: „Братко, аз те видях три пъти да се усмихнеш, защо, на какво се дължи това?“. Ангелът тогава му разказал своята по-

грешка: защо е дошъл на Земята и защо само три пъти се е усмихнал.

Когато Бог ти прощава погрешките, Той се усмихва; щом не се усмихва, погрешката е останала. Ще дойде някой твой приятел и ще ти се усмихне – значи Господ ти е простил. Чрез всеки брат, който ви се усмихва, Господ е простил вашите погрешки. Вие искате да знаете защо ви се е усмихнал някой. Във всяка усмивка, който и да ви се усмихне, Господ е простил една ваша погрешка. Ще станем добри, аз виждам това.

Отче наш

16 февруари 1941 г., неделя, 5 ч.с., София, Изгрев

МАЛКАТА ЛЮБОВ

*Добрата молитва
В начало бе Словото*

Ще прочета 10. глава от Евангелието на Матей.

Духът Божий

Прочете се лекцията „Малкото добро“ от „Ценното из книгата на Великия живот“.

Иде, иде

Най-малкото добро не е нещо статично, а е динамично. Най-малкото добро е почти без никаква тежест: то всичко съдържа в себе си, не тежи и се носи лесно. Най-голямото добро няма да може да го носите. Да допуснем, че ви харижат цялата Земя – какво ще правите с нея? Колко години ви трябва да я обиколите, да видите имането, което Господ ви е дал. Да допуснем, че ви подаря Месечината: даром ви я давам, имам право да ви я дам – кой ще иде там? Ако имате малкото добро, ще идете, но понеже имате голямото добро, пътят ви за Месечината е затворен. Всичките хора не постигат целите си, понеже имат статическото голямо добро – и вследствие на това всички пътища за постижение са затворени. Ева затвори пътя, понеже искаше голямото добро – искаше да бъде като Бога. Тя изгуби Рая и всичко.

Та сега в ума ви седят големи работи, големи мисли: да бъдете силни, да бъдете учени, да оправите света. И сега го оправят навсякъде: бият се, карат се, делят се, съдят се, затварят се – това все е голямото добро. Недоволен си – ти имаш голямото добро; много си учен – голямото добро имаш. Че всичките учени хора, философите на миналото, ако биха дошли сега тук, и децата ще им се смеят. Те са твърдели такива глупави работи,

че сегашните деца са по-умни. Старите гръцки философи мислеха, че Слънцето е било голямо едва колкото Атина; даже смятаха, че много му дават. Тия философи считаха, че Земята е голяма, пък Слънцето е равно най-много на Гърция. Сега и децата знаят колко е голямо Слънцето.

Малкото добро, това е първият плод на Любовта. Когато човек приеме малкото добро, в него ще проблесне Този, Когото никога не е виждал. Аз вземам тия думи от Писанието, гето се казва: „Да се новороди човек“. Да се роди човек от Бога. Казва се: „Рогеният от Бога грях не прави, не се заблуждава“. Сега хората по някой път ги е страх да не би Господ да ги завладее. Че какво ще придобие Господ, ние какво ще Му дадем? Ние сме излезли от Него, а ни е страх да не би Той да ни завладее. Чудна философия! Казваме, че ще изгубим своята индивидуалност. От Бога е излязъл, пък го е страх да влезе в Господа вътре – ще се изгуби. От Господа е излязъл и не се е изгубил, сега, като влезе в Господа, го е страх, че ще се изгуби някъде. То е все едно да влезе човек между умните хора и да го е страх, че ще погубее.

Някои питат: „Всичките хора като станат добри в света, какво ще правят тогава?“. Питам: сегашният живот на какво мяза? Значи идеш при някой гостилничар, хубаво се наядеш, но законът е такъв – ще трябва да платиш. Ако нямаш пари да платиш, ще вземат да те набият хубаво. Излезеш вън, казваш: „Биха ме, но се наядох“. Влезеш на едно място, ядеш – бият те; влезеш на второ – бият те: навсякъде те бият. Питам: каква полза има от толкова ядене? И вас ви бият сега. Тъкмо си спечелил нещо, и ще те бият. А като влезеш в новото, в най-малкото добро, че като влезеш и като излезеш, без бой трябва да бъде: да влизате и да излизате без бой. Трябва да станеш приятел с гостилничаря. Онзи гостилничар, който е приготвил всичките яденета, как мислиш, той прилича ли на нас? Той е приготвил хиляди гозби от слънчеви лъчи, събрал е най-хубавата материя, най-хранителната. Като идеш там, нищо не ти взема, нищо не плащаш; казва: „Заповядай да ядеш“ – поканва ви.

По някой път се чудя на онази голяма неблагоприятност, която хората имат. Той гледа светлината и е неблагоприятен, гледа света и е неблагоприятен – иска големи работи. Хубаво, ако Господ би ни направил такива големи прозорци – с очи като прозорците, какво щеше да стане? Сега очите са малки, но чудното е, че през тия малки очи виждаш по-добре, отколкото с един голям прозорец. Ако имахте такова едно голямо око, знаете ли колко ще тежи то? Затова Любовта е малкото в света, Бог се занимава с малките работи. Ако искаш да познаеш хората, ще се занимаваш с големи работи. Хората другояче не можеш да ги познаеш: за да се запознаеш с хората, с големи работи трябва да се занимаваш. За да се запознаеш с Бога, малкото добро трябва. Върху туй е говорено: „Да намерим Бога чрез малкото добро“. Ако искаме да намерим хората, ще стане чрез голямото добро. Ако някой от вас желае голямото добро, вие няма да познаете Бога, но хората – големите работи са създадени за хората.

Бог е създал малките работи за Себе Си, пък големите работи е създал за хората. Но вижте какъв е законът: големите работи не могат да станат по-големи. Големите работи може само да се смалят; малките работи само може да се увеличат. Малките работи по-малки не могат да станат: малкото има свойството да се увеличава, голямото има свойството да се смалява. Хората, които търсят големите работи, мислят, че големи ще станат. Добрият не може да стане по-добър – той трябва да се смалява вече. Който намери малкото в този Божествен път на нещата, всичките неща ще се увеличават – това е разграничено. Трябва да знаете, че големите работи се смаляват, малките работи се увеличават – динамически законът е верен.

Разваййте се на малката любов. Някой човек ви се усмихне, погледне ви с един хубав поглед – вие не сте доволен: искате да го хванете за ръката, да се ръкувате, искате да ви говори, да ви даде угощение, да ви заколи хубаво агне, да ви даде грехи или някой голям пръстен с диамант като кокоше яйце. После искате голям човек

да станете, министър с голяма заплата. Много проста работа е да вземате 2000, 3000, 4000, но 10000, 15, 20 хиляди, един милион... Един милиардер повикал един секретар в Америка, че му дал пет милиона долара да му оправя сметките. Колко души могат да получават такива заплати? Това са приказки от хиляда и една нощ.

Казвам: нека да е малката любов, но голямата разumnост! Човек малко да е разумен е друго. Казвам: противоречието сега в методите. Два пътя има: единият е широк, другият – тесен. Единият път е на малките постижения, другият е на големите постижения. В истинския живот трябва да се започне от малките постижения – това е естественият път. Децата не се раждат много големи, малки се раждат. Едно дете в утробата на майката първоначално трябва да го видите с микроскоп, като влезе в нея – малко е то. После, след като сега девет месеца, майката го храни и то едва излиза от нея, тежи 3–4 килограма. След време туй дете стане 50, 60, 70, 80 кг. Накоро четох за един, който тежал 350 килограма, че като умрял на третия етаж, не могли да го снемат през вратата, че го пуснали от прозореца.

При нас в новото учение се изисква не само да се говори за Бога. Аз по някой път търся най-простите гуми. Защото има гуми, с които не можеш да изразиш една идея: като ги изречеш, големи гуми са те. Благородство, величина, грандиозност, планина, море, океан, земя – все големи работи са. Нашата Земя едно време е била много малка, сега се вижда голяма. Иде ми наум, бих казал за нея една дума, която е неразбрана. Тя първоначално е била малка като някое детенце, като едно шеговито дете, много палаво. Казва се, че била неустроена. Доцяло ѝ се да стане видна, оплакала се на Господа. Господ дошъл, започнал да я облича, дал големи подаръци на Земята – и сега е доста богата. Всички ние я наричаме майка, някои я целуват. От вас има ли някой, който да е целувал земята? Може би някой път насила...

Земята по някой път е доста възискателна. Като вървиш някъде, претънеш се, паднеш – целунеш я. Аз понеже

зная: по някой път, като вървя по земята, за да ни спъне, тя ни бутне, че аз си туря ръката на земята. Казвам: „Толкоз чиста и свята си“ – че целуна ръката си, а на нея ѝ е приятно, доста обича да я целуват. Сега тази идея изглежда противоречива. Как е възможно тази земя, дето е мъртво нещо – как ще я целунеш? А как е в ябълката, която вие обичате? Право е, в земята има нещо, което е мъртво, но има нещо, което е живо. Мъртво е, понеже гържиш отрицателната страна. Ако имаш любов към земята, ако я разбираш, както Бог я разбира, ти ще почувстваш онази разумност. Като се интересуваш, ти ще почувстваш, че в нея има съзнание, веднага ще усетиш радостта ѝ; а като си неблагодарен, и тя те гледа с презрение. Тогава земята ще произведе неприятност: тук ще паднеш, там ще паднеш. Тя е касиерка, но не ти дава.

Та казвам: в света трябва да имаме малкото динамическо добро – този ключ. Любов трябва да имаме и към Земята, трябва да мислим за нея такава, каквата е. Ние за Земята имаме онова понятие, както децата на една майка, които не са я слушали и тя е направила една страшна, голяма гугла – страшилище с един образ. Облякла се в него и един ден влиза в стаята при децата: размахала си ръцете, а децата клекнали, започнали да плачат, пък тя си маха. Излиза и хвърля костюма си. Като влиза майката при децата си, те се хвърлят в обятията ѝ, казват: „Едно чудовище щеше да ни изяде.“ „Не бойте се, аз ще му кажа да не ви бутва. То не може да ви изяде, трябва мене да пита“.

Та сега и вие често се плашите от тази голяма гугла в света. Там, дето няма Любов, дето го няма това малко добро, тази гугла се явява. Всичките нещастия се дължат на отсъствието на малкото добро, на малката любов. Тогава всичките гугли се явяват, всичките нещастия се дължат на това. В новия живот това трябва да се опита. Да опитаме реалното! Да благодарим на Бога, като видим, че Слънцето изгрява; да благодарим на Бога, че то ни удостоява със светлина. Виждаме едно гърво: да благодарим на Бога за плода, който ни дава. Идем при един извор – ще благодарим на извора.

Тази вечер ме събуди вятърът, не можах да спя. Разсърдил се беше нещо... Слязох долу. Седя, а цялото здание се тресе. Не мога да търпя – разлюлява ме като дете в люлка. Аз седя и мисля. Той ми казва: „Да си поиграем малко“. Рекох: „Не е време за игра сега“. По едно време започна да вали. Аз търся една беседа. Намерих беседата – вятърът духа; намерих друга – пак духа, не престава. Търсих, търсих – не престава. Като намерих тази беседа – *Малкото добро*¹⁸, вятърът престана, започна да утихва, изясни се небето. Намерих една беседа – вятърът духа, казва: „Не може“. Намерих тази книга, но хайде, пак аз ли да го чета?! Хайде да го прочете друг, ала не някой много голям човек, но малък да бъде. Сега може да ме попитате защо аз не го чета. Голям съм. Та казвам: в живота дайте на някой малък да чете – и вие слушайте. Малките работи са хубави да ги слуша човек.

Хубаво е да слушаме малките деца, като говорят за Любовта; хубаво е да слушаме дърветата, като говорят за Любовта. Хубаво е да слушаме изворите, като говорят за Любовта; хубаво е и вятъра да слушаме, като говори за Любовта. Този, големият вятър, рече: „Знаеш кой съм аз!“. Отговарям: „Всичко можеш да разрушиш – къщите да разрушиш, влагата да разнесеш“. Той казва: „Всичко туй мога да направя“. Казвам му: „Какво ще се занимаваш с големите работи – с малките се занимавай“. Но вятърът с малките работи не иска да се занимава. Най-хубавото в света е малкото добро, малката любов, която трябва да проявим. Малко нещо се изисква от всинца ни: да бъдем благодарни. Каквато и работа да вършим, каквото и положение да заемаме, във всичко да се стремим да бъдем благодарни в дадения момент. Не постоянно да държиш същото състояние с дни, но в даден случай да бъдеш благодарен за всичко онова, което Провиденцието ти дава.

Тогава стихът казва така: „Който не взема малкото добро и малката любов и не я носи в себе си, той не може да бъде ученик на новото учение“. Значи никой не може да се извини: най-малкото трябва да се вземе и да

се приложи. Например между вас има много недоразумения, които трябва да се изправят. Недоразумения има между ума и сърцето, а също и между вас. Всичките тия недоразумения трябва да се примирят; трябва да се примирят и противоречията. Да кажем, някой от вас е недоволен от себе си. Като погледнеш, че си остарял, трябва да се възрадваш, че си остарял. Разболял си се – да се зарадваш, че си се разболял. Направил си някаква погрешка – да се зарадваш, че си направил погрешка. Направил си добро – пак се зарадвай. Каквото и да направиш, радвай се на всичко. Ще имаш две разбираня за нещата. Много мъчна работа е така да се радваш: да те оберат, а пак да се радваш. Че ако те оберат, когато си в морето, няма ли да се радваш? Ти си в морето и носиш 50 kg злато, уви-снало на врата ти. Ако го иде някой да те обере, няма ли да ти спаси живота? Като вземе този чувал, ще можеш да плуваш, иначе с него ще идеш на гъното.

Казвам: това, което ни освобождава, то е Любовта. Защо? Ако хората възприемат закона на малкото добро, на малката любов, това е едно благо. Човек, който обича, ще бъде на разположение на всичките хора – и хората няма да се изнудват едни други. Ако, да кажем, едно общество би живяло с малката любов: всички да служат на Господа и Той да е господар, а ние само да сме слуги – какво противоречие ще има? Всичко ще бъде наред. Сега злото е там, че всички сме господари, а Господ е слуга. Ако Господ стане господар, а ние всички станем слуги, всичко ще тръгне наред. Той е направил света и в него всичко е наред. Ние като слуги ще се научим как да слугуваме.

Отсега нататък и млади, и стари трябва да се учите да слугувате – и то там, дето казва Писанието; не само на онези, които вие обичате, защото нашата обич на Земята е голямата обич. Туй, дето наричат „да обичаш враговете си“, това не е малката обич. Имаш някой враг – и него трябва да обичаш. Казва Писанието: „Ако обичате тези, които ви обичат, какво правите повече?“. Да обичате онези, които не ви обичат – в това отношение

сега е подвигът. Всички онези, които искат да разбират живота, имат Божието благословение. Този е пътят.

Често аз проверявам същия закон. Някой ден реша да си дам почивка, казвам: „Искам днес да си почивам, да размишлявам, да ходя, да се разхождам, да мисля за Слънцето, за звездите, за големи работи“. Него ден ще се заредят да хлопнат на вратата: този хлопа, онзи хлопа – от големите работи трябва да се връщам, да се занимавам с малки работи. Дойде ми тъй да кипна... Аз сега вече нов метод използвам. Като дойде някой и ми каже: „Учителю!“, питам: „Можете ли да ми направите една малка услуга?“. Дам му стомна да ми донесе вода. Той идва за големи работи, а аз малки работи искам. Дойде друг – и на него същото направя. Виждам: още един идва и се чуди защо го пращам за вода. Казвам му: „И аз трябваше от големите работи, горе от Слънцето, да уда го малките работи. Трябва да се връщам там, та ще донесеш малко вода“.

Казвам: тия неща в преносен смисъл са много верни. Когато искаш някой път да се поставиш на високо положение, тогава Бог те поставя на един малък изпит. Големият изпит ще ни даде някоя малка стомничка... Та ми иде на ума за онзи шоп, който дошъл за 40 дена от Цариград. Искал да се върне, постоял повечко, отколкото трябва, и започнал да се моли на Господ да му даде кон или друго превозно средство, за да стигне навреме в Цариград. Въпросът е на живот: ако не иде навреме, ще го обесят. Среца го към Пловдив един турчин: язди на кон и подире му върви едно конче. Като го вижда, шопът си мисли: „Господ ми го праща, ще яздя на кончето“. Но турчинът му вика и казва: „Гяур, я вземи това конче да го носиш“. Българинът пита: „Какво сгрехих против тебе, та да нося кончето?“. Този разказ е на Михалаки Георгиев¹⁹. Българинът казва: „Господи, аз ли не можах да се помоля, или Ти не ме разбра добре“.

Когато желяем големите работи като този шоп, ще носим кончето. Няма по-хубаво нещо в света от това, човек да е доволен от малките работи, които върши.

Дојде ти една мисъл, която никој не вижда – тя ти носи толкова радост, че ако би имал всичкото богатство, такава радост то не би ти произвело. Казвам: малките чувства, малките мисли и постъпки по някой път произвеждат много по-голяма радост, отколкуто ако бяха ни дали в наследство цялата Земя. Заблуждение е, когато ние искаме да сме големи, да завладеем цялата вечност, всичко да е на наше разположение. Всичко това на Земята е предметно учение, цялата физическа Вселена е предметно учение. Ти в света можеш да се учиш, разходки да правиш по цялата Земя – и след като я обиколиш, ще се върнеш, ще напишеш една теза и ще опишеш своите пътешествия. Ще опишеш една своя опитност: къде си ходил, какво си видял, какви същества Бог е създал, какви приключения си имал по пътя, каква е била температурата на разните звезди, какъв е животът на Месечината, навсякъде. Мъчнотии има навсякъде.

Та казвам: малката добродетел и малката любов са основа, върху която трябва да се съгради бъдещето; те са познание на Бога, когото човек познава. По кой начин ще познаем Бога? Да допуснем, че Бог ти даде богатство. Дојдат в мене мисли: „Раздай всичко“ – трябва да го раздам. Бог ми е дал знание, след туй казва: „Иди при простите деца“. Майките са тези, които раждат невестите деца. Майката е завършила два факултета, а роди едно невежо дете. И това малко дете тя с години го учи. Ние имаме този път пред нас, а сами се отказваме. Малките работи са, които ще ни повдигнат в света. Това трябва да бъде като основа – няма да бъде друго. Както светът върви, ще го оставим да си върви... Нямам нищо против големите работи – те са човешки; малките работи са Божествени. Следователно досега ние сме изучавали човешкия свят; отсега нататък ще изучаваме Божествения свят. Той седи в Любовта, която засяга най-доволните същества и урежда живота на тези, на които никој досега не е уредил живота. Малкото добро, малката любов уреждат живота на онези, за които никој не се е грижил досега.

Следователно пътят за постижението, новият път е Божественият свят. Тъй го наричат сега... Ако не станете като малките деца, вие не можете да влезете в Царството Божие. Да станете малки разумни деца, които да оценяват малкото добро и малката микроскопическа любов, която спасява света.

Отче наш

23 февруари 1941 г., неделя, 5 ч.с., София, Изгрев

ХУБАВАТА УСМИВКА

*Добрата молитва
В начало бе Словото*

Ще прочета 5. глава от Евангелието на Матей.

Духът Божий

Има две неща, за които трябва да се говори и за които не трябва да се говори. Знаете ли кои са? Вие не им обръщате внимание. Не трябва да се говори, когато имаш да даваш: ти хич не обичаш да ти говорят, че имаш да даваш. Трябва да ти се говори, когато имаш да вземаш – тогава вече ти е приятно. Не трябва да се говори за погрешките на хората. Щом кажеш, че някой е направил погрешка, неприятно е. Щом кажеш, че човек има някаква добродетел, приятно е. Не трябва да се говори за един човек, който не знае да пее. Кажеш ли, че не знае да пее, стане му веднага мъчно; като кажеш, че знае да пее, стане му приятно. Неприятно е, като му кажеш, че е грозен; като кажеш, че е хубавец, приятно му е. Не трябва да говориш на човек, че е болен, да питаш как тъй е пожълтял. Ще му кажеш, че е здрав.

Всички духовни хора иждивяват Божествените енергии безразборно, религиозните хора са много разточителни. Например някой е скържав в яденето, не обича да яде много не от убеждение, а защото скържавина има. Богат е, но не иска да харчи, вземе евтино отпук-отпам, за да не осиромашее. Религиозният мисли, че ако иде в Царството Божие, не може да влезе там. Затова иска да пости, за да кажат хората, че е много добър. Някой път казват, че си много добър, че си почтен в обществото. Казват: „Богат човек е, къщи има, ниви има“. Щом кажат за някого, че нищо няма, никой не му обръща внимание.

Ще ви разкажа онзи анекдот за Настрадаин Ходжа. Влязъл той със своята работна дреха в едно турско кафене. Както били насядали не на столове, но с кръстосани крака на земята, никой не му обърнал внимание. Станало му мъчно. Направил си той хубав кюрк от лисичи кожи със сукно, облича го и на другата седмица влиза в кафенето. Всички станали, поздравили го; и когато седнал, един казва: „На Ходжата от мене едно кафе“. Той взема кафето и го изсипва на кюрка. И друг казва: „На Ходжата от мене едно кафе“. Той пак на кюрка го изсипва.

Сега ние се смеем, но някой път даваме важност на неща, които са второстепенни и третостепенни. Една млада сестра ме среща и казва, че тук, на Изгрева, имало кой да заповядва. Някои казват: „Учителя заповядва“, други казват: „Някоя сестра или някой брат заповядват“. В моите очи нито Учителя, нито някой друг заповядва. Господ е направил Земята да се върти в пространството – Той я е направил. Слънцето изгрява – не му казвам аз да изгрява. Казват: „Учителя казва на Слънцето да изгрява“ или „Иван, Драган казва...“. Учителя какво ще заповядва на Слънцето? Ако му заповядва, то няма да изгрее. Я вечерно време му кажи да изгрее: колко упорито е, то само изгрява, когато иска. Сутрин изгрява и вечер залязва. Ако му кажеш сутрин да залезе – наопаки, то се показва. Наопаки прави, опърничаво е: току изгрява, върви, хич не слуша, прави само каквото то си знае.

Сега някои мислят, че обичат някого. Чудна работа, ами ако имаш едно гърне с мег! Всеки обича гърнето. Защо го обича? Сегашните хора са културни, но едно време, като влезеш в една турска бакалница, бакалинът отвори гърнето, човекът дойде и бръкне с пръста да го опита. Ако го хареса, казва: „Дай четвърт или половин кило мег“. Сега да бръкнеш с пръста не става – ще има някаква лъжичка. Аз казвам, че тия работи са хубави. Като разглеждам света от едно гледище, от чисто Божествено гледище, намирам, че всичко в него е добро. Злото произтича от едно неразбиране. Ако вземеш двама много добри певци и те пейт на две различни гами, които не са хармонични, гамите ли са виновни? Някои гами

ритат като коне и това се чува като дисонанс. Двамата певци хубаво пеят, но не ти харесва. Двамата ако пеят и гамите са хармонични, да кажем единият пее сопран, другият пее тенор, допълват се. Третият може да пее бас. Когато всеки пее каквото знае, и то е хубаво, но надалече трябва да бъдат хората.

Вие казвате: „Този заповядва“. Дръжте мисълта, че единственият, който заповядва, това е Бог – дръжте тази мисъл. Дойдат да ви кажат, че този и този заповядва. Вие се лъжете. Казва някой: „Дяволът прави всичко“. Не прави дяволът всичко, той е търговец на гребно. Побезочливо същество от дявола няма. Ако го изпъдиш през вратата, през комина ще влезе; ако и оттам го изпъдиш, през една дупчица ще влезе. Много честолюбив е той. Ако слуша тук, през някоя дупчица, казва: „Хубаво тъй за мене говорят“. Казват, че не трябва да се говори нищо лошо. „Че как тъй?!“ Аз виждам: нямаме право да говорим.

Аз ще кажа най-хубавите думи за дявола. Много устойчив е – по-устойчиво същество от него няма. Знаеш ли колко е прилежен? Такова прилежание има, че сън не го хваща. Като си свърши работата, за друга все мисли. Много трудолюбив е: няма да се отчайва, че на едно място са го изпъдили, на второ или на трето. Навсякъде, като постигне целта си, прави угощение. Например той обича хората да смятат. Някой път хората го бият. Това не е бой, но дяволът е взел една тояга и удря грехата, че като излизат прашинките, той ги брои. Сега дяволът брои прашинките – колко са излезли. Казва: „Мене обвиняват, че съм имал погрешки, а вижте колко прах!“. Вие не сте толкова учени – броите колко удара има. А дяволът, след като удари един удар, брои прашинките, той точно ги преброява. Някой път, когато бърза, брои бързо, а те бият. Някой като те удари веднъж, чака дяволът да ги преброи; после пак удари, пак чака.

Разправяше ми една сестра: „Една наша сестра имала гъщеря в седми клас. Отишла на гости и оставила гъщеря си на бащата. Момчето мяза на бащата: какъвто е характерът на бащата, такъв е характерът на гъщерята. Бащата иска да заповядва, и гъщерята иска да заповядва.

Баща ù ù изтупал гърба, поизтупал главата ù, поизтупал ръцете ù. Тя казва, че много я е бил. Пише на майка си: „Наби ме много“. Рекох: „Това е благословение“. Когато бащата бие дъщерята или сина си, е благословение. Да те бие баща ти, значи човек ще станеш. Човек, когото баща му не го е бил, не може да стане човек. Земя, която се оре, която се сее, от нея нещо излиза; в земя, която никой не бута, тръне и коприва растат. Казвам на сестрата: „Не бой се“. Дъщерята пише: „Мама да се върне“, понеже майката ги примирява. Казвам: „Баща ù ù е дал пари за модерна прическа, за модерни грехи. Няма да се мине дълго време, ще видиш, те ще се спогодят двамата, бащата и дъщерята. Бащата ù е турил нова прическа, а и той ще се облече“. Не се минава и една седмица, и дъщерята пише: „Мамо, ние сме много добре с баща ми“. Че когато отвън вали дъжд и се разкаля, виждаме – нивите стават зелени и поникват. Има доста противоречия в това.

Идва една сестра снощи и ми казва: „Германците са напънали орталъка, чак от бакалницата всичко задигнаха. Обраха ни тези хора“. Те са дошли тук да се позапознаят, да минат оттука. Излизам горе на поляната – няма ги. Тя казва, че всичко са напънали, а то има около 10–20 души – и наоколо големи камиони. Слушам, че се разправят, били направили една погрешка – наместо да идат към Княжево, завъртели се на изток. Първо на изток трябва да дойдат, после на запад. Дошли са тук да направят една разходка. Казват им: „Тук не е Княжево, тук е Изгрев“. Сестрата рече: „Мене ме е страх.“ „Защо те е страх?“. Страх я е, че германците са дошли наоколо. Та казвам: често и ние прегрешаваме по пътя си. Друга сестра иде и ми разправя, че една сестра отишла на разходка някъде, но не ù се е обадила, цяла една седмица не ù е писала. Пита: „Каж ми къде е сестрата?“ „На разходка е, разхожда се с германците. Тя знае немски, а на германците им трябва преводчици.“ „Какво ще ходи, тя е гърбавичка, не е здрава, защо не пише?“. Това са хора на мълчанието. Младата мома, като бяга с момъка, не казва къде е. Бащата като не я знае, тогава е добре.

Един анекдот разказват. В Америка, в един щат, една мома и един момък се влюбват. Бащата не обичал момъка и не си дава съгласието. Не само не го обичал, но не си дава съгласието да се венчаят. Надумват се двамата: взели от тези габърчета, че като вървят по пътя, докато отидат в другия щат, пуцали габърчетата по пътя. Знаете ли защо? Имали предвид, че бащата ще се качи на велосипед да ги гони. Те отишли в другия щат и хванали друг проповедник да ги венчае. Бащата казал, че са избягали, тръгнал и той за там, но по пътя се спрял. Бащата успял едва след два часа да отиде. Погледнал ги, поусмихнал се и казал: „Понеже моят велосипед не можа да ви стигне, ще ви дам благословението си“.

Не си изживявайте енергията напразно. Не мислете, че този, че онзи управлява света. Ако е за управление, вятърът управлява облаците, водата управлява реките. Ако е за светлината, Слънцето управлява светлината, изпраща ни я. Та питам: какво е предназначението на всеки един човек? Какво е неговото предназначение в тия размирни времена, които имаме? В света са дошли рибари. Българите, като влязат в някоя река, не оставят водата свободно да тече, но размътят цялата река. Тогава ще турят сак и в мътната вода хващат рибата. Сега модерните рибари и в бистрата вода я хващат, отдалече хвърлят мрежата. Вие сега някой път сте от старите рибари. В себе си вземете да ходите – ще размътите водата да ловите риба. Не е лошо това, стига да се хване риба. Някой път размътиш реката, а нищо не можеш да хванеш. Идеш на друго място, пак размътиш – и пак нищо не можеш да хванеш. Ако идеш в оня свят, какво ще кажеш?

Един човек, който в този свят е репортер, занимава се с новини, какво пишат вестниците, ме пита: „Учителю, знаеш ли какво пишат вестниците?“. Какво пишат? Каквото пишат вестниците, то не трябва да се говори. Едно правило имам: каквото вестникарите пишат, аз не говоря за него; каквото вестникарите не пишат, за него говоря. Ако искаш да знаеш кое е вярно: това, за което вестниците не са писали, то е вярно – аз говоря за него.

Да кажем, че ти си кореспондент: като идеш в другия свят, какво ще разправяш? Там не се нуждаят от такива новини. Като идете на оня свят, какво ще разправяте сега? Пък в оня свят вие мислите, че ще излезете навън от моя свят.

На Земята ние сме на дъното на един океан. Земята е още по-голяма – ние сме на дъното ѝ. Понякога някой умира: разбъркали са водата, рибари има горе. При този, който е умрял, са дошли някои със своите мрежи, хванали са го, извадили са го навън. Аз виждам, че те го пекаат на пиростия. Казват, че той е умрял, отишъл е в оня свят. Аз виждам, че рибата я пекаат: насъбрали са се хора, с лимон и зехтин ще я ядат. Вие казвате: „Царството Божие!“. Ние всякога обичаме хората да ни говорят това, което не е. По някой път, като ме похвалят, казват: „Много добър е нашият Учител“. Аз, за да проверя дали това е вярно, отивам в някой дом, дето хората се карат: и ако те, като ме видят, се зарадват и настане мир, действително съм добър. По някой път отида някъде и хората почнат да се карат още повече, започнат да се бият. Като ме видят, дигнат още повече шум. Тогава казвам: „Не съм от добрите хора“.

Съвременните хора са много културни, пък се бият. Защо трябва да се бият? Не е имало друга епоха, дето хората да са толкова културни, както в нашата. Християнството не е имало никога толкова библии, преведени на толкова езици – с хиляди – и тия хора се бият. Казват: „Блажени кротките“, а всеки си носи една тояжка. Това не е кротост! Не се месете в Божиите работи. Когато виждате, че някой си е сложил снопите на хармана и ги вършее, не се месете в неговата работа, защо вършее. Не се месете защо туря сламата в плевнята, а житото – в хамбара. Не се месете, това е негова работа. Светът сега се вършее. Хубаво е: ще излезе сламата на една страна и житото – на друга. „Защо стават тия работи?“ А какво трябва да стане? Ако не го овършеят, отиде житото: нито жито за тебе ще има, нито слама за воловете. Като се овършее, и за тебе ще има, и за воловете ще има.

Да ви кажа: от тази епоха аз не съм видял по-добра; никога в света по-хубава от тази епоха не е имало. В Писанието има един стих, гето се казва, че земята и небето са побегнали от лицето на Господа. Как ще го обясните? Като че ли Господ идва – и земята, и небето – всички са избягали от лицето Му. Защо земята бяга от лицето на Господа? Небето и то бяга – как ще го обясните? Побегнали са – значи един стар порядък си е отишъл. Господ казва старият порядък да си замине. Това е физическият порядък. Небето – значи и мисълта на хората, и старите мисли може да си отидат. Тогава Писанието казва: „Бог създаде ново небе и нова земя“. Какво имаме тук? Господ създава новото небе, пък ние се безпокоим от праха, който се вдига. Това е малко прах само... Коя къща, като се събаря, няма да се вдигне прах? Казвам: гледайте на всичко онова, което става в света, като че се върши една велика работа. Я вижте в нашите умерени пояси наесен колко листа падат отгоре, но идущата година ще израстат толкова милиони свежи нови листа. Вижте есенно време колко от плодовете оканват – и идната година ще се появят още по-хубави. Всяка година плодовете, които се раждат, са по-добри.

Та радвайте се и когато страдате. Една млада сестра ми казва: „Направи да не страдам. Аз съм дошла до убеждението, че не искам да страдам“. Казвам ѝ: „Там е всичката ти погрешка“. Тя досега не е страдала, а иска да избегне страданието. Пък туй, което не искаш, то ще ти дойде до главата. Ние, съвременните хора, имаме нещо, което не разбираме. На една от екскурзиите един баща дойде на разходка на Витоша със своето момиченце на 5–6 години, много интелигентно. То се умори и започна да прави гримаси на лицето – недоволно е. Доста умно е това дете, политика има: не се усмихва на бащата, а криви лицето си, за да го види той. Взе го баща му, тури го на раменете си – то стана весело, разприказва се. Тъй вървяха половин час: бащата от обич го прави, но и той се умори, сне гъщерята долу. Като я свали, виждам, че неговото лице просия. Но като вървяха половин час, пак

се измени лицето на гъщерята. Сложи я на гърба бащата – сега се измени пък неговото лице. Това, което е приятно на бащата, не е приятно на гъщерята: тя не иска да ходи, иска да го язди. Когато той я снесе и я накара да ходи, на него му е приятно.

Дъщерята има едно убеждение. Ако стане на 21 години, той и да иска да я сложи на врата си, тя ще каже, че не може. Като е на 5 години, всички ще го похвалят, че я носи, но ако е на 21 години и я тури на врата си, целият град ще знае, че 21-годишна гъщеря той носи на врата си, вестниците ще пишат за това. Дъщерята на 21 години не се качва вече на врата на бащата. Ако ми каже някой, че бащата се е качил на врата на гъщеря си, зная, че не е вярно; и ако друг ми каже, че тогава гъщерята се е качила на врата на баща си – зная, че не е вярно. Ако е малко момиченце, може да се качи, това е възможно. Бащата от любов може да го направи, намясто е. Неприятностите в живота, които сега имате, като станат на 21 години, никак няма да се качват на вашия врат. Една неприятност е младо момиче – качи се на врата ти, направи ти една малка услуга.

Пестете вашата енергия. Гледам: дойде някой да ми разправя, че едн-кой си имал някаква погрешка. Ще ми разправя, че като вървели двама души, единият е блъснал стомната, счупил я е и тя е потекла; пък и двамата са си казали някои любезни думи. Дойде един, че ми разправя: „Знаеш ли какво е станало? На едн-кого си стомната се е счупила“. Какво ме интересува, че се е счупила стомната? Какво ще спечеля аз, какво ще спечелите и вие, като кажете, че стомната се е счупила? Ако аз съм на вашето място, като видя, че се е счупила стомната, ще уда, ще купя две стомни и ще им кажа: „От мене едн подарък. Дайте ми счупената стомна“.

Когато изгорят някои крушки, аз ги събирам. Купиш една крушка – след едн месец изгори. Някои не изгарят така лесно, но някои изгарят. Насъбрах ги десетина, които не светят – турям ги на цветята наоколо. Денем цветята не знаят, че не горят, а вечерно време ги за-

бавлявам. Вечерно време, понеже спят, не виждат; генем очите им са отворени, понеже Слънцето грее и те се радват на светлината му. Радвайте се на всяка добродетел. Една сестра говори много – радвай се, че говори много, ти печелиш. Онзи, който много говори, много гори; като мълчи, той печели. Някои казват: „Човекът е щедър, навсякъде дава“. Отговарям: „Много говори“. Ако много говори, лошо, ако съвсем не говори, пак лошо. Какво трябва да прави? Българите казват: „Немтутин“.

В духовния свят трябва да се икономисва енергията – висшите енергии мъчно се придобиват. Толкова мъчно се придобива и едно добро настроение. Разправяше ми един господин: „Повикаха ме на едно място да ме гощават с риба, пък стопанинът е лаком, седи на средата. Аз съм наблизо – той като взема от рибата, изпръска ме. Като яде, пръска – толкоз е вдаден в нея, че като тегли тази риба, пръска лицето ми. Пък тя – костелива. Той вземе една костица – и плюе повече от 30–40 пъти. Какво ще му кажа, гост съм! Та ме наплю без да иска човекът... После каза: „Пак заповядайте да ви нагостя с риба“. Рекох: „Много съм зает“ – втори път не искам да отида“. Не яжте риба с кости; ако ядете някоя, хубава да е, много малко кости да има. Не ги зная какви са рибите – има някои с много кости.

Блажени са ония хора, които разбират закона на Божията Любов в света. В това отношение Христос казва: „Не съдете“. Остави тази работа, не съди! Да съдиш, значи да уредиш работите. Щом не можеш да ги уредиш, какво ще ги буташ? Ако знаеш да месиш хляб – добре, ако не знаеш, не пипай; ако знаеш да ушиеш една дреха – уший я, ако не знаеш, не пипай. Ако знаеш да пишеш – пиши; ако не знаеш да пишеш, ще изцапаш книгата. Правете онова, което знаете. Ако не можеш да гадеш спокойствие на ума си, ако не знаеш да гадеш спокойствие на сърцето си и на тялото си, какъв човек си тогава? Оплаква се тялото, че е болно – помогни му! Тия клетки се оплакват – те са отделни души. Заболи те кракът – ти не можеш да му помогнеш, ще викнеш някой

лекар. Той ще влоши работата още повече. Лекар не ви трябва – ти сам трябва да бъдеш лекар на тялото си. Дойдеш до сърцето – сам стани лекар. Дойдеш до ума – сам стани лекар, не викай хората да те лекуват; или ако викаш някого, той трябва да е майстор.

Та казвам: трябва да се икономисва Божествената енергия. Сега мислили ли сте, че в света Господ не гледа всичките хора? Като казвате: „Това не е право, онова не е право“, вие критикувате Господа. Че Той е едно от съвършените същества, всички живеем и съществуваме в Него. Той седи тих и спокоен, не се вълнува. Ние казваме: „Това не е направено“, Господ казва: „Дай Ми един план как трябва да се направи“. Знаете ли на какво ще замязате тогава вие? Има един анекдот. Един рибар хванал една от най-хубавите риби и понеже нея само царят можел да я купи, отишъл да я продаде на царя. Придворните не го пускали; един казал: „Ако ми дадеш половината от онова, което ще дадеш на царя, ще те пусна“. Рибарят рекъл: „Ще ти дам рибата“. Питал го онзи: „Колко искаш?“. Казал му: „Нищо, искам да ми ударите 40 удара. Това е благословение за мене“. Царят казал: „По-малко го удряйте“. Като му ударили 20 удара, рибарят рекъл: „Аз имам ортак“. Царят рекъл: „Не удряйте вече него, удряйте ортака“. Сега аз ви казвам: Господ не бие дявола, понеже това му е занаятът. Онези, които слушат дявола, те ядат повече бой. Някой пуши тютюн. Ти като гледаш, казваш му: „Дай да го опитам!“. Защо да го опитваш – той да ти вземе тютюна.

Да дойдем сега до същественото в живота: всичко в света е за добро; всичко, което става в него, е за добро. Не в дадения случай: всичко е за добро за в бъдеще – в дадения случай всичко за добро не може да бъде. За някой е за добро, за някой не е за добро. Ако за онзи, който проси, е добро, за него ти изваждаш една златна монета – искаш да покажеш своето добро. Ти имаш десет златни монети – дадеш на десет души, но твоята кесия осиромашее. След като си дал десет златни монети, какво си добил? Представете си, че аз имам десет агънца, които

паса. Дойде един – иска ми едно, че децата му ще измрат гладни. Казва ми: „Дай ми едно агънце“ – дам му. Дойде друг – и на него дам. Раздам десетте и аз остана без агънца – какво добро съм направил? От мое гледище аз направих една неприятност, едно зло – не питах тия агънца. Аз ги давах, като че ли от себе си давах. Трябваше да кажа на първото агне: „Искаш ли да идеш на гости?“ „Не искам.“ „Стой при мене!“ Тогава ще кажа: „Те не искам да гойдат при тебе, ще идат на друго място“.

Казвам: когато искате да гадете някоя ваша мисъл, някое ваше чувство или някоя постъпка, питайте тази постъпка иска ли да иде, или не. Често гледам – хора гойдат при мене и ми казват: „Много те обичаме“. Че някой ме обича – това е негово работа. Какво печеля аз, че ме обича? Или аз като обичам някого, той какво печели? Всякога онзи, който обича, печели, понеже онзи, който влага парите си в някоя банка, той печели. Вложи 100 000 в някоя банка – парите са на него, аз не влагам нищо. Казва: „Знаеш, че аз съм вложил“. Той ги е вложил за мене, но на свое име. Рече: „Вложих 100 000 лева за тебе“, но на книжката пише неговото име. Казва: „Като ги извадя, ще ти ги дам“.

Вие всички сте обичани, все обичате, все любов имате, но сте вложили парите все на ваше име. Искаш да обичаш някого – внеси парите в банката, дай парите на негово име, нищо повече. Гледам сега: вие се поусмивате малко. Трябва едно разбиране. Казвате: „Да служим“. Бог има нужда от разумни хора, от разумни деца. Ти виждаш: една сестра прави грешка от твое гледище. Турила е въжето, сложила е своя килим, взела е тоягата и налага килима. Чува се тупаница, прах излиза. Започваш да кихаш, казваш: „Тази сестра не знае как да бие. Турила е въжето там...“. А ти разумен ли си, като минаваш там, дето тупат. Мини надалече: като изтупат килима и вдигнат въжето, тогава мини. Пък ти минеш, когато тупат килима, за да критикуваш, че не са избрали времето. Ти избра ли времето? Като видиш, че тупат килима, зарадвай се; като снемат килима и въжето, пак се зарадвай, че пъ-

тят отново е отворен. Ако цетете в големите градове в Америка, полицаят като вдигне пръчката, всичките тия хиляди хора спират. Отвори се път – минават други; пак вдигне – те спират, други почнат да се движат; отново вдигне ръката, пак спират. Ту отиват, ту спират – всичко е по ред, порядък има. Тупат там килимите си, но полицаят като снесе ръката надолу, тръгнат; като вдигне ръката, пак спират.

Казвам: блажени сме, ако може да вдигнем в света Божествената права мисъл. Говоря за вътрешното разбиране. Ние искаме другите хора да станат добри, ние да бъдем последни; искаме да живеем в един съвършен свят. Светът е съвършен, но ние не сме на съвършеното място. Например нашата соба като гори, тези, които са близко, усещат топлината; онези, които са далече, усещат ли топлина? И въздухът там не може да има приятност. Които са до собата, казват: „Много хубаво е!“. Онези, които са далече, казват: „Вие сте близко до собата, разбираме“. Питам: колко души може да се съберат около тази соба? В дадения случай едно благо не може да бъде благо за всички. Една хапка хляб, която аз ям, или един плод – туй благо е само за мене. Това благо не може да бъде за всичките хора, които ме гледат, за 10–20 души. Трябва да го разделя на 20 парчета, да раздам и на другите, да им дам. Казвам: „Много хубава е, отлична е ябълката“, а нищо не им давам. Отговарят: „Хубава е за тебе, не е хубава за нас“.

Ние се намираме в това противоречие – искаме някой човек като яде от един плод, и ние да имаме. Той е щастлив – и ти като ядеш, си щастлив. Ако искаш разумното в света, трябва да разделиш плода. Ако разделиш яденето, за тебе остава много малко. Но според новото учение ти вземи кошницата – и като раздаваш от нея, по една ябълка да дадеш. Ако срещнеш 20 души, ще раздадеш другите ябълки, кошницата ще олекне. Тогава ще кажат, че действително ябълките, които носиш, са полезни. Аз за в бъдеще ви препоръчвам всеки ден да носите по една ябълка. Българите ги харесвам, че носят кошницата на

ръка: в едната ръка – ябълката, в другата – кошницата. Като срещнеш някой, когато ядеш ябълка, извадиш и дадеш. Той казва: „Много хубави са ябълките ви“. Не носете само по един плод от Божественото, но цяла кошница. По целия път, по който минавате, ще извадите на всеки едного. Тогава ще кажат: „Ето, тия хора се водят по Божествения закон, понеже носят Божии блага“.

Ти ходиш с празна кошница, носиш само една ябълка за себе си и проповядваш едно учение. Там е погрешката, че кошницата е празна – всеки носи само по една ябълка. Старото учение е с по една ябълка, новото учение е с една ябълка за тебе и с цяла кошница за другите. Дето минеш, ще раздаваш, обаче ще ти остане. Това е новото учение: срещаш и даваш от своите плодове; другият ще даде от неговите на друго място. Тогава, като срещнете всички с кошницата, нищо няма да изгубите, а ще стане размяна. Пък ако искаш да се освободиш, ще идеш между хората, които не носят никакви кошници. И такива има: светът е пълен с хора, които носят празни кошници

Една сестра имала много хубаво разположение на едно събрание – нещо като че била в Рая. Аз някак си така съм я погледнал, та съм я поразил. Така става: насочил съм си погледа, като че тя е виновата. Някой път искам да представя някои работи сериозно, но казват: „Много криво ме погледна“. Там е всичката бяла. И облачното време е красиво, и ясното време е красиво. В ясното светлината иде, във влажното влагата иде. Може влагата за нас да е неприятна, но тя е приятна за онези растения, които се нуждаят. Казвам: не считайте, когато лицето на Господа така се намръщи, че това е лошо. В Бога каквото и да дойде в света, всичко е за добро. В Писанието се казва: „Всичко онова, което става в света, ще се превърне за добро“. Един ден Бог ще примири всичките противоречия в света. Сега всички трябва да минем през една дисциплина. Че ти ако идеш в банята, няма да влезеш с дрехите – ще ги съблечеш и тогава ще влезеш. Порядък има: щом влезеш в банята, с булчинска греха не може да бъдеш. С булчински грехи в банята не

се позволява; в банята с попски грехи, с царски не може. Тъй пише в банята: влизането е с пищимал – всичките са еднообразни. Като влизаш, после ще дойде телякът с изтривалката. Като каже: „Легни!“ – ще легнеш. „Обърни се на гръб“ – на гръба ще легнеш. Като излезе от банята, всички тия хора виждат, че човекът е културен. Той плаща на теляка в банята, а отвън друг някой теляк – без пари човекът те търка. Казвам: там плащаш и си доволен, тук без пари тия хора те търкат, пък ти си недоволен.

Това са девет правила, които Христос дава в петата глава – блаженствата. Те са състояния на човекия ум, за разни епохи са казани деветте блаженства: три за ума, три за сърцето, три за тялото. Ако ги прилагате, може да се ползвате. Ако станете сутрин, изпратете една хубава мисъл, изпратете едно хубаво чувство. Имате един ваш приятел – изпратете му своето добро чувство, изпратете му своята добра мисъл. Ако всяка сутрин, като станете от леглото, изпращате своите хубави мисли, те пристигат по радиото на мястото. Ние се нуждаем в света от добри мисли. Сега се проповядва едно християнство – искаме да бъдеме добри. Ние сме от добрите хора, които не показват своето добро. Ще пострадаме, понеже има още защо да страдаме. Ако си беден, няма какво да дадеш. Разбирам, но ти си богат! Дойде някой човек при тебе, казваш: „Господи, нямам нищо, какво да му дам?“. Господ казва: „Няма извинение, ако кажеш така на Господа. Нали имаш Мое, оставено в тебе, защо не даде от доброто?“. Ако нямаш от своите, ще дадеш от Божиите работи, които са в тебе.

Животът, който Бог ви е дал, ваш ли е? Мисълта, която имате, не е ваша. Добрите чувства, които имате, и те не са ваши. Следователно хубавите мисли са Божии мисли. Тази мисъл е Божествена. Тази вода, която изтича от чешмата, не е нейна. Свещта, която дава светлина – тази светлина не е нейна. Свещта е само един проводник, светлината иде от друго място. Следователно ние сме проводници на всичко онова, вложено в нас. Ако

не дадем ход на Божествената светлина, ако не дадем ход на Божествената топлина, тогава ще ни считат за лоши проводници. На мястото на всяка крушка, която не свети, турят друга. Казвам: на Божественото, което е в нас, трябва да му дадем място. Който дава, едновременно с това се благославя. В Любовта всеки, който обича, се благославя. Всеки, който приема Любовта, и той се благославя. Всеки, който не предава от Любовта, губи благословението. Всеки, който не приема Любовта, губи от благословението. Да премем Божията Любов, да предаваме Божията Любов! Да предадем добре Божията Любов и да възприемем добре Божията Любов!

Наскоро правех едно наблюдение. Гледам една млада сестра, като художник я наблюдавам: тя погледна един брат така мило, така хубаво го погледна, че ангелската усмивка остана паметна. Като даде едно хубаво лице, на брата му затупа сърцето – веднага се измени сърцето. Гледам една сериозна сестра. Мина един млад брат, а тя му даде една хубава усмивка. Сестрата се подмлади и братът остана доволен. Казвам: хората знаят. Младата сестра като замина, този брат пак стана сериозен. Значи тя при дадения случай може да даде един хубав поглед и усмивка. Казвам: тази усмивка ще бъде към всички ви.

Бог седи вътре в душата на всеки един човек. Той иска да види онова, хубавото в нас. Господ проверява нещата: дали предаваме Любовта Му тъй, както Той иска, обективно проверява. Срецам един човек. Като го погледна, Господ казва: „Много хубаво си направил“. Като видя Господа, казвам: „Много съм доволен, че живея в един хубав свят“. Тук се усмихнеш, там се усмихнеш – усмихваш се на Господа и Му казваш, че всичко, каквото Той е направил, е добро.

Отче наш

9 март 1941 г., неделя, 5 ч.с., София, Изгрев

БОЖЕСТВЕНА КНИГА

*Добрата молитва
Молитва на Царството
В начало бе Словото*

Ще прочета 9. глава от Евангелието на Лука.

Духът Божий

Да се занимава човек със стари работи, това значи да си губи времето. Също и това – да се занимава със стари грехи, обуца и шапки, да ги купува, да ги продава; да се занимава да купува стари гръсчени къщи, които са изгнили. Старото има само едно нещо, в което трябва да се поучаваме – то показва пътя, по който Бог се проявява. Следователно там, дето мине, старото оставя някакво богатство и благо. Онези, които се занимават със старото, са иманяри, които ходят да копаят. Всичките хора са иманяри, които ходят да копаят възлища дълбоко в земята – пари печелят. Милиони години как е заровено това богатство. И онези, които вадят петрола, са иманяри: там са сложени тия масла и ги вадят. С тези масла сега ходят, разхождат се по небето, пуцат яйца, какво ли не правят. Всичките автомобили се движат благодарение на това старо масло, навсякъде се движат по света; ако го нямаше, нямаше и да се движат.

Та казвам: ще намерим тия масла, такива масла има заровени достатъчно във вас. Вие не сте бедни хора: възлища имате, масла имате, госта залежи имате заровени, големи океани имате като Великия или Тихия океан, като Атлантическия, пък рибки, сомчета имате, какво ли нямате... И идат някои, че ми се оплакват.

Наскоро чух от една котка две разумни думи. Котката ми проговори две думи на един стар език. Тя седи и казва: *мяу-мяу*. Това нищо не значи – то е главоболие, няма никакво съдържание. Кой как седи, казва: „Беген съм, беген съм, болен съм, болен съм“ – това е *мяу*. Каза ми котката *мяу*, дадох ѝ сух хляб, но каза пак *мяу*. Гледа ме и ме пита: „Само сух хляб ли, няма ли нещо друго тъй, сготвено хубаво, направено като за котка“. *Котка* какво значи? Това е едно астрално същество. Направих ѝ баница – сирене с бял хляб, както аз зная, и тя ми казва: *Мър-махау*. Казвам: „Браво!“! Цяла философия е *мър-махау*. Аз я питам: „Какво ви донесе тук?“. Котката с това *мър-махау* ми отговаря: „Скрита съм в тази форма, изучавам съвременната култура, защото другояче ще ме безпокоят хората, а сега ходя от къща на къща да ги видя. Едно време ни гледаха, ние като живеехме, искам сега да ги видя те как живеят“. Хубаво, но това са стари работи – *мър-махау*. Вие не го знаете какво значи, аз го зная. Една свещена дума е това, тя рядко е казвана. Значи когато човек е много благодарен, казва *мър-махау*.

Трябва да се разбират Божиите пътища, знание му трябва на съвременния свят. Знанието трябва да бъде тъй насъчно, както хляба, както водата, както въздуха, както светлината. Когато знанието стане тъй потребно, ще разберем Божиите пътища. Сега се изучава знанието, което е запомнено, вие цитирате някой стих, какво е казал Христос. Много работи е казал Христос, но какъв смисъл имат? Изпратил е учениците Си и им е дал власт. На тях им е дал власт, но вие каква власт имате? Вие само четете. Дойде някоя болест, търсите лекар. Като дойде – той е невежа и вие сте невежи. Лекарят със своята губерка ще ви дупчи, ще ви даде хапове. Вие вярвате, че този лекар ще ви излекува. Даде ви от някой цяр по десет-петнадесет капки, но не оздравявате. Вие кате друг лекар, лекуват ви 3–4 месеца, после намирате трети лекар.

Ако избирате един лекар, изберете го да е вещ. Отивате да пиете вода – идете при най-хубавата чешма,

гето тече хубава вода, за да пиете, понеже тази вода ще ви ползва. Ако пиете лоша вода, ще пострадате. И аз не бих се подложил на всеки лекар. Ако е умен лекар, разбирам, но всеки лекар не лекува. Най-първо вие имате един лекар вътре във вас. Чудя се по някой път защо вие тук, от Изгрева, не питате вашия лекар. В Господа вярвате, а тичате при някой лекар, не питате Господа: „Да идем ли, или не?“. Заболи я някоя сестра кракът: тича, изплашила се е какво ли е станало с крака ѝ. Казвам: няма нищо, дошъл е един твой възлюбен, хванал е крака ти и го целува, прегръща го, стиска го. Боли те кракът – това е любовникът в крака, какво ще бягаш. Някого го боли гърбът – друг любовник е хванал гърба, целува го, обича те.

Доиде една млада сестра: недоволна е, че ѝ дадох един разказ от вестника. Там пише за една Айше, живяла при един имамин. Тя се оженва за един много красив момък, а после се оплаква от ученика му, че ходел под нейния прозорец да я смущава. Той бил много красив, пък и тя била много красива. Няма да му кажа името, за да не се обиди някой от вас, който също е много красив. После, по някой път ученикът се провиквал. Казва Айше на имамина: „Да му кажеш да не ме смущава, мъжът ми какво ще каже“. Пък мъжът ѝ заемал важна длъжност, бил голям началник. Този ученик, от когото се оплаквала, хабер нямал за това. Айше казва, че ѝ хвърлял влюбени погледи през решетката. Отива този имамин, намира младия момък, а той нищо не знаел за нея, нищо не е чувал за Айше. Казва му имаминът: „Ти си ходил под прозореца да ѝ пееш, пък и любовни погледи си ѝ хвърлял, срамота е“. Момъкът рекъл: „Не я познавам“. Имаминът казва: „Виж как ме лъжеш. Под прозореца ѝ си ходил, пък казваш, че не я познаваш“. Казвам на сестрата: „Я прочети го, да видим какво ще кажеш“. Един начин е това, любовна работа: Айше показва пътя на момъка, който не я познава, как да я познае.

В света ние се оплакваме от живота, който сега имаме. Какъв живот трябва да ни даде Господ? Да те гледат

криво, е лошо; да те гледат умилно – пак лошо. Ако си обърнат лицето към тебе – лошо; ако си обърнат гърба – пак лошо. Ако минат от лявата ти страна – лошо, ако минат от дясната – пак лошо. Като срещнеш човека, какво трябва да правиш? Хората са недоволни. Защо бакалинът е недоволен? Когато му дадеш повече за онова, което продава, той е доволен; когато му дадеш по-малко, отколкото ти искаш, ти си недоволен. От какво зависи недоволството? Бакалинът е доволен, когато има повече пари; ти си недоволен, понеже не си приел достатъчно. Захар купуваш, сирене купуваш – тия материални работи правят всичките скандали.

Дошъл е някой, целунал е лицето на някого. Че какво лошо има?! Дошъл е някой, целунал е къщата. Той бил повредил мазилката... Има една статуя в Рим на апостол Петър²⁰. Толкоз години като са целували крака ѝ, трап са направили на него, повредили са крака от целувки. А тебе те държат отговорен, че си целувал къщата. Щом я целуват, замажи я отново – какво има? Всяка целувка е резултат, заг нея сеги една човешка мисъл, едно човешко чувство и една човешка постъпка. Законът на моралността зависи от мисълта. Мисълта права ли е, чувството право ли е, постъпката права ли е? Тия неща трябва да се знаят, понеже ако човек няма права мисъл и хубави чувства, той не може да прогресира в живота си. Той има отношение не само към физическия свят, но и към духовния. Вие гледате на тия работи тъй солидно, като един, който казва, че е завършил гимназия и университет. Той преди да завърши, отива да държи изпит. Ако ти не знаеш материала за осми клас, не можеш да завършиш гимназия. Четири години си учил в университета: ако не знаеш материала за последната година, не можеш да издържиш изпита, не можеш да завършиш университета.

Ако вие се подложите на един изпит за Любовта, какво ще правите? Например имате изпит за Любовта – какъв изпит бихте държали? Като срещнеш един човек, когото обичаш, какви думи трябва да му кажеш най-първо? Мислиш ли, че трябва да му кажеш, че го обичаш? Ти на онзи, когото обичаш, няма да му казваш това. Когато

момъкът обикне една мома, той не ѝ казва, че я обича, но ще направи една къща. Измаже я хубаво, мебелира я, купи пиано, столове, кухня с всички неща, тенджери и други, купи огърлица, пръстени. Тя нищо не знае, но той има в ума си една идея. Когато я покани на гости някой път, стаята ще бъде добре отоплена. Тя като влезе, като погледне – ще ѝ хареса.

И вие по някой път, а и християните казват: „Да дойде Духът Божий върху нас“. Аз се чудя на ума им... Мислите ли, че Духът Божий трябва да дойде в един курник? Някои евангелисти говорят, че Духът Божий ще дойде. Той е един курник, и на гости ще му дойде Духът?! Новото понятие е, че този курник трябва да се превърне в палат. Трябва да има градина, вода, шадравани, абсолютна чистота, цветя, плодни дървета, никаква нечистотия не трябва да има. Чудно е, че ние искаме да се запознаем с Любовта. Чудя се на съвременната любов, която мяза на една каша – на една просена или на царевична каша. И това е любов, но каква любов?

Казвам: ако животът се ди в сегашната любов, аз се отказвам от нея. Ако има нещо, от което мога да се откажа, туй е сегашната любов. Това е най-голямото лицемерие, което съществува в света и за което светът плаща скъпо. В името на тази любов стоят най-големите користолюбиви неща, от които цялото човечество от хиляди години страда. Всички вярвате в това, което не е. Любов, която не носи безсмъртие, не е любов. Любов, която не носи щастие, не е любов. Любов, която не носи знание, не е любов. Любов, която не носи сила и свобода в себе си, не е любов. Любовта трябва да носи със себе си всичките богатства, които можеш да имаши. Това е Любовта. Ако на вас са ви дали една лъжлива монета, защо вие искате да я прокарате на другите хора. Вас са ви излъгали и вие искате да не изгубите, и вие искате да я прокарате на другите. Турете я настрана, не я давайте никому. Болния както и да го храниш, той силен няма да стане.

Аз искам да ви изнеса една истина. Не правя сега кристика на нещата, а преценка. Трябва да знаеш истината – да знаеш колко злато и колко сребро, колко мед, колко

желязо съдържа нещо. Ти си направил голяма грешка, че позлатеното желязо си го взел за злато – това е заблуждение. Първото нещо е да се намери именно Любовта. Ще дойдат някои, ще се занимават с любовта. За любовта говорят, но това не е любов. Значи ли, че ако Слънцето се покрие с облаци, то е престанало да свети? Станала е промяна, а тя се дължи на Земята. И на Слънцето може да стане някоя промяна, но ще се промени не самото Слънце. Тази любов, която ние търсим, е несъвместима. Има известни лъчи, които минават през Земята и замиват. Има една светлина от Слънцето, която не можем да спрем – тя не прави никакво пречупване, а само преминава. За тази светлина нищо не знаем. Следователно за този свят, който ни осветлява, ние нищо не знаем.

Някой казва, че той се е пренесъл някъде. Пренасянето е само едно състояние. Това не е постоянно състояние: да идеш в оня свят, да живееш и да се върнеш на Земята; да сънуваш, че този се е явил, онзи се е явил. Това е един илюзорен свят. В сегашните условия виждаме един човек шест дена да е със своите работни грехи, на седмия ден е облечен хубаво. Започваме да се чудим, че на седмия ден е облечен хубаво, а другите дни е с обикновени грехи. Обикновените грехи са за работа, празничният ден е ден за любов. Сега всички задават въпроса как да намерим Любовта. Любовта не се намира, тя не е нещо изгубено. Любовта не може да се намери, тя не се купува. Където казват, че ще дойде, тя не иде. Като че сега я няма, тя после ще дойде. Щом сега я няма, и после няма да дойде; щом сега я има, и после ще дойде.

Единственото нещо, което всякога е Божествено, това е Любовта, нищо повече. Тя е туй, което всякога е било. Вие искате сега да дойде, казвате: „Да се отворят очите на моето съзнание, да благодаря на Бога, да се пробуди моето съзнание, познал съм Любовта. Аз досега не съм я познавал. Пробудих се, отвориха ми се очите, видях Божествената Любов, която изпраща своята светлина“. Всичките тия скърби са плачове. Всички са плакали – хубаво е това. Аз съм носил повече страдания, които ако се турят на вашия гръб, на прах ще станете.

Ще ги нося! Дојде някој, оплаква се, че са сложили десет кила на грба му. Аз нося милиони килограми и не съм се оплакал още, а той носи десет килограма и се оплаква. Казва: „Как десет милиона, вярно ли е това?“. Десет милиона нося, но има добри същества, които ме съжаляват и ми помагат. Те като ме видят, ми помагат. Чудни са хората! Струва си да носи човек.

Като казвам, че нося, аз го разбирам така: че ако вие се решите да живеете според Любовта, ще носите всичките мъчнощи, понеже ще дойдат онези, които ви се полагат от миналото. Когато ти се качиш на един автомобил, кой те носи, кажи ми? Миналото те носи. Туй вещество, от което е направен автомобилът, се дължи на миналото, петролът е на миналото. Този господин, който ви кара, също е от миналото. Той е Божественото. Сега ти опитваш как се е проявявал Господ. Този човек те кара и ти не знаеш защо те кара той. Вие не знаете защо ви обичат хората. Научете се най-първо защо ви обичат. Най-първо кажете защо обичате някого. Трябва да каже някой защо ме обича. Обича ме заради нещо. Аз съм професор по музика, защо ме обичат? Онези, които обичат музиката, ще ме обичат заради музиката. Ако си художник – ще те обичат заради художеството. Певец си – обичат те заради пеенето. Имаш мощно тяло – обичат те заради тялото. Имаш хубави очи – обичат те заради очите. Имаш хубав нос – обичат те заради носа. Имаш хубава уста – обичат те заради нея. Имаш хубави крака – обичат те заради краката. Имаш хубаво слово – обичат те заради словото.

Казвате: „За Божественото ме обичат“. Че кое е Божественото? Божественото е онова, което Любовта носи. То е безсмъртие, което не се разваля, в което няма скръб. Не че няма скръб, но който има тази скръб, нему е приятно. Това чувство на скръб е като радост. А пък великите хора, които разбират, чувстват радостта като една скръб – в тях е обратното. Вие чувствате великата радост като скръб, а те чувстват великата скръб като радост. Това е разликата. Ти се радваш, но твоята радост се дължи на скръбта на някои хора. Ти се радваш

на хляба. За този хляб човек е орал с ралото, после са вършали житото, мляли са го, много са страдали. Ти казваш: „Колко е хубав хлябът“ – приятно ти е. Заг тази приятност седи едно голямо страдание. Това е Любовта. Единственото реално нещо е страданието, не радостта. Какво ще кажете за това? Онези хора, които страдат, са реални, онези, които се радват, са афиф. Христос казва: „Ако не се отрече от себе си...“. Ако човек не може да приеме най-голямото страдание, той иска да се самоубие, да се освободи от страданието. Там е заблуждението: че той като се самоубие, ще възприеме страданието. После, като не може да разбере смисъла му, това ще бъде най-голямото страдание за него.

Майката учи младата си гъщеря, като види момъка, да не го гледа, да си затвори очите. Със затворени очи не става. Ако светът можеше да се спаси със затворени очи, Бог би затворил очите на Ева, да не гледа. Тя като погледна това гърво, съгреси. Въпросът е не да си затвориш очите, ами да си отвориш очите. Казвам: сега на всинца ви трябва едно ново разбиране за живота. Сегашният живот трябва да го разберем. Война става – намясто е; давят се хората – намясто е; умират хора – намясто е; раждат се хората – намясто е; гръмотевици стават – намясто е; сиромашия има – намясто е. Безпаричието е намясто, голотата е намясто, без обуца ако си – намясто е: всичко е намясто. Като видиш един бос човек, да се зарадваш – ще видиш красивите му крака. Другояче Божествените крака са скрити, няма да ги видиш. Видиш го окалян – повикай го вкъщи да си измие калта от обувката, измий калта, за да му видиш Божествените крака. Той е гладен – нахрани го, за да видиш какво е гладът. Той е в една кал облечен – съблечи тази кал от него. Ти казваш: „Гладен е“. Нахрани го, за да видиш своята любов.

Тогава как ще разберете думите на Христос: „Затворен бях, не дойдохте да Ме посетите, гладен бях, не Ме нахранихте; гол бях, не Ме облякохте, болен бях, не Ме посетихте“? Вие не сте разбрали болестта, не сте разбрали бедността. Напредналите сестри на Изгрева

(защото има много напреднали сестри и братя) бягат от болести. Напреднали братя има, които се съблазняват от братя; напреднали сестри има, които се съблазняват от сестри. Господ не създаде света за съблазън – за учение го създаде. Съблазънта е ваше невежество; съблазънта – това е най-голямото невежество, нищо повече.

Сега какво ще бъде бъдещето? Ще се освободят хората. Какъв трябва да бъде бъдещият строй? Най-първо, ако ти изтупваш една черга, това показва, че строят не е добър. В един нов строй ни най-малко не трябва да пада прах на чергата. Чергата, върху която пада прах, е старият строй. Новият строй ще бъде този, дето прах няма да има на Земята. Този прах ние го създадохме. Ти съзнаваш в себе си една лоша мисъл. Аз тук се занимавам и някой път до мен дойде една мисъл: „Вие ми се свят, ще падна“. Намеря го и по радиото му кажа: „А бе, серсемин, какво ще паднеш!“. Друг казва: „Беднотия“. Отговарям: „Бре серсемин, какво си обеднял, защо ходиш да лъжеш?“. Слушам го по радиото да казва: „Така не се говори“. Отговарям: „Така не се живее“. Понякога, като седя, някой ми говори неща, които ми са крайно неприятни. Правя една жертва, за да изнеса истината. Какво е направил този, че се е влюбил, че онзи се е влюбил, че друг е бил жена си? Що ме интересуват тия неща: ни в клин, ни в ръкав не влизат в моя живот. Аз имам за цел да проповядвам една Истина, да покажа, че по този път животът не може да дойде, че това е крив път. Аз виждам хубавото в живота. Според мене това, че някой е бил жена си, означава, че е капелмайстор: ударил ѝ е 20 удара, писал е ноти на гърба ѝ. Аз започна да свиря по него – зная песента каква е. Запея една песен, казват: „Колко е хубава песента!“. Благодарение на твоя мъж, който е написал тази песен.

Аз не искам да се измени състоянието ви. Който е сприхав, нека си е сприхав, който е разложен, нека е разложен: кой какъвто си е, да е. Карамфилът да е карамфил, розата да е роза, сливата да е слива, черешата да е череша, но черешата да дава хубави плодове. Не искаме

всичко да стане еднообразно. Този брат не знае как да постъпва. Не мислите ли, че така вие се ограничавате и не давате свобода един на друг. Всеки трябва да се поправи. Например имате един брат, който толкоз години ви свири на цигулка, и досега не ви е дошло на ума да му дадете един банкет; освен това го критикувате, че не свири хубаво. Не свирел хубаво! Онзи, който казва така, да гоиде на неговото място да покаже. Не само да критикува, но да гоиде онзи, който критикува, да направи по-хубаво. Ако някой ме критикува и като гоиде, не може да свири колкото мене, няма право да говори. Досега не ви е дошло наум: весели ви човекът, постоянно свири, мисли коя песен да изсвири. Вие кажете: „Ха, Симеоне, тази песен“ – готов е. И той очаква нещо, току пъй не свири за черните ви очи. Сега ви говоря, но и аз очаквам нещо, и вие очаквате нещо.

Та казвам: новото трябва да се приеме. Да бъдем благодарни за малкото. Братът свири – и всеки, като излезе отвън, да му изпрати една хубава мисъл, че е свирил, пък вие забравяте това. Излизаш от салона – изпрати своята мисъл на всеки, кажи: „Благослови ги, Господи!“ Изпрати благословение на всички хора, изпрацайте хубави мисли. Тогава животът ни щеше да бъде съвсем друг. Сега един от друг всеки се свива окултно, за да не ни предадат своето влияние. Много пъти вие ще кажете, че някои работи сте ги разбрали, но мязате на онзи испански поет, който написал едно стихотворение. Отишли да го питат за един пасаж, какво е искал да каже, той рекъл: „И аз не зная“. Той го е писал, а те си дават мнението – и най-после казват, че това е искал да каже, онова е искал да каже. Решили да го попитат какво иска да каже. Отговорил, че и той не знае.

Сега вие питате: „Какво е искал да каже Христос?“. Някои от вас мислите, че е дошъл старият Христос, други – новият Христос и т.н.; че е дошъл някой стар пророк или новият пророк Илия... Това са разбираня: нещата трябва да са разграничени. Думата *Христос* в обикновения смисъл е онова състояние, в което човек

се освобождава от всичките несгоди на живота. Това е Христос – едно състояние. Най-първото нещо, което ви освобождава от всичките несгоди, това е Христос. Това е съзнанието на Бога, което ви освобождава. Христос може да се яви в съзнанието на когото и да е от вас, само че вие не Го задържате за дълго време. Тогава ще се яви спор кой е по-голям. Че това е определено. Ако вземем в Слънчевата система, коя планета е по-голяма? Меркурий е най-малката, до Венера иде Земята. Венера е по-голяма от Меркурий, Земята е по-голяма от Венера, Марс е по-малък от Земята. След туй иде Юпитер, най-голямата от всичките планети. Какви са били причините, защо Юпитер е най-голямата планета? Има си причини.

Сега вие искате да давате някакви обяснения. Има обяснения. Казвам: големината на един човек, умът на един човек – всичко това е определено. Ти ще намериш не само големината, но и какво има на Меркурий. Меркурий е търговец, той е малък, затуй с търговия се занимава. Венера, която е по-голяма от него, 15–16-годишна, с любов се занимава – младите момичета с любов се занимават. После иде Земята – тя се занимава с грехите си, с това, как да се облече. Марс иде: ставаш военствен, да не би да ти вземат къщата. Юпитер е най-старият дядо, той дава само разпореждания. Сатурн, който е по-малък от него, е философ, разбира всичките – той е старото разбиране, старият мъдрец преди сегашната епоха; понеже сега има открити и други планети.

Вие говорите за вашата душа. Намерете онова състояние вътре: намерете вашата душа, вашия ум и вашето сърце, намерете най-ценното в себе си, което никога не се мени. Физиогномически кога се разглежда един човек? Физиогномистите²¹ не могат да четат правилно, понеже има една линия, която минава по средата на човешкото лице и тяло, която не се мени. Като я намерят, от нея те трябва да направят своите наблюдения как се мени лицето, как се менят другите неща, но тази линия остава неизменима винаги. Който вижда тази линия, той е физиогномист; който не я вижда, не може да бъде физиогномист. Трябва да имате една мярка, с която да мерите

нещата. Казвам: мярката на нещата е Любовта. Ако вие не можете да виждате тази линия, няма да имате едно правилно понятие за живота.

Всичко се изменя, защото всичко е подложено на същия въздух; всички дишате един и същ въздух. Като се съберат хората в един град, покваряват въздуха. Всички места първоначално са чисти, но като се направят къщи, вече не са така чисти. Има места в нашите селища, които не са така здравословни. Ако живееш и под тебе има едно голямо течение, над това течение не можеш да бъдеш здрав. Човешкият организъм изисква здраво място, не изисква много големи блага. Където тече вода, се образува много електричество, а то действа някак си вредно.

Казвам: ако се събирате между хората, кошто говорят само за Любовта, вие ще замязате на риби. Там, дето само за любов се говори, ти си риба, във водата живееш; а щом не знаеш какво е любовта, ще бъдеш ням. Влюбените хора винаги мълчат. Понеже рибата може ли да говори? Не може да говори, в нея езикът не е образуван. Трябва да се излезе от това положение във водата, да се влезе във въздуха, за да започнеш да говориш. После трябва да виждаш себе си в другите хора. Трябва да разглеждаш всичките хора и като ги погледнеш, да виждаш себе си. Нали всички хора трябва да се представят като огледало, че като се оглеждаш, да ти е приятно да видиш себе си. Кой от нас не се радва на огледалото, понеже вижда себе си? Хилядите огледала са ценни, понеже в тях виждаш себе си. Ти си ценен за другите, понеже у тебе виждат себе си.

Ние сме ценни един за друг, понеже в тях виждаме себе си. Аз виждам себе си във вас и вие виждате себе си в мене. Вие сте ценни за мен доколкото, доколкото аз мога да се огледам във вас. Аз съм ценен за вас доколкото, доколкото мога да проявя вашия живот; аз съм ценен за вас доколкото, доколкото мога да ви услужа за вашия живот. Дотолкото, доколкото можете да ми услужите, вие сте ценни за мене. Тъй седи Божественият закон, това е новото разбиране. Дълбоко и мистично разгледано, това

е законът на безсмъртието. Всичките хора са условие за нашия живот – ние трябва да ги ценим, защото без тях не можем да се изживим, без тях не можем да бъдем щастливи. Ако на Земята нямаше никакви дървета, ако нямаше вода, реки, океани, тогава какъв щеше да бъде нашият живот? Една пустиня. Благодарение на дърветата, благодарение на цветята, на тревичките, на птиците и на всичките неща, с които Бог ни е заобиколил – във всичко това Бог се изявява. Той иска да ни помогне. Ние Го обичаме във всичко, понеже Той действа, за да ни поведигне, като че живее за нас.

Ние искаме Господ да живее за нас, пък не искаме да живеем за Него. Там е всичката погрешка. Както Той трябва да живее заради нас, така и ние трябва да живеем заради Него. Там сега красивата мисъл във всяка душа. Господ е направил света заради мен; Той живее заради мене и аз живея заради Него. Той работи заради мене и аз работя заради Него. Вие ще кажете: „Каква нужда има Господ ние да работим заради Него? Каква нужда има Господ да работи заради нас?“. Пак казвате: „Защо ние ще работим заради Него? Ние, такива гребни хора, какво ще работим заради Него?“. Но ако нямате туй разбиране, вие на духовете няма да заповядвате. Те винаги ще ви заблуждават, целият чувствен свят се състои от ред заблуждения. В целия астрален свят има всички заблуждения, които съществуват на Земята.

Аз гледам, дойдат някои сестри и се преструват пред мене. Ще дойде някоя при мен и ще примижи с мигли, уж си затваря очите: срамежлива, надолу гледа, като че не гледа, а за Бога мисли, но през очите ме наблюдава. Пък тя хич не мисли за Бога. Аз считам един човек за чистосърдечен, ако няма нито една задна мисъл. Гледам една сестра и като я гледам, виждам какво мисли: не изобцо, но в дадения случай какво мисли. Погледна тази сестра и я съжалявам, че тя не използва Божията Любов, виждам, че е осакатила носа си, гледам, че е осакатила ухото си, осакатила е устата си, осакатила е пръстите си. Като я гледам, мисля как да ѝ кажа, за да ме разбере. Ако ѝ кажа, че е осакатила носа си, ще каже, че ѝ търся по-

грешките. Тя със своята мисъл е осакатила носа си, със своите чувства е осакатила устата си. Всеки ден трябва да се поглежда и да се поправят работите.

Един германец попитал: „Вие защо живеете в палатки?“. Сестрата каза, че ние се връщаме към природния живот, искаме да живеем както в Природата и да я изучаваме. Право е, като живееш в палатка, казваш: „Той къща си има, а пък аз съм в палатка“. От зор тя живее в палатка. Аз не съм видял богати хора да живеят в палатка, но онези, които са сиромаси, живеят. Бих желал милионерите да живеят в палатки, а бих желал бедните да живеят в палати. Когато един беден живее в палат, идея има. Когато видя богатият да живее в палатка, казвам, че също има идея. Казвам: разменили са се. Богатият да каже: „Я, братко, ти да живееш в палата, да видим как ще живееш“. Но това трябва да стане по закона на Любовта, а вие насила седите в палатката. Тук има една сестра, две години вече седи в палатка. Съжалявах я, че е в палатката. Питам: какво има да го съжалявате този милионер, нека седи в палатка!

Казвам: според новото разбиране не трябва да се съжаляваме, да не бъдем жестоки. Любов трябва да проникне в душата на този, който живее в палатката, както иска. Някой път може да му направиш една услуга, но да я направиш, без той да знае, че да остане доволен. Дошъл е човекът, палатката е малко студена, а ти си приготвил топла вода за краката му, приготвил си гореща вода за пиене. Но трябва тъй да я туриш, че той да не те види. Като дойде: стане му приятно, пие топла вода, измие си краката. Умен брат и умна сестра са тези, които могат да направят това. Мнозина от вас в духовния свят живеят в палатки и реват в палатката от студ. Дойде някой, че ви каже една хубава дума. Трябва да знаеш тази хубава дума как да я кажеш.

Аз ви говоря: не злоупотребявайте с Божиите блага! Най-първо не злоупотребявайте с Божиите блага, не злоупотребявайте с вашия ум, не злоупотребявайте с вашето сърце, не злоупотребявайте с вашата воля. Като се научите на това, научете се най-после как да работите

с вашия ум. Умът ви да бъде на разположение за благо на човека, сърцето ви да бъде на разположение за благо на човека. И ние трябва да работим от любов към Бога за цялото човечество, понеже Бог работи чрез всички за нас. Бог работи за частите, ние трябва да работим за цялото. Бог работи за малките работи, ние трябва да работим за големите работи. Ние искаме Бог да работи за всички, а ние да не работим за никого.

Трябва да бъдем носители на Божията Любов. Среещ някого, той мисли: „Аз съм невежа“. Тази книга (*Учителя показва Библията*) не е невежа. Това знание, което има в нея, казва: „Отворете ме, прочетете ме, където искате – ще намерите ценни неща в мене“. Така казва книгата... Като срещнеш някого, ще му кажеш: „Аз съм Божествена книга. Ако знаеш да четеш и да разбираш, отвори и прочети, където искаш. Онова, което прочетеш, приложи го за себе си“. Всеки е една написана ценна Божествена книга. Като срещнете един брат или една сестра, по закона за свободата не казвайте: „Той нищо не е“. Така не се говори. Който разбира тази книга, е с голямо богатство, може да те спаси. Ако я четеш, тя спасява. Всеки човек е една книга. Ако четеш онова, което Бог е написал в ума, ако четеш онова, което Бог е написал в сърцето, ако четеш онова, което Бог е написал в тялото, ще се спасиш. Ако не четете, оттам иде смъртта. Та казвам: започнете да четете онова, което Бог е написал във вашия ум и във вашето сърце. То е новото, което сега иде.

Аз считам тази беседа за предназначена за 22 март. Сега ви казах това предварително. Днес, като изгрее Слънцето, трябва да видите, че Господ го носи в ръката Си като една свещ. Като приемете въздуха, да видите в него присъствието на Бога. Навсякъде да видите присъствието на Бога и да се зарадвате.

Отче наш

16 март 1941 г., неделя, 5 ч.с., София, Изгрев

ЕДИНСТВЕНИЯТ ПЪТ

*Добрата молитва
В начало бе Словото*

Ще ви прочета една от най-съдържателните глави на апостол Павел, 13. глава от Първо послание към коринтяните.

*Духът Божий
Размишление върху изгрева на Слънцето*

Било е време в човешкия живот, когато човекът не е имал думата. Той е приемал нещата тъй както са, без никакво възражение. Вие ще кажете: „Кога е било това време?“. Когато човекът е бил в утробата на майка си, е мълчал: каквото майката направи, той мълчи, не взема никакво участие, няма думата. Но щом човек се роди, вече се изменя положението. Докато е в утробата на майка си, майката изисква, а детето мълчи. Ако каже една дума, е престъпление – то е решило своята смърт. Ако детето продума в утробата на майка си, непременно смъртта го очаква. Ако мълчи, ще спаси живота си; ако продума, ще изгуби живота си. Когато детето се роди, законът е обратен: ако мълчи, ще изгуби живота си, ако говори, ще спечели живота си.

Било е време, когато човек не се е интересувал от Любовта. Любовта е била закон за майка му – тя от любов го е зачнала. Любовта не е влизала в неговата програма, той е трябвало да учи от майка си какво да прави. Животът на майката е бил едно предметно учение за него, той е бил ученик в утробата ѝ. Обаче щом човекът се е родил, той е започнал като майката да изучава законите на Любовта, понеже от Любовта зависи

бъдещото развитие на човека – развитието на неговия ум, развитието на неговото сърце и тяло. Всичко от Любовта зависи, единствената сила, която не се раздвоява, е Любовта – аз я наричам едноцентрова. Само Любовта има един център, няма никакво раздвояване в нея. Там спор не може да има, противоречие не може да има, зло не може да има, всички тези неща ги няма в нея. Всичко представя онзи пълен Божествен свят, отдето произтичат всичките работи в света.

Не само това, но и всичките лоши работи на Земята, като дойдат в съприкосновение с Любовта, ще се превърнат на скъпоценни камъни. Някои мислят: „Как ще се превърнат?“. Ако стопите възглена при висока температура, вие ще образувате скъпоценен камък; ако не можете да го стопите, той ще се изгуби, ще се превърне на газ. Най-първо вие имате едно сърце, където се учите. На вас ви трябва температура, понеже ви трябва скъпоценни камъни. Добрият живот, добрите чувства, добрите мисли – това са скъпоценни камъни, които ще образуват една огърлица. Тази огърлица – това е великият човешки живот, животът на индивида, на рода, на семейството, на един народ, на цялото човечество. Няма по-хубаво нещо от това, човек да има светлина, да може да мисли. Човек е гражданин на великата Вселена, взема участие в общия живот. Няма по-хубаво нещо от това, човек да участва в този живот, да чувства нещата. Но за да ги чувства, нему му трябва свещено огнище. Това е, което в старо време са наричали *свещеният огън*. Сърцето е място на свещения огън, отдето минават всичките Божи блага. Всичко иде от сърцето – и понеже всичко иде оттам, човек трябва да внимава.

Човекът не е спазил Божиите закони, той се е отклонил от правия път и са дошли всичките страдания, които сега имаме. Хубаво е сърцето на човека. Неговият ум и неговото сърце са организирали тялото му като едно спомагателно средство. Най-хубавото жилище, в което човек живее, това е домът – домът е неговото тяло. Няма нищо по-красиво от човешкото тяло. Когато Бог е създал човека, Той е видял, че е много добре.

Казвам: има сега в света два живота, които са в противоречие. Единият е неразбран. Неразбраният живот е, когато нещата не се поставят на тяхното място. Мене наскоро ме запитаха и ми казаха: „Проповядвайте, че трябва да обичаме всички хора. Може ли всичките хора да се обичат еднакво?“. Рекох: „Може да се обичат, защо не? Ако всичко в света е отделно, тогава е друг въпрос; но ако всичките неща влизат в един общ организъм, ако имат своето служебно място, тогава всяко нещо, което гоиде да работи, ние можем да го обичаме“. Ти можеш да обичаш всеки, който ти направи една услуга. Нима не можеш да обичаш един циганин, който те изважда от реката, когато ти се давиш? Спасява те той. Досега не си обичал циганите, но сега, като те извади от реката, ще видиш, че и в този циганин има нещо хубаво, ти съвсем ще измениш своето мнение. Следователно всеки човек, който те обича, можеш да го обичаш. Няма по-велико нещо на света от Любовта. Да обичаш нещата, това е най-великото, което можеш да направиш.

Първо човек иска да бъде като Бога. Ева искаше да стане като Него. Знаеш ли как човек може да бъде като Бога? Може да бъде като Него, ако обича, ако люби. Ако искаш да бъдеш силен като Бога, никога няма да бъдеш такъв. Ако искаш да бъдеш умен като Бога, никога няма да бъдеш такъв, но да обичаш като Бога можеш. Само в едно нещо можем да бъдем като Бога – да обичаме като Него. Затова наричам Любовта еднoцентрова: един център има тя, не може да се раздвои. Щом гоидем до знанието, до Мъдростта, там имаме три центъра – Мъдростта е трицентрова. Щом гоидем до Истината, тя има два центъра. Следователно само Любовта е еднoцентрова – тя не може да се раздвои; Мъдростта има три центъра, Истината има два центъра. Това са философски работи. Питат: „Какво значи един център?“. Един център значи мястото, отдето излизат всичките блага. Мъдростта има три центъра със съкровища: за обикновените хора, за талантливите и за гениалните. Обикновените никога не могат да вземат благата на гениалните или талант-

ливите, те трябва да угат в дома на обикновените хора. Талантливите не трябва да се спират в дома на обикновените – в дома на талантливите са богатата им. Но щом дойдем до Любовта – обикновените, талантливите и гениалните – всички са едно, тя не прави никакво различие.

Та казвам: щом има едно различие във вас за това положение, как трябва да живеете, вие не сте вече в областта на Любовта. Щом питате: „Може ли да се обичаме“, вие не сте в областта на Любовта, а в областта или на Божията Мъдрост, или на Божията Истина. Ти не можеш един добър и един лош човек да ги обичаш еднакво. Нима онзи човек, който ти счупи крака, можеш да го обичаш като онзи, който ти го намести; и нима онзи, който ти извади окото, и онзи, който ти го намести, можеш да ги обичаш еднакво? Под думите „трябва да се обичаме“ разбираме да обичаме своя ближн. Всеки човек, който минава за твой ближн, някога в миналото ти е направил едно добро, за което можеш да го обичаш; тъй и сега може да ти направи добро. Всички ония хора, които трябва да обичаш, ти носят известни блага от Бога. Следователно ако ти не ги обичаш, те няма да дойдат навреме; ако ги обичаш, ще дойдат навреме, ще донесат богатата и ти ще се ползваш от тях.

Та казвам: Любовта е изпълнение на Божия закон в света. Сега под това, да се изпълни Божият закон, вие разбирате човек да няма какво да работи. Не, в Любовта всичко ще се осмисли. Всички противоречия, които съществуват в живота, ще се уредят в Любовта. Болният, щом дойде в областта на Любовта, ще оздравее. Глупавият, щом дойде в областта на Любовта, ще поумнее. Лошият, щом дойде в областта на Любовта, добър става. Слабият, като дойде в областта на Любовта, силен става. Любовта е единственото магическо място, дето всичко се примирява. Ти не можеш да живееш с някого добре – защо? Сега народите се бият – защо? Защото се учат. Когато ние казваме, че хората трябва да се примирят, те трябва да влязат в областта на Любовта.

Тогава само ще познаят, че има само един Баца, а всички те са братя. Вън от Любовта законът е друг: там има господари и слуги, има сиромаси и богати, има силни и слаби. Има растения, има животни, има червейчета, има добри и лоши хора.

Та казвам: всички тия качества, които споменава апостол Павел, се отнасят само до Любовта. Мъдростта не може да бъде търпелива. Тя казва: „Ще учиш, ако не учиш, излез от училището“. При сегашните училища ако седиш три години в един клас в гимназията, изключват те, казват ти: „Навън!“. Мъдростта казва: „Невежи хора не искам. Когато станеш способен да учиш, ела. Щом не си способен, това училище не е за тебе“. Щом си в училището на Любовта, законът е друг. Един господин ми зададе въпрос, попита ме: „Има ли леки работи?“. Казах му: „Най-леките работи стават тежки.“ „Как“ „Ти едно кило желязо можеш ли да го дигнеш?“. Отговаря: „Само с единия си пръст мога да го дигна.“ „Ако този един килограм желязо е нагорещен до 500–1000 градуса топлина, можеш ли да го дигнеш?“. Казва: „Това е вече друг въпрос“.

Единственото нещо в света, което никои не може да вдигне, това е Любовта. Единственото нещо, което не можеш да завладееш, това е Любовта. Всички ония, които са се опитвали да завладеят Любовта, са си причинявали най-големите страдания. Всички страдания сега произтичат от това, че всички искат да завладеят хората, искат да ги обичат насила. Това е невъзможно. Когато говорим за Любовта, разбираме оная първична същина. Това е Онзи, който ни е родил, нашият Баца. Ние да искаме да Му станем господари, ние да Му заповядваме – това е върхът на всичкото безобразие, от което произтича грехът. На Онзи, Който ти е дал живота, на Онзи, Който ти е дал всичките блага, ти искаш да Му заповядваш, Той да ти стане слуга, да ти служи, пък ти да Му господаруваш. Той може да направи това, но знаете ли какво ще стане?!

Бил се един голям герой с едно малко дете. Детето било своенравно, заповядвало му: „Това направи, онова на-

прави, този камък дигни, с ръката си тъй ще направиш“ – критикувало го, че не може да заповядва. Детето казва: „Ще се научиш!“. Той отговаря: „Ти като ми заповядваш толкова време, станал много силен“. Хванал детето за крака, дигнал го във въздуха, завъртял го, хвърлил го нагоре, после пак го хванал. Детето вече престанало да заповядва. Ти като заповядваш на Господа, Той ще те хвърли из въздуха, ще те хване за ръцете, за косите, за гърдите. Как ще заповядваш тогава, кажи ми? Туй е, което сега става. Много бащи мислят, че могат да заповядват на децата си. Те заповядват, употребяват тоягата... Хубаво е да знаеш да употребиш тоягата, но капелмайстор трябва да бъдеш.

Сега вие не трябва да бъдете като онзи българин, който искал да стане капелмайстор. Като се освободила България, тръгнал той да търси служба, ходил тук-там, но гледал все тежки служби. Минава в една градина, гледа един оркестър да свири – и капелмайсторът само маха палката. Казва българинът: „Ето една лесна работа“. Направил едно прошение и го подал, че иска да вземе това място – на капелмайстора. Че това именно е много мъчна работа! Той така разбира, че е лесна, но не е лесна. В Любовта в света има само един капелмайстор – това е Бог; втори капелмайстор няма. Сега някои от вас ще възразят: защо да няма втори? Хубаво, този втори капелмайстор какво ще допринесе?

Има едно възражение. Например имаме една голяма река. Казва някой: „От тази река не може ли да се образува още една широка река?“. Може да раздвоим тази река, но щом се раздвои, тя вече е намалила своята сила и количеството на водата се е намалило. Питам: щом се намали нейното количество и сила, може ли да се постигне това, което първата река може да постигне? Не може. Бащата мисли, че може да заповядва на детето. Щом се роди едно дете, бащата оттам насетне не може да му заповядва – това дете е станало вече свободно. Всеки човек е силен да заповядва на една мисъл, докато тя е в него и е едно с него. Щом стане самостоятелна

отвън, тя влиза в света на Мъдростта и има три центъра – един в света и два горе: от три места идват разпорежданията. Сега ако имате един генерал, един полковник и един капитан, на кого заповедта е по-силна? На генерала; на второ място иде полковникът. Но заповедта на капитана полковникът може да я отмени, а заповедта на капитана и заповедта на полковника генералът може да ги отмени. Заповедта на генерала обаче кой може да отмени?

Та заповедта на Любовта никои не може да я отмени – тя е големият генерал, капелмайсторът. Туй, което тя е създала, никои не е в състояние да го отмени. Щом има втори капелмайстор, той не може да бъде толкова умен, колкото първият. Детето не може да бъде по-силно от баща си. Христос казва: „Достатъчно е ученикът да бъде като учителя си“. Ученикът никога не може да се повдигне по-горе от учителя си. Ние, съвременните хора, мислим, че в света като Бога можем да бъдем. В Любовта можем да бъдем, но в Мъдростта и в Истината – никога. С Любовта всичко можем да постигнем, без Любовта нищо не се постига. Със знание можем да постигнем нещата, но там постижението е друго – в това знание вече има борба. Ако двама силни хора се борят, въпросът не се разрешава по любов. Ще се борят: силни са и ще се борят по известни правила. Мислите ли, че двама души, които се борят, след борбата ще бъдат еднакво зачитани? Докато не са се борили, ще ги зачитат. Щом се борят, единият, който е победен, ще изгуби нещо от своята почит; най-после той ще изгуби самоувереността в себе си. Борят се двамата. Онзи, който нагвие, постави другия на земята и казва: „Подчиняваш ли се?“ „Подчинявам се“. След като признае това подчинение, какво ще бъде неговото съзнание?

Сега в света всички хора искат да бъдат като Бога. Може да бъдат, но в света се явява друг пехливанин – злото. Ти със злото не можеш да се бориш, пък с Господа искаш да се бориш! Най-първо ще се бориш с този голям пехливанин – злото. Като победиш него, тогава ще имаш

една ясна представа за себе си – каква е силата ти. Да допуснем, сложите едно петгодишно дете да вдигне един камък, който е десет килограма. То казва: „Не можах да вдигна камъка“. За детето е невъзможно, но онзи герой с двата си пръста може да го вдигне. В какво сега различава? Този голям герой има знание. Давал съм ви онзи пример, който се е случил в Америка. Отива един студент да гледа, когато двамата герои се борят. Става борбата – американците обичат да гледат това. По невнимание студентът направил погрешка, единият от героите му ударил една плесница и го повалил на земята. Като го ударили, студентът кипнал, но ако му каже някоя обидна дума, тоя ще го повали на земята. Поставил си задача да стане силен, че да му отмъсти. Отнело му десет години да изучава характера и живота на онзи голям борец – как е живял, как се е упражнявал. След десет години студентът вече могъл да вдига два коня и едно конче. Тогава отива при този борец и му казва: „Ти познаваш ли ме кой съм?“ „Откъде ще те познавам?“ „Аз съм онзи студент, на когото удари една плесница и ме търколи на земята. Сега ще ти покажа, че този студент може да бъде като тебе“. Дига го във въздуха, пак го сваля, пак го вдига. Казва му борецът: „Тогава аз бях господар, пък сега ти си господар“.

Когато влезете в живота, имате три положения. Щом Любовта е едноцентрична, там братство ще има. Щом дойдем до Мъдростта, братството излиза вече – там има ученичество, ученици има. Щом дойдем до Истината, там има господари и слуги. В Любовта има братство, в Мъдростта има учители и ученици, в Истината има господари и слуги. Ако влезете в тоя свят, дето Истината е господарка, вие ще видите какво отношение има между господари и слуги. Когато живеят разумно, господарят си е господар, слугата си е слуга. Слугата съзнава, че е слуга – той слугува; господарят съзнава, че е господар – той господарува. Щом влезем в областта на Божията Мъдрост, там има учители и ученици. Но между учителите и учениците има отношение: тогава ще видите как учи-

телите проповядват, как способните ученици учат. Щом дойдете до Любовта, там всички свалят грехите си: господарите снемат грехите си, учените снемат грехите си, слугите снемат грехите си. Всички обличат своите братски грехи и пишат вече, че са братя. Щом излязат от Любовта, тогава снемат братските си грехи и едни слагат грехите на учители, други слагат грехите на ученици, някои турят грехите на господари, трети – на слуги. Това е великата реалност в света. Ако ти искаш да бъдеш господар – трябва да служиш. Ще се учиш при Истината. Ако искаш да бъдеш учител, при Мъдростта трябва да идеш – ще се учиш. Пък ако искаш брат да бъдеш, ще идеш при Любовта.

Та казвам: това различие съществува. Не мислете сега, че като влезете в Любовта, различията напълно ще изчезнат – и там има различия. Нали на Земята има по-големи и по-малки братя. Най-големите братя в Любовта обичат повече, пък по-малките братя обичат по-малко. Щом влезеш в Любовта и малко обичаш – ти си вече малък. Това малко гете ще те помилва по лицето, ще те целуне, ще направи нещо такова. Ако е от големите братя, ще ти направи по-голяма услуга: освен милувка и целувка ще ти донесе стомна вода, ще ти услужи като един слуга, ще бъде на твое разположение. Този, големият брат, без да му заповядваш, като се върне, ще донесе на малкото братче орехи, ябълки, някоя круша, някоя зальгалка. Той казва: „За малкото братче“. Без да му заповядваш, ще извърши една услуга. Но това са вътрешни неща на нашия живот – туй е живот, дето вече Бог живее.

Та казвам: като влезете в Любовта, там единствено Бог е Този, Който се изявява, а ние се учим как да обичаме. Ти не можеш да обичаш, ако Бог не те е научил. Казано е: „Всички ще бъдат научени как да се обичат“. Сега нито един от вас не може да покаже как да обича. Онези хора на Любовта кои са? Христос казва на евреите: „Бог от тези камъни може да въздигне чада на Авраам“. За нас камъните са неразумни и твърди, за Любовта обаче те са живи. Всички камъни – това са специфични духове, които

се учат, те са на учение. Те се учат на търпение, като се търкалят и като ги газят отгоре. Стъпи някой отгоре им, те казват: „Търпеливи трябва да бъдем“. Много са учени те, много знание имат. Кой от вас може да повярва на това? Тия камъни Бог ги създаде, от Бога са излезли. Бог, Който е всемъдър, може ли да направи нещо, което няма това достойнство, това качество, което има Той?

Сега аз искам да ви приведа тия работи не за да се обезсърчавате. Който е ученик, трябва да се учи хубаво. Онези хора, които влизат в Любовта, трябва първо да завършат училището на Истината и училището на Мъдростта – и тогава да влязат в Любовта. Вие Любовта не можете да я разберете, докато не сте завършили двете училища. Някои твърдят, че пътят на Любовта е правият път. Пътят на Любовта е първият и последният път. Дълго време човек трябва да се е учил в училището на Мъдростта, за да има знание; дълго време трябва да се е учил в училището на Истината, за да добие сила. След като добие сила и знание, тогава ще влезе в Любовта, която му дава живот и знание как да живее. Сега някои от вас искате да живеете. Вие боледувате, нали? Какво показва боледуването? Че има същества, които ви обичат. Някое същество от невидимия свят те хване за крака, целува го, стиска го. Някой ви хване ръката да се ръкува и тогава ви стиска, а вие дълго време чувствате стискането.

Та трябва да имате онова ясно разбиране. Ние говорим за съвременния живот, говорим за целувката в Природата и правим въпрос. Има различни целувки. Юда²² целуна Христа и Го предаде. Има такива целувки, че като те целунат, ще оживееш. Аз зная един пример. Отива един при един умрял герой и го целува – и той оживява. Всички други го целуват, но този като го целунал, става. Тази целувка е намясто. След като целунеш човека и го занесат в гробищата да пъшка, това не е целувка. Целувка е да освободиш човек от големите страдания, в които е попаднал. Трябва да знаеш как да гадеш навреме една хубава мисъл, за да възкръсне човешкият ум. Трябва да

знаеш да гадеш едно хубаво чувство на сърцето, че то да възкръсне; да знаеш да гадеш една хубава постъпка, която да занесе сила на човека. Три неща има, не е така лесно да обича човек.

В новата култура, в която сега влизаме, ние казваме, че Господ ще уреди света. Че като дойде Господ, всички трябва да знаем хубаво да свириш! В един оркестър няма какво да те учат – ти трябва да дойдеш с инструмента в него и партитурата ще е там. Няма какво да ти разправят как да свириш. Казвам: вие всички сте поканени да свирите в този оркестър. Тогава, ако някой от вас не знае как да свири, ще има още две училища. Училището на Любовта разбира, че хората са готови за нея. Всички, които съзнават, че трябва да се учат, са в училището на Мъдростта. Всички, които съзнават, че трябва да служават, са в училището на Истината. Тия училища са хубави, но единственото училище, което обединява всички в едно, е Любовта. С това ние ни най-малко не искаме да ви кажем, че Мъдростта седи по-долу от Любовта или че Истината седи по-долу, но Истината и Божията Мъдрост са спомагало на Любовта. Любовта води хората към Бога, тя им показва истинския път.

Казва Христос: „Никой не може да иде при Отца, ако аз не му покажа пътя“. Как ще покаже правия път? Всеки, който обича другия, той му показва пътя. Някой пита: „Как ще му покажеш пътя?“. Казва се: „Бог толкоз възлюби света, че даде Своя Син“ – т.е. че е дал най-ценното, което е имал, дал го е, за да покаже Любовта Си. Следователно всеки човек, който ви обича, ви показва пътя към Бога. И вие като обичате някого, му показвате пътя на Любовта. Следователно всички хора, които ви обичат, ви показват единствения път. Минават и казват: „Този е пътят“. Всички ви обичат, а вие оценявате Този, от Когото всичко е излязло. И тогава се радвате на своите братя, които ви обичат. Тези, които ви обичат, са ваши братя; тези, които ви учат, са ваши учители; тези, които ви служават, са ваши слуги; които ви господаруват, са ваши господари. Но и учителите, и господарите

в Любовта са ваши братя, които Бог е поставил да ви учат.

Казано е: „В училището на служението ще служувате добре, в училището на Мъдростта ще учите добре, а в Любовта ще обичате Господа с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила“. Това е смисълът на живота. Човек, който е дошъл до това, трябва да има онази вечна радост, която вече никой не може да му отнеме. Той ще бъде в сила и състояние да предаде на другите това, което има. Затова казваме по някой път, че всички трябва да бъдем проводници на Божията Любов, да се прояви Бог чрез всинца ни. Когато Бог се проявява чрез всичките народи в света, чрез всички майки, чрез всички бащи, чрез всички учители, чрез всички господари, чрез всички слуги, тогава ние ще почувстваме каква е онази Божествена топлина, която иде в света да сложи ред и порядък.

Ние това го схващаме по един механически начин, но някой път трябва да се опитате. Понякога вие искате да обичате; казвате: „Искам да се науча как да обичам“. Друг път казвате: „Няма кого да обичам“. Ако бях на вашето място и ако три-четири месеца не е валило дъжд, аз ще уда в планината на някоя поляна да поля някое цветенце, гето би изсъхнало. Това е Любовта – ще покажа своята любов на цветето. Или ще уда да поля някое гърво и ще покажа своята любов на гървото. Ако ти не можеш да обичаш цветето, не можеш да обичаш и човека – законът е единакъв. Ако ти не можеш да обичаш едно малко скъпоценно камъче, и човека не можеш да обичаш. Това е неразбиране на сегашното положение.

Хората мислят големи работи. Божественото и в малкото, и в голямото е едно и също. Големите работи станаха от малките и малките работи станаха от големите. Ако от вашата любов не можете да създадете голяма любов, пак сте слаби. Вие ще се усетите в едно уничително състояние, ще кажете: „Това ми е останало, да уда да поливам едно цвете или едно гърво, да напусна училището“. Цветето е онова същество, което най-добре

оценява направеното му добро. Това дърво, като го полееш, ще даде своите плодове. Като полееш едно плодно дърво, то ще ти даде плодовете си и ти ще ги опиташи. Следователно всичките тия работи, които са ставали в света, всички тия растения, които виждате, житото, което ражда, всичките плодни дървета си имат своята служба. Вие още не сте изучавали как са се появили те в света. Когато Бог създаде света, направи всички тия неща; напредналите същества взеха участие в създаването им. След като Бог ги създаде, те донесоха подаръци на човека. Като дойдоха на Земята да видят човека, всяко същество донесе по едно плодно дърво, донесе по няколко растения – и тогава Земята стана много красива. От любов те донесоха по нещо – и досега ги имаме тия растения. Ако те не бяха ги донесли, ние не можехме да имаме една човешка култура.

И ние сега трябва да оставим по едно малко плодно дърво на Земята. Христос казва: „Аз съм лозата, вие сте пръчките“. Всяка пръчка, която донася плод, значи всяка пръчка, която участва в Любовта, има всички важни неща; всяка пръчка, която не участва в лозата, не дава плод. Значи един човек може да даде плод само тогава, когато в неговото сърце се появява топлината на Свещения огън. Един човек може да влезе в училището на Любовта само когато Светлината се появява в неговия ум. Първото нещо е това: онази свещена мисъл, ония свещени чувства и ония свещени постъпки ще въведат съвременните хора в училището на Любовта. Само тогава ще разберем туй, което Бог е създал. И тогава Писанието казва: „Ще се наричаме Синове Божи и тези, които сме служували добре, които сме учили добре“. Това ще стане благодарение на тия слуги. Ангелите са слуги, те са онези учители, които ни учат. Ония, които постоянно ни учат, са наши учители – и всичко това го правят от любов. Горестрадателите за братя, тук минават за учители и господари.

Та всичко онова, което виждаме в света, е едно предметно учение за Божията Любов. Един ден вие ще четете етикета на едно дърво – че то е любов. И в

камъните ще четете, че това е любов, и в изворите, и в изгрева на Слънцето – навсякъде ще видите, че единственото реално нещо в света, което въздига човека, това е Любовта. Когато осъзнаем това, ние ще се освободим от съвременното робство, в което сега се намираме. То е не робство, но ограничение.

Това е единственият път. Христос възкръсна, понеже каза, когато Го разпъваха: „Господи, не разбирам онова, което става, но в Твоите ръце предавам Духа Си“. Той влезе в закона на Любовта. Христос каза: „Да бъде Волята Ти“. Като казваме: „Да бъде Твоята воля“, ние вече сме в това училище на Любовта. Само ония, които са положили така духа си в Божиите ръце, ще възкръснат.

Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго истиннаго Бога и Христа, Когото Си изпратил.

Отче наш

23 март 1941 г., неделя, 5 ч.с., София, Изгрев

БОЖЕСТВЕНАТА УСМИВКА

*Добрата молитва
В начало бе Словото*

Ще прочета 12. глава от Евангелието на Матей.

*Духът Божий
Едно малко размишление
Прочете се беседата „Идеалът на човека“ от книгата
„Любов към Бога“.*

Разправят за един българин, който отишъл на гости на своя кръстник. Като кръщелник го гоцавали по български: „Ха за здравето на кръстника, ха за здравето на кръстницата, за кръщелничетата“ – пил за този, за онзи и се напил. Качил се на коня, но си турил гърба към главата му – и вижда, че конят върви назад. Казва си: „Откак дойдох при кръстника, светът тръгна назад“. Слязъл – пипа, пипа, пак казва: „Чудна работа, къде отиде главата на коня?“. Главата е там, но той е изменил своето положение в света.

Казвам: съвременните хора са влезли в живота, но са обърнали гърба си към разумното, гледат към животинското. Животинското, това е опашката на коня – то не разрешава въпроса. Човек да живее добре е най-лесното; по-лесна работа от добрия живот няма на света. Няма по-лесна работа от добрия живот, а сега е най-трудната работа. Има ли нещо мъчно в това, да дишам? Мъчнотията е, когато няма кислород – тогава е мъчно да се диша. Няма по-лесно от яденето на хляб, но ако това е пръст или камък, мъчно е да ядеш.

Вчера работим в градината, минават една млада софийка, доста умна, с висше образование, женена за доктор, и някой си господин от Варна, и той образован човек.

Търсят ме. Защо ме търсят? Намерили са се натясно. Търсят ме, понеже синът му е умрял в Пловдив, много умно и високо издигнато дете. Това дете е накарало баща си да дойде да ме търси. Той извади портрета и каза: „Виж какво хубаво дете“. Рекох: „В оня свят за него има по-добри условия“. Та госпожата ме пита в оня свят ще се познаваме ли. Рекох: „Оня свят е тук. Че вие тук не се познавате, как ще се познавате в оня свят?!“. Тук хората се познават по маските. Какъв е човекът – не го знаем. Тя каза: „Прав сте“. В оня свят ще започне познаването. Тук не се познаваме, тук е бал с маски. Отиват двама млади, които влизат в семейния живот. Сложил си е мъжът една маска – отива на бал с маски, не казва на жена си, че отива на бала. Жената също отива скритом – и тя с маска. Попаднали двамата там и се срещат на бала. Единият каза: „Може ли да благоволите да си откриете маската?“. Вторият отговаря: „Ааа, не смея“ – усеща, че и другият може да е там. Тогава ще го пита: „Кой ти позволи на бал с маски да ходиш?“.

Често забелязвам, че когато някой дойде и иска да се покаже религиозен, набожен, прави си умилно очите, като че е срамежлив, все към земята гледа. Турците казват: „Който към земята гледа, гушата изгаря“. Към земята гледа, уж голямо смирение има, за нищо друго не мисли. Някой път виждам една гъста черна краска на лицето. Най-първо той има нещо, което го смуцава. Една сестра, доста набожна, иде при мене и ми казва: „Учителю, снощи щях да умра“. Рекох: „Трябва да има неща в тебе, които не са ти потребни. Имаш едно прасе, което те смуцава – по четири-пет пъти трябва да ставаш да го храниш. Пусни го, освободи го, да иде в гората.“ „Какво ще стане с прасето?“ „Твоят живот не зависи от твоего прасе“. Каза: „Малко мазнина ми трябва за през зимата“. Ако си месоядец, на тебе ти трябва, но ако си вегетарианец, не ти трябва.

Та казвам: както и да се засяга животът, да го оправим е много мъчна работа. За да оправим някой човек, трябва да го приспиш. И съвременните лекари са намери-

ли начин – слагат нещо под носа: ще го приспят, ще му направят операция. Хубаво е това – когато правят операцията, човекът не чувства болката, но като се събуди, болките се удвояват. После някой път не го упоаяват, но турят известна течност и анестезират мястото. След като са направили операцията, пак се удвоява болката. Една операция може да се направи и без упойка, и без анестезиране. Ти имаш един лош навик: само веднъж пожелай и той ще си иде. Ти пожелай да си иде, не определяй време – и той ще си иде.

Чудни сте: че вие сте маги. Питате: „По кой начин да намерим онова магическо средство, та да можем да укротим хората“. Това е лесна работа, да ви кажа тази тайна – нали искате тайни? Някои по 20 години са прекарвали в Египет в пирамидите да научат някоя тайна. Путагор²³ е прекарал четири години там; на вас без 4 и без 20 години ще ви кажа тайната. Имаш да даваш някому. Онзи, комуто имаш да даваш, се е разсърдил, понеже не му плащаш. Казваш: „Какво да правя?“. Магическото средство е: плати, вземи, че му дай и парите, и един наполеон повече. Веднага човекът ще има разположение към тебе. Ето магическото средство. Загържаш ли парите, увеличаваш гнева на човека. Дай му на този човек! За да бъдеш магьосник, трябва да дадеш нещо от себе си. После някои проповядват, че трезви трябва да бъдат хората. А някой път трезвеността е опасна: от нея умират хората. Ти си трезвеник и не искаш да не ядеш. Има една приказка. Настрадали Ходжа имал магаре, което много ядяло, че той искал да го отучи. Казва: „Тъкмо го отучих да яде, без разноски съм, но умря магарето“. Работата не е в поста: изисква се да се научиш да ядеш на свят, да ядеш както трябва, да се научиш да пиеш както трябва. В пиенето къде е лошото? Един човек, който пие вода, едва ли ще изпие 3–4 чаши. Вода той пие малко, но като започне да пие вино, пие по 4–5–6 кила. Водата пестни, вино пие много. Лошото е, че много вино пие – трябва да пие виното както водата.

Първото лошо нещо е, че вие сами се спъвате. Дойде ви една хубава мисъл: магия нали искате? Дойде ти една

хубава мисъл, едно малко хубаво чувство да направиш нещо, пък ти отлагаш, казваш: „Сега не му е времето, след години“. Сега, сега, още като ти дойде на ума, го направи, нищо повече. Минаваш някъде, видиш някое хубаво цвете и искаш да го целунеш. Казваш си обаче: „Какви детински работи“. Целуни цветето, нищо повече. „Ами какво ще кажат хората?“ Остави хората настрана, целуни цветето. След като го целунеш, ще влезеш във връзка с ония същества, на които то е изложение. Някой ти казва: „Дишай дълбоко“ – ти приеми повече въздух. Казваш: „Чакай първо да прочета някое съчинение, какво ще каже то“. А бе сега приеми, какво ти коства – ще четеш книгите след години! Сега свърши една работа, че като ти остане време, пак чети книги. Сега в даден момент пий вода при някой извор. Казваш: „Студена е водата“. Щом ти кажат, пий – пий малко вода; после, като идеш вкъщи, топли я, а сега пий от извора. „Може да се простудя.“ Ти остави тия работи. Вървиш по пътя, дойде ти на ума да се молиш. Казваш си: „Да ида на църква“. Остави църквата, още на пътя се моли, нищо повече. Ти докато идеш в църквата, желанието ти ще мине. Мисълта, която ти дойде, да се молиш – това е важното. Какво ти коства ти да отправиш ума си към Бога, да Му благодариш за хубавите чувства, да му благодариш, че можеш да ходиш, че очите ти са здрави, че сладко си ял, че си се срещал с този, с онзи. Какво ти коства да благодариш? В църквата ще идеш после. Всяко нещо като дойде, проявете го.

После, трябва да знаете. Аз съм говорил толкова за Любовта. Но тази идея е много неразбрана: да обичаш и да те обичат. Да обичаш – трябва да дадеш нещо от себе си; да те обичат – трябва да ти дадат. Не може да обичаме онзи, който нищо не дава. Дошъл е някой, занимава ме с празни работи. Даде ми нещо – как няма да го обичам! Казва: „Мене не ме обичат.“ „Трябва да дадеш нещо от себе си“. Отивам при един болен: ще му дам нещо от моето здраве – и веднага престава болката. Казвам му: „Ще оздравееш. Сега ще ти дам нещо“. Хвана го за ръката – и човекът като стане, как няма да ме

обича. Ще ми заколи кокошка, баница ще ми направи, ще се разговаря с мене. Не да обещава на този човек, че после ще оздравее, но аз като го пипна, и веднага той оздравява. Най-първо ще отивате да лекувате, да оздравявате – ще започнете с малката любов. Вие изведнъж започвате с големи работи. В Природата това не е естествено – първо започвайте с малки работи. Има някой човек хрема. Хремата може да я лекувате с топла вода: малко камфор ще смръкнеш или със сварена лайка ще си промиеш носа.

Но сега да не правите онази погрешка, която направили в провинцията едни приятели. Пишат, че някой заболял. Казвам да му направят млечен компрес на болното място. След като направили млечния компрес, пишат, че не минава, пак го боли. Питам ги как са направили компреса. Казват, че гъстото са изiali, пък от суроватката направили компреса. Гъстото – това е Любовта. Единственото реално нещо е Любовта, дето и да е тя. Аз наричам Любовта еднoцентрова. Това е единственото съдържание на живота. Любовта иде на Земята. Човекът ако е умен, Любовта ще дойде. Ако нямаш любов към знанието и към истината, Любовта ще мине покрай тебе, ще ти даде нещо и ще си замине. Казвам: приемоте Любовта и не се спирайте, върху Любовта никаква философия не правете. Вие искате първо да разберете някой човек, да го опознаете, че после да го обичате. Тази работа не става. Хубавото ядене първо ще го изядеш и после ще го познаеш, че е хубаво. Ти как ще познаеш яденето дали е хубаво? Ако го държиш отвън и само мислиш, ти не можеш да познаеш дали е хубаво, или не. Трябва първо да го приемеш в себе си.

Любовта е най-реалното нещо в живота. Ако си възприел Любовта, никаква философия не ти трябва. Философията отпосле ще дойде, първо ще възприемеш Любовта. Казваш: „Да бъде нейната воля“ – разбираме да бъде Божията воля. Щом искаш да бъде твоята воля, а не волята на Любовта, тя не иде. Не че не идва, но не можете да се ползвате от нея. В себе си винаги казвайте: „Да бъде волята на Любовта“. Понеже Бог е Любов, като

бъде волята на Любовта, вие тогава ще я опитате. Сега като говоря да се правят опити, мнозина не са направили опитите, пък разправят на другите. Никога не разказвайте за неща, които не сте опитали в Любовта. Никога не разказвай за Любовта това, което не си опитал. „Аз те обичам много, готов съм да се жертвам за тебе, че ти си за мене светлина, ти си туй, ти си онуй...“. Може да говорите така, но това спада към изкуството, то е актьорство. Щом като говориш за Любовта, ти трябва да знаеш дали искаш да те обичат, или да обичаш. Щом искаш да обичаш, ще отвориш кесията, ще започнеш да даваш, ще отвориш хамбара, ще даваш. Ще идеш при този, когото обичаш, и ще му работиш; ако е гол, ще го облечеш. Даване трябва да има.

Ако искаш да те обичат, въпросът е друг. Като обичаш, ти даваш, като те обичат, на тебе ти дават. Това, което хората ти дават, приеми го и благодари. Една вдишка от въздуха, това е благословение. Един лъч, който влиза в очите ти, това е благословение; една усмивка е благословение. Аз бих предпочел да имам усмивката на едно дете, отколкото обещанията на хиляди. То като ме срещне и ми се усмихне, целият свят ми се усмихва, целият свят ми се отваря. Ако срещнете един цар, който ви се усмихва, целият свят ви се отваря. Ако Господ ви се усмихва, какво искате повече? Само една Божия усмивка да дойде – и въпросът е разрешен. Въпросът е докато ние схванем Божествената усмивка. Там, дето се усмихва Господ, всичко е разрешено. На всеки, който обича, Бог му се усмихва; на всеки, когото обичат, Бог му се усмихва. Бог се усмихва само на онези, които обичат, и на онези, които са обичани. Сега желая и на вас Господ да ви се усмихне като обичате и като сте обичани.

Любовта се проявява като по радиото. Всички, които имат радио, ще я чуят.

Отче наши

30 март 1941 г., неделя, 5 ч.с., София, Изгрев

ТРИТЕ ПРИДОБИВКИ

Добрата молитва

91. псалом

Молитва на Царството

Размишление

Фир-фюр-фен

Ще взема само един стих от Писанието, гето Христос казва: „Аз съм лозата, вие сте пръчките. Всяка пръчка, която принася плод, обрязва се, за да даде повече плод“.

Цветята цъфтяха

Има някои предмети, които на пръв поглед изглеждат, като че нямат никаква цена. Ако видите само една суха лозена пръчка, тя няма да ви направи никакво впечатление. Но ако тя е от живите пръчки, които дават плод, като го опитате, вие ще имате друго мнение за пръчката. При сегашните условия хората наблюдават нещата само отвън. Например искате да имате нещо. Какво ще ви допринесат нещата? Че трябва да имаш нещо, хубаво е, но какво означава всяко нещо. Най-първо трябва да знаеш онази идея, която е скрита в нещата, всяко нещо трябва да те слуша. Имаш една инсталация за светлината, но ако тя не те слуша, не ти свети, защо ти е? Имаш инсталация за вода, но ако тази вода е замръзнала, какво те ползва? Имаш доста гървени въглища, но ако не можеш да ги изгориш, не влизат в никаква полза.

Има една страна, наречена „идеална страна“, т.е. има едно правило на ума. Ти не можеш да събудиш своя ум на работа, ако не разбираш правилата на ума. Има една друга реална страна – на сърцето. Ако не знаеш правилата на тия реални работи, ти не можеш да събудиш своите

чувства. Има една съществена страна, тя е вече на човеешките постъпки. Нещата се познават само когато се изпълнят. Когато се изпълни времето, една жена ражда. Докато не се е изпълнило времето, тя носи своето дете; щом се изпълни, роди го. Като роди, всички се радват, че човек се е родил. С всяко едно желание човек е бременен. Най-първо човекът е бременен с едно желание. Той казва: „Да пожелаем нещо“. Но да се роди едно желание е доста дълъг процес. Ние мислим, че изведнъж като помислим – и ще стане, пък то не е така. Тия мисли, които идат лесно, са чужди мисли. Четеш някаква книга – това са чужди мисли. Казваш: „Да се обичаме“. Хубаво, вземеш хляба – обичаш го. И хлябът казва: „Да се обичаме“ – и ти го вземеш и не само го сгъвчеш, но и го нагълташ. Тогава, ако го нагълташ, ще имаш процеса на змията. Тя като хване някое животно, не го сгъвква, но цяло го нагълта. След като го нагълта цяло, даже при най-голямата змия десетина гена минават, докато се смели. В туй време тя е малко подвижна и всеки може да я претрепне. Змията, която е толкова силна, когато нагълта някоя сърна или някое теле, може да я претрепнеш.

Казвам: ние, съвременните хора, сме пълни с много мисли, които нямат нищо общо с нас. Направи някой някаква погрешка – ние се занимаваме с нея, казваме: „Ето, направи погрешка“. Каква погрешка? Погрешката е тази, че като си направил една червена шапка, си ѝ турил бяла панделка. Как тъй на червена шапка бяла панделка? Въпрос вече става, че на червената шапка не ѝ прилича бяла панделка. Защо не си приличат бялото с червеното? Червеното ще те прегази, а пък бялото ще те очисти. Един човек, който е бял, ще те сложи в котела да те вари, пък червеният с тупалката ще те изтупа – разликата е тази. Единият ще употреби водата, за да те изчисти, пък другият ще употреби тупалката. Хубаво, сега с вода ли да те очисти, или с бухалката да те изтупа? Този, който носи червена шапка с бяла панделка, казва: „Аз тупам и пера“. Щом като го видиш с бяла панделка, знай, че той ще употреби водата.

Казвам: в живота трябва да има една страна, която да се приложи. Например не е лесна работа ние да си образуваме една хубава мисъл. Много мъчно е да образуваш едно хубаво желание. Ти за да образуваш една хубава мисъл, трябва да избереш най-хубавата, най-фината материя и да я съградиш. Някой път, като станете ясновидци, ще видите каква е формата на мисълта, ще видите каква е формата на Любовта – например когато едно любовно желание е облечено в най-красивата форма на Любовта или в мисловна форма. Вие нямате представа как е облечена една любовна мисъл. Казвате: „Имам една любовна мисъл“, но това е съвсем неопределено нещо. Най-първо то може да ви се види като семенцата на лалетата. Тук, в нашата градина, имаме посети повече от 500 лалета. Като израснат те, ще ги видите с жълти и червени цветове – и тогава ще разберете какво представляват луковичките на тези лалета.

Казвам: ние сме дошли в една опитна страна. В Стария Завет се казва, че хората са принасяли жертвоприношения на Господа. Като идат при Господа, те ще принасят ред жертви: принасяли са живи агнета, волове. Някой ще иде при Господа и ще занесе да заколи цял вол или някое теле, или някоя гургуличка най-малкото. Или в най-древните времена ще принесе малко жито и ще го изгори. Тогава Господ ще го приеме. Ние, съвременните хора, като отиваме при Господа, какво ще занесем? Векове са принасяли в жертва агънца, волове, жито са горели. Сега ще занесеш една хубава мисъл, ще занесеш едно хубаво чувство, една хубава постъпка в жертвоприношение. Не някоя грешна постъпка, но най-хубавата, както са носили и най-хубавото агне, защото ако занесеш някое с някакъв недръг, Бог няма да го приеме.

Питам сега: ако ви дойде на гости един човек, който е хубаво облечен, ще го приемете, но ако дойде един със скъсани грехи, нечисти и оцапани, пък и мирише, вие ще го приемете ли в приемната си стая на гости? Най-първо ще трябва да го пратите в банята да се очисти, ще трябва да му дадете хубава чиста риза, чисти грехи

да се облече. Като умре човек, как ще се яви при Господа? Той с неговите нечисти мисли и желания няма да го приеме. В католическата църква казват, че умрелият остава 40 дни в Чистилището. То е баня с госта вряла вода, за да се изчисти. Човек 40 гена всеки ден ще взема по 3 бани; 3 по 40 – 120 бани като вземе, тогава ще се очисти, ще иде пред Господа. По човешки ви говоря. Ние мислим, че някои ще повярват, някои ще кажат: „Не е така“. Ние сме дошли на този свят, за да го разберем. Ако не бяхме дошли на този свят, какво щяхме да направим? Знаем ли от онзи свят? Нищо нямаше да знаем. Ако не дойдеш с физическото си тяло на този свят, нищо няма да знаеш. Има напреднали същества, които нищо не знаят за Земята, те не я виждат.

Сега вие мислите, че тия, които са заминали за другия свят, ви виждат. Много се лъжете – нищо не виждат. Те ви виждат като на екран. Някой път нали снимат известни неща и ги виждате на екран, като че са проектирани известни картини. Но това не е истинската реалност, туй са сенки. От едно събрание само част ще се проектира на екрана: те вас, както сега сте насядали, не ви виждат. Някои мислят, че тук салонът е пълен с духове. Това е наше схващане. Духовете не живеят в нашето пространство. Един дух, само да дойде, той не може да се събере в това пространство. Извън това пространство, което ние имаме, има друго едно пространство, по-обширно. Нашето пространство в сравнение с онова пространство, в което живеят духовете, е като плоскост. Ако живеем в една плоскост, дето има само дължина и ширина, а няма дебелина, какво пространство има в нея? Какво можеш да направиш в една плоскост? Нищо не можеш да съградиш. Има едно пространство, което представлява само една права линия. И това е пространство, но какво ще съградиш върху една линия? Ако двама души се срещнат на една линия, не може да се разминат: те ще се срещнат и ще се върнат назад. Тогава ще заприличат на една дисхармония.

Когато казваме, че духовете живеят, това е една идея в нашия ум. Аз духовете ги схващам в моя ум, виждам ги какви са, разговарям с тях не тъй, както с вас. Ти с една душа като разговаряш, е като че говориш със себе си. Изисква се дълго време, докато се научиш да ги различаваш, понеже трептенията на земния говор в сравнение с небесния са като гръмотевица, а небесният е толкова тих и нежен. Духът има развито ухо, за да схваща нежния глас; другояче ще виждаш само как се мърга устата.

По някой път са ми казвали: „Учителю, покажи ни оня свят“. Вечерно време, като спите, нали ходите там; като сънувате вечерно време, вие в оня свят отивате. Ходите в един свят и не го знаете къде е. Не го знаете, той не е като Земята – съвсем друг свят е това. Понякога вечерно време влизате в един дом – гонят ви оттам; в друг влезете – и оттам ви изгонят; в трети, в четвърти бягате – и влизате в една къща, затворите вратата, а онези, които ви гонят, натискат вратата. Вие се събудите и усещате, че сърцето ви тупа. Къде бяхте, къде ви гониха? В оня свят. Тия къщи, в които се криете, това са човешките тела. Те са като къщи: влезли сте в едно тяло, виждате, че не е вашето; после във второ, в трето, в четвърто... Най-после влезете във вашето тяло, залостите се и се събудите – пак дойдете на Земята.

Казвам: ако разбрахте оня свят, та да може човек от този свят да минава в онзи, няма по-красиво нещо от това. Няма по-мъчно нещо без превозни средства да отидете в оня свят. Има една смъртна река, през която трябва да минеш, пък мостовете са развалени. Водата е толкова нечиста, че ако речеш да преминеш през нея, да я презадиш, трябва ти 250 години, докато се изчистиш от смрагта. Над тази река има тънък конец като паяжина, прекаран над реката. По този тънък конец трябва да преминеш реката, и то без върлина. Ако човек не може да държи равновесие по този тънък конец, той може

да се наклони на една или на друга страна и да падне в реката.

Та казвам: когато говорим за добрия живот, за Любовта, за радостта, за Истината, подразбираме онова състояние, че като дойдем до този конец, да имаме равновесие. Любовта да бъде в центъра, отляво ще бъде Мъдростта, отдясно да бъде Истината. Тия три Божествени сили ще ни прекарат през този тънък мост и ние ще бъдем в безопасност. Любовта, Мъдростта и Истината са необходими за минаването от този свят в другия, за да можем да минем през смъртната река. Някои казват: „Защо трябва да обичаш?“. Ще се учиш да обичаш, защото така ще пазиш равновесие. Ти не можеш да обичаш някого, понеже има смрад: краката му миришат, ръцете, гъхът му мирише. Ако тук малкия смрад не можеш да носиш, как ще носиш онзи, в който ако паднеш, 250 години трябва да се переш, докато се изчистиш.

Ти трябва да обичаш, че така ще минеш по-лесно отвъд. Ще ти отнеме 40 гена, докато се мине от този свят в оня свят: 40 гена ще пътуваш, докато минеш от единия до другия бряг. Ще ходиш, ще се връщаш, ще ходиш, ще се връщаш 40 гена – и на 40-ия ден ще ти отворят вратата. Има врата там, че трябва да минеш в другия свят. Ще идеш до вратата, ще се върнеш назад: 40 гена наред ще те изпитват. Най-напред ще те питат как си живял – ще те върнат назад. Пак отидеш, пак чукаш – ще те питат как чувстваш, как обичаш хората, как мислиш. Ще ходиш, ще ти задават въпроси и ти ще отговаряш. Ако на всички въпроси отговориш както трябва, ще ти отворят вратите, ще влезеш в другия свят – ще те приемат вече там да живееш. Казвам: лозената пръчка само веднъж ли се обрязва? Ако имаш една лозена пръчка, която да стои 80 години, 80 пъти ще я обрязваш. Всяка година ще я обрязваш – значи 80 пъти ще бъде обрязана. Тази пръчка ще израсте. Казвам: 80 пъти нас като ни подрежат, все ще научим нещо; 80–90 пъти като те обрязват, ти ще научиш как да живееш,

как да постъпваш, как да чувстваш и как да мислиш. Човешките мисли са броня.

Вземете сега военното положение. Германските танкове прегазват английските и французките. Така са направени, с такива стоманени брони са запазени, че и най-силните гранати не може да ги пробиват, а онези ги пробиват даже със слаби оръдия. На един праведник танкът му е направен от диамант, нищо не може да го пробие. Ако речеш да минаваш в другия свят, има един неприятел – ще те обстрелва с оръжието си, с картечници, с най-модерни оръжия: като минаваш, удрят те с тия снаряди. Човешките мисли, човешките чувства и човешките постъпки са броня, която удря неприятеля. Ти със своя танк ще минеш и ще те обстрелват. Това не е лесна работа. Ще има един ангел да те ръководи, но този ангел ще те сложи в танка, който ти си направил. Той ще върви напред със своя танк, а няма да те тури в неговия: ти със своя танк ще пътуваш и ще го опиташ. Ако не го пробият гранатите, ще идеш в другия свят, ако го пробият, щом ти развалят танка, ще се върнеш назад. Това го наричат прераждане. Пак ще си направил друг танк, ще гоидеш до смъртта, оня неприятел пак ще те обстрелва, че оръжие има. Другояче мислят хората.

Защо трябва да живеем добре? И в оня свят трябва да имаш ценностите на добрия живот, които ще занесеш. В оня свят като идеш, какво ще занесеш? Там като иде, един обикновен човек може да живее само 45 години. Толкова пари има: като изяде парите, трябва да се върне. Там не обичат да има скитници – трябва да знаеш да работиш. Ако нямаш никакъв занаят, ще те интернират. Прераждането не е нищо друго освен интерниране: ще те върнат в този свят да се научиш да работиш. В този свят трябва да се научиш на това.

Като идеш в другия свят, какво ще правиш? Най-първо трябва да разбираш закона на Любовта. Казват: „Христос ни е спасил“. Като идеш в онзи свят, понеже имат нужда от слуги за Земята, ще те пратят тук. Понеже познаваш земния живот и Земята, ще те пратят

между небесния и земния живот да помагаш на някой грешник, да го ръководиш. Вечерно време той ще спи, а ти ще идеш да му проповядваш. Той обича да пие вино – ще започнеш да му проповядваш да не пие. Или може да е месоядец или да краде, или гълъг език да има – ти ще дойдеш по закона на Любовта той като спи, да го учиш. Това е работата: като го отучиш от всичките тия навици, ще го спечелиш и ще идеш в другия свят. Той се счита за печалба – че си спасил една душа. Сега вие очаквате да отидете в оня свят и ангелите и светиите да ви пеят. Има такива работи, но само в един театър: като си вземеш билет, ще влезеш и два-три часа ще слушаш да ти пеят. Ще дадеш за билета 50, 60, 70 лева, но само за три часа, не за няколко дена наред.

Та казвам: трябва да имате една ясна представа за всичко. Любовта е един свят и трябва да се научите да обичате, понеже чрез Любовта ще си създадете работа. Ако не обичате, пак ще се връщате на Земята. От невидимия свят ще дойдете на Земята да обичате хората, ще се учите да обичате. Сега това е предисловие на Любовта. Ще те пратят да проповядваш само на един човек, пък той е лош, не слуша. Нямаш право да го насилваш: ще вървиш след него ден след ден, ноц след ноц. Той като върви на долу, и ти ще вървиш, като се качва, и ти се качваш – ще страдаш и ще се радваш с него заедно. Неговият живот ще бъде и радост, и страдание. Ако те слуша, ще се радваш, ако не те слуша, ще скърбиш. Тъй ще работиш с един човек 10, 20, 30, 40 години. Като не те слуша 40 години, ще го напуснеш, ще те пратят при друг.

Сега това ви го казвам само за изяснение. После, трябва да се научиш да мислиш. Пратят те да идеш да учиш някого. Че при даровитите деца, които са гениални, има напреднали същества, които ги учат. Например ако вие нямате тази книга – Библията, не можете да четете. Като имам тази книга, навсякъде мога да чета. Ако вие нямате Библията, можете ли да четете? Не можете. Онзи човек, който се е научил да чете и притежава законна на Мъдростта, за него е отворена и Божествената книга и той я чете. Онзи, който не се е научил, е невежа,

казва: „Я ми прочети“ – ще търси този да му прочете един стих, онзи да му прочете друг стих.

По някой път аз говоря за Любовта, но знаете ли колко ми коства да уча хората на това? Не само трябва да им говоря, но трябва да им дам един пример. Този дойде при мене – трябва да му дам да опита Любовта, иначе не може да я разбере. Казва: „Ти проповядваш за Любовта. Какво нещо е тя?“. Аз като проповядвам за ябълката и като попита: „Какво нещо е ябълката?“, ще уда да взема ябълки, ще сложа, ще му дам едно парче. Ще каже: „Хубаво е, много е вкусно“. Проповядвам за крушата – ще му дам една круша; проповядвам за сливите – ще му дам една слива. Казват: „Любовта, като се изявява във всичките нейни форми, трябва да даде някакъв плод от себе си“. Без туй, без плода, Любовта остава неразбрана: може да говориш за нея, но тя остава неразбрана. Неразбраната любов е такава: когато един човек не ни обича, той не ни е дал нищо. Ако не можеш да дадеш от себе си нещо, което Бог ти е дал, ти не можеш да бъдеш полезен за хората. Ако хората на теб не ти дадат от онова, което Бог им е дал, и те не могат да ти бъдат полезни.

За да ви бъде полезен, трябва да ви дам от онова, което Бог ми е дал. За да бъдете вие полезни, трябва да дадете от онова, което Бог ви е дал. Двама души ако не се обичат, те не си дават от онова, което Бог им е дал. Ако няма правилна обмяна, те не могат да се обичат, не могат да служат на Бога. Говоря ви на прост език. И който говори, и който слуша, едновременно говорят. Аз ви говоря, но и вие ми говорите. Аз като ви говоря, някой ми казва: „Не го разбирам, поясни ми“. Слушам го – като говори, някой казва: „Не разбирам, пообясни го, дай един пример, дай ни един плод, за да видим“. Веднага давам предметно учение. Вие мислите, че като размърдате въздуха и кажете: „Аз ви обичам“, това е любов. Един рибар не може да хване риба с мрежата, докато не се намокри. Като седи на брега, казва: „Да имам някаква риба“. Ти носиш мрежата – хвърли я във водата, хвани

си риба. Ще извадиш, та нека е цицерика, ще я туриш на огъня да я опържиш.

Аз ви позволявам рибите на Любовта да ги печете. Няма по-сладка риба от рибата на Любовта, само че рибите на Любовта, като ги пекаш, те оживяват. Като я хванеш, като почнеш да я печеш, тя се радва. Като я ядеш, радва се; като не я ядеш, плаче. Тъй че на всички ви желая да имате печените риби на Любовта. Колкото повече ги печете, толкова по-добре. Казва някой: „Не се яде риба“. Рибата на Любовта се яде, нека се сомчета, най-хубавата лаврея, скумрията. Казвам: най-хубавата храна в света, това е храната, която произтича от Любовта. Ние страдаме, някой казва: „Не ме обича“. Съгласен съм: да те обича, значи да те нахрани с плодовете на Любовта. Това е класическа храна. В Писанието се казва, че евреите Господ с ангелска храна, с манна ги е хранил. Те не разбраха Любовта, казваха: „Не струва тази храна. В Египет имахме много по-хубава храна: пържено месце, рибици; тъй тука тази ангелска храна, манната, ни дотегна“.

Казвам: сега и на нас, съвременните хора, ни е дотегнало. Кого как слушам, все казва: „Аз ви обичам, аз ви обичам“. Тогава, щом имате едно писмо с „аз ви обичам“, опечете го, сложете го в чашата и го изпийте. На мене като ми пишат любовни писма, горя ги и си правя лимонада. Питат ме: „Пишеш ли любовни писма?“. Казвам: „На лимонада ги правя всичките. Ами че складирам ги навсякъде“.

Искам да ви наведа на новите схващания. Само така ще дойде обновлението – като започнете да мислите по новия начин. Някои от вас казват: „Остаряхме“. Ще се подмладите. Ако живеете в Любовта, ще се подмладите; ако живеете в безлюбието, ще изнемоощеете. Ако живеете по закона на Божествената Мъдрост, ще се подмладите; ако не живеете по този закон, ще остарееете пак. Ако не живеете по закона на Истината, пак ще остарееете; ако живеете по закона на Истината, ще се подмладите. Любовта подмладява, Мъдростта подмладява, Истината подмладява. Само че младостта има три грехи. Дрехата,

която Любовта ще ти тури, е червеничка, с най-хубавия червен цвят. А пък Мъдростта ще ти даде една жълта греха, с най-хубавия жълт цвят. Истината ще ти даде греха с най-хубавия син цвят, небесен цвят. Като се научите да живеете по закона на Любовта, ще имате една червена греха, по закона на Мъдростта – жълта греха, а по закона на Истината – синя греха. Като идеш в оня свят, ще носиш тия три грехи. Като влизаш, ще облечеш червената греха: идеш от света победоносно, воювал си в него; кръст ще носиш на лявата ръка, и на дясната ръка също ще носиш кръст.

„Аз съм лозата, вие – пръчките. Всяка пръчка, която се обрязва, дава плод повече.“ Само чрез закона на Любовта ще добием тази греха. Това е вечният живот – да се придобие тази греха. Без тази греха вечния живот няма да придобием. Без Мъдростта светлината не може да се добие. Като имаш грехата, знанието ще дойде – без грехата знанието не може да дойде. Ти свободен не можеш да бъдеш, ако нямаш синята греха на Истината – нея като придобиеш, ще бъдеш свободен. Синият цвят, за който ви говоря, не е такъв, какъвто вие мислите – той е емблема. Този син цвят има толкова нюанси – той е в съчетание с другите цветове; този син цвят е в центъра, а около него се въртят всичките други цветове, помагат му и му дават стойност. Някои мислят, че там е само синият цвят, но той е център, а около него работят всичките цветове.

Казвам: около този син цвят има същества, които ще дойдат от невидимия свят и ще те учат как да бъдеш свободен. Човек трябва да бъде научен как да пази своята свобода, която Бог му е дал; свободата, която Любовта е дала на човека, свободата, която Мъдростта му е дала. Истината ще дойде да пази свободата, която си добил в Мъдростта и в Любовта. Казвам: като ви говоря за Любовта, говоря за свободата на Любовта и на Мъдростта. А Истината е, която ще ви научи как да пазите онази свобода, която ще пази свободата на

Любовта и свободата на Мъдростта. Това е вътрешно мистично отношение.

Сега ние мислим за Любовта. Казано е, че Бог е Любов. Като Го приемем, ние ще се научим да обичаме. Господ е навсякъде: като Го видиш, ще се радваш. Той е неделим: ще Го обичаме в дърветата, в цветята, в Слънцето – навсякъде като Го видим, ще се радваме. Може да видиш, че в един камък има нещо Божествено, което другите не виждат. На един петел може да гадеш един диамант – ще го ритне с крака си. Но дайте го на един умен човек – той ще види ценността на диаманта. В един диамант има ценност. Един голям диамант ако е чист, щом го носиш, ти ще бъдеш здрав. Не може човек да носи един скъпоценен камък и да бъде болен. Ако носиш един камък и заболееш, значи и камъкът е заболял. Един скъпоценен камък, един диамант като заболее, той губи своята сила, не може да пречупва добре слънчевите лъчи. Дайте този диамант на някой здрав човек – и той ще възстанови първоначалната си ценност.

Ние на Земята трябва да възстановим първоначалната ценност на нещата. Понякога душата на някой човек се помрачава. Именно тогава ще му гадем по някой скъпоценен камък. Трябва да се възстанови първоначалният цвят на камъка. Христос в света е онзи, който тонира нашите души. Когато една душа е изгубила своя първоначален тон, тя трябва да дойде в съприкосновение с Христа, за да добие своята първоначална светлина.

Та казвам: аз говоря за Любовта – че като дойдем в съприкосновение с нея, ще добием онова, което сме изгубили. Като дойдем в съприкосновение с Мъдростта, ще придобием онова, което сме изгубили. Ние сега търсим изгубеното в света. Любовта е това, което възстановява първоначално загубеното. Мъдростта е това, което възстановява това, което сме изгубили. Истината възстановява в нас онова, което Бог ни е дал. Тия три велики добродетели в света са пътищата, по които ще се приближим при Бога. Тогава ние ще дойдем при Него като младия син. После баща му започва да мисли и казва:

„Колко хубаво е това дете, колко е умно, трябва да му дам свобода“. Детето мислеше по един начин, бащата – по друг.

Когато Бог види, че се връщаме при Него само със своята опитност от Земята за ядене и пиене, значи ние сме разбрали, че всичко сме изгубили, разкаjali сме се. Поне трябва да занесем три неща: едно топло чувство, една светла мисъл и една силна постъпка. От този свят като идем в другия, това е най-малкият подарък, който можем да занесем. Когато младият син каза на баща си: „Не съм достоен да се нарека твоят син“, той носеше една опитност в себе си. Каза също: „Баща ми е толкова добър, така добре се отнася със слугите си. Аз и слуга да му стана, по-добре ще се отнася с мен, отколкото светът се отнася“.

Ще се върнем при Бога с една хубава мисъл за Неговата Любов; ще се върнем с една хубава мисъл, с едно хубаво чувство, с една хубава постъпка.

*Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго
истиннаго Бога и Христа, Когото Си изпратил.*

Това е живот вечен – и ние да познаем Любовта, да познаем Мъдростта и Истината. Това е живот вечен! Няма по-сладки плодове от плодовете на Любовта в света.

Отче наш

13 април 1941 г., неделя, 5 ч.с., София, Изгрев

ТРИТЕ ИЗВОРА

Добрата молитва

91. псалом

Молитва на Царството

Духът Божий

Ще ви кажа само един стих, ще го намерите някъде в Евангелието. Христос казва: „Ако гумите Ми пребъдват във вас и вие пребъдете в Мене, Аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище във вас, и каквото попросите в Мое име, ще ви бъде“ (Йоан 15:7).

В начало бе Словото

„Ако гумите Ми пребъдват“ – това значи, че гумата е мощна. Ако Словото пребъде! Сега има едно ново понятие, с което човешката душа трябва да се запознава. Например когато малките деца започнат да изучават езика, най-първо учителят ще ги запознае с елементите на словото, с азбуката. И почти отнема половин година някой път, докато се открият буквите и техните съчетания: гласни и съгласни, елементите им. Щом изучиш азбуката на българския език, ако почнеш да изучаваш друг език, трябва да изучиш и неговата азбука. Сега азбуката на Божествения език не е като нашата; и гумите, и Словото не е както словото тук. Тука може да говориш за Любовта, без да я разбираш; в Божествения свят никога не може да произнесеш една дума, ако не разбираш съдържанието ѝ, ако не си я опитал. Това, което не си опитал, никога не можеш да го произнесеш.

Срецам един мой познат и ми казва: „Бях забравил името на една моя позната, не мога да си го припомня: мислих, мислих, не мога да си го спомня, чудя се на себе си. Изведнъж, като я видях в събранието, като я погле-

гнах, веднага ми гоїде името ѝ“. Та казвам: за да намерим една дума, трябва да има известна светлина. Някой път забравяме думите или някои хора не помним; светлина няма, не можем да четем. Но казвам: в това веруя, което сега имаме, често човек се поставя на едно изпитание. Допуснете, че имате воля. Ти казваш: „Имам воля“. Мнозина казват: „Имаме воля“, но волята е на степени. Преди да обясня как волята е на степени, ще кажа, че търпението е нещо, което принадлежи на Бога, волята принадлежи на нас, а мъчението принадлежи на пагналите духове. Че трябва да търпиш някой човек – не по време трябва да го търпиш. Когато носиш неволята, тя има отношение към правдата. Щом хората постъпват несправедливо към тебе, няма какво да търпиш, но ще носиш неволята. Когато не те обичат, това е мъчение. Дяволите страдат от безлюбие, хората носят неволята от безправие, а пък Бог търпи, че доброто не се е възцарило на Земята.

Сега това е ограничено познание. Казваш: „Мъчение“ – ти си в света на безлюбието. Мъчиш се, носиш неволята – в света на безправието си. Ще търпиш това, че хората не прилагат доброто; не те уважават, не те почитат – всичко ще търпиш. Казваш: „Имам вяра“. Працат те на фронта – картечен огън има, пагат гранати. Трябва да вярваш и да бъдеш тих и спокоен. Ако сърцето ти играе, ако краката ти треперят, каква вяра имаш? Един български полковник ми разправяше своята опитност от миналата война. Било при Солун някъде, от Кавала нагоре. Казва: „Отиваме с генерала да правим ревизия на войниците. Забелязаха ни англичаните, че като отвориха една артилерийска стрелба, един огън против нас, на мене ми треперят зъбите, генералът също трепери. Пита ме той: „Как си, г-н полковник?“. Казвам: „Много добре. Ами вие, г-н генерал, как сте?“. Отговаря: „Много добре“. Аз казвам, че съм добре, но ми тракат зъбите; и на него тракат зъбите, но и аз съм герой, и той е герой. Като свърши стрелбата, казва: „Спаси ни Господ от едно голямо премежие“.

Сега вярата не погрязва, че ти няма да страдаш. Ще дойде страхът, но ако имаш вяра, тя ще въздейства на страха и тогава ще се покаже нейната сила. Силата на вярата трябва да е по-голяма от силата на страха, за да не те принуди той да бягаш от бойното поле. Вярата ще те застави да останеш на бойното поле, да видиш какъв ще бъде краят.

По някой път целият наш живот е бойно поле. Понякога ще дойдат големи неволи в живота – нещата не стават тъй, както ти мислиш. Някъде трябва да търпиш, а някъде трябва да носиш неволята, някъде ще се мъчиш. Какво ще правиш? Единственият, който може да те избави от мъчението, е Бог. Кога мъчат човека на Земята? Като го хванат разбойниците, какво правят? Мъчат го. Той е скрил парите си някъде, те казват: „Дай парите“. През турското робство турците хванат някой богат българин, някой български чорбаджия. Те вечерно време нападат, както сега нападат англичаните. Нажежат една верига, турят я на врата му и казват: „Кажу де си заровил парите?“ – и той ще даде парите. Като ги даде, пак ще го мъчат, да не би да има още скрити в някое гърне.

Сега вас не ви интересува какво е било едно време, а какво трябва да бъде сегашното положение. Има известни правила, които трябва да се пазят. Например един говорител трябва да има известна дикция, говорът му трябва да бъде ясен, мек, внушителен. Гласът на един певец трябва да бъде също ясен, мек, внушителен. Ако няма тия качества, той никога не може да се повдигне. Певецът може да е от високо произхождение, може да е княз, може да е богаташ, да е завършил четири факултета, но хората не се нуждаят от неговото учение – те се нуждаят в гадения случай от пеенето. Дойде някой лекар: ти не се нуждаеш от това, той да е завършил, а се нуждаеш от неговото знание, да може да те изцери. Или като идеш при богатия, не търсиш сиромаси, но богати. Всеки минава-заминава, сиромашът си остава – на

него не му обръщат внимание. Ако минаваш покрай десет чешми, на които водата е престанала, ти ще се спреш при онази, която тече.

Сега помнете, че в света има три извора: единия извор аз го наричам извор на живота, вторият е извор на светлината, а третият е изворът на човешката сила – на това, което човек търси. Тия три извора в живота си трябва да ги намериш. Ако не пиеш от извора на живота, живот не можеш да имаш. Ако не пиеш от извора на светлината, светлина да приемеш, ти знание не можеш да добиеш. Ако от извора на човешката сила не пиеш, силен човек не можеш да бъдеш. Вие ще запитате: „Как?“ „Така е“. Турците имат една поговорка и казват: „Сега в живота се е говорило много, повтаряли са се някои неща“. Аз искам да избегна това, което се е говорило, а ще говоря за доброто. Оставам настрана злото, понеже то е цяла наука. Когато Адам престъпи Божия закон, Бог каза: „Понеже Адам стана като един от нас, да познава доброто и злото, за да не би да яде от дървото на живота, а тогава мъчно ще се поправят неговите погрешки, затова реших да го изпъдят из Рая“. Понеже тогава дървото на живота беше в Рая, Адам както си позволи да яде от едното дърво, така щеше да си позволи да яде и от дървото на живота. Можеше да остане с това – да яде само от едното дърво. Той както пристъпи единия закон и яде от дървото за познание на доброто и злото, за да не направи втора погрешка, го изпъдиха извън Рая, та да не съгреша пак.

Сега вие искате да знаете защо хората са изпъдени от Рая? За да не направят втора погрешка. Защо не останяха в Рая? Защото направиха първата погрешка. Изпъдиха ги от Рая, за да не направят втора погрешка! Сега по някой път вие питате: „Защо изгубих богатството си?“. Отговорът е: за да не направиш и втора погрешка. Защо не можа да загържиш богатството си? Отговорът е същият. По кой начин може да се разреши въпросът, защо не съм знаел? Ти не спазваш Божия закон.

Ако един болен човек гоїде, всеки може да му каже: „Ти ще оздравееш“, но ако болен говори на болен: „Ти ще оздравееш“, болният няма да оздравее. Да приведа пример. Двама светици живели в пустинята. Те се препирали. Единият казвал, че в боба трябва да се тури сол, другият казвал, че и без да се осоли, бобът си имал сол. Веднъж нямали сол. Онзи, който поддържал, че с мисъл може да се осоли бобът, казал: „Няма сол“. Другият му отговаря: „Посоли го със своята мисъл“. Човек ако не направи добротото, то не може да стане. Човекът ако не обича, той не може да познае Любовта. Питам: как вие ще познаете разните форми на Любовта? Колко деца има, които са нещастни, защото майка им е заминала. Ония деца, които са родени, но майка им е заминала, изгубват много добри качества. Те остават малко грубички, нещо им липсва в характера. Майката, след като роди едно дете, знаете ли колко пъти трябва да го целуне?

Сега ще ви дам един пример. Това се случило в Македония. Един момък се сгодява и се оженва за една мома. Първата година ѝ дава 1000 целувки, на втората година ѝ дал 900, на третата – 800, на деветата година ѝ дал 100, на десетата година ѝ дал само една целувка за цяла година. На всички ония деца, на които майката им даде много целувки, им върви. От целувките на майката зависи прогресът на детето. Ако една майка не гали и не целува детето си, от него нищо няма да стане. Може би много майки, като родят едно дете и виждат, че нищо няма да стане от него, напускат го, за да си замине, оставят го на произвола на съдбата. Всички ония хора, които не са били целувани, много трябва да страдат, за да се облагородят.

Казвам: по някой път трябва целувки. В целувките трябва да дадеш. Юда целуна Христа и Той му каза: „Ти с целуване ли предаваш Син Человечески?“. За тридесет сребърника го продаде. Интересно е как е възможно един ученик за 30 сребърника да продаде Учителя си – една загадка е това. Не е голяма сумата. Понеже Юда беше окултист, той направи едно математическо изчисление:

ако вложи тия пари със сложна лихва²⁴, той ще бъде най-богатият човек в света. Казваше си: „Заслужава си да продам моя Учител – ще бъде като цар, всичките хора ще ме уважават и почитат“. Каза още: „Моят учител ще Го туря на изпитание. Аз ще Го продам“ – и мислеше, че Христос ще употреби силата Си. Той искаше да предизвика Учителя си да покаже силата Си, казваше си: „Той е Син Божий, ще Го продам евтино и ще вложя парите в банката“. После видя, че неговите изчисления не излязоха прави – Христос прие предателството.

Ами когато вие се отказвате от Любовта, не правите ли същата погрешка? Ами когато се откажете в един момент от Истината, не правите ли същата погрешка? Когато се откажете от Божествената Мъдрост, не правите ли същата погрешка? Казвам: трябва да имаме едно будно съзнание. Всякога онези, които изпитват живота на хората, проверяват доколко човек е стъпил на здрава почва. Човекът трябва да застане на много твърда почва. Мислите ли, че идеята да обичаш Бога е лесна работа? Мислите ли, че да обичаш онзи, който те е обрал, който ти е направил хиляди пакости, е лесна работа? Но тия работи, които не са лесни, човек трябва да ги преодолее. Представете си, че един ваш приятел ви направи услуга. Но представете си после, че за да ви изпита, той ви обере: преоблича се, туря си маска и ви обира. Вие го давате под съд и го осъждате десет години затвор за кражба. После той се появи и казва: „Аз исках да те опитам колко обичаш парите“. Какво ще кажеш, ако намериш, че под тази маска на крадеца е твоят приятел, който те обича? Ти ще съжаляваш. Щом те обере твоят приятел, остави на неговата добра воля той да върне парите. С лихвата ще ги върне.

Няма човек в света, на когото да са откраднати парите и да не са му върнати, ако той не ги е търсил. Аз съм привеждал един пример, който се е случил в Австро-Унгария²⁵. Един беден отива при един търговец и му иска пари назаем. Пита: „Ти можеш ли да ми дадеш хиляда крони назаем, ще ти ги върна?“. Търговецът си казал:

„Той ме лъже, няма да ги върне“, но въпреки това му дава исканите пари. След десет години, когато този търговец пропаднал и изгубил своето имане, от пощата му донесят един чек от десет хиляди долара, от Америка изпратени. Получил едно писмо, в което му пише: „Аз съм онзи, на когото преди десет години ти даде хиляда крони. Аз се издигнах в Америка, изплащам ти се и ти благодаря много“. Десетте хиляди долара идат точно навреме – този търговец пак се повдига. Сега ние сме с ония идеи, че някой като е бръкнал в джоба ни, ни е обрал. Казваш: „Обраха ме“. Взели са пет лева от джоба ти.

Направете един опит, за да видите, че крадецът е толкова чувствителен. Аз съм правил опит: досега нито един крадец не е бъркал в джоба ми. Сега, туря парите в джоба си и внимавам. За един момент ако се отвлече вниманието ми нанякъде, и парите изчезват. Като мисля, че той никога не може да бръкне в джоба ми, моята мисъл е вече една защита. Веднага настане едно положение: той е вързан, по който начин не може да бръкне, страх го е. Щом се отвлече вниманието ми, аз не се пазя и крадецът веднага ще бръкне в джоба ми. И вас ви атакуват лошите духове. Не мислете за джоба си. Вие имате някаква добродетел, но дяволът отвлече вниманието ви някъде, бръкне в джоба ви и извади онова, което имате.

Добре, сега помислете, че гвама гуши се обичат. Вземете сега, че един млад момък и една млада мома се обичат. Те влязат в брачен живот. Жената е красива, някой хвърли око върху нея, погледне я – нему трепне сърцето. Защо му трепва сърцето? Ако я обичат и другите, какво лошо има в това? Една мома, която е обичана, печели: тя ще бъде здрава. Няма по-хубаво нещо от това, да я обичат. Казват, че някой се е разболял, като го обичат. Това е от безлюбие. Въпросът сега е другояче: ако хората биха се обичали, както ние разбираме, всички щяха да бъдат здрави, болестите щяха да бъдат нещо незнайно на Земята. Понеже сега има безлюбие, затова има болести. Казва някой: „Аз ви обичам“. Не че той ме обича, но иска аз да го обичам. Следователно аз от моя страна казвам:

„Трябва да ме обича“. Той очаква от мене, аз очаквам от него – тогава се скараме двамата. Той ми каже: „Ти не ме обичаш“, аз му кажа: „Ти не ме обичаш“ – и започне престрелката. Знаеш ли на какво мяза това?

Събрали се двама богаташи и влизат в една кръчма. Нито един от тях няма пари, пък всеки казва, че той ще плати. Като казал единият, че той ще плати, другият повярвал; като казал вторият, че има пари, първият повярвал. Като дошло време да плащат, единият казва: „Ти плати“, другият казва: „Ти плати“. Започват двамата да спорят кой да плати. Това е положението. Някои хора претендират, че имат любов, а нямат. Онзи, който има любов, той тежи. Човека, който има Любовта, никой кантар на света не може да го премери. Като го туршиш на кантара, не може да го хване. Човек, който може да се претегли на кантара, той няма любов. Ако някого не го хваща кантарът, той има любов. Това е 101% вярно.

„Ако думите Ми пребъдат.“ Ако думите на Любовта, на Бога, Който ни обича, аз ги възприема в себе си, това е семето – това, което нас ще ни повдигне. Знаете ли колко лесно е ние да проверим дали Бог ни обича, или не? Някой казва: „Аз не Го виждам сега къде е“. Ти в баща си не си Го видял още! Бог се проявява в баща ти, а ти не си Го познал; Бог се проявява в майка ти, а ти не си Го познал. Бог се проявява в брата ти, а ти не си Го познал; Бог се проявява в сестра ти, а ти не си Го познал. Той се проявява в приятели, в учители – навсякъде Го търсиш. Той в живота ти десет години се е проявявал, а ти Го търсиш навсякъде. Това е драмата в нашия живот.

Разправяше ми един: „Имам един приятел, но се съмнявах, че ме залъгва със своята любов. Един ден той ме сложи на изпитание. Заболя ме зъб, поду ми се страната. Дойде този приятел при мене. Казва ми: „Ти постоянно се съмняваш, че аз те залъгвам. За да ти покажа, че имам хубави чувства, сега като туря ръката си на подутата страна, болката ще мине. Ако се махне болестта, ще знаеш, че те обичам; ако не се махне болката, ще знаеш, че не те обичам“. Казвам: „Я го направи“. Наистина, той си

сложи ръката и болката изчезна. Питам го: „Да не би да ме хипнотизираш?“. Щом казах, че може да ме хипнотизира, и болката дойде наново. Той си сложи ръката и болката пак изчезна. Каза: „Докато се съмняваш, ще те боли, щом престанеш да се съмняваш, ще мине болката“. Сега често ви боли зъбът, но дойде някоя хубава мисъл – и болката престане; дойде съмнението, пак дойде болката. Същият закон е. Ако вие не допускате никакво съмнение във вас и никакво колебание, онова, което е станало, няма да се премахне, то ще си остане така.

Христос казва: „Ако гумите Ми пребъдат във вас“. Всяка една дума на Любовта, която пребъдва в човека, внася веднага светлина, внася топлина и сила. Та първото нещо за тази година: направете опит да видите колко е любовта ви. Ако правите опита, намерете някой човек, който е болен, и не му казвайте, че ще го лекувате. Но в себе си трябва да направите едно добро. Трябва да видиш обичаш ли този човек, или не. Концентрирай ума си към този човек и пожелай да оздравее. Ако оздравее, имаш любов, ако не оздравее, твоята любов е слаба. Направи опита на едного, на двама, на трима. Като оздравее този човек, ти ще се радваш в себе си, че опитът е сполучлив и че законът е верен. Ако му кажеш това, той ще каже: „Ти какво ме хипнотизираш?“. Не му съобщавайте нищо. Можеш да кажеш на един човек, че го обичаш, само когато и той те обича. На него можеш да кажеш, но на този, който не те обича, нищо не му казвай. На онзи, който не ви обича, никога не разказвайте никаква тайна. На човека, който не ви обича, му говорете за обикновени работи – за свещени работи, за оня свят, за Бога, за Любовта, за Мъдростта, за Истината, за добротата, за милосърдието, за кротостта не му говорете. Говорете за лук, за ниви, за жито, за желязо, за хвърчене на аероплани, за возене в автомобили, за шапки, за обуца, за върви, за това, как да си намажеш устата с червило, за грехи – червенички със сини жички; за варене и боядисване на яйца, за козунаци, за правене на баница, за кокошки, за масълце...

Не смесвайте Божественото с друго – то е ценното. На онзи човек, който обича, има нещо в погледа му: като погледне, всичко се изяснява. Като те погледне онзи, който те обича, ти се съвземаш. Виждате: днес Господ ни обича – и как изгря Слънцето. Казват: „Хайде да видим тази вечер дали ще дойдат ангелчетата“. Господ казва: „Ако си търсят белята...“. Тази нощ 4–5 пъти ставах: давам си ухото дали идат, но чувам някой автомобил и казвам: „Не е“. Казват: „Ако си търсят белята“. Не можеш да направиш пакост на един човек, когато го обичаш; не можеш да направиш пакост на един човек, който е обичан от Бога. Казвам: единственото сигурно нещо, ако обичате Бога, е това – ще знаете, че никой не може да ви направи пакост. „Хиляди ще падат от страната ти и десет хиляди от другата“ – това е вярно.

Казвам: сега за тия изпитания, които идат в живота, трябва да благодарите. Питате: „Защо става войната?“. Много проста е работата. Малките неща са, които създават споровете. Мъже и жени се карат за нищо и никакво: за лук, за пипер, за малки причини, за които и децата се карат. Вкъщи братя и сестри, слуги все за дребни неща се карат. Като се насъберат тия дребни неща, те правят войната. От какво са направени дебелите въжета? От тънките конци. Хиляди конци като се насъберат, правят дебелите гемиджийски въжета. Тия малки раздори, увити във въжета, образуват война. Щом двама души се карат, те образуват един конец за война – войната е дебелият конец. Та казвам: как ще престанат войните? Когато мъже и жени престанат да се карат, когато братя и сестри престанат да се карат, когато слуги и господари престанат да се карат, когато ученици и учители престанат да се карат, няма да има войни в света.

За да няма караници, Любовта трябва да дойде. Без любов в живота караницата ще влезе; без Светлина спъване ще има, без Истина безправие ще има. Щом има безправие, ще има неволя. Щом има нарушение на доброто, няма търпение. Не всеки може да търпи. Колко хора могат да търпят? Някой път човек премълчава, но това не

е търпение. Аз съм привеждал пример за един, който се оженил за една много търпелива мома. Той казва на приятеля си: „Не си виждал таква благородство, търпелива е като ангел, няма друга като нея“. Тя носила една табла да ги почерпи, мъжът я бутнал с крака си, тя се простряла. Станала, изчистила и направила друго кафе. Обаче като се оженили, не била така търпелива, започнала да го налага. Казва ѝ: „Ти беше много търпелива, как благородно постъпи тогава“. Тя му отговаря: „Да беше дошъл да видиш какво направих на масата“. Като влязла в кухнята, от яд захапала масата. Ние търпим привидно. Често казват: „Аз да дойда на власт, че да го хвана!“ . Много жени казват: „Аз да стана мъж, че да го хвана!“ . Учениците казват: „Аз да стана учител“. Не е въпросът там.

Най-първо трябва да изпълним Волята Божия не по закон, чрез насилие. Има два начина за това. По закон ние изпълняваме Волята Божия. Няма някой от нас, който да не изпълнява Волята Божия по закон. На църква отиваш по закон, с насилие – ако не, глоба има. Ще идеш да работиш – ако не, глоба има. Сега Бог изисква ние да изпълняваме Волята Му по закона на Любовта, да изпълняваме Волята Му доброволно, а не по закона на насилието. Тогава ние ще се наречем Синове Божии. Всеки, който изпълнява волята на Бога с любов, е Син Божий. Всеки, който изпълнява Волята Божия чрез закон, е слуга.

Отче наш

20 април 1941 г., неделя, 5 ч.с., София, Изгрев

ДА ДОЙДЕ ПРИ МЕНЕ

Добрата молитва

91. псалом

Молитва на Царството

В начало бе Словото

Размишление

Духът Божий

Има един стих – някъде в Евангелието ще го намерите, дето Христос казва: „Никой не може да дойде при Мене, ако Отец не го е привлякъл, и никой не може да иде при Отца Ми, ако Аз не му покажа пътя“. Толкова години ви е говорено за реалните работи, но колко смътни са всичките понятия, които имате за религията. Че конкретно ако ви поставят на изпит, какво бихте писали, какво нещо е религия? Може да говорите много работи за религията, но всичко, което ще се каже, не е религия. За един човек може да знаеш как се облича, каква му е шапката, какви са му обувката, каква е къщата му, но това не е човекът. Това не трябва да бъде обезсърчение. Ние не сме гошли още до същественото в живота. Говорим за Любовта, но имаме повърхностно понятие за нея. Разбираме нещо в дадения случай за Любовта, което не е любов. Ти в даден случай разбираш, че някой човек е по-силен от тебе: хване човекът, натисне те на земята. Ако хванеш някого и го натиснеш на земята, ти си по-силен.

Сега как ще обясните някой път кой е по-силен? Понякога силният прави такива маневри – падне на земята; слабият се качи на гърба му и той седи отдолу като победен. Но по едно време погледнеш – няма да се минат 5–10 минути, и този силен, който беше на гърба му, се намери под краката му. Силен човек е всеки, който може

във всеки случай да се справи с всички мъчнотии. Това във физическо отношение е вярно, в духовно и в умствено отношение – също. Ако във физическо отношение се справяш с мъчнотиите, силен си. Ако в духовно отношение страдаш, имаш несгоди и се справяш, силен си. Ако в умствено отношение разрешаваш всичките мъчнотии, силен си. Тази мисъл трябва да залегне в ума ти. Добър певец кой е? Който може да изпее всяка една песен, дори и да е много сложна. Песните не са сложни, ние си въобразяваме, че са сложни. Това и от неупражняване става по някой път. Не че песните не са сложни, но онзи, който е роден музикант, като погледне песента, нотите звучат в ушите му, а онзи, който не е роден такъв, трябва да ги учи. Щом в музиката заучаваш всеки тон поотделно, сега учиш музиката. Щом ги видиш и разбираш езика им, ти си музикант, защото под музикант разбираме човек, който разбира езика на музиката.

Който сега учи, това е друг въпрос. Някои музиканти сега учат езика на музиката. Те знаят музиката чрез преводачици, превод имат. Може да идеш във Франция и да се разговаряш с някой французин, но има и преводач. Друг е въпросът, когато сам знаеш езика. Преводачи има и за Любовта. Някой път вие не знаете какво нещо е тя. Любовта има език, после Мъдростта има език, Истината има език. По някой път казвате: „Ние знаем какво нещо е Истината“. Вие като българи знаете каква е истината. Българинът разбира Истината по един начин, англичанинът – по друг, германецът – по трети: всеки си има свое разбиране за Истината. Да разбираш Истината, значи на Земята да няма нещо, което да те спъва. Онзи човек, който разбира Истината, като погледне мъчнотиите, не само трябва да не се смущава, но като погледне на най-големите противоречия, нему е приятно.

В най-големите противоречия е скрит Бог, в най-лошите работи е скрит пак Той. Ти не Го виждаш, но в най-лошите работи е скрит Господ и те опитва. Казва: „Какво можеш да направиш?“. Виждаш: един човек е ударил друг и го е убил. Това е престъпление сега. Той може

да го убие, но не може да го възкреси, не може да му даде живот – и това е престъпление. Господ като дойде, хване убития за ръцете – и той оживее. Ако някой му е отрязал ръцете, Той ги туря намясто; ако са му отрязали краката, туря ги намясто; ако са му отрязали главата, туря я намясто – и човекът оздравее. Вече няма престъпление – сложи ги намясто и те станат по-хубави. Като му сложи краката, станат по-добри, като му сложи ръцете, станат по-добри, като му сложи главата, стане по-добра. Този човек ако сто пъти го убият и сто пъти Господ го оживява, той се подобрява, подобряват се неговите ръце, крака, тяло, глава. Ако вашата глава не са я рязали много пъти, вие ще седите на едно място. Ще кажете: „Защо е така?“. Питам: като узрее житото, защо взимате сърпа и го режете; после защо го туряте в хармана и прекарвате конете, а накрая ще го изядете? Това вие го считате в реда на нещата. Житото и досега не знае защо така постъпват хората. То не може да си представи защо го изваждат от хамбара и го слагат на нивата, заравят го – това не може да си представи. Мисли, че тия хора са много жестоки.

Разсъждавам според философията, която имаме. Като узрее житото, вие отивате, отрязвате го – то и това не може да си представи. После, като го турите на гумното, прекарате конете – то и това не разбира. И като го мелите на воденицата – и това не разбира. Като го изядете, също не разбира, но житото се ползва. Това жито като минава през всичките тия страдания, човек става. Всяко житено зърно ще стане една красива мома или един красив момък, един учен философ, един музикант, един скулптор, един художник, един ангел. Следователно заслужава житеното зърно да страда, понеже с него ще стане промяна. Без туй страдание нищо не може да стане с житото. Питате: „По друг начин не може ли?“. Може, но ще седите вътре в хамбара: цялата вечност може да седите в Божия хамбар, непосети никъде, и ще бъдете на зрънца. Но и тогава няма да ви бъде хубаво: ще има милиони зрънца върху вашия гръб, вие ще бъдете притес-

нени, ще пазите своята големина – ни по-големи, ни по-малки ще станете. Животът ви в Божествения хамбар ще бъде несносен.

Казвам: този път, по който сега вървим, е най-добрият, по който Бог е могъл да ни прекара. Това е най-добрият път, по-добър от него няма засега. Ние седим тук, събираме се и сме малко недоволни, че няма светлина. После за това затъмняване вечерно време питате: „Защо трябва да затъмняваме?“. Ако не се затъмняваше, ще дойде неприятелят отгоре, ще пусне яйце – една бомба, и ще се научиш тогава да затъмняваш. Светлината ги ориентира. Следователно добрите хора Господ ги скрива в тъмнината, да не ги намерят лошите хора. Защото при най-малката светлина лошият като те намери, хване те и те изяде. Като те хване лошият дух, ще те изяде: ще те опече на шиш, както ние опичае рибата и считаме, че това е в реда на нещата. На нас туй ни е приятно. Например вие печете рибата и никакво угризение на съвестта не се явява. Рагваш се, че си я опекар, турил си ѝ лимон и зехтин. Казваш: „Колко е хубаво“ – и благодариш на Бога, че е създал такива мазни риби. Заколиш една кокошка, опечеш я – и пак благодариш на Бога, че такива кокошки е направил.

Богаташи, евангелисти има, които проповядват Христовото учение и казват, че Господ е създал кокошките за хората. Какво ще стане с кокошките в света най-после? „Овците трябва да се ядат, защото те ще напълнят света.“ Прави са. Един вълк има право да изяде хиляда овци. Той като ги изяжда по любов, вълкът става овца, а пък като изяде безброй без любов, си остава вълк. Като стане овца, загато е ял овците, и него ще изядат. Който е изял хиляда с любов, и него по любов ще ядат. Питам: една овца защо я ядат вълците? Защото едно време тя беше вълк и ядеше овците. Казвате: „Вълци, облечени в овчи кожи“. Една овца носи овча кожа, но не е овца. Човекът, който носи човешка глава и човешко тяло, не е човек още. Той може да носи човешко сърце – и пак да не е човек; човешки ум може да носи – и пак не е човек. Ако произвежда най-хубавите мисли в ума си, най-хубави-

те чувства в сърцето си и най-хубавите и най-благородни дела във волята си, тогава е човек. Човек, който не служи на Любовта, човек, който не служи на Мъдростта, човек който не служи на Истината, той не е човек. Да служиш не само на гуми, но с дела.

Често се явяват противоречия в изясняването на нещата. Вземете простата мисъл: да обичаш. Какво значи да обичаш? Обич и любов са две различни неща. Аз уподобявам положителната любов на артериалната кръв, обичта – отрицателната любов, уподобявам на венозната кръв. Кръвта, която излиза от сърцето и отива по цялата повърхност на тялото, това е Божията Любов, която излиза от Бога. Кръвта, която от повърхността се връща към сърцето и отива да се пречисти, това е обичта. Тя носи известни материали, които трябва да се подобрят. И пак наново се обръща едно кръвообращение.

Сега някои ме питат как трябва да обичат, как трябва да любят. Обич значи това: видиш един цвят, три месеца не е валяло, изсъхнал е – и ти го полееш. Това е любов – на цвета даваш нещо от себе си. Човек чрез водата ще даде и водата ще послужи на този човек. Това е любов към цвета. На един човек искаш да направиш добро по същия начин. Искаме хората да ни обичат или да ни любят. Тогава няма да идеш при някое сухо дърво да искаш от него, но ще отидеш при някое плодно дърво, което е окичено с плодове – отгоре ще вземеш и като вземеш, ще благодарих. Като полееш цветето, ще благодарих, че Бог ти е дал условия да помогнеш. Може да видиш една мравка, която се дави във водата: помогнеш ѝ – това е любов. Или някой човек иска да мине през някоя река: ще го вземеш, ще го пренесеш от единия бряг на другия – това е любов. Някой човек е обезсърчен – ще му кажеш една дума да го насърчиш. Това е любов – дал си му нещо. Някой е невежа – ще го учиш. Някой не знае да свири или да пее – ще го научиш. На каквото добро научиш човека – това е любов, която ти можеш да имаш. На каквото другите хора могат да те научат – това е любов. Щастие то ще те посети.

Като разсъждаваме, ще дойдем до положението на една млада сестра, която ми каза: „Аз, Учителю, не зная как да обичам“. Сега на тази сестра говоря. Това е любов: като обичаш цветето, ще полееш това цвете. Като идеш при него, няма да го целуваш, понеже като го целунеш, може да го повредиш. Виждате мухите да влизат и да излизат от цветето, но вие само стъблото му ще пипнете. Като гледате цветето, вие му помагате. Ако речете да целувате цветята, ги повреждате – те още не се нуждаят от целувки, а от светлина и топлина. Ти ако искаш едно цвете да го обичаш, ще го посееш в саксия, ще го полееш не със студена вода, а с такава температура, каквато цветята обичат; ще гържиш в стаята си това цвете, ще доближиш само ръцете си до него и няма да го докосваш. Казваш му: „Като станеш човек, ще те галя“. Този човек го боли кракът, повредена е кожата му, какво ще го целуваш? Като го целуваш, ще му причиниш болка. Като оздравее кожата и като дойде, тогава може да го целуваш. Когато тялото е наранено, нямаш право да го целуваш.

Има само един случай, дето можеш да целуваш, да се обясним хубаво. Искаш да целуваш някой човек, а той има цирей. Да допуснем, че един млад момък обича една млада мома чисто. Хване този момък тази мома, тури си устата на цирея и започне да изважда нечистотии, плюе ги на земята и пак изсмуква цирея. Виждам съм много момци, като целуват една мома, след това плюят. Казвам си: той изсмуква цирея. Виждам го как целува и плюе – този момък е лекар. Или момата може да плюе – и тя е лекар. Схващайте това хубаво. Аз едно гърво мога да го обичам, като взема от плода му, че като ям ябълки, никога не съм гладен. След като ям, понеже това гърво ме разполага, хвана го и казвам: „Колко си хубаво, колко съм ти благодарен за този плод!“ Като го помилвам, виждам, че самото гърво не е като плода, кората му е груба, дебела. Казвам: „Много хубав плод си гало, много ти благодаря за него“. Като го погледна, помилвам го. Това гърво остава доволен от мене и аз съм доволен. Това е любов в простия смисъл.

Всякога, когато можеш да внесеш най-малката радост в едно скръбно сърце, всякога, когато можеш да внесеш най-малката светлина в един ум, всякога, когато можеш да внесеш най-малката сила в тялото на един болен човек, това е обич. Всякога, когато хората внасят най-малката светлина в нас, най-малката топлина и най-малката сила, това е любов. Всичко, което се внася в нас от тревите, от цветята, от въздуха, от светлината, всичко туй е Божествената Любов. Ние трябва да благодарим за всичко това, пък един ден ще имаме любовта на ангелите. Те ни обичат, искат да се запознаят с нас, понеже сме цветя, но като дойдат до нас, не смеят да се приближат, само отдалече изпращат своята светлина. Един ангел не може да те пипне с ръка, че ако рече да те пипне, ще те изгори. Като те пипне, ти ще изгориш – нищо повече. По някой път ние искаме да се запознаем с ангелите. Те са горящи същества, огън имат. Като дойде един ангел да те посети, той се поставя на разстояние, за да не те изгори с топлината си. Той иска да приемеш толкова от светлината, колкото можеш, че да си доволен.

Много умни, много благородни и много съобразителни същества са ангелите. И ние сме си поставили за цел да станем ангели, защото всички вие сте кандидати за това. Като станете ангели, светът ще има по-хубави служители. Сега не знаете как да служите на Бога. Сега в който дом и да влезете, какво може да видите повече? Щом като влезете там, хората се представят, като че са доволни, но всъщност не са доволни. Мене ми разправяше един приятел: „Влизам в една къща – жената трепери, мъжът трепери, всички треперят, нямат нищо. Питам: „Как сте?“ „Добре сме“. Аз виждам, че не са добре, а те казват, че са добре. Казвам: „Кажете, добре ли сте, или привидно? Ако сте добре, хубаво, но ако не сте, трябва да ви помогна“. Рече после приятелят: „Купувам им един тон въглища и дърва, нося ги и казвам: „Сега бъдете добре“. Те искат чрез треперенето да образуват топлина. Знаете ли защо трепери човек? За да произведе топлина. Като се трият частиците в тялото при треперенето, се произвежда най-малката топлина. Като трепериш, ще

усетиш топлина. Всичките изпитания в живота, които се случват, са малки триения, за да може от тях да се образува една малка топлина, за да можем да свършим една малка работа.

Казва Христос: „Никой не може да дойде при Мене, ако Отец Ми не го е привлякъл“. Ти не можеш да обичаш хората, ако Бог не е в тебе; никога не можеш да обичаш един човек, ако той не те обича. Никога един човек не може тебе да те обича, ако ти не го обичаш; и той не може да те обича, ако ти не го обичаш. Законът е верен. Аз никога не мога да обичам един човек, ако Бог не е в мене; той никога не може да ме обича, ако Бог не е в него. Ако Бог е в него и в мене, и двамата можем да се обичаме и ще познаем какво нещо е Любовта. В Божията Любов се изискват двама, за да я познаят, нужни са два полюса: единият да възприема, другият да дава. Тогава има обмяна. Това е най-простото понятие за Любовта – онова, от което трябва да започнете. Ще започнете от азбуката на Любовта, за да разберете сложните ѝ форми, защото има много сложни форми в Любовта.

На един човек, който те обича, можеш да му направиш голяма пакост. Той може да направи нещо в любовта си и ти може да го критикуваш в ума си. Някой път ние критикуваме. Кой от вас не е критикувал Господ защо е направил света така? Оженил си се за някоя жена и тя има особен характер. Ти казваш: „Отде се намери Господ да ми даде такава жена?“. Жената намери някой мъж и също казва: „Отде се намери този, аз очаквах някое по-свременно същество“. В дадения случай този мъж не е за нея, нищо повече. В дадения случай, щом си недоволен от една жена, тази жена не е за тебе – никой не те караше да я взимаш. Да обясня работата. Сега представете си, че имате 1, 2, 3, 4, 5, 10 кила. Ако вземеш едно кило, лесно се носи, но ако вземеш десет кила, мъчно се носят. С един лев ще живееш: по-малко разноски ти трябвават, не е нужно да бъдеш богаташ. Ако носиш десет лева, ти трябва да бъдеш голям богаташ, за да му послужиш. Това прилича на разказа за слона. Ако имаш един слон, трябва му 75 кила ориз на ден – къде ще ги намериш? И на каква

работа ще го турши? 75 кила по 16 лева – слонът ще изяджа повече от хиляда лева на ден.

Казвам: не търсете любовта на слона. Вие търсите една любов, но онази красива мома, която е недоволна, ще иска всеки месец да има най-малко по един костюм. Колко американци има в Америка, които са се развели с жените си само заради чрезмерното харчене за облекло. С милиони харчат те за облекло, за накити. Вие като влезете в ангелския свят, там може да си позволите каквито накити искате. Има диаманти, скъпоценни камъни с каквито цветове искате, дрехи от какъвто материал искате – каквото пожелаеш, можеш да го имаш. Понеже ние се приготвяваме за този свят, затова искаме и на Земята да имаме най-хубавото. На една биволица на Земята каква огърлица ѝ трябва, какво пиано ѝ трябва? На един бивол каква цигулка трябва да му купим – Страдивариус²⁶ ли? Това ще стане, като се пробуди в нас онова съзнание, понеже трябва да минем от временното към вечното, от обикновените към просторните неща.

Ние днес се намираме в света на пясъка. Всичко, което сега градим, ще рухне. Преди 20 години Сърбия стана велика, Румъния стана велика, Гърция стана велика, Франция стана велика, сега, след 20 години, всичкото това величие отиде. Пък и сега каквото стане, и то няма да е тъй трайно. Ние днес се радваме, но и това, което в момента става, и то не е реално. Ние не знаем Божиите работи. Влезе във вас страхът сега да не падне някоя бомба – тук имаме бомби по хиляда кила. В пространството много пъти изхвърлят такива големи гранати. И в Слънчевата система има изпратени такива гранати, гето някой път обстрелват Земята. Изпратят една граната в пространството с 20 километра в диаметър. Ако падне в Европа, знаете ли какво би станало? Европа би престанала да съществува.

Сега нас ни е страх от човешките гранати, а не ни е страх от небесните. Много пъти астролозите предсказват, че има някои много големи гранати с по сто-двеста километра в диаметър. Че такава граната ако падне, какво ще стане? Животът ни не е сигурен и Провидението

е, което ни пази. Затова Земята се движи много бързо, че като стрелят, по някой път тия гранати не улучват. Земята хиляди години се изплъзва като аероплан – все я обстрелват, а тя мине и не я засягат. Един ден минава един аероплан, но някак крачи отдолу, бяга да стигне до своето летище. Издава един наранен звук, че ако остане по-дълго време във въздуха, ще падне някъде.

Единственото нещо е ние да се движим бързо и да мислим бързо, понеже сме в един свят на постоянно обстрелване. Ако не се движим бързо, ще пострадаме. Ние мислим, че можем да си седим. Не, не, колкото бързината ни е по-голяма, по-добре. Затова колкото по-бързо мислиш, по-добре за теб; колкото по-добре живееш, по-добре за теб; колкото си по-силен, по-добре за теб. Човек трябва да бъде силен, добър, умен. Това е бързината, с която можем да избегнем всичките мъчнотии, които имаме, да ги преодолеем. Писанието казва: „Който победи докрай, той спасен ще бъде“. Не трябва да чакате: най-първо за вас ще се бият, а после ние трябва да побеждаваме.

Аз ще ви представя това в много ясна форма. Като ви говоря, вие казвате: „Тази работа съвсем я загазихме, какво ще правим?“. Аз ви представям това така. Представете си, че имате един богат баща, който мисли за вас. Той иска само да се учите. Баща ви обича музика, обича изкуство, взел ви е всичките четки, бои, платна, взел ви е най-хубавото пиано, цигулка, най-хубавите инструменти, ангажирал е най-добрите учители. Той иска от вас само да учите, но на вас не ви се иска да свирите, изклинчвате. Но вярвайте, всяко нещо трябва много хубаво да го научите. Ако рисуваш, трябва добре да рисуваш. Ако свириш, ако пееш – всичко трябва добре да правиш. Шивач си, правиш една греха – много добре, майсторски ще я направши.

Казвам: има нещо вътре във вас, на което трябва да се спрете и сега, и като заминете за другия свят. Или другояче да ви го представя. Седите двама души: не се познавате, но искате да се запознаете. Познанството винаги става чрез любовта или чрез обичта. Или ти ще дадеш, или ще ти дадат. Аз наричам вземането обич; ко-

гато ти даваш, това е любов. Като даваш, е любов, като възприемаш, е обич. От обич ние възприемаме нещата, от любов даваме. Като се запознаете двамата, вие ще се обичате, ако знаете как да давате и как да възприемате. Един учител по музика, колкото и да е търпелив, можете да го изкарате от търпение. Онзи учител, който има ухо, при всеки фалшив тон, който вземате, ще излезе навън да се разходи и после пак ще влезе; като вземете пак фалшив тон, пак ще излезе. Мислите ли, че може да ви търпи една година така? Той ще ви търпи 2, 3, 10, 15, 99 пъти, но като вземете 100 пъти фалшиво тона, ще ви покаже вратата. Ще каже: „Намерете си друг учител“.

Мнозина искате да имате ръководството на Божия Дух. Това е деликатна работа. Всичко, каквото желаеш, е намясто. Да обичаме е намясто, да любим е намясто, да правим добро е намясто. Всичко, каквото човек желае, е намясто, стига да знае как да го направи. За всичко онова, каквото направиш, трябва да се радваш, трябва да се радва и оня, на когото ти си го направил. Като свириш, и ти трябва всякога да си доволен, и той да е доволен – това наричам музика. Като свириш, и ти, и другите – всички да сте доволни. Законът е все същият: трябва да бъдем доволни от нашата любов. Тя няма да бъде статическа, но прогресивна. В любовта трябва да чувстваш присъствието на Бога и да се радваш, че си изпълнил Неговата воля. Който изявява Любовта, да се радва, и който приема Любовта, и той да се радва: да се радва, че обича, да се радва, че и Бог проявява Любовта. Тия работи са прости – неща, с които трябва да започнете. Само така може да се освободите от всичките безпокойства.

Сега ние правим затъмнение. Това показва, че не сме сигурни, че ни дебнат. Тъкмо отвориш лампата – и ще видят светлината. Тук имаме един съсед, все отворен седи прозорецът му, но някой неприятелски аероплан, като гойде, ще пусне една бомба. Какво трябва да се прави сега с него, кажете ми? Казвам си: Господ ще забави онези, които идват, на него ще му се приспи и той ще загаси лампата. Докато съседът е буден, Господ ще ги задръжва;

камо заспи, той ще загаси лампата и те ще гойдат. Тъй се утешавам.

„Само онзи може да гоиде при Мене, когото Отец Ми е привлякъл; и само онзи може да иде при Отца Ми, комуто Аз покажа пътя.“ Това показва един вътрешен процес. Това е сложно нещо. Когато Духът Божий влезе, трябва да се образува една любовна връзка между духа и човешката гуша – това е най-възвишеното състояние. Да се образува една вътрешна връзка, едно общение. Това е най-хубавото състояние, когато се разрешават тия мъчнотии. Ние сега се събираме и четем някои молитви, за да помогнем да се измени човешката мисъл. Искаме най-първо да се измени човешката мисъл. Има нещо съвсем странично в мисълта. Нужно е да изменим и човешкото чувство донякъде, понеже и там има дисхармония. И в човешките постъпки има дисхармония.

Казвам: стремете се сега да се приготвите да бъдете носители на новото. Да допуснем, че някой човек има хубав слух, хубав говор, но е сляп. Човек не трябва да има дефекти, той трябва да бъде съвършен. Под думата *съвършенство* разбираме всичките органи, които Бог му е дал, да бъдат в изправност. И очите му, и ушите му, и носът му, и устата, и ръцете – всичко да бъде изправно. Всичките сили и чувства, които функционират, всичко да бъде в изправно положение. Трябва да работите, за да гоидете до това изправно положение.

Най-първо ще проявявате Божията Любов и ще възприемете Божията Любов. Трябва да я приемете и да я проявявате според вашето разбиране – така, че и вие, и окръжаващите около вас да са доволни от любовта ви. Стреми се да проявиш и да възприемеш добре Божията Любов! Като станеш, да кажеш: „Искам да възприема Божията Любов от когото и да е; искам и да проявя Божията Любов!“.

Отче наш

27 април 1941 г., неделя, 5 ч.с., София, Изгрев

ДОБРИЯТ ЖИВОТ

Добрата молитва

91. псалом

Молитва на Царството

Мисли, право мисли

Размишление

Духът Божий

Бог е Любов

Три места има от Евангелието, които ще прочета. Някой от вас, който иска, да прочете 7. глава от Даниил; друг да прочете 13. глава от Първо послание към коринтяните – за Любовта. После някой, който иска, нека да прочете 18. глава от Откровението.

Често се говори човек да живее добър живот. Мъчно се разбира какво нещо е добрият живот. Или искате да живеете чист живот. Какво значи чист живот и добър живот? Лесно се говори, но трябва да знаеш как да живееш добрия живот. Музикантите казват: „Чист тон“. В какво седи чистият тон, каква е мярката? Него с ушите си ще го вземеш. Някой път използваме сегашния камертон – настройване има. Има виенско настройване и парижко настройване – те се различават с половин тон. Когато тоновете са с четни трептения, имат един смисъл; когато са с нечетни трептения, имат друг смисъл. Сега кой е видял четните и нечетните трептения? Казваме: „Този тон е с четни трептения“. Някои са с нечетни трептения: вземаш един тон с половин тон понижение. Като вземаш *до*, защо трябва да го вземеш половин тон по-долу или половин тон нагоре. Каква разлика има да вземеш *до* нормално, с 16 или с 32 трептения, или с 46 трептения? Онези, които не са сведующи, ще кажат: „Мен не ме интересува пеенето“. Можеш да ка-

жеш, че водата не те интересува в даден случай, но тя те интересува, щом ожаднееш. Казваш: „Мене това не ме интересува“. Или някой казва: „Мене светлината не ме интересува“. Той ми говори за една вътрешна светлина. Какво е светлината? Когато ходим в светлината, ние не се спъваме. Денем вървим направо, не се спъваме, но вечерно време като вървим, като на кокили ходим. Ако вървиш през гората, съвсем ще се намериш на крив път – може да се загубиш, не можеш да се ориентираш в гората, не знаеш накъде да вървиш.

Казвате: „Това са материални работи, на нас не ни трябват. Само духовното ни интересува“. В какво седи духовното? Духовните работи на Земята, ако не ги изясните с физическите, остават неразбрани. Какво нещо е духовното, къде е то; Божественото къде е, в какво седи то? Ако идеш в Русия и говориш за Божественото, ще минеш за голям глупак – там за човецина можеш да говориш. Ако идеш в Америка и не говориш за религия, ако не говориш за Божественото, а говориш за човецина, ще минеш за еретик. Изобщо слабите хора говорят за право – за Божие право, за Божия милост. Слабите говорят за милост, право искат, а силният за милост и правда не говори – хич не се интересува ни от милостта, ни от правдата: сам той осъжда. Като те намери, силният казва: „Имаш да ми гължиш, ще гадеш ли парите?“. Носи човекът гърво – ще платиш. Ти нямаш пари, той започва да те налага. Казва ти: „Няма да има бой, но ще платиш“.

Питам: какво право искаш, щом имаш да даваш? Казва някой: „Той няма право да ме обижда“. Хубаво, а какво търсиш при него, та да те обижда, кой е крив? Този те обижда, това е първото положение; но ти какво търсиш при него, та да те обижда? Той е виновен, че те обижда, но и ти си виновен, че си там да те обижда – и двамата вдигате скандал. Ти искаш от него той да бъде умен човек, да не те обижда. Съгласен съм, но питам: като знаеш, че той обижда, какво търсиш там? Белята си търсиш. Ти искаш да влезеш в огъня, без да ти изго-

рят грехите, понеже тѣй е писано в Писанието, че онези трима младенци са влезли в пещта²⁷ и като излезли, нищо не им е станало, не са изгорели. На тия трима младенци и грехите им остават, те не миришат. Колко души бяха това? Кой от вас би направил този опит? Нашите нестинари правят такива опити.

И аз бих минал по огъня отгоре, това не е много мъчна работа. Върху огъня отгоре да играеш – това е играчка за децата; но за да влезеш в една хубаво нагорещена пещ, с няколко хиляди градуса, и да се разхождаш, се изисква знание. Всички поддържат това и питат: „Знаеш ли за тримата младенци?“ „Зная, но не съм бил там.“ „Ти знаеш ли го това?“ „Не го зная“. Пита някой: „Ти бил ли си там?“ „А когато тримата младенци са били в пещта, ти беше ли там?“. Писал е някой – може да е било, може да не е било. Ние сме хора на здравия разум – не съм бил там. „Как е възможно, кой го е писал?“ Че всичките работи, които се пишат и за които говорим, верни ли са? Има неща, които са верни. Онези, които не вярват, че тримата младенци са били в пещта, са безверници; онези, които вярват, че са били там, са вярващи.

Та казвам: ние се намираме в същото положение. Казват: „Този е добър човек, този е лош“. В какво седи доброто? Добрият човек в моя ум, в простия смисъл значи това: ако е жена и са ѝ дали десет кила вълна, нека да изпере вълната и да я изпере. Казват ми, че не е изперла вълната – това е злото. Злото е неизперената вълна, а доброто е изперената вълна – там е разликата. Въпросът е защо вълната ще бъде неизперена? Не знае да преде жената. Тази вълна не всеки може да я преде. Казват: „Тя трябва да преде“. Не всички жени са длъжни да предат – и да искат, не могат. Кой може да преде като паяка? Някои казват, че най-изкусен предач е паякът. Ако е за специалист, паякът е такъв; после и копринената буба минава за специалист. Ако би имало една норма, човек, който може да преде като паяка или като бубата, ще може да влезе в Царството Божие. Колко от нас ще могат да влязат?

Паякът, като преде тънката мрежа, ни най-малко затова не може да влезе в Царството Божие. Единственото, заради което не приемат паяците в Царството Божие е, че много тънко предат. Знаете ли, че тънкото предене ни най-малко не е добро – дебелилото е по-добро. Ако ти имаш една греха, изтъкана от паяжина, как мислиш, зимно време каква ще бъде тя? Ако носиш такава греха – тънка, хубава, копринена, как ще се чувстваш тогава? Младите момци особено много обичат тънките грехи, а пък старите баби обичат дебелите грехи. Защо младите искат тънки, а старите искат дебелите грехи? Някой ще каже: „Тя е мома“. Оставете това, че е мома. Коя стара баба не е била мома и коя млада мома няма да бъде стара баба? Кой дядо не е бил момък и кой момък няма да бъде дядо? Едно и също е: и момък ще бъдеш, и дядо ще бъдеш.

Кога ще бъдеш малко дете? Когато изпращат големите хора от невидимия свят. Понеже небесният свят е уреден и в него има ред и порядък, пращат ги на Земята да ги учат как да се سماляват. Когато някой голям човек от Небето се ражда и слиза долу, той трябва да има такъв опит – учат го на سماляване. Трябва да станеш толкова малък, невидим, че и в небето да не могат да те видят. Турят го такъв под най-увеличителния микроскоп – и не могат да го видят. Сега защо трябва да се سماляваш, като слизаш на Земята? Защото ако си една овца, като те види вълкът, веднага ще те хване и изяде; ако не те вижда, ще бъдеш свободен от вълците. Вълкът ще минава, ще мирише: той усеща, че има овца, но не може да я види, не може да я хване. Тя е толкова малка, че и със зъбите си, и с ноктите си не може да я хване – с нищо не може да я хване.

Питат: „Новото учение в какво сегу?“. Казва някой: „Аз съм окултист“. В какво е окултизмът? „Аз съм православен.“ В какво е православният? „Евангелист съм?“ В какво е евангелизмът? „Аз съм жена.“ Какво значи жена? Или мъж бил, или дете бил той... Вие ще приличате тогава на онзи български свещеник, който не знаел какво да говори, а имало един голям поменик за умрелите. Казал

на слушателите си: „Ако поменикът се повдигне на една грамада от порязаници така, че не ми се вижда шапката, ще ви говоря една беседа“. Застанал зад хляба и пита: „Виждате ли ме?“ „Виждаме те.“ „Щом ме виждате, не мога да ви говоря. Идната година, като не ме виждате, тогава ще ви говоря“. Хубаво, това е един анекдот. Може да е имало нещо толкова, но не е точно така, както го разправят. Разправят още един анекдот. Влиза един свещеник и пита: „Знаете ли какво ще ви кажа?“ „Не знаем.“ „Щом не знаете, няма защо да ви казвам“. Те казват: „Знаем.“ „Като го знаете, няма защо да ви го казвам“. Това са отлагания.

В дадения случай има неща, които са необходими и съществени, неща, които трябва да разбирате. При дишането във всяка една минута поемате 15 или 20 вдишки. Въздухът е необходим. Казва някой: „Подаяние ли е животът, та да подам ръка?“. Подаянието ще стане – ще ти дават от въздуха. Ти не можеш да го задържиш: като го приемеш, ще го изпратиш навън; после пак ще го вземеш и пак ще даваш. Питам: „Защо трябва да вземаш 15 вдишки от въздуха?“. Казвате: „Защото ние живеем“. Знаете ли какво представлява дишането? Ако дишаш, ти ще живееш. Ха беля: дойде ли се до яденето, три пъти на ден трябва да ядеш! Казва някой: „Не може ли един път?“. Правила са опити: някои са яли в седмицата веднъж, а някои – на четирисет гена веднъж. Който е постил 40 гена, е много силен човек, може да издържи; някои и една седмица не издържат.

Когато правихме опитите за поста, някои постиха 10 гена. Един брат и една сестра дойдоха на *Отълченска*²⁸ – 14 гена бяха постили. Сестрата падна на вратата. Дойде братът – и той клекна; бяха пожълтели. Казвам: „Дайте им малко картошена супа, дайте им малко спаначена вода“. Това е метод за лекуване, за пречистване. Туй са системи неразбрани. Постът има смисъл, дишането има смисъл, живеенето има смисъл. Да живееш – това е наука. Значи в света има известна материя, която се нарича *добро* – ти трябва да събереш от тази материя. На земен език богат човек е онзи, който пари и злато има.

Той минава за милионер – има един милион турски лири. Знаете ли какво е един милион турски лири? По 5 грама едната – това са пет милиона грама. Делено на 1000, колко килограма правят? Пет хиляди. Може ли човек да носи един милион турски лири, колко тежат те? Какво би станало с него?

Златото е проводник на слънчевата енергия, но колко от богатите хора я използват? Богатите в едно отношение са прави. Може да направим опит: който е обезсърчен, да му дадем една златна монета – и веднага ще стане една промяна в него. Като извадите златото, скръбта му малко ще се намали. Ако му дадеш две златни монети, още повече ще се намали. По някой път е хубаво да има човек златни монети – треска няма да го хваща, хрема няма да го хваща. Те няма да го хващат, ако той е концентрирал ума си в златото. Като попише златото, да си каже: „Само една е – да са десет такива“; ако има десет, ще каже да са двайсет. Това е все за количеството, но златото е проводник. В умствения свят то има съвсем друг израз.

Сега аз ви поставям на едно положение и ще ви приведа такъв пример. Разправя един американски проповедник, че друг проповедник говорил върху стиха как е възможно китът да глътне Йона²⁹. Той цял час доказвал пред голяма публика, че китът може да го глътне. Като доказвал така, докато докаже, Йона бил отвън. Цял час слушали, а той аргументирал. Слушали, слушали и накрая казват: „Ей, на зор се е намерил Йона, докато го вкарат в гърлото на кита“. Питам сега: когато Йона е паднал в морето, колко време трябваше на кита да го глътне? Глътнал го е за един момент. Йона се е намерил вътре, а този проповедник цял един час доказва, че китът може да го глътне. Китът го е глътнал за една минута, а този авторитет доказва цял час, че ще може да го глътне. Защо не може да докаже? И вашето говорене е такова: когато някой път говорите, доказвате по цял час на някого какво нещо е доброто. След като му доказваш, той каже: „Огладнях“ – няма нищо в торбата. Аз изваждам топла пита и малко сирене – дам му. Той цял час ми е доказвал какво нещо е

доброто, а аз не го разбирам. Сега, като му дам от моя хляб и от сиренето, разбира.

Това, което не си готов да направиш на другите хора, никога и на тебе няма да го направят. Ако ти не мислиш добро за Господа, и Господ няма никога да мисли добро за теб. Защото нашите хубави мисли, които працаме при Господа, се връщат при нас; и лошите мисли също се връщат. Каквото мислиш, се връща при теб. Доброто, което мислиш, се връща при тебе – твоите собствени мисли се връщат. Като иде при Бога една добра мисъл, Господ ѝ туря лихвите, понеже тя повлиява на хиляда души. И след като отиде при Господа, половината от придобивките на хилядата души от това добро е за теб. Онези хора приемат своето добро, а Господ ти праща твоето добро с придобивките. Понеже като си направил нещо зло, една зла мисъл е отишла при Господа – тя е минала през 1000 души и е направила пакост. Като ти я връща Господ, връща ти мисълта с глобата заедно: искаш не искаш, ще платиш глобата – не можеш да се освободиш. Може да се криеш 100 или 200 години, но пак ще дойдеш да платиш. Един народ като направи престъпление, след 20 години ще го глобят; един народ като английския след 20 години ще понесе последствията.

Вие сте слушали, че някои казват: „Учителю, да направиш тъй, че да не греша“. По някой път казвам, че има съблазни. Допуснете, че онези от вас, които са въздържатели, не си позволяват и капка винце да влезе в устата им. Не трябва да влизат хората в съблазн, вегетарианци сте. Хубаво, но виното е лекарство. Заболи те коремът: може да вземеш 5–10–15-годишно вино – то лекува, разтворено в топла вода. Влизаш в моята стая и искаш да го опитаеш, но си въздържател. Като близнеш, казваш: „Той ме изкуси“. Всичката вина в мене ли е? Аз като лекар съм виноват, че го налях, но искам да лекувам. Той ходи и търси из моите шишета да проверява какво има. Казвам му: „Не познаваш ли от цвета, че виното е червено? После, като минеш, виното мирише“. Отговаря ми: „Исках да го опитам с езика си“. После казва: „Ходих на едно място, че ме направиха безверник“. Рекох: „Какво

търсиш там?“. Той иска да каже, че не били учтиви. Що търсиш тогава между тия хора? Отишло магарето там, където се ритали два ата, за да ги примирява помежду им. Те го ритали, ритали... Казвам: не примирявай атовете. Анекдотът е за магарето, но има анекдот и за вълка. Бият се два коча за една овца – кой е по юнак. Отишъл вълкът между тях, а те като го блъснали в ребрата, той оттам насетне казвал: „Никога вече кочове не примирявам“. Като хванеш за врата коча, свали го, не го примирявай.

Същественото в живота кое е? Има известни съществени мисли, които са прави. Пази се от всяка мисъл, която дойде в ума ти и не произвежда светлина. Не че тази мисъл е лоша: една мисъл, която не произвежда светлина, може да произведе топлина. Една мисъл, която не произвежда топлина, може да произведе движение. Но казвам: пази се от всяка мисъл, която не внася светлина; пази се от всяко чувство, което не внася топлина; пази се от всяка постъпка, която не дава подтик. Да допуснем, че някой просяк иска нещо от теб. Вие искате да правите добро, нали така? Добро с пари не се прави – добро се прави с хляб. Ако искаш добро на човека, хляб ще му дадеш. Гладен е човекът, а ти ще му дадеш пари. Дадеш му 5 лева, но той има една слабост, един навик – обича да попиива. Следователно веднага в него се заражда желание и казва: „Я ми дай още 5 лева!“. Той ще те излъже – ще скрие нещо в някакъв голан и ще те излъже.

Аз имах един такъв пример. Иде един господин при мене и казва, че жена имал, деца имал, това имал, онова имал. Изваждам, давам му една сума, сега няма да ви кажа колко. Според мене много малко му дадох, не зная колко... Толкова имах в джоба си, дадох му ги. Бръкнах, извадих и казвам: „Съжалявам, това имам“. След два часа минавам по улицата – той ме посреща пак сред публиката и ми разправя за съвсем друго. Аз питам: „Не си ли ти, който преди 2 часа ме срещна?“. Казва: „Не съм“. Рекох: „Аз те познавам“. Той каза, че е гладен, че децата го чакат. Казвам: „Ела с мене“. Завеждам го в гостилницата, че му давам да яде. Ако яде, ще платя, ако не яде, няма да му

дам пари. Онзи иска да му дам и за жена му. Рекох: „Тук ти ще ядеш, нищо повече, жена ти ще седи гладна“. Той няма никаква жена. Казвам му: „Тебе искам да нахраня. Жена ти нека дойде да ме срещне на пътя и да поиска. Защо ти да просиш за жена си?“.

Под думите *Божествен живот* разбираме да влезеш в ония условия, при които ще започнеш да работиш. Едно дете като се ражда, казваме, че преди да е дошло, живее в утробата на майка си. То и без да е дошло, живее там; без да е дошло, майката го гледа, понеже дихателната система в утробата се образува най-късно. Като се сформират ръцете, краката, очите, ушите, стомахът, най-после се сформира дихателната система, в деветия месец. Онези, които са сформирали дихателната система, онези, които са образували детето, знаят, че то не може да остане вътре; ако остане, очаква го смърт. То трябва да се роди. След като се роди, това дете изведнъж заплаква – това е признак, че е започнало да диша. Щом не заплаче, с това дете вече е свършено.

Този закон е верен. Някой път и като дойдат при мен, плачат. Аз се радвам, че плачат пред мене – те цитират стиха, че Бог щял да избърше съзидателните от очите им. Един човек плаче, че е беден. Дам му десет английски лири – току извади кърпата и започне да си чисти очите. Не чака аз да му ги изчистя, а сам си ги чисти; после туря кърпата в джоба си. Така той ме изиграва. Ако ме хванат, защото тия пари са чужди, ще ме питат: „Къде сложи парите, къде ти е документът?“ – документ искам. При бърсането на съзидателните аз разбирам, че това е неговият документ. Като му избърша съзидателните, аз имам неговото ухание. Съзидателните могат да се избършат само с десет английски лири. Слагам в джоба кърпата и всичко това се отпечатва. Щом аз му дам десет лири, в оня свят виждат не само този документ, но виждат отпечатан целия процес: как съм дал парите, как той ги е взел, как ги е турил в джоба си. Тъй щото не може да ме изиграе – веднага ще влезе една такава бяла лъжа. Нали всички си служите с белите лъжи?

Какво нещо е бялата лъжа? Бяла лъжа е следното: ти вземеш едно кило мляко, налееш половин кило вода и продаваш кило и половина. Половината кило е бялата лъжа. Питам: толкова ли е млякото от кравата? Едното кило е от кравата, но половин кило си налял вода. Ако тази вода е хубава, на колко хубаво мляко ще налееш вода вътре? Питам човека: „Хубава ли беше водата?“, той се смее. В някои случаи аз ценя водата повече от млякото, ако тя е хубава. Едно кило мляко, половин кило хубава вода! Но лошото е в туй, че човекът мисли, че водата, която ти си му налял, е мляко; и водата е по цената на млякото. Това е лъжа – водата е по-скъпа от млякото. Ти без мляко можеш цяла година да минеш, но без вода за 40 дена ще изсъхнеш. Човек мисли в ума си, че млякото е по-скъпо, защото водата тече изобилно. Водата е, която струва повече: без мляко цяла година можеш, но без вода един месец не можеш.

Казвам: ние не оценяваме същественото, там е лъжата. Водата е същественото – млякото е станало от водата. Та казвам: ние считаме, че парите са повече от ума. Същественото е умът, без ум нищо не струва. Парите струват, когато умът е там; мисълта е по-важна, отколкото парите. Когато мислиш, че парите всичко вършат, това е лъжа. Мнозина очакват, като умрат, да идат при Господа. Какво е това разбиране сега? При Господа ще идете?! При Господа мнозина са ходили, Той има толкова много образи. Някоя вечер вие виждате някой старец с голяма брада и бяла коса. Казваш: „Видях един стар човек“. На друго място се намираш в голяма опасност. Вечерно време иде някой, обере един красив момък. Като го освободи груг, той е пак Господ. Мога да ви приведа много други примери.

Ние сега търсим да видим Господа по един особен начин. На Господа ще слушаш гласа Му. Разправят за един човек, когато бил големият пожар в Чикаго. На пътя било оставено едно дете. Върви човекът и нещо му казва: „Вземи това дете“. Той гледа огъня след себе си – трябва да се бяга, огънят е силен. Но нещо пак му казва: „Вземи това дете“. Ако вземеш това дете, огънят няма да те

настигне; ако не вземеш детето, ще те настигне. Господ е Този, Който ти говори да вземеш това дете. Казвам: вятърът духа в това направление, в което бяга огънят. Попътен вятър има: вятърът иде откъм гърба на човека, но и огънят иде оттам. Когато вземеш това дете, вятърът ще се измени – ще гоиде противен вятър и ще спре огъня.

Да ви приведа другия пример. Имало двама души. Единият, който имал да взема, бил спривав, обичал да налага онзи, който не се изплащал. Като срещне дължника, казва: „Ще платиш ли? Толкова време те чакам“. Ако другият му каже някоя дума, наложи го хубаво. Един набожен човек взел пари от него. Искан му първият парите, набожният казва, че няма, и хуква да бяга. Онзи хукнал подир него да го гони, изкълчил си крака; казал: „Чакай, аз няма да те гоня, върни се при мен“. Връща се дължникът, заможният казва: „Ако беше ми платил, ето, нямах да те гоня. Гоних те и си изкълчих крака“. Дължникът казва: „Аз зная да правя изкълчени крака“. Правят пазарлък. Дължникът пита: „Като ти направя крака, какво ще ми дадеш?“ „Ти само ми направя крака. Отсега нататък, като имам да вземам, няма да гоня хората“.

Сега по някой път вие правите същата погрешка – гоните някого. Някога момъкът бяга, момата го гони; някъде момъкът гони момата. Някъде момата гони момъка – защо? Има да взема нещо. Тя казва: „Аз го обичам“. Тъй е, че има обич, има – аз нищо нямам против обичта. Но защо момата бяга от него? Защото му няма доверие. И защо момъкът бяга от нея? Защото ѝ няма доверие. Защо бяга заекът от хрътката? Защото щом го настигне, ще го занесе на господаря си; именно той вика: „Дръжте го“. Питам: сега в живота колко от вас, когато са имали да вземат от някого, гържат една господарска поза? Който има да взема, е разположен чорбаджийски; онзи, който има да дава, се е свил. Това е бялата лъжа: онзи, който има да взема, се представя като такъв, какъвто не е. Като му се изкълчи кракът, ще бъде друг. Онзи, който има да дава, се е свил – и там е бялата лъжа. Какво има да се свива? Да му каже: „Действително имам да ти давам“.

Сега всички говорите за Любовта. Може ли някой да ми разкаже каква е вратата на Любовта. Толкова пъти сте влизали: от какво е направена вратата на Любовта, от какъв материал е тя? Как ще си я представите? Ти ако видиш една кобра, можеш ли да се влюбиш в нея? Като ти дойде на гости, ще започнеш да трепериш. Не само ти, но и тигърът трепери. Като те клъвне кобрата, след една-две минути всичко ще се свърши. Някои правят изключение – не ги хваща отровата на кобрите.

В Любовта има нещо, което привлича хората; в истинската Любов има нещо, което привлича. В истинската Любов като срещнеш един човек, който те обича, твоят живот ще се продължи най-малко с една година. Ако срещнеш десет души, които те обичат, с десет години ще се продължи животът ти. Ако срещнеш 50 души, които те обичат, с 50 години ще се продължи той. Ако всяка година срещате по един човек, който ви обича, ще станете безсмъртни. Първата година с една година ще се продължи животът ви; другата година – пак с една година, и т.н. Като срещнеш хората на Любовта, няма болест, която те да не могат да лекуват. Без да знаят, като те срещнат, болестта изчезва, сиромашията изчезва, недъзите изчезват. Като срещнеш в любовта тия, които те обичат, колцина от вас сте, които сте им повярвали? Казвате: „Я го докажи“. Аз правя опит, казвам да едного: „Рови тук“. Той рови и намира златната монета. Казва ми: „Ти си я турил тук“. Възможно е, как ще му докажа? Аз искам да му покажа моето окултно знание. И ти казваш: „Ти си я сложил там, искаш да ме замотаеш“.

Всяка една мисъл, която има сянка във вашия ум, не е права. Вие трябва да разбирате от коя страна е сянката: отляво ли, отдясно ли, отпред ли, отзад ли, отдолу или отгоре. Шест положения има. Ако един човек иде при мен, аз виждам сянката отзад, зад гърба му. Ако сянката е отпред, имам друго схващане. Ако е отляво, имам едно схващане, ако е отдясно, имам друго схващане. Ако е отгоре, имам едно схващане, ако е отдолу, имам друго схващане. Всичките сенки показват само едно положение.

На този човек ако сянката му е отзад, аз зная Слънцето къде е. Но сянката може и сутрин да бъде отзад, и вечерно време може да е отзад. Тя ще покаже посоката на движението ти. Ако сутрин се движиш и сянката ти е отзад, това показва къде е Слънцето. Ако вечерно време пак сянката ти е отзад, това ще покаже, че не се движиш в едно и също положение. Сутрин отиваш на работа към Слънцето – това показва, че Слънцето е отзад. Вечерно време се връщаш у дома си – сянката е пак отзад. Туй показва, че ти не излизаш от къщи. Сянката ти вечерно време като е отзад, това показва, че се връщаш вкъщи.

Сянката има две положения. Едното показва, че излизаш от къщи и отиваш на работа; другото показва, че се връщаш вкъщи. Сега някои, които не разбират, могат да кажат: „Той отива на запад, сянката е отзад“. Това е неразбиране. Той се връща вкъщи да види жена си и децата си, да види братята си, свършил си е работата. В религиозния живот вие искате да станете светии, да ви бъде добре, Господ да ви обърне внимание. Но и в религиозния живот ти излизаш из Божията къща. Когато сянката е отзад, трябва да свършиш работата си хубаво през деня. Като я свършиш, връщаш се да гадеш отчет – сянката е пак отзад. Ако се върнеш вкъщи и носиш една голяма загуба, каква полза има? Ще те хукат, нищо повече. Ако гадеш някой концерт, щом сянката е отзад, концертът ще бъде хубав. Като излиза цигуларят, гледам сянката му отзад ли е. Като излиза, гледам накъде е сянката; а като близа, аз вече зная какво ще бъде неговото положение.

Та казвам: философия има в това. Считайте, че всяко нещо, което ви се случи, е за добро. Изгубил си един лев – за добро е. Изгубил си 5 лева – за добро е. Изгубил си 10 лева – за добро е. Изгубил си 100 лева – за добро е. Изгубил ли си един лев, ползва се само един човек; изгубил ли си 2 лева, ползват се двама души. Изгубил си 10, 15, 100 лева – ползват се повече. Ако 100 души се ползват от твоите 100 лева, какво лошо има? Аз вземам парите като символ. Или ако 100 хляба са изядени от 100 души,

хората се ползват. Не считайте, че това е загуба: каквото ви се случи в света, смятайте, че е за добро. Знаете ли колко мъчно е това да се докаже на хората? Когато говорим, този въпрос не го отнасят правилно. Казвате, че някой е сприхав. Аз не съм намерил човек, който да не е сприхав. Някой изявява сприхавостта си, някой не я изявява, но тя е вътре. Някой изявява своята скържавост отвън, а някой трепери отвътре. Той ти дава 100 лева, но туря висока лихва и казва: „Другите вземат 25, аз ти давам с 15–16 процента лихва“. Но 15–16 лева малко ли е? 10000 лева с 16 лева процент едва ли ще можеш да платиш.

Сега някои от вас направите добро, но не сте доволни, казвате: „Малко дадох“. Ти и много като дадеш, ще направиш едно престъпление; и малко като дадеш, ще направиш престъпление. Един човек като дойде при тебе, няма да му направиш угощение, че и вино и ракия да му дадеш, всичко туй да пие, а ще му дадеш една хубава баница – може от коприва да е направена, от спанак или от зеле, от леца или от боб. Като говорим за баница, като дойде човек и му направиш ръжен, житен, ечемичен или царевичен хляб, кой от тях ще му дадеш в гаден случай? Ако дойде някой при мене, който обича парите, с житен хляб няма да го храня, а с царевичен, понеже ще му готегне, няма да го хареса. Нахраня ли някого с царевичен хляб и не е доволен, аз зная, че е богат. Който не е доволен от царевичното брашно, той е богат, без разлика кой е. Я го дайте на сиромаша, който е гладувал, да видите на царевичното брашно как ще се радва. Сиромаш е този човек: щом яде царевичното брашно, е сиромаш; а той казва, че е богат. Кое магаре е по-ценно, натовареното или ненатовареното? Натовареното магаре е по-скъпо. То носи 40–50 kg злато – колко струва това? Ако върви магарето без товар, много малко струва. Богатите хора много струват със златото, сиромашите малко струват.

Вие казвате, че не сте стрували много. Вола, който струва 2000 лева, след като го продадат, какво остава за него? Искате да имате цена. Че вие струвате много, но

парите ги вземат други, а вие ще идете в касапницата. Две хиляди лева ще платят там, защото месце има този вол. Казват: „Цена има този човек“. Аз не искам да имам такава цена. Ако имам цена 1 лев, нищо, но ако струвам 2000 лева като вола, веднага на наденици ще стана.

Готвите се за оня свят. Вие на този свят не можете да живеете както трябва, че как ще живеете на оня свят? „Да ида на оня свят, че е уреден.“ Уреден е оня свят, но като идеш в него, там не се позволява да грънкаш на пианото, както тук. Там трябва да бъдеш виртуоз, да знаеш да свириш, а не да седнеш да се учиш. Вие тук не знаете да живеете, а искате в оня свят да заживеете изведнъж. Не може така, още оттук ще се научите добре да живеете. Ако тук не можете да живеете, както трябва, как ще живеете там? Аз ви говоря по земному. Кої там ще ви слуша приятелски? Човекът тук не иска да ви слуша, защото ще го развалите. Ако знаете да свирите, там веднага ще имате най-хубавото пиано. В оня свят има хубави пиана, хубави инструменти, много хубави работи има; и хубави дрехи има, и шапки има, и обуца има, каквито не сте и сънвали. Как ще те препашат с хубавата дреха, ако умът ти не стига, ако сърцето ти не стига? Ще имаш халат на затворник и ще те пратят тук, на Земята.

Та казвам: каквото научите тук, на Земята, там ще го живеете. Спечелите пари на Земята – в Небето ще ги видите. Колкото добрини направиш на Земята, в Небето те са капитал. В Небето щом изядеш всичките добрини, пратят те да се преродиш, пак да спечелиш нещо, да ядеш. Това, което си научил на Земята, това ще живееш горе и на Небето. Сега туй няма да го вземате буквално, но то е закон. Като дойде някой от Земята, какво ще му разправяте – вие ще бъдете като вола. Погледнете например един писател: той ще вземе една нещастна жена, един нещастен беден герой, и ще ги нареди, ще направи един дом; героят ще стане виден човек. Писателят е умен, знае как да ги постави – добрите и лошите. Крадците и разбойниците ще ги опише така, че всички ще

ги харесват. Или като гледаш на сцената, приятно ти е, много добре го описва. После той обижда някого, много майсторски го обижда, намясто му казва. Привеждам примера с един турчин, който е гледал драмата на Шекспир *Отело*³⁰. Турчинът, след като среща артиста, играл *Отело*, му казва: „Ти ли забърка онази каша? То бива, бива, но туй, което направи, е срамота. Още веднъж да не го правиш“. Когато е на театър, турчинът не разбира, че е в театъра и че се играе някаква роля.

Та казвам: първото важно нещо е, че човек трябва да запази своето здраве. Здравето зависи от доброто на човека. Човек, на когото краката са здрави, е добър; човек, на когото ръцете са прави, е справедлив. Човек, на когото очите са здрави, е истинолюбив; човек, на когото ушите са здрави, е мъдър. Човек, на когото вкусът е здрав, знае как да яде, той е човекът на Любовта. Аз тъй разсъждавам. Говори някой за Любовта, за Истината. Щом очите му са здрави, наред е тази работа; щом ушите му са здрави, наред е тази работа; щом езикът му е намясто, също работата е наред. Още като започнеш да ядеш, аз зная имаш ли любов, или не. Онези хора, които имат любов, особено ядат: като ядат, и на тебе ти се прияде. Онзи, който няма любов, ще се навъси малко.

Яжте с любов, слушайте с любов, гледайте с любов, пипайте с любов, ходете с любов – и всичко ще се уреди. Като идете в оня свят, ще видите, че външната форма не съществува, а формата винаги означава едно вътрешно състояние. Всеки човек носи такава греха, каквато е имал – хубава, красива греха. Не можеш да носиш красива греха, ако си болен. Болният човек с красива греха е престъпление. Съвършените в оня свят са облечени с най-хубавите грехи, както тук се обличат цветята.

Отче наш

4 май 1941 г., неделя, 5 ч.с., София, Изгрев

БЕЗЛЮБИЕ И ЛЮБОВ

Добрата молитва

91. псалом

Молитва на Царството

В начало бе Словото

Ще ви прочета 13. глава от Първото послание към коринтяните. Много пъти е четена тази глава, какво има в нея? Много работи има още за разбиране. Човек много пъти е ял, но с едно ядене работа на става.

„Ако говоря с човешки и ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед, що звънти, и кимвал, що дрънка.“ Аз съм уверен, че вие по човешки говорите, не по ангелски още; сега тепърва по ангелски трябва да се учите да говорите. „И ако имам пророчество и зная всичките тайни и всяко знание, и ако имам всичката вяра, щото и гори да премествам, а любов нямам, нищо не съм.“ Сега да има някой такава вяра, щото и гори да премества? Няма. А планини? Не. Ами гори? Не, още по-трудно е това. Ако няколко кила не можеш да преместиш, няколко милиона изведнъж е още по-трудно. (*Учителя прочете главата до края.*)

Духът Божий

Да имаме едно малко размишление.

Голямото разнообразие на живота се намира в Любовта. Неразположението на хората зависи от количеството и от качеството на Любовта, която присъства. Толкоз години се занимаваме с нея и тя си остава нещо незнайно, не можем да я уподобим на нищо. Може да я уподобим на плод, но тя не е плод; може да я уподобим на сила, но тя не е сила; може да я уподобим на разумност, но тя не

е разумност. Хубавото е, че Любовта на нищо не можем да я уподобим. Ако тръгнете, къде ще намерите края на Земята? На това прилича Любовта. Гледате хоризонта и мислите, че той там свършва, но след него друг хоризонт се открива – и ако обикаляте десет-двайсет години, ще видите, че ще дойдете пак на същото място. След години пак ще дойдете на същото място, ще се върнете там.

Ако някой от вас иска да излезе от Земята, как ще излезе извън нея? Около Земята можеш да се въртиш, но как ще излезеш извън Земята? Представете си, че един ден напуснете Земята. Как ще я напуснете, не знаете. Разправяте, че някой е отишъл в оня свят. Всеки разказва, но как се отива, не знаете. Все-таки предполагате, че ще идете в оня свят, но как ще отидете, не знаете. Сега по какво се различава тоя свят от оня свят? Тоя свят е долу, пък оня свят е горе. Аз бих ви запитал: по какво се отличава сопранът от баса? Казвам: сопранът е тънък, пък басът е дебел. Тогава как ще определите какво е тенор и какво е алт? Тенорът е висок, пък алтът е нисък. Хубаво, но това е само външно определение.

Добре, аз вземам буквите. Както вие пишете буквите, това е цяла наука. Мога да ви кажа, че като идете в училище и научите буквите, като ги напишете, вие определяте вашето бъдеще. Как мислите, от какво зависи как пишете буквите? Щастие то ви зависи от *a* по някой път; щастие то ви зависи от *b*, от *g* – от една буква зависи. Един ден ако не можете да я напишете, както трябва, ще дойде беля на главата ви. Напишете я хубаво – и ще дойде щастие то ви. Вие ще кажете: „Как може да бъде това? Туй е суеверие“. Дали е суеверие, или не, но е един факт. Ако пишете буквата *a* тънко, вие сте сопран, тънко пеете; ако пишете *a* дебело, сте бас. Чували ли сте една жена тънко и кресливо да говори или един мъж да говори бас: *бу-бу*?

Сега жената трябва не само тънко да говори, но гласът ѝ да е музикален; защото има тънки гласове, които не са музикални, а са пискливи, като че цепенят. Има бас музикален, приятен, който засяга сърцето ти, има

и кресливи басове. Например отива някой да вземе пари, а банкерът го развърта, пита баща му как е, майка му как е, пък нему му трепери сърцето, пари му трябват. Банкерът разпитва за този-онзи, за дядо му, а той седи и се притеснява. Банкерът има съображения да разпитва, всичко го интересува, но той пита отдалече дали състоянието на баща ти е добро, нивите ви как са. Казва: „Ти пари искаш“. Той иска да се осигури, да знае как е работата. Това са вътрешни подозрения, може би човекът има интерес.

Аз гледам някой как е написал *a*, но по това *a* виждам, че той обича да се облича хубаво, хубаво да си похапва; когато товари коня, товари го на свят. После виждам, че потупва децата си вкъщи. В *a*-то виждам, че той не плаща добре на служителите си. Ако е свещеник, виждам, че не си доизкарва работата, послъгва, нагрубява другите. Ако е учител, не е от много прилежните. Такъв казва: „Да мълчиш, аз ще ти кажа какъв е характерът му, но да не ме издадеш“. Вие питате къде виждам в *a* това, как се познава, че човекът обича да послъгва? Това няма да ви го кажа. После виждам дали е търпелив, но и това няма да ви го кажа. Всичко това го виждам в *a*-то. Ако някой гойде и напише буквата *b*, виждам дали е здрав, или не, устроен ли е физически добре, как е сърцето, гласът му, пулсът му какъв е. От *b*-то виждам какъв му е умът, по *g*-то виждам каква е волята му. Като се закачи някъде с ченгел, ти пуцаш, той не пуца. „Къде е това?“ Няма да ви го кажа, това са тънкости.

Разговарям веднъж с едного и той казва: „Не вярвам в това, което не виждам“. Казвам: „Тук, под микроскопа, има един предмет, увеличен три хиляди пъти. Погледни, какво виждаш?“. Отговаря: „Един голям бръмбар“. Изваждам и показвам стъклото: „Сега какво виждаш?“ „Нищо.“ „Че как, ти си се заблудил! Под микроскопа виждаш голям бръмбар, без микроскоп нищо не виждаш“. Та казвам: вярващите гледат с микроскоп, невярващите гледат с обикновено око – това е разликата. И онзи, който вярва, ако погледне само с просто око, и той нищо няма да

види. Това са обикновени работи. Ние трябва да минем във вярата. Има една обикновена гетинска вяра, в която нещата не са верни. От яйце камила не става, но ако кажеш това на турчина, той ще рече: „Олабелир“. Бог всичко може да направи. Нали Писанието казва, че Бог от тия камъни може да направи чада Авраамови.

Та Любовта вие трябва да я изучавате като наука. Още като гледам лицето на някой човек, виждам как функционира Любовта. Аз най-първо разглеждам Любовта от три гледища. Като погледна човека, искам да зная дали стомахът му разбира любовта. Щом като видя, че стомахът разбира любовта, казвам: тук има една основа. Второто нещо: гледам дали сърцето разбира Любовта. Човек има особен цвят, ако сърцето му разбира Любовта. И най-после гледам дали умът му разбира Любовта – не да я разбира, но да има връзка с нея. Ние схващаме любовта, като че тя няма нищо общо със стомаха. Като те обичат, ще ти сготвят нещо много хубаво. Като идеш някъде, по степената на сготвеното можеш да познаеш и любовта. Като не те обичат, ще ти сложат малко лук, пипер, лютеница. Като те обичат, ще има нещо точено, хубава баклава, майонеза с яйца или варени яйца във вода, полети с прясно масло и червен пипер. Религиозните хора са много скържави в любовта, светските хора са пощедри: агне ще има, кокошки и майонеза ще има, всичко най-хубаво, само да знаеш как да ядеш.

Вие ще кажете: „Какво искаш да кажеш с тия работи?“. Аз постъпвам като онзи, който имал един приятел. Бръкнал в джоба си, извадил ръката си и попитал: „Какво имам в ръката? Ако го улучиш, ще ти го дам“. Той бръква и изважда няколко пъти ръката си, а онзи все не можел да улучи. Какво значи да улучи? В съвременната лотария вземеш един билет и улучиш, парите дойдат; пък ако не улучиш, пак го туряш в джоба и вземаш друг билет. Един брат ми разправяше, че похарчил 4 хиляди лева и взел само сто лева. Казвам му: „Ти си от вярващите“. Всичките неща трябва да ги придобием. Чудни сме ние, хората. Казва някой: „Вярвам“. Ти придобиваш нещо.

Като отидем в училището, трябва да придобием нещо. Ще бъде смешно десет години да се уча да пея и да не мога да пея на свят. Едно изкуство трябва да се придобие. Всички очакват, като идат в оня свят, там да се учат. Моите схващания са малко по-други. Сутрин слизам от горния свят на Земята, по обяд влизам във физическия свят, понаям се хубаво, вечер се връщам в другия свят. Всяка вечер се връщам в дома си. Тук, на Земята, ние идем само да работим. Свършим си работата и пак подир обяд мислим да се върнем в дома си. Вие мислите за оня свят. Ако те возят в един автомобил и той се счупи, слизаш от него и излизаш навън. Ти може да знаеш да излизаш от автомобила и преди да се е счупил. Трябва да можеш да се качваш и да излизаш от автомобила, като е здрав. Трябва да благодариш на шофьора; той да затвори вратата, пък ти да тръгнеш пеш. Вие искате да идете някъде със счупен автомобил, като няма превозни средства.

Нека дойдем до хубавата страна. Коя е хубавата страна на живота? Ако уда при банкерина да ми даде пари, нека да ми ги даде без лихва за един неопределен срок. Да ми каже: „Върни ми ги, когато обичаш“. Казвам: отличен банкерин. Ако някой човек има такава любов като този банкер, той ви обича с най-хубавата любов. Друг ви даде пари и определя срок след една година да му върнете парите – и не ви иска лихва. И това е хубаво. Той казва: „Никаква лихва не искам, но парите ще ги върнеш след една година“. Третото положение: той ти даде парите, но тури 15% лихва и иска да върнеш парите след три месеца. Казвам: колко души има в света, които ще ти дадат пари, та да ги върнеш когато ти искаш, без лихва. Има ги, разбира се! Вторите, които ще ти дадат парите, и лихва няма да търсят, но ще искат след една година да ги върнеш. И третите, които ще ти дадат парите с лихва, ще искат след три месеца да ги върнеш.

Има една любов, която е безсрочна, друга – със срок, и трета – със скъпа лихва. Тази, скъпата любов, е на физическото поле. Тук, на Земята, ние с много голяма

лихва даваме любовта. Яли ли сте попарата на любовта с голямата лихва? Като говорех веднъж на един мъж за Любовта, той си търсеше грехата. Попита: „Ти женен ли си?“. Рекох: „Защо?“ „Аз имам друго понятие за женитбата“. Рекох: „Ти не си женен, защото ако си женен, нямаше да страдаш“. Според мене неженените страдат, женените благуват, а според вас женените страдат, а неженените благуват. Ние се различаваме по схващанията. На мене са ми казвали: „Блажен си, че не си женен. Ти деца отглеждал ли си?“. Всъщност в света никой не е женен. Светът е едно велико училище. В него няма свободно съществуване. Човек трябва да учи и да разбира предмета, който учи. Ние страдаме от една неразбрана любов, страдаме от това, което не е любов. В Любовта човек не може да страда – тя само като те погледне и ти се усмихне, достатъчно е. Достатъчно е Любовта да ти се усмихне. Тя като те срещне, болест, сиромашия, невежество – всичко това изчезва. Докато я срещнеш е въпросът, като я срещнеш, после е лесна работа. Оплаквайте се, че ние срещаме покаянията на Любовта. Като срещнем Любовта, това е късметът в света.

Та казвам: трябва знание. Някой още като ви пише, трябва да знаете обича ли ви този човек, или не. Още като ви пише, ще знаете ще удържи ли неговата любов, или не. Няма нищо скрито-покрито. При това вие се намирате в един свят и казвате: „Не знаем как“. Че кога се спъват хората – вечерно време или денем? Спъват се вечерно време, в отсъствието на светлината. В Любовта човек не може да се спъва, в Любовта човек не може да бъде скържав, в нея човек не може невежа да бъде. Той няма защо да се гразни, защото всичко има – там е като един богат човек, който има всичко на разположение. Някой път ние мислим, че ако проявим своята любов, ще осиромашеем. Човек не трябва да проявява Любовта. Срещам веднъж една майка, виждам, че до нея седи едно малко момиче, предполагам да е на пет години. Казвам ѝ: „Тази гъщеря обича баща си повече от майка си“. Тя ми направи забележка. Дъщерята обича баща си, но за любов

не говори; обича го, но не ходи да му се оплаква. На майка си, която не обича, на нея всичко разправя, оплаква ѝ се, говори ѝ много. Към баща си има вътрешна любов, към майка си – външна любов. Сега когато хората външно се обичат, ще се оплакват, че пари нямат, че са болни, че кракът ги боли.

Иде при мене една сестра: боли я кракът, гледам, че се е уплашила от болестта, уплашила се е да не умре. Доста напреднала сестра е, в миналото е била една от първите по вяра. Като гледам: така се е уплашила, че кракът я е заболял, страх я е той да не се осакати. Това е нещо като живеница. Говоря ѝ тъй: „Ти любовна работа имаш. Има един, който те обича. Скрил се е в крака ти, че го целува, та от целувките той се е подул.“ „Сериозно ли говориш?“ „Сериозно мисля, че е така. Това е любовна работа“. Според мене всичките болести са любовна работа. Боли те глава – любовна работа е; боли те сърцето – любовна работа е; боли те гърбът – любовна работа е. Това е наука, ще го проверите – няма какво да ви казвам да вярвате. Казвам ти: „Това е биволска пастърма. Вярваш ли?“. Дам ти – вкусиш я. „Ябълка е това“ – ти не вярваш. Казвам: „Опитай я“. Нося една круша и казвам: „Това е круша. Не вярваш ли?“. Ти опитах и като опитах, разбираш.

Това, което разбираш, е понятно. Сега говоря за биволската пастърма, че е отлична. Човек, който иска да усъвършенства любовта си, той яде биволска пастърма. Знаете какво дълбоко чувство има биволът. Виждали ли сте характера на бивола? Ако един бивол господарят му го пусне в гората да пасе и на сутринта донесе торбата си и извика: „Караманчо!“, биволът веднага, като чуе гласа на господаря си, ще се обади, ще дойде. Иди викай вола, викай коня – не идват; но бивола като извикаш, иде. Казвам: биволската пастърма е любовна пастърма, затова по някой път я употребявайте. Там се искат здрави зъби.

Любовта обича богатите хора. В какво седи богатството? Ако в любовта не можеш да направиш една жертва, да се проявиш, ние говорим за детска любов.

Майката е силна, когато служи на детето. Виждаме майката да служи на детето, а то още не е проявило любовта. Тази майка по 4–5 пъти става на вечер да служи на детето. Ако нямаше любов, щеше да спи, но тя при най-малкото заплакване става. Майката е силна, приятно ѝ е: ни най-малко не се оплаква, приятно ѝ е да служи на това дете. Казвам: ако ние нямаме любовта на майката към всяка една мисъл, която се проявява в нас, и мисълта може да е слаба като детето. Едно чувство може да е слабо като малко дете; една постъпка може да е слаба като малко дете. Ти като майката ще станеш, ще послужиш на това дете от любов. Мислите крепнат в любовта. Ако бихме живели по този начин, тогава главата ни ще се оформи хубаво. Ако постъпваме по този начин, гърдите ни ще се оформят хубаво. Ако постъпваме по любов, тогава краката, ръцете, цялото тяло ще се оформи хубаво, по правилата на Любовта.

Казвате: „Какво нещо е Любовта?“. Като дойде, тя ще ти създаде такива хубави очи, че ще виждаш най-красивите хора. Любовта като дойде, оформя най-хубавата уста, ще ти даде най-хубавите неща да ги вкусиш. Любовта като дойде, оформя най-хубавите уши – ще слушаш най-сладките гласове. Това ще стане извън нас. Какво нещо е Любовта? Ти Любовта ще я проверяваш със своята мисъл, ще я проверяваш със своето сърце, ще я проверяваш със своята воля, с очите си, с ушите си, с носа си, с устата си – с всичко ще проверяваш Любовта. Вие имали ли сте случай да ви пипне едно същество, което ви обича? Като ви пипне, целия ден ще ви бъде приятно, че ви е докоснало, като че мед тече; или даде ви нещо – то е талисман. Това е разбирането.

Казва се в Писанието: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие“. Човекът за да слезе на Земята, е трябвало да стане много малък, толкова малък, че да бъде невидим. Защото има една зона около Земята, която я обгръща и не пуца да се мине през нея. Много хора, за да минат оттам, трябва да не ги виждат. За да се мине тази зона, трябва

да не те видят. Като те видят, спират те, казват: „Не се позволява“. Когато отиваш за другия свят, ти трябва да станеш толкова малък, че да не те видят. Щом те видят, че искаш да минеш, не се позволява – там ще те спрат. Ако си малък, можеш да минеш през някоя вратичка контрабанда. Сега вие ще ме питате: „Това вярно ли е?“. За мене е вярно, аз съм минавал през такава дупка. Сега каква е тази малка дупка? Ще бъдеш невидим, нищо повече. Това, което не се вижда, е приятно; това, което се вижда, то става голямо.

Ако вие се намерите пред някоя толкова голяма планина, че тя хвърля сянка върху вас, какво трябва да правите? Ако планината хвърля сутрин сянка върху вас, ще ви бъде ли приятно? Ако вечерно време или на обяд хвърля сянка, тогава какво ще бъде? Ако някой ми каже, че планината хвърля сянка сутрин, зная, че се намира при лоши условия; ако вечерно време хвърля сянка, пак се намира при лоши условия. Щом си до една планина, тя не трябва да хвърля сянка върху теб, ти трябва да бъдеш далече от нея. Когато обичате някого, къде трябва да бъдете? Казвате: „Как да не бъдем близо?“. Когато Слънцето огрее планината, ти трябва да бъдеш на тази страна, където то грее. Щом се премести Слънцето, и ти се премести. Отдето е Слънцето, и ти бъди оттам, че да не хвърля сянка върху теб. Когато обичаш един човек, трябва да се въртиш около него. Щом не се въртиш, работата е зле. Питате: „Да се въртя ли?“. Ще се въртиш, какво ще правиш? Ако колелото не се върти, какво ще стане? Колата не върви. Ако конят не се движи, колата пак не върви. Ние от сутрин до вечер се въртим, движение в нас трябва да има. Ние искаме да спре движението, искаме да не мислим, искаме да не чувстваме. Това са относителни неща.

С какво може да се замести страданието? С радост. С какво може да се замести радостта? Със страдание. Защото радостта като страда, си почива; страданието като се радва, си почива. Радостта е почивка за страданието, страданието е почивка за радостта. Тъй гледам аз на нещата. Това е философия. Защо страдаме? Почиваме

си: като скърбим, си почиваме. И радостта трябва да почива. Да се радваме, това е отлична, голяма работа; после като страдаш, пак е работа. И при страданието трябва да почиваме, и при радостта трябва да почиваме. Почивката при радостта е страданието; почивката при скърбта е радостта, два процеса имаме. Радостта, това е пътят на Любовта. Така като гледам, ще видя, че този път е красив. Ако минеш по един път и си затвориш очите, ще се блъскаш. Страдаш, понеже очите ти не са отворени. Ако твоите очи са отворени, няма да се блъскаш, пътят ти ще бъде гладък. Ако си минал така в живота, че нищо не си чул, глух си. Ако си чул хубавата музика на Любовта, щастлив ще бъдеш. Ако твоята уста е затворена и никога не си ял, тогава няма да опиташ благата, които Бог ти е дал. Казва някой: „Много е отворена устата му“. Аз се радвам, че устата му е отворена – хубаво е устата да бъде отворена.

Вие имате ли поне едного, когото обичате, имате ли един, който да ви обича? Трябва да имате двама души, които да обичате: един отвън и един отвътре. На единия няма да казвате това. Двама души трябва да имате: на единия ще казвате само радостите си, той е отвътре; на другия, когото обичате, ще казвате само скърбите си. Двама души човек може да обича. Единия го наричам приятел на скърбта, другия го наричам приятел на радостта. Всеки от вас, който има двама приятели, като иде при приятеля на радостта, ще говори само за радостта. Така се образува едно ново движение на човешкото сърце и на човешката мисъл и има светлина. Често цитират апостол Павел, който казва: „Ще се похваля със скърбта си“. Христос каза: „Имам чаша на страданието да пия. Имам чаша да пия – и колко се утеснява душата Ми, докато я изпия“. След като мина скърбта, Христос каза: „Даде Ми се всяка власт на земята и на небето“. Това е радостта. Христос каза също: „Идете по света и работете. Аз ще бъда с вас до скончанието на века“.

Вие отивате при някой банкир, искате пари. Най-първо, ако аз съм на вашето място, няма да искам пари от никого, но ще го попитам: „Може ли да си погнеште

името“. От това, как ще се подпише, аз вече ще зная ще ми даде ли пари, или не. Най-първо, ако той е Атанас, ще те хвърли като един ат, ще вдигне опашка и ще те остави да вървиш пеш. Сега не считайте това за упрек, то е само за изяснение. Ние, съвременните хора, се съмняваме. Вие казвате: „Господ я ни слуша, я не“. Че на какво основание твърдите това? Трябва да имаш вяра. Господ ще те попита защо се съмняваш, кои са доказателствата, че не можеш да вярваш? Казваш: „Не вярвам“. Господ те пита: „Какво направих, че не вярваш, на кое основание? Как ще докажеш?“. Казваш: „Иска да ме излъже“. Не може така да твърдиш – всяко нещо, което поддържаеш, трябва да е обосновано. Ако вярваш и ако не вярваш, ако обичаш и ако не обичаш – всяко нещо трябва да бъде обосновано.

Питам: кое е онова, което ти е дало повод да не вярваш? Има нещо. Кое е онова, което ти даде повод да не вярваш в Любовта? Казваш: „Не вярвам в нея“, но всички блага в живота произтичат от Любовта. Там, дето има любов, всичко добре върви; там, дето любовта престава, нещата постепенно се влошават. Ако майката обича детето, то ще бъде здраво. Някой път здравето на детето зависи от здравето на майката и бащата. Ако майката обича детето, това дете може да е хилаво, но то постепенно ще се съвземе. И най-здравото дете, ако баща му и майка му не са го обичали, рано ще умре. Човекът, когото обичаш, ще живее дълго време. Ако някой умре рано, значи не го обичат. Христос защо умря рано? Защото не Го обичаха, насила Го умъртвиха; разпнаха Го, защото не Го обичаха. Казвах: „Да си върви, не Го искаме“. Той не искаше да умре: три пъти се моли, ако може тази чаша да Го отмине, но ако не може, Той ще я изпие.

Казвам: ние, съвременните хора, страдаме от безлюбие. Къде е безлюбието? Безлюбието не произтича от Бога, но от околните хора, от окръжаващата среда. Най-първо безлюбието произтича от майка ти, от брат ти, от сестра ти, от близките ти роднини, после от далечните по плът роднини. И с храната е същото. Има хармонични храни, техните трептения хармонират с ва-

шия живот. Това са храни, които ние обичаме. Яж храна, която обичаш, ако искаш да бъдеш здрав. Ако искаш да бъдеш здрав, не яж храна, която не обичаш. Никога не пий вода, която не обичаш. Никога не чети книги, които не обичаш. Чети това, което обичаш. Любовта да бъде побудителната ти причина. Това е единственото и най-разумно нещо. Ще попитате: „Не е ли това нашата любов, както ние сме мислили?“. Вашата любов в различните възрасти е друга. В детинството ние сме мислили по един начин; като станем възрастни, не мислим като децата. Според мене една нова квалификация ни трябва. В детинството, когато си на една година, постъпваш по един начин, в млади години правиш нещата по друг начин; като станеш възрастен, ги правиш по трети начин.

За мене стари хора на Земята няма. Чинове за стари хора на Земята няма. Затуй, като дойде до старостта, човек заминава за другия свят. Старите отиват да живеят в оня свят – тук живеят хората в детството, в младостта и възрастните. Старият отива в оня свят, но от толкова милиони години досега са се набрали само 24 старци – и сега се образува място за още един старец. Тук, на Земята, има милиони стари хора, а в Небето има само 24 старци. Тук старите Господ ги е наспорил, че с кош да ги носиш. Иде ми наум онзи анекдот за един баща, който остарял и синът вече искал да си иде в оня свят, че бил на 120 години. Казва синът: „Той няма да умре, затова ще го изнеса от къщи“. Туря го в един кош, носи го, за да го остави в гората да умре. Детето му също тръгнало с него. Оставил бащата дядото, оставил си и коша. Детето му казва: „Вземи коша, че аз няма с какво да те изнеса, като остарееш“. Онзи кош, с който ще носят хората, ще носят и нас. Помнете, така е! Казвам: трябва ни онова разумно и пълно доверие в Онзи, Който ни е пратил тук. Като помислим за Този, Който ни е пратил, трябва да не усетим повече скръбта, страданията да изчезнат от нас, да бъдем готови за всички жертви при всички условия. Апостол Павел казва: „Ако мисля по човешки и ангелски, а любов нямам, нищо не съм.

Ако страдам по човешки и по ангелски, а любов нямам, нищо не съм. Ако постъпвам по човешки и по ангелски, а любов нямам, нищо не съм“.

Сега по някой път питате дали трябва да се целуваме. Целувките са забранени, понеже чрез тях много болести се предават. Ако целунеш прокажения, ще те хване проказата; ако някой е сифилистичен и ти го целунеш, може да те хване сифилисът. Проказата се явява от безлюбие, сифилисът се проявява на безлюбие. Всичките болести, това са състояние на безлюбие. Здравето на света е резултат на Любовта. Казвам: трябва да внесем най-първо Любовта в нашата мисъл, за да не ни е страх. Няма какво да говориш за Любовта – лъжа е да говориш за онова, което го нямаш. Ти имах десет лева и казвах, че имах двайсет – десетте лева са лъжа. Значи ще признаеш само онова, което чувстваш, което имаш. Питам те колко пари имах. На себе си ще кажеш, че имах десет лева, на другите ще кажеш, че не можеш да им кажеш, няма да кажеш, че имах двайсет. Ако нямам нищо в джоба си, може да му кажа, но не съм длъжен да му казвам колко пари имам в джоба си – то си е моя работа. Може да кажа колко пари имам в джоба само на онзи, когото обичам. Ако гоїде някой, когото не обичам, на него нищо не му казвам. Като гоїде някой, когото обичам, половината, което имам в джоба си, му го давам; цом не го обичам, нищо не му давам. Когато не обичате, джобът ви е празен, когато обичате, джобът ви е пълен. Когато обичате, умът ви е пълен, сърцето ви е пълно, тялото ви е пълно. Когато не обичате, то е празно – болести има, вътрешна празнота има.

Нашият ум трябва да се напълни само с мислите на Любовта – те са звонкови монети. Нашето сърце трябва да се напълни с чувствата на Любовта – те са звонкови монети на Земята. Всеки ден трябва да припечелваме по нещо. Всеки, който прави добро, прави го на себе си. Всеки, който мисли любовно, то е заради нещо; всеки, който чувства любовно, то е заради нещо. Ние сме като езеро: след като то се препълни, навън ще потече река. Докато

не се напълни езерото, реката не може да потече. Сега хората са езера, които още се пълнят – аз тъй гледам на нещата. Някои са се напълнили, те са потекли; някои се пълнят и за в бъдеще ще се проявят. Та казвам: не подпушвайте езерата си. Тези, които сте потекли, не подпушвайте езерата си, работата е опасна. Щом един котел се нагореци, излиза пара от него. Ако не пуска парата да се прояви, той ще се пукне. От онзи, който има вода, но няма огън отгору, не очаквайте нещо от него. Запалете го – и движението ще гоиде.

Сега някои питат: „Защо ми е това сърце?“. А какво да ви даде Господ, какво сърце да ви даде: биволско, кокоше, лъвско или змийско? Една сестра казва, че змийското сърце е за цар: като го изядеш, изведнъж ще се излекуваш от една лоша болест. Не съм го опитал, но може да направя опит.

Вяра се изисква, непреодолима вяра се изисква. Да вярваме в нашия ум и в умовете на всичките хора. Да вярваме в нашето сърце и в сърцата на всичките хора. Да вярваме и в нашата воля. Под *нашата воля* разбирам Волята Божия, която действа в нас, която действа и в другите. Това е новият път, по който трябва да вървим. Когато обичаш някого, не виждаш нищо лошо в него, но като не го обичаш, казваш: „Не ме бутай, стой надалече“. А пък щом обичаш някого, искаш да бъдеш наблизо. Близостта е движение. Хората, които се движат бързо, са наблизо. Аз като имам приятели от Слънцето, те идват за осем минути при мен и аз отивам на Слънцето за осем минути с обикновената кола на светлината. И тъй, осем минути от тук дотам и осем обратно – 16 минути. „Сега как да го разбирате това?“ Разбирайте го за себе си, не го разправяйте навън. Ако кажете: „Нашият Учител ходи на Слънцето“, какво ще разберат. Отива по един начин, но как отива? Че ходи на Слънцето, ходи. За мене всичките светли мисли все от Слънцето идат. Те са благословението на тия същества, които слизат в лъчите.

Вие по някой път искате да видите ангелите. Ангелите постоянно слизат на Земята и си заминават, хората

не ги виждат. Писано е в Стария Завет, че по някой път са виждали ангели. Ангелите постоянно идат. Когато ангелът мине край тебе, усещаш една радост. Нищо не си видял, но като си замине ангелът, почувстваш една вътрешна скръб. Благодарение на тия ангели, които носят Божията Любов, слизате на Земята и всички казват: „Учете се добре, работете добре! Учение и работа, учение и работа!“ Един ангел като слиза и се качва на Слънцето, не му е мъчно. Вас като ви карат да работите, искате специална работа. По-хубава работа от учението няма в света. Знаеш колко хубаво е човек да пее, знаеш колко хубаво е човек да рисува, знаеш колко хубаво е човек да пише писма. Вие седите някой път и не знаете какво правите. Ти казваш, че обичаш, но за да обичаш, писал ли си о-то? Само о-то като напишеш, аз мога да зная обичаш ли, друго няма нужда да пишеш. За Любовта само Л-то ако можеш да напишеш, ще можеш да напишеш и другите работи. За богатството само б-то можеш да напишеш и аз мога да узная ще станеш ли богат, или няма да станеш.

На вас това ви се вижда странно. Първата буква, това е умът. Ако имаш ум, който работи, всичко можеш да направиш. Ако умът не работи, всичките други сили, които са свързани с него, не работят. Ако умът, първата сила, работи добре, всичките други сили, които са свързани с него, ще работят добре, светли мисли ще има. Казвам: като станеш сутрин, ще напишеш първата буква. Ще мислиш за светлината – това е човешкият ум. Ще мислиш за топлината – това е човешкото сърце. За да накараш ума си да работи, непременно и сърцето ти трябва да работи, понеже сърцето представлява материал за човешкия ум. Когато сърцето обеднява, умът забогатява, когато сърцето забогатява, умът обеднява. Така трябва да бъде. Сърцето работи с материалите на ума, умът работи с материалите на сърцето. Затова по някой път казваме, че електричеството е свързано с ума, а магнетизмът е свързан със сърцето. Когато магнетизмът започва да намалява, започват да изстиват ръцете и краката.

Когато електричеството намалява, тогава магнетизмът се увеличава. Щом се увеличава магнетизмът, увеличава се топлината и вие имате нормално състояние.

Ако един човек е болен и искате да възстановите неговото здраве, ще увеличите неговата топлина. Ще превърнете част от неговите мисли в чувства и чувствата ще произведат необходимата топлина, която в дадения случай е необходима за здравето. Смяна трябва да става в чувствата и мислите вътре в човека. Сега на вас ви се вижда като противоречие как така трябва да се намали мисълта, нейната дейтелност. В някои случаи тя трябва да се намали, за да се увеличат чувствата. В друг случай трябва да се намалят чувствата, за да се увеличи дейтелността на ума. Някой път трябва да се намали дейтелността на чувствата, друг път трябва да се намали дейтелността на ума. Любовта е онзи велик закон, който регулира човешките мисли, регулира човешките чувства и човешките постъпки. И тъй, трябва да обичаме, за да се регулират нашите мисли. Щом мисълта е регулирана, това е в полза на човека; щом чувствата са регулирани, това е в полза на човека; щом волята е регулирана, това е в полза на човека. Три неща трябва да регулира Любовта, за да можем на Земята да живеем както трябва.

На Земята трябва да бъдеш богат. Богат със здраве, богат с мисъл, богат с чувства. В това отношение е необходимо богатството. Материалното богатство трябва да е свързано с духовното. Христос казва: „Не събирайте богатства на Земята, но събирайте съкровища, дето никой не може да ви ги вземе“. На Земята колкото имате, ще ви го вземат. Колко от вашето богатство може да го пренесете в другия свят?

Онези от вас, на които езерата са пълни, нека да потекат. Тогава аз бих желал всички да се познавате. Аз виждам много хубави работи във вас, които не сте проявили. Според мене като дойде някой човек и поиска да ми каже, че ме обича, аз ще искам да ми изпее една песен. Като изпее песента хубаво, значи обича ме. Някой друг дойде – не искам да ми каже, че ме обича, но само

като ме погледне хубаво, като ме погледне както трябва, това е достатъчно. Като ме огрее Слънцето, как познавам, че то ме обича? Ние искаме сега другите хора да бъдат проводници на хубавото в света. Най-първо ние трябва да бъдем проводници. Очите ни да бъдат проводници, ушите ни да бъдат проводници, устата ни да бъде проводник, всяка частица от нас да бъде проводник на онова, Великото в света. Нашето благо е благо за цялото човечество.

Първото важно нещо: здравето на човека зависи от Любовта. Ако си болен, любовта ти е малка, не проявена. Причината може да е във вашия ум, причината може да е във вашето сърце, може да е и във вашата воля. Следователно отмахнете причината от ума си, от сърцето си, за да дойде здравето. Щом придобиете здравето, вие ще имате едно отлично разположение на духа, всяка работа ще може да я свършите добре, тъй както трябва. Ако вие владеете ума си, ако владеете сърцето си, не трябва да му заповядвате, но да бъдете като малките деца. „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие.“ При Господа като идем, няма да се похвалим с нашия кръст. Господ обича малките работи. Колкото са по-малки, толкова по-добре. Като те види голям, Той не ти обръща внимание; като те види малък, че никой не ти обръща внимание, Господ ще ти обърне внимание. При Него важат малките, не големите неща.

Има пет души, които ви обичат. Очите ви обичат, понеже през тях постоянно влиза светлината; ушите ви обичат, понеже през тях постоянно влиза звукът; носът ви обича, понеже през него уханието влиза. Яденето ви обича, водата също ви обича. Колко работи има, които ви обичат и които постоянно идват! Радвайте се на онези, които ви обичат.

Отче наш

18 май 1941 г., неделя, 5 ч.с., София, Изгрев

КРАЙНОТО ДОБРО И КРАЙНОТО ЗЛО

Добрата молитва

91. псалом

Молитва на царството

В начало бе Словото

13. глава от Първо послание към коринтяните

13 е фатално число. Съвременните хора ги е страх от числото 13. В Европа един богатш не влиза да спи в стая с число 13. В номер 12 и 1/2, в 14 влиза, но в номер 13 не можеш да го накараш да влезе. Числото 13 прилича на един разбойник – като те хване, ще те обере.

Ще кажете: „Много пъти сме чели тази глава“. Много пъти човек може да е пял, но някой път пее, че му е приятно, а някой път пее така, че нищо не излиза хубаво. Днес ще прочетем тази глава. Да вложим това: да имаме три от тези качества. Павел говори за Любовта, но той не беше човек на Любовта, а бе човек на Мъдростта. „Ако говоря с човешки и ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед, що звънти, или кимвал, що грънка.“ Това е като човек, който е добре облечен, а пари няма. Навсякъде взема на вересия и около къщата му все обикалят, че имат да вземат. Горкият, той все урежда работите. Много добре е облечен, и очила има, и пръстен има, но сметките си не държи право. Някой път дойде един човек, искаш да му послужиш. После му казваш да си върви по работата, че не плаща. Ти бързаш в живота си и казваш, че не му е времето сега да му послужиш. „Ако имам пророчество и зная всичките тайни и всяко знание и ако имам всичката вяра, щото и гори да премествам, а Любов нямам, нищо не съм.“ (*Учителя прочете и третия стих.*)

Сега вие често се спирате и казвате: „Живях, млад бях, възрастен станах“, или другояче казано: „В любовта

живяхме и нищо не научихме. На училище ходихме, а знанието не можахме да използваме. Свободни станахме, а направихме всичките бели на живота – и сега ни остава да си плащаме греховете“. Накрая казваме: „Това е то, животът“. Апостол Павел казва, че Любовта има качества: „Любовта гълоготърпи“, т.е. тя никога не се вкисва. Всеки човек, който се вкисва, на оцет става. За работа става, но не зная защо, някой път вие употребявате израза: „Той се е вкиснал“. Някой път вие подмесвате вашето тесто и искате да се вкисне. Какво придобивате с вкисването на тестото? Защо подмесват хляба, придава ли вкисването нещо? Ако с вкисването можеш да превърнеш киселината в сладчина, ти имаш знание, но ако киселината остане в тебе? Някои хора казват, че силният оцет прави пакост.

Сега аз засягам вътрешната страна на живота. Например някой път ние може да сме много меки. Говорим добре, но вътре в нас се крие нещо користолюбиво. Един войник пред началника, пред полковника или генерала седи с всичкото почитание, но със страх. Детето се обхожда добре с баща си, но очаква нещо, има някоя друга мисъл – не е любовта, която го застава, а това, че баща му ще му даде нещо. Ако бащата не му го даде, то веднага се изменя. Детето счита, че каквото пожелае, баща му трябва да му го даде. Щом детето пожелае и бащата не дава, то вижда, че има някаква причина, но не може да си я обясни. Щом детето хване баща си в първата лъжа: той да му обещае нещо и да не го изпълни, то загубва една трета от почитанието към баща си, от доверието си. Тогава и то взема същата политика като на баща си, казва: „И аз трябва да послъзвам“. Щом баща му е толкова умен и си позволява тази философия, детето казва: „И аз мога да я употребя“.

Сега злото седи в това, че дяволът, този пръв учител на хората, казва, че човек ако лъже, ако говори лъжа, това е нещо по-горе от Истината. Да говориш Истината, това е за простаците; ако говориш лъжа, значи ти си учен човек, това е майсторлък. Досега вие сте говорили Истината – и голи ходите из Рая. Най-първо

това не е мога. Като всичките хора и котката яде най-безразборно. Когато хване една мишка, тя не ѝ съблича грехата; и от невидимия свят наказват котката, защото не съблича кожата и яде мишката с всичката козина и с всички нечистотии, като някой плод. Знаете ли защо го прави котката? Защото има голямо уважение към мишката. Казва: „Бих желала да бъда умна като теб. Аз цял ден ходя да линкам, за да си намирам храна, гладна ходя, а ти влезеш вкъщи, ходиш си свободна, ум имаш. И аз бих желала да го имам. Като те хвана с козината, с всичко те ям, за да се науча“. От дълъг период котката яде мишки – и досега не е научила нищо от мишката. Мишката ѝ казва: „Слушай, ти по моя път не можеш да ходиш. Трябва да изучиш политиката. Като влезеш вътре, първо ще помъркваш отдалече; ще помъркаш малко и ще поздравяваш гостите. Ще влезеш вкъщи, ще погладиш господаря, ще седнеш насреща му, ще кажеш: „Много ми е приятно днес, че дойдох във вашия дом. Голямо щастие е за мен“. После мишката казва: „Трябва да бъдеш съвършено чиста, не трябва да бъдеш като мен. Аз не смея да ходя между хората, защото имам един критически темперамент. Дето вляза, все мириша – гонят ме навсякъде, където вляза“.

Една година сестрите почистиха долната стая: измиха, наредиха... Влизам след това и чудно – мирише ми нещо, на лошо мирише, в цялата стая мирише. Казвам: „Мирише тук, някоя мишка има.“ „Няма, Учителю, чистихме.“ „Мирише“. Рекох: „Брашно има“. Влизам вътре, намирам едно място – направили мишките гнезденце между грехите, сяли ги малко. И досега за мен остана тайна защо са оставили в скрина вътре брашно. Всеки от вас има по една мишка. Кажеш една гума ненамясто – това е миша работа, изядена, гупка има. Казва някой: „Силна е тази гума, която каза“. Погледнеш някого, каже си: „Той ме погледна ненамясто. Мръгна с ръката си“. Ами че гледам: един брат се ококорил на една сестра, тъй както котакът гледа на една мишка – гледа на нея като котарак. Тук имам една котка: присламчи се, така отвори очи за птичките. Аз само като тропна с крака си, тя

вземе положението на ученик; казва: „Аз твоето учение го прилагам. Птичките ме интересуват само от любов, искам да ги позная, да им направя някое добро“. В очите ме лъже тази котка.

Бяхме на една екскурзия, носихме череши. Като дадохме на всички да си вземат по една, върнахме се тук. Връщам се горе, а една сестра ме пита: „Череши нямате ли?“. Казвам правилото: „Когато давам, на всички давам, за едного череши няма. Отложих тази работа“. Аз се чудя: от екскурзия идвам, тя за череши пита. Който търси череши, значи търси Любовта. Тези, които обичат много черешите, това са хората на Любовта. За Любовта те не говорят, а питат: „Череши нямате ли, малко да си хапнем“. Любовта вечерно време не се търси. В този смисъл Любовта започва всякога сутрин. Това е новият ден. Когато аз говоря за Любовта, по някой път като принцип я определям като нова епоха в човешкия живот. Определят Любовта, че тя премахва всичките препятствия, които съществуват в душата.

Казвам: когато едно същество, което носи Любовта, се яви на Земята, на него му е приятно при всичките препятствия, които среща в живота си, понеже лесно се справя с тях. Вземете например една певица, която взема четири октави. Обикновените певци вземат две октави. На един певец, който взема четири октави, и най-мъчната композиция да му гадеш, това му е като играчка – той си играе с всичките ноти, нищо не го спъва. Ако гадеш композицията на онзи, който пее две октави, той казва: „Тази работа не е за мене“. Който не може да пее на четири октави, той е невъзможно да бъде в Любовта. Най-хубавото нещо в любовта на двете октави е това: ще те посрещнат добре, но ще те изпратят зле. Те ще направят като гостилничаря: ще ти гадат добре да се нахраниш, и винце ще ти гадат, но щом се наядеш и речеш да излезеш, казват: „Ще платиш. Тук всичко е аржан конте, отлагане няма“. Та казвам: понякога ние искаме с двете октави на Любовта да имаме всичките ѝ облаги. Като влезете вътре, трябва да плащате. Ако платиш, минаваш за благороден, ако не платиш, минаваш за неблагороден.

Някой път се зараждат противоречия в душата. Преди години в Лондон имало един хотел – като влезеш, трябва да платиш 10 долара. Значи още като влезеш, трябва да платиш 1000 лева. Ако спиш 30 вечери – 30000 лева. 30000 лева е заплатата на един почтен чиновник: за 30 вечери отиде всичката заплата. А целия месец какво ще правиш за ядене, за друго? Това са все сравнения. Ние очакваме, като умрем, да идем при ангелите, при светите. Питам: ако един болен човек, на когото краката са изкълчени и гръбнакът му е изкривен, го заведете и го турите в театъра, дето играят млади хора, той какво ще се ползва? Младите вдигат госта прах. Казват: „Нека оздравее, че тогава да иде в хорото“.

Невидимият свят не е за болни хора. Всеки човек, който има някакъв недъг, дори и най-малкия, е болен човек. Да кажем, аз често съм влизал на концерти: сега и гледам – до мене някой с десния си крак току дава такт. Той мисли, че е музикален, понеже е на концерт. Като спрат да свирят, пак дава същия такт. Понякога има един начин за изследване на някои постъпки. Питам го този: „Защо даваш такт?“. Той казва: „Който има да ми дава, да си плаща. Каквото и отношение да има към мене, трябва да си плаща“. Всички ние искаме от хората да постъпват спрямо нас тъй както трябва. Хубаво, това е отлично желание, то е Божествено. Бог, Който е създал света, изисква всички тия същества, на които е дал великите блага, да се отнасят добре. Бог изисква всички умове, които е дал, да са запалени, да вършат работата както трябва. Бог изисква сърцата, които е дал, и те да си вършат работата; човешката гуша да си върши работата. Човешкият дух слиза по някой път да види как ние си вършим работата.

Разправяха ми анекдот за един българин, който имал един кон, който наричал Кулаксъз – без уши. Много умен кон бил, подчинявал се само на господаря си, гледал си работата. Като го турят на хармана, щом господарят го няма, Кулаксъз не върви, щом като го види отдалече, обикаля диканята – върви, вършее. Замине господарят – пак спре. Ние сме от тия хора, дето като чуем името

на Господа, гуканите вървят. Щом като замине Господ, всичките куцат. Казва този човек: „Аз съм свободен, ще изпълня това, което искам, никого в света не признавам, аз съм господар“.

Връщаме се веднъж от екскурзия. Учени хора сме, ходим на екскурзия с автомобил. Най-първо на екскурзия не се ходи така. Върнахме се с автомобил: качихме се на един модерен автомобил, на какъвто благородните хора се качват. В 4 часа го чакахме да дойде, той иде в 5 часа. Толкова пъти съм решавал с автомобил да не ходя, пеш да вървя. Хайде, дойде: качихме се в автомобила, криво-ляво добре ни закара. Връщаме се назад потни към 6 и половина часа, разчитахме да е долу. Изпотени сме, не можем да се спрем. Някои сестри бяха насядали на камъните в Симеоново, ние като минахме, мъчат се да станат, не могат. Аз ги виждам, казвам им там да стоят и тръгвам по пътя. Дойдоха автомобили, качихме се, стигнахме до Семинарията. Шофьорите казват: „Дотук е решено“, не искат да ни закарат до Изгрева. Шофьорът казва: „До тук“, за да може да се върне. Една сестра започна да го убеждава, че до Изгрева е спазарено, шофьорът казва, че е само до Семинарията, а нататък през гората да вървим пеш. Ние искаме да ни заведе до къщи, пък после ще се разправяме. Шофьорът е един тлъстичък, политика има; другият е сприхав. Тръгнахме. Единият каза: „Ще ви заведем“, а другият се разсърди и рече: „Ще остана“. И от Семинарията ни изкара до кантона – и там закъса автомобилът. Слиза той, чопли го – научно иска да ни снесе от автомобила. Извади един уред: взема нещо, дава; взе една пръчка, с нея мери, извади я, обикаля от едната, от другата страна. Не можа да тръгне колата. Седяхме така повече от 20 минути.

Казвам: шофьорът научно ще ни докаже, че автомобилът и след 25 минути няма да тръгне – и научно ни доказва, че пеш можем да си дойдем. При Семинарията не искаме да слезем – ако бяхме слезли, оттам пътят беше по-къс. Сега слязохме долу, при кантона. Човекът уж се изпоти и ни доказа научно, че не може да ни закара. Виждам, користолюбие има: ние искаме малко да му платим,

не искаме повече да вземе. Например ако му дадем 1000 лева, ще докара нов автомобил. Ние му даваме 15-20 лева и човекът не иска да си губи времето. Питам някой: „Защо не иска да си гържи на думата?“. Не е въпрос за думата: имаш ли пари, върви добре, нямаш ли пари, не върви. Сега всичката любов се изразява в парите, в силата, в човешката мисъл, в говора. Можеш ли да говориш – върви работата; имаш ли пари, пълна ли е кесията – върви работата; имаш ли сила – върви работата. Но щом нямаш пари, щом не знаеш да говориш, щом кесията ти е празна, научно ще ти докажат нещо и ще слезеш.

(Учителя прочете главата до края.) Хората говорят за Любовта от хиляди години. Казват: „Бог е Любов“, но никога не можеш да убедиш един човек, когато дойде Любовта, че Бог е дошъл. По време на любовта хората вършат най-големите престъпления – и така ги вършат законно. Ще дойде един празник и ако си месоядец, ще хванеш кокошката и ще я заколиш, ще хванеш агнето и ще го заколиш, ще го одереш, някой пуяк ще заколиш, ще го напълниш с ориз. Сега на някого правиш добро, на друг правиш зло. Някой път трябва да посрещнеш гости, а нямаш прибори, пък счупиш и някоя чаша: ще идеш при съседите си, ще вземеш оттук-оттам назаем. Сега са донесли едно шише шарлан от орехи. Донесли са го, без да запушат много хубаво шишето. На тавана го турям, но там працам още трима-четирима души. Гледам един ден: шишето е празно, счупено, и целият таван е полят с масло. Гледам тавана отдолу – и той се намазнил с шарлан. Питам кой е счупил шишето. Казвам, че тия, които се събират долу, с шарлан трябва да се намажат. Не са меки, та меки да станат. Гледам, че шишето е изпразнено и няма масло и казвам: „Отиде шарланът“.

Казвам сега: колко пъти с най-хубавите работи, които имаме, става така. Имаш хубаво, благородно чувство – счупиш шишето, излее се – останеш с неразположение. Казвам: когато някой възлюбен излезе от търпение, пита: „Слуга ли съм?“. За първи път като го слушаше, приказваше мекичко; сега казва: „Слуга ли съм ти?“. Или пък ти каже: „Много си груб“. Преди ти минаваше за ангел,

без тебе животът нямаше смисъл, а сега казва, че си много груб: „Аз те мислех за ангел, но у теб нищо ангелско няма“. В моето съзнание сега следният факт. Ако ръката ми е болна, отношенията на хората към мене са лоши. Който иска да ми направи услуга, ще му кажа: „Не ме пипайте, болна е ръката ми“. Знаеш колко са хитри съвременните хора! Сега той с вързана ръка, а другата ръка е свободна – сега при тебе и те обира с нея. Ти казваш: „Болен човек, вързана му беше ръката“, а той със здравата ръка те обира отдолу. Аз по някой път виждам религиозните хора с три ръце.

Ние не искаме да влизаме в един свят, който натрупва погрешки. На Земята се трупат погрешки, но в хармонията на Небето никакви погрешки не се допускат. В някой съвременен оркестър един музикант като направи погрешка, веднага капелмайсторът знае кой прави погрешката. Вкусът на съвременните хора дотолкова е изтънчен, че знаят някой виртуоз кой пасаж не е изпълнил както трябва. Той трябва да бъде свършен в изпълнението си. Казва някой: „Аз съм откровен човек“. Благодарим за тази откровеност! Според мене ето в какво стои откровеността. Казва ти някой: „Ти не свириш добре“. Това не е истината – туй не е откровеност, а грубост. „Ти не свириш добре“ – така не се говори. Аз ето как бих направил. Слушам музиканта, че свири. Казвам му: „Дайте ми цигулката“. Аз взема, че му изсвирия това – и като го изсвирия, той вижда как трябва да се свири. Трябва да изсвирия същото парче. Той казва: „И аз бих желал така да го свирия“.

Не трябва да казваш на някого да вярва – нищо не му говори! Вземи, че направи това нещо, та човекът, като види ти как го правиш, да пожелае и той да го прави. Елисей³¹ обичаше да прави чудеса. Изпрати слугата си и обеща на една вдовица – и тя роди дете. Детето заболя и най-първо Елисей изпрати тоягата си по слугата да я положат при детето, но не стана – то не оздравя. Върна се слугата и каза: „Господарю, турих я, както каза, но не помага тоягата“. Най-после дойде жената, помоли го и каза: „Слушай, ти ми даде един син, сега искаш да ми

създагеш страдания. По-добре да не беше ми го дал“. Сега детето е на 12 години, то умира. Хваща го болестта, не го пуца и казва: „Не, не, ти ще дойдеш сега“. Щом като Елисей дойде в къщата на детето, изпъди всички от нея, влезе вътре, тури си очите върху очите на детето, а ръцете – отгоре му, седя половин час върху него – и животът на детето се завърна. Сега ако това дете попита защо трябва да легне пророкът, цял един човек, върху него, какъв отговор ще дадете вие? По някой път имате страдания, но знаете ли причината – страданията на какво се дължат? Имате скръб в душата си и питате: „Не можеше ли по друг начин?“. Може. По кой начин трябва да стане сега според вас? Вие кажете какъв трябва да бъде вашият живот сега? Ако ви се даде всичко, което желаете, какво бихте направили?

Като изучавам музиката на българите, виждам, че те пеят песните и започват обикновено с тона *ми*. И египтяните са имали основен тон *ми*. Основният тон *ми* нищо не разрешава. Всичките тъжни песни започват от *ми*. С *ми* една скръб никога не се разрешава. В *ми*-то се дава формата, но то основа няма. Допуснете това: една бедна мома е хубаво облечена, с копринена греха, но капитал няма. Облякла се е като някаква княгиня, но за тия, хубавите грехи няма капитал.

Та казвам: в съзнанието си съвременните хора – и англичани, и германци, и всички други народи – искат да бъдат първи, искат да оправят света. Англичаните не го оправиха. Дойде Наполеон³² да оправя света, обеща – и не го оправя: той започна да оправя своите работи. Англия направи като Наполеон – и тя започна като него. После сложиха германците да организират света. Сега нас всинца ни карат да изпълним Волята Божия. Ние казваме: да сме богати, да сме умни, всичко да имаме. Какво сме направили досега? Кои от вас имате знанието от стари млади да станете? Всеки човек, който греша, е стар. Старите хора грешат; децата никога не ги съдят. За децата закон няма, за децата съд няма – адът е само за възрастните, за старите хора. Ако идете в ада, ще намерите всичките

стари хора – старците ще ги намерите все в ада. Там няма млади хора, а все стари.

Аз съвсем другояче си представям ада. Бабите в ада са на 120 години. Дядото и бабата, дето краката не ги държат, любовни работи може ли да имат? Те си отиват в ада със своите несрети. Пък адът е курортно място, те отиват на курорт. Адът е място за курорт без пари: дядото е без пари, бабата е без пари, всички са без пари. Всичките казват: „Пари, пари, пари“, всички страдат от безпаричие. Сега всички, като се срещат тук, питат: „Как сте?“, казват: „Трябват ми парички“. Вие вземате само външната страна. Това го отнасям до себе си. Ако човек не знае как да се отнася до Господа, не отива до хората, там не се спира. Какво е отношението на хората – аз оставям този въпрос... Как трябва да се отнасят? Отношение към Господа ние нямаме. При всичките блага казваме, че Той е забравил да ни даде нещо. Някъде се явява едно малко недоволство и казвате: „Можеше и по друг начин“.

Ако Господ беше създал живота така, както ти мислиш, това щеше да ти създаде най-голямото нещастие. Тъй както го е създал, животът е най-голямото благо. „Ама той е малко грозен.“ Какво от това, че си грозен? Бог те е направил грозен, не си красив, но ти е дал хубаво сърце, хубав ум. Отвън не си красив, но вътре ти си доволен от себе си. Кое е по-хубаво сега? Дали да бъдем доволни от себе си, а хората да са недоволни, че сме грозни, или отвън хората да бъдат доволни, а ти в себе си да си недоволен. Аз бих предпочел отвътре да съм доволен. Предпочитам да не е толкова вкусно яденето, но след като ям, храната да ми стане приятна вътре. Някой път ям известна храна и тя започва да се обръща. След това всичко туй трябва да се изхвърли навън. Защо ти е едно богатство, когато след години ще дойдат да ти го вземат и пак ще останеш бедняк? По-добре да започна с бедния и да свърша с богатство, отколкото да започна с богатство и да свърша с бедния.

Казвам: отношение трябва да имаме към Бога. За да познаем Бога, две неща са необходими: крайното добро

и крайното зло трябва да те сполетят. Ако разбираш отношението към злото, това е вече истинска врата. Като започнеш да разбираш доброто и злото, само тогава ще се отвори вратата да разбереш какво нещо е Любовта, какво нещо е Бог и Неговото отношение към тебе. Господ те пита: „Ти мек човек ли искаш да бъдеш, или силен?“ „Силен“. Той ще те направи лош, защото злото дава сила. Искаш ли да бъдеш мек, ще те направи добър. Той ще те направи мек, но ако станеш мек, ще станеш овца, вълците ще те ядат. Ако си силен, ще станеш вълк, ще ядеш овцете.

Влезеш в едно братство, тук постоянно се оплакват, че братята не се отнасят добре. Тия братя са вълци, ти си овца. Господ казва, че между тия вълци ти си овца и ще им дадеш пример. Че са вълци, не е лошо – силни са. Ти ще образуваш всичките криви линии, ще имаш дълги крака. Брат ти като дойде при тебе, за да бъде гласът му намясто, че той е много гърлест, ще стоиш на половин километър, оттам да ти говори. Гърлест е той и не може да нагоди гласа си. После ще бъдеш надалече, че той има към тебе нещо, иска да се нахвърли. Ти ще плюеш на краката си, ще бягаш. Това се отнася до човешката мисъл. Иде едно нещастие, не знаеш как да се освободиш от него, тогава? Ние, съвременните хора, се представяме в Божествения път на Господа, искаме да Го спрем. Той е намислил да прави нещо, ние искаме да Го спрем. Понеже се готвите за един съвършен свят, не смятайте, че съвършенството на Земята не може да дойде. На Земята съвършени не можем да бъдем, на нея животът е упражнение за един свят, в който като влезеш, не се търпят погрешки. Щом направиш погрешка, ще слезеш на Земята: за една погрешка ще слезеш на Земята. В съвършения свят снизождения няма и никакви погрешки не се правят. Там не можеш да кажеш: „Аз не зная“. Нищо в света не трябва да бъде в състояние да те извади от твоята карма³³.

Сега англичаните и германците се бият и вие също вземате участие. Какво може да направите с вашата мисъл? Кой трябва да победи? Разбирайте закона. Ето какво

трябва да имате предвид. Тук се борят двама пехливани. Ти си публика, чакаш единият да набие другия, не можеш да вземеш участие. Онзи го обичаш, но другият човек е майстор, налезне го. Тебе ти се свие сърцето, но другият е по-силен. Онзи, който е слаб, излиза да се бори, да покаже силата си, но другият е по-силен. Ти отиваш в света да се бориш с дявола. Налезне те, тѣпчи те той. Господ казва: „Кой те караше да влизаш в борбата?“. На хорището като се бориш, юнак трябва да бъдеш, да разчиташ на силата си, а не по благодат. Противникът като ти намери слабата страна, ще те трѣшне като Дан Колов³⁴. Като те трѣшне Дан Колов, какво ще правиш?

Сега вие искате да минавате за големи герои в борбата. Това е невъзможно. Дяволът е съдебен пристав, той не пуца никого при Господа; казва: „Господ ме остави аз да проверявам кой Го обича и кой не. Който изгържи на онова, което аз го изпитвам, той ще влезе. Който не може да изгържи – навѣн, за да не ти прави главоболие“. Някой път вие имате едно светло лице, виждам какво показва. Друг път имате недоволство, че работите не са станали. Или някой път устата ви е изкривена, или пѣк махате рѣката, не е хармонично движението ви. Седиш и даваш такт.

Иде една сестра и ми носи подарѣк – една саксия с бели карамфили. Мене ме е страх от белия цвят. Белият цвят казва: „Трябва да даваш всичко, каквото имаш“. Аз съм раздал всичко, няма вече какво да давам – трябва да намеря отнякъде. Казва някой: „Всичко имам“. Аз казвам: „Раздал съм всичко, какво да давам, като нямам“. Питам: „Сестра, защо не ми донесе червени карамфили?“. Червеното дава нещо от себе си, червеният цвят донеся нещо. Аз ако бях, щях да питам това цвете: „Искаш ли да идеш на гости?“, щях да попитам този карамфил. Сега във вашия ум седи мисълта: „Коя е тази сестра?“. Това сте вие. За мене има един в света, който прави погрешки; има един в света, който изправя погрешките. Какво значи погрешка? Срещнеш едно малко дете, дигнеш го във въздуха, подхвърлиш го – приятно му е. Ако срещнеш един

стар дядо и го подхвърлиш, той ще се докачи. Туй, което е приятно на детето, не е приятно за стария.

Казвате: „Старата любов...“. Оставете вашата стара любов. Коя е старата любов? Подхвърлянето на децата младата или старата любов е? Дядото, който е недоволен от любовта, е стар. Човекът, който не е доволен в живота, е стар. Човек, който не знае да мисли, е стар. Всичките противоречия в живота – това е старостта. Искате да бъдете стари. Всеки човек, който разбира живота, той е млад – в моя ум така стои младостта. По някой път виждам: когато си недоволен, бразди има по лицето ти. Като премахнеш недоволството, лицето става красиво. Казвам: всичко зависи от вас. Когато имаш любов, всичко зависи от тебе; когато нямаш любов, нещата не зависят от теб. Щом всичко зависи от тебе, тогава имаш любов. Щом Любовта дойде, всичко зависи от теб; щом не дойде, всичко от теб не зависи. Щом някой казва: „Нищо не зависи от мене“, въпроса аз го зная вече. Значи там Любовта не управлява, друг закон управлява.

Та вие искате щастлив живот без Любовта – това е невъзможно. Тогава ще приемем нещата каквито са. Не мислете, че без Любовта може да се живее. Вие казвате: „И без Любов може“. Любовта е отвън тогава. И без Любов ще живееш, но без тази Любов човек остарява и той е недоволен от живота си. Ние, съвременните хора, трябва да се учим да бъдем доволни от себе си. Да бъдем доволни от ума, от сърцето си – и не само веднъж, но непрерывно доволство да имаме. Да усещаме, че умът ни върви в правата посока, че сърцето ни върви в правата посока и че здравето ни върви в правата посока. Гледаш по някой път, че здравето ти не е в ред: кракът те заболи, сърцето те заболи, гръбнакът те заболи. Че това е хлопане на онзи, стария живот на безлюбието. Нали когато ви обичат, ви пращат подаръци. Когато обичате Господа и Той ви обича, ако сте готови, всякога ще имате подаръци. На Господ каквото Му пратим, такова ни изпраща. Ако не Го обичаш, ще станеш учител и ще ти даде най-лошите ученици, които постоянно ще те човър-

кам. Ако не обичаш Господа, Той ще те направи господар, ще ти даде най-лошите слуги – и пак ще те човъркат. Ако не обичаш Господа, ще те направи генерал, ще ти даде най-лошите войници – и те ще те човъркат. Ако не обичаш Господа, ще те направи майка, ще ти даде най-лошите деца – и те ще те човъркат. Навсякъде, ако живееш без любов, Господ ще ти даде както искаш, но всичко ще бъде като червей, да те човърка. Това е състоянието, в което са днес хората.

Сега има оплаквания: сестрата не удържала обещанието си, братът не удържал обещанието; този казал нещо, онзи казал нещо. Всичките неща, които се правят без любов, те нямат устои, не стават. Всяко нещо, което се обещае по закона на Любовта, то става. Казвам: ние искаме да станат нещата, те могат да станат само по закона на Любовта. Там, дето има насилие, не може да има Любов. Ние живеем в един свят, дето Бог ни е оставил на свобода. Съвременните философи не знаят какво нещо е свободата. Свобода има само по закона на Любовта. Дето има насилие, не може да има свобода. Свободата е пълно изявление на Любовта без никакво препятствие.

Та казвам: ако вие не знаете как да се обхождате тука, ако идете в другия свят, там ще ви намерят и те ще се обхождат с вас добре. Вие като не се обхождате добре с тях, нищо няма да се ползвате. Че моят професор може да свири и да пее, ако аз не зная да свиря и да пея, тогава нищо не се ползвам. В невидимия свят ще бъдем наедно и публиката е, която ще си даде мнението. Като идете в Небето, ще държите матура в обходата си. При най-големите противоречия ето какво ще срещнете, в човешка форма ще ви го дам. Като идете в невидимия свят, ще бъдете облечени в най-хубавата греха, дето някога сте сънували, с огърлица, с всичко – и като гойдете в този свят, ще се награт около вас, ще ви оберат грехите, всичко ще вземат от вас и вие ще останете гол. Това ще бъде вашето нещастие. Ако можете да издържите това изпитание, тогава ще ви отворят и тогава ще снемете тия грехи, ще влезете да се облечете с онези грехи и ще видите коя е същината на нещата.

Туй, което не се изменя, то е същественото; туй, което се изменя, е преходното. Вие влизате в хубавия живот и този хубав живот, това е всичкият живот. Другият се разтопява; той се разтопява като снега, който се топи и от него се образува вода. Вие ще кажете: „Това, на което разчитахме сега, изчезна, то не е реално“. Често казвате: „Едно време как се обличах...“. Не зная как сте се обличали, но има един стих, гето Христос казва: „Аз дойдох в света да им покажа Любовта, която Ти си показал на Мене“. Ако някой те е гощавал, после ти трябва да отидеш между хората и да направиш същото угощение, което на теб са направили. Всяко добро в света трябва да го направим на други. Ако ти в Любовта не можеш да дадеш един пример, тогава в какво седи тя? Ако аз почна да чета една молитва, че тъй трябва да постъпя, че туй трябва да направя, това е закон. Казва някой: „Той не ме обича“. Това е според закона. В Любовта няма такава нещo.

Всички казвате да няма никакъв закон. „Ама той не ме обича, не ме гледа добре.“ Не можеш да го заставиш да те гледа хубаво. „Не дава нищо.“ Ами тази сестра носи бялото цвете. Ако сега взема да кажа: „Колко струва?“ „200 лева“. Да ѝ ги дам, ще се докачи. Ако извадя 200 лева, тя ще каже: „За пари не го нося“. Пък тя много иска – иска най-малко 1 милион за това карамфилче. За един милион мене ми трябвават 10 години да работя, да ми плащат на месец по 10000, за да спестя за 10 години един милион. После, считат за унижение аз да купя това цвете. Аз едно цвете с пари никога няма да купя. Ето какво бих направил: ако искам да му услужа, ще го туря на моето място – аз да бъда цвете, да нося този тормоз, да ме купуват с пари.

Сега казвате, че Христос е изкупил хората. Те нямат идея за изкуплението. Купиш едно агне, сложиш го в стадото – това не е изкупление. Ще вземеш мястото, онова, лошото място – и ще сложиш него на друго място. Ти ще разрешиш задачата на цветето, сам ще я разрешиш. Ние сме поставени да разрешим един въпрос на свобода-та. Трябва да знаеш как да започнеш да живееш, да зна-

еш с кой крак да тръгнеш. Като тръгвате, с кой крак тръгвате: като човек, а не като стоножка – с кой крак по-напред. Ако си шестокрак или ако си с четири крака, с кой крак по-напред ще тръгнеш? Турците имат израз: караешкин, ранфалия. На ранфалия краката на коня вървят заедно, на караешкин – левият с десния и пак десният с левия, пресичат се като по диагонал. Знаете ли, докато научат един кон да върви караешкин, какво е видял?

Ако влезеш в един кален свят, ще извадиш хубавите обуца, ще снемеш хубавите грехи, хубавата шапка и ще облечеш най-скромните. Тогава си умен, за да не се окалят хубавите ти грехи. Щом влезеш в един свършен свят, дето не е кално, ще хвърлиш калните обуца и грехи, ще направиш баня – и ще се облечеш в най-хубавите си грехи. Та казвам: ако слизате в материалния свят, ще снемете хубавите грехи. Като влезете в Божествения свят, ще снемете калните грехи, ще облечете новите. Именно сега нам ни е потребно едно вътрешно доволство – да знаем, че онова, което Бог е създал за нас, е добро. Всеки трябва да мисли и да чувства какво Бог иска от вас. Вие искате някой път Господ да ви каже какво иска. Това е по закон. Казват: „Изпитайте каква е волята на Бога“. Вие сами трябва да предчувствате какво иска Господ, а не да ви казват. Щом ви го казват, то е по закон. Пророците ги изпраща Господ да говорят, но пророкът не е свободен. Йона бягаше. Господ го изпрати да проповядва, но той побягна. Най-после Господ каза: „Аз те пращам, трябва да идеш. Искаш, не искаш, ще идеш да проповядваш, нищо повече“.

Та ние всички сме пратени на Земята като Йона. Какво ще правиш? Ще идеш да проповядваш, че след 40 дена Ниневия ще погине, после може да не погине. Изпитание е това. Предсказва пророкът работи, които не стават, и той се отчайва. Дойде един червей и изяде тиквата. Йона каза: „Господи, Ти ме направи посмешище, да ми се смеят хората, че аз не говоря истината. После една тиква имаше, дойде един червей и я изяде, и нея ми отне, туй слънце ме опожари. Не искам да бъда вече такъв пророк“.

Каза Господ: „Какво искаш? Тебе ти е жал за една тиква, която изникна и ти правеше сянка, а искаш да Ме накараш 80 000 деца, които не познават лявата от дясната страна, да ги покося, да погинат. Тия хора се обърнаха, прощавам им“. Ние трябва да видим Йона в нас, понеже нещата не стават, както ние мислим. Най-първо, когато дойдоха евангелистите в България, мислеха, че целият български народ ще стане евангелистки. Като не стана, започнаха да съжаляват. Какво щяха да спечелят? Щяхме да бъдем слуги, само да им метем стаите и да дигаме прах. Ще отворят стиховете и те ще казват: „Не разбираш този стих, тъй е писано. Ти не го разбираш“. Казвам: и ти го разбираш толкова, колкото и аз го разбирам. Този пророк е писал някъде преди две хиляди години. Ти мислиш, че го знаеш, и аз мисля, че го зная. Аз сега ви говоря за една опитност, а не както го разбирате.

Както видяхме, че нашият шофьор не иска да ни излъже, казвам: този шофьор научно иска да ни докаже, че трябва да слезем, за да правим своите изследвания. Най-после ни доказа човекът, наука е това.

„Ако говоря с човешки и ангелски езици, а любов нямам, нищо не се ползвам. Ако имам всичкото знание, а любов нямам, нищо не се ползвам. Ако раздам всичко, а любов нямам, нищо не се ползвам.“ Има три неща, на които ние разчитаме: искаме красноречиво да говорим, искаме всичко да знаем, искаме всичко да раздадем. Но ако Любов нямаме, нищо не се ползваме. Говорът трябва да бъде подквасен, да произтича от Любовта; знанието трябва да произтича от Любовта и раздаването трябва да произтича от Любовта. Значи когато един извор тече и не изтича, това е любов. Най-лоша е водата в едно шише – това не е истинското положение. Значи ти влизаш в един дом и като говориш, думите ти трябва да бъдат като мед и масло, трябва да внесат едно освежаване навсякъде. Слънцето като изгрява, Господ чрез него ни изпраща Своите благословения. Чрез цялата Природа, която расте, идат Божиите блага. При всичките тия блага ние пак мислим, че нямаме парици. Ако имаш пари-

ци, а нямаш жито, ако нямаш череши и хлебец, какво ще правиш? Ако имаш един хляб, без пари може; но ако има пари, пък хляб няма, парите нищо не струват.

Казвам: парите са второстепенно нещо. Първото нещо е да имате един светъл ум, второто нещо е да имате едно добро сърце, третото нещо е да имате благородна обхода в себе си. Ние със себе си не се отнасяме добре. Разбирам, че с онова Божествено начало не се отнасяме добре. По някой път се критикуваме. Кого критикуваме в себе си, като кажем: „Не постъпих добре?“. Критикувах Господа, казвах: „Господи, Ти ми направи зло. Като бях на това място, защо не ме посъветва, защо ме сложи в крив път?“. Имаш да даваш, очакваш Господ да ти плати, казвах: „Защо ме излъга, уповавах на Тебе, трябваше да имам пари“. После младата мома се е оженила, мърмори пак на Господа, казва: „Господи, заради Тебе исках да се ожена, защо не ми прати някой на свят, но този будала“. Роду дете – роптае; слуга е – роптае: навсякъде се чува ропот.

Такъв ропот не трябва да има. Ако съм аз, ще кажа: „Те са много добри, но аз не ги оценявам“. Знаете онзи пример, който съм ви дал, вие не сте мислили върху него. Едната от двете сестри била устата, оженила се за глух. Онази, която била грозна, трябвало да се ожени за един сляп. Ти трябва да бъдеш глух за всички лоши работи, които стават в света. За злото трябва да бъдеш глух, за лошите работи трябва да бъдеш сляп, да ги не виждаш. Та казвам: в себе си трябва да бъдем глухи и слепи за злото, което работи. Очите и ушите ни да бъдат на четири отворени за Любовта, която иде сега в света.

Благото е само на Бога, Който не съди никого. Отец казва, че не съди никого, дал е съдбата на Сина. Любовта е в този, който не съди никого, но и в онзи, който съди всичко.

Отче наш

1 юни 1941 г., неделя, 5 ч.с., София, Изгрев

ЕДИНСТВЕНАТА СИЛА

Добрата молитва

91. псалом

Молитва на царството

В начало бе Словото

Ще прочета 5. глава от Евангелието на Матей, чели сте я. Деветте блаженства са девет начина, девет метода, по които човек може правилно да възприеме Любовта и да я приложи. (*Учителя прочете главата.*) Думата *митари* може да я прочетете така, че ударението да пада на първия слог или върху втория слог. Онези, които изучават филология, знаят, че ударението на думите в българския език пада предимно на втория слог; и на английски мисля, че е предимно на втория слог; на френски, мисля, е на третия или на последния. На втория слог е за земен въпрос, а на третия слог е за достойнството. Французите имат достойнство, затуй ударението е на третия слог в трисложните думи. В българския език, когато имаш да вземаш, е на първия слог, когато имаш да даваш, ударението пада на втория слог – от физиологическо гледище.

„Бъдете съвършени, както е съвършен Отец Ваш небесен.“

На български казваме *богат*, ударението пада на втория слог, но когато кажем *богат* с ударение на първия слог – това е този, който заповядва; *богат* е, който има пари. Като се измени ударението, изменя се и смисълът. От нямане на думи се мени ударението на думите. Някои думи имат две значения. Някой път, когато ударението на думите е на първия слог, това показва, че носиш някакъв товар, когато е на втория слог – поотпуца се малко положението. Казва някой: „Ще платя, но ще го платя, когато му гоиде времето“. Ударението на двата

слога дава вече малко по-широко значение. Когато имате да плащате, сложете ударението на втория слог; когато имате да вземате, турете го на първия слог, ако искате да ви върви. Ако измените ударението така, че когато вземате, го поставяте на втория слог, а пък когато имате да давате – на първия слог, тогава работите не вървят. В духовния свят другояче сеги работата. Да изпеем една песен на слога.

(Изпяхме „Цветята цъфтяха“.)

Някой път ви виждам: седите уморени, каквото и да ви се говори, нямате кеф. Някой път съм виждал пияници, които нямат кеф, понеже виното не е хубаво: като го вкуси той, не е хубав пелинът. По някой път съм гледал онези, които ядат: яденето не им харесва, че не е печена кокошка или баница. Криво му е на този, пита: „Няма ли нещо по-хубаво?“. Някой път като се говори, казвате: „Това нещо сме го слушали. Не зная, но два пъти едно и също нещо не може да се слуша“. Ти в детинство може да си слушал за Любовта, но това е детинска любов. Като станеш възрастен, може да си слушал за Любовта – това е възрастната любов. И в старини слушаш за Любовта – това е стара любов. Но знаеш ли каква грамадна разлика съществува между любовта на децата, любовта на възрастните и на старите?

Има неща, които не могат да се обяснят. Има неща – и цяла година да ти ги обясняват, пак ще останат неизяснени. Може някой човек дълго време да ти разправя какво нещо е сладкото, но ако не си го вкусил, никога не можеш да разбереш. Само като го близнеш, за половин минута ще знаеш повече, отколкото цяла година да ти приказват за сладкото. Има неща, които се добиват само от опит. Любовта е от тая реалност. Аз за Любовта още нищо не съм ви говорил. Едно от двете: или аз не зная какво да говоря за Любовта, или вие не знаете да ме слушате за нея. Някоя мома не може да слуша за любовта, понеже тя е заета толкова със своята красота – иска да чуе, че е красива, напичена е. Момъкът, горкият, се мъчи да покаже, че я обича. Тя не се интересува, че я обича,

а иска да знае седи ли тя като красавица в неговия ум. Може ли да си обясните това? То е като ударението. Защо тази мома иска да бъде красива? Всички вие искате да бъдете красиви. По някой път е голямо нещастие да бъдеш красив, по някой път е хубаво да бъде човек красив. Понякога е хубаво да бъдеш тлъст като кокошка, но понякога не е хубаво. Когато кокошката е тлъста, като гойдат в курника, хващат тлъстата – и не минаваш добре.

Сега казвате другото: „В света всичко Бог е наредил“. Но сега тия противоречия в света, които съществуват, как ще ги обясним? Значи има много неща, които Бог не е наредил. Всички ония неща, които не е наредил, за тях Той не се грижи – оставил ги е за онези, които са ги наредили. Сега това ще го вземете за себе си. Не може да заставите Господа да се грижи за неща, които Той не е поставил. Аз съм си намислил нещо и искам да зная защо Господ не ми помага. Дошло ми е на ума да си купя сива шапка – искам Господ да се интересува от моята сива шапка. Или купил съм си копринени чорапи – искам Господ да се интересува от моите чорапи. Или ти си запалил огъня вкъщи – какво Го интересува Господ дали огънят гори добре, или не. Ние се осакатяваме по този начин.

Представете си един свят, дето няма огън, а топлината топли без дим. Представете си един свят, дето такива лампи като тези ги няма. Представете си един свят, дето хората не се женят, както тук се женят. Някои мислят, че на Небето хората се раждат както тук. Питам: „Женят ли се в оня свят?“ „А какво се сподобят с оня век, нито се женят, нито за мъж отиват.“ „Че как ще бъде туй?“. Не можеш да обясниш някоя неща, те нямат смисъл. Например искате да знаете дали човек да се жени, или не. Все едно е да ме питате трябва ли човек да пече хляба, или не. Ако ядеш тестен хляб, опечи го. Какво има да печеш житото, то вече е опечено – малки опечени самунчета са това. Пресъхнало е житото – ще го смелиш на воденицата за брашно, ще си правиш хляб. Трябва ли да правим хляб, или не? За всички,

които живеем на Земята, само едно е важно – всичко друго е развлечение. Обличаш се, събличаш се, ядеш, говориш – това са празни работи, туй са само упражнения на Земята. Казвате: „Човек трябва да ходи“. Птицата какво трябва да прави, тя ходи ли? Казват: „Треньт трябва да се търкаля“. Аеропланът търкаля ли се? Значи има различни начини за схващания, нямаме още идеален начин.

Представете си, че аз съм в един такъв свят, че само като помисля – и там съм. Помисля за Слънцето: нито се търкалям, нито с аероплан отивам – и там съм. Дето помисля – там съм. „Как туй?“ Не го зная, но туй е. Как ще си го представите? Пита някой: „Можем ли да го направим?“. Казвам: ти можеш ли да ми докажеш, че живееш, че не сънуваш сега? Как вечерно време сънуваш, че си богат, и мислиш така, но като се събудиш, нямаш нищо. Ти мислиш, че апартаменти имаш, синове имаш, гъщери имаш – събуждаш се: ни синове, ни гъщери, нито пък си баща. „Може ли?“ Че как да не може? Това е болното състояние на съвременното човечество. Казва някой: „Когато имам да давам, никак не обичам да ме бутат. Когато имам да вземам, да ми кажат, но когато имам да давам, нищо да не ми казват“. Сега всички на Земята не обичаме да ни казват, когато имаме да даваме, а само когато имаме да вземаме.

Какво да ви кажа сега, вие всички сте актьори. На сцената кой с какви ли не костюми е, има разни дегизировки. Няма какво да ви осъждам, прехранвате се: ако не играете, няма да си изкарате хляба. Разправяше ми една актриса. Казва: „Играх на сцената, един от режисьорите се беше възхитил и като дойде, започна да ме целува“. Възхитил се той от играта и започнал да я целува! Питам: защо трябва да я целува? На нея ѝ е неприятно, но на онзи му е приятно. Защо? Играла ролята хубаво, пък била и млада, той се възхитил и казва: „Такава млада може да се целува“. По някой път питат хората – защо? Ако гадеш на някого сухи череши или суха пастърма, какво ще направи? Дадеш ли на човека, има нещо.

Ние всички обичаме ония неща, които излизат пресни от Божественото съкровище. Всички неща, които са излезли от Бога, ние ги обичаме. Онези, които са престояли и са изгубили своето Божествено, те не са приятни. Има вода, която е приятна – дойдеш до извора, чиста е. Като дойдеш до някоя кална вода, самата вода те отвращава. Та в дадения случай е важно онова, което може днес да се приложи. Пита някой: „Какво има да се приложи?“. Аз съм привеждал този пример и пак ще го приведа, за да стане по-ясно. Един голям английски кораб отива в един доста голям и прочут европейски град. Понеже моряците обичали да си попииват, те излизат да посетят града, да опитат ликьорите на този град. Излизат от парахода, вземат лодката, завързват я. Понапили се хубаво и се връщат, качват се на лодката и започват да гребат. Цялата нощ гребат – и на сутринта гледат, пак са на същото място, вързана е лодката.

И ние често на Земята правим големи усилия, не сме се отвързали. Когато по някой път говорим за Любовта, разбираме единствената сила в света, която развързва хората и ги прави свободни. Сега вие имате едно понятие за любовта, която образува нови връзки. Това не е любов. Новите връзки – това не е Любовта, тъй са търговски работи. В Любовта съществува една връзка, с която човек, като излезе от Бога, я носи винаги. Това е Божественото. Човек като дихание е излязъл от Бога. Душата има връзка с Любовта. Всички други връзки, които той прави, са второстепенни работи. Те са временни: полезни са, но не са същински, не са реални. Следователно ние правим погрешка, когато обръщаме внимание на третостепенни и четвъртостепенни работи, пък реалното, от което зависи нашият живот, го изоставяме.

Сега мнозина са ми казвали: „Аз-еги кого си не обичам“. Пък аз виждам, че той ме лъже. Казва ми за друг, че го обича, пък виждам, че не го обича. Единият ме лъже, че не го обича, пък го обича; другият ми казва, че го обича, пък не го обича. Кои лъже по-хубаво от двамата: който казва, че не го обича, пък го обича, или който казва, че

го обича, пък не го обича – коя лъжа е по-хубава? Аз не бих си служил нито с едната, нито с другата, но първата е за предпочитане. Първият казва, че не го обича, пък го обича, а отвън се показва, че не го обича; вторият отвън се показва, че го обича, пък отвътре не го обича. Според моите схващания и в двата случая има нещо, което препятства. Всички хора се спъват от закона на Любовта. Всички се спъвате, че мислите дали Господ ви обича. Вие искате Господ да обърне специфично внимание само на вас. Прави сте: ако Господ създаде един свят и вас направи първия човек, вие ще бъдете най-обичаният.

Вие искате да бъдете пръв, но тогава светът трябва да започне с вас. Искате ли да бъдете последни, трябва да бъдете последни в свършването на света. Двама души има, които са важни: единият, с който светът започва, и другият, с който светът свършва. Онези по междината са актьорите, които играят и бял тълпана заради двамата. Когато двама души се женят, как ги намирате – кой е първият и кой последният? Събрали са се двама – значи ортаци са. Първият е мъжът, последният е жената. Първото създаване е Адам. Сега жените искат да бъдат първи. Може ли това, което е създадено първо, да бъде последно, и това, което е създадено последно, да бъде първо? Това е невъзможно, то не е в реда на нещата. Сега като ви говоря, вие сте в стълкновение с вашето разбиране на Любовта. Аз като говоря, някой казва, че имам много малко разбиране за Любовта. Аз едва сега започвам да я разбирам, да надзъртам в нея. Вие колко хляб има да ядете още, докато започнете да я разбирате.

Онзи, който има Любовта, никога не се смуцава, той не знае какво нещо е смущение. За него смущение, ад, дяволи – всичко това са зальгалки. Хване го един дявол, играе си с него, но като го пипне онзи с ръката, дяволът престава да е дявол. Любовта като пипне жената, тя престава да е жена – каквото пипне, тя всичко изменя. Ще кажете: „Зная я Любовта“. И аз я зная. Казвам: когато говоря за Бога, разбирам това, което може да измени живота в нас. По някой път ние искаме да изменим жи-

вота, пък не можем да го изменим. Благодарете за това, че нямаме тази сила – да изменим живота на хората.

И тъй, вие очаквате възкресението – то е очакваното. Когато тази Любов ви зърне, тогава ще възкръснете. Това е смисълът на живота – освобождението от това робство. Сега не е невъзможно човек да се избави. По някой път аз вървя и съзнанието ми е толкова будно, та виждам още отдалече, че някой човек иска да говори с мене 5–10 минути. Аз нямам разположение нито една минута да говоря, но сега как да му обяснявам. Ако се поусмихна, ще каже: „Иска да ми покаже, че желае да се освободи“. Ако го погледна сериозно, пак лошо. Той иска да се спра, пък аз нямам време. Какво бихте направили вие, ако сте на моето място?

Сега да дойдем до реалното. Хубаво, аз съзнавам, че имам да давам някому, факт е. Обещал съм, днес трябва да платя, но нямам нито пет пари в джоба. Той казва: „Плати ми.“ „Че откъде, нямам нито пет пари.“ „Защо не мисли, когато ги вземаше?“. Но сега е въпросът какво да се прави в дадения случай? Как бихте решили вие въпроса? Аз го разбирам, казвам: „Чакай, имам заровени пари в планината, да уда да ги взема, но ще ми отнеме един час, пък ти бързаш“. Той пита: „Защо не ги изровиш начаса – да те чакам един час, ще изгубя времето си“. Казвам му: „Ако ме обичаш, изгуби малко от времето си“.

Та сега и на вас казвам: може ли да ме почакате три часа, докато уда да разкопая? Вие нямате време, много бързате... Затова въпроса ще го оставя неразрешен.

Отче наш

8 юни 1941 г., неделя, 5 ч.с., София, Изгрев

ДА ПРОСВЕТНАТ

Добрата молитва

91. псалом

Молитва на царството

В начало бе Словото

Ще прочета 12. глава от Евангелието на Матей.

Духът Божий

Често учениците страдат от немарливост. В живота човек започва добре, после става немарлив, започва да отлага. Като си създаде един навик да коригира хората, тук намери погрешка в Природата, там намери погрешка. Стане ли облачно времето, казва: „Облачно е, не си струва, гърми, лошо е времето. Струва ми се, че дърветата не са намясто, камъните не са намясто“ – само коригира. Коя риба е добра? Която знае да плува. Коя птица е добра? Която знае да хвърка. Кои кон е добър? Които знае да бяга и добре да пасе трева. Кои човек е добър? Които знае да мисли.

Сега всеки може да каже така, писано е: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичката си гуша, с всичкия си ум и с всичката си сила и да възлюбиш ближния като себе си“. Но това е теория, всеки може да го каже. Човек мисли, че като каже „да възлюбиш“, е направил нещо. Нищо не е направил. Защото ако хората биха направили това, след като кажат: „Да възлюбиш Господа“, лицето на Земята ще се измени, животът веднага също ще се измени. Ще бъде смешно да кажа: „Аз ще ям“ или „Аз ям“. Това ни най-малко не показва, че съм ял. Ти като ядеш, ще мълчиш, ще гъвчиш: като говориш, нищо не правиш. Сега аз толкоз години говоря, но за Любовта още нищо не съм направил. Говорил съм за

Любовта, но това са празни работи. Онова, което аз съм направил за Любовта, само то е направено, а което съм говорил, това са празни работи. Раздвижил съм въздуха с това – да се обичаме, така да живеем. Вие си живеете, както сте живели досега, няма никаква разлика.

Животните си живеят и без да им се проповядва Любовта. Най-първо, като се срещнат, помиришат се отзад под опашката, после се помиришат отпред – и тогава се запознаят, без да им каже някой, че трябва да се обичат. Щом отзад и отпред мирише добре, значи познават се. Като казвам *отзад*, вие имате специално разбиране. Какво значи *отзад*? Като кажа да го помирише отзад, това е криво разбиране. Ние казваме, че някой човек е останал отзад или назад – какво лошо има? Казвам: има нещо изопачено в езика на хората.

Всички седим по някой път и сме недоволни. Седим на земята и мислим: на Земята сме и мислим в оня свят като идем, какво ще правим. Аз питам: онова дете, което е в утробата на майка си, ако мисли какво ще прави, като излезе вън от утробата, какво ще стане? Че как мислите: животът на детето в утробата на майката и вън от нея приличат ли си? На детето вътре му казват: „Ще мълчиш, гък няма да кажеш, няма да си даваш мнението, сляп ще бъдеш за всичко, няма да гледаш, няма да слушаш“. Защо, каква философия е това? Деветте месеца знаете ли колко години са? Аз ви казвам, че в това състояние човек е стоял 250 милиарда години, така огънат. Сега това е твърдение, ние можем да го доказваме, но всичките доказателства няма нищо да ви докажат. Трябвало е човек да мълчи. Казва някой: „Не мога да мълча, ще го кажа“. Не можеш да мълчиш? Ако ти вържат устата или ако ти стиснат гърлото, как ще говориш? Ако си свободен, ще говориш, ако не си свободен, как ще говориш?

Мнозина от вас не сте свободни. Уж говорите, но всъщност не говорите вие – по вашето радио груг говори. Вие сте неразположени – че туй неразположение не е ваше. Вземете една млада мома, която не е разположена.

Това неразположение не е нейно. Тя е неразположена, понеже като търговеца иска да вземе от един млад момък стока, да я купи, пък пари няма. Той е недоволен, не дава на вярa; и тя също е недоволна. Ако момъкът не ѝ даде стоката, момата е недоволна. Питам: недоволството от какво произтича? Че какво ѝ липсва на момата? Има ум, има сърце, има тяло, има храна. Тя не е доволна, че момъкът не я поздравява, не ѝ се усмихва, като я срещне. Че той не се е родил, за да я поздравява – толкова хиляди моми има, как ще ги поздравява? Той най-първо няма време да поздравя всички моми. Това е беля: щом поздравя една мома, трябва да поздравя всичките.

Сега някои са млади, някои са стари. Всички бяхте млади, а остаряхте – защо? Че сте остарели, не е лошо – предполагам, че сте поумнели. Ако след като сте остарели, сте поумнели, аз ви поздравявам. Ако сте остарели и сте оглупели, виж, тогава ви съжалявам. Ако младият е беден, аз го съжалявам. Младият човек не трябва да бъде беден, той не трябва да бъде една суха река или суха чешма.

Та казвам: всеки, който е тръгнал в Божествения път, е млад, не е стар. В Божествения път само старите държат изпит. Само младите имат право да влязат, само децата могат да влязат в Царството Божие. „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие.“ Старите хора в Царството Божие не може да влязат; кракът на стария човек не може да стъпи в Царството Божие. После, вие имате известни навици. Забелязвам по някой път следното, да ви го кажа: често аз се гразня, но туй гразнене не е мое. Щом дойда при някой човек, който се гразни, и аз се гразня, иде ми да му се скарам, да му кажа нещо, но това не е мое, от него иде. Казва ми той: „Ха кажи!“, отговарям: „Няма да кажа“. Пък като срещна някой добър човек, и той казва: „Кажи“, но и това не е мое.

Сега като говорите, първо се сърдите и мислите, че сте вие. Казвате: „Трябват пари“ – не сте вие. Питам: в дадения случай кое е по-хубаво да кажеш от двете състо-

жня? И двете не са ваши, но при първото, ако обидиш някого, понеже има закон, той ще те даде под съд, ще те глобят, а може и да те затворят. Това не е приятно. Ако кажеш доброто, ако напишеш една патриотична статия, ще ти платят. Казват: „Много хубаво пишеш“. Напишеш една лоша статия – изведнъж идва призовка. Питат ме: „Как се осмеляваш да говориш такива работи, които не се позволяват?“. Отговарям: „Аз имах предвид това“. Сега като ме слушате, вие мислите и разглеждате живота и пътя, по който вървите, това, което работите и което мислите – не може да рисувате каквото искате. Вашите мисли, които рисувате и които създавате, ще ги изложите един ден в живота – ще ги изложите и ще ги бракуват. Ако картините ви не ги вземат в изложението, нямате шанс да влезете в училището на живота. Някой път трябва да се запитате: „Защо трябва да живея добре?“. Ако ме попитате: „Защо трябва да живея на Земята?“, ще отговоря: „Че къде трябва да живееш?“. Ако не можеш да живееш на Земята, не си достоен за нея. Тогава ще слезеш някъде по-долу. Ако си достоен да живееш на Земята, ще бъдеш достоен и горе на Небето да живееш.

Та казвам: има нещо, което измъчва хората. Че ние, съвременните хора, се спираме върху отрицателната страна. Имайте предвид, че бъдещето на човека се определя не от това, което хората мислят, но от това, което ти мислиш. Твоето бъдеще се определя от това, което ти мислиш, бъдещето на другите хора се определя от онова, което те мислят. Ако едно дете живее добре, то ни най-малко няма да определи твоя живот. Това отчасти може да те ползва, но това дете, като живее добре, то ще влезе в Царството Божие, а ти няма да влезеш, ти ще останеш. Казват някои: „Ти като влезеш там, поговори за нас, и нас да ни приемат“.

Сегашните вярващи казват: „Новото учение“. В какво седи новото учение в света? Земята е добра, понеже се върти: като се върти, значи работи. Земята е добра, понеже работи. Освен това тя има един идеал: Земята

се върти около себе си, за себе си, но същевременно обича някого. Като го обича, тя се върти около него. Върти се около себе си, защото обича себе си; но се върти и около някого, когото обича: като го обича, се върти около него. Слънцето също обича себе си: то се върти около себе си, защото обича себе си, но се върти и около някого, когото обича. Както виждате, в света всичко се върти. Някой път казвате, че Месечината не се върти. Месечината е изменила своето въртене, движи се като махалото на часовника – не се завърта около себе си, но като се движи като махалото, показва едната и другата страна. Месечината говори една истина, тя казва: „Когато Слънцето ме озарява, аз съм красива, когато то престава да ме грее, аз съм грозна“ – и се крие тогава. Месечината казва на хората: „Да знаете, че ако Слънцето не ме грее, никаква светлина не мога да имам“.

Някой казва, че може да живее, без да вярва, без да обича. Ако Божественият дух не е в тебе, какво ще стане от теб? По някой път вие всички правите една грешка. Ако излезете вечерно време да се грееете на звездите, ще се стоплите ли? Може да са красиви тия звезди, но вие не разбирате тяхното предназначение. Звездите са за времето, определят го хронологически. Всяка звезда показва какво си направил, отде си минал. Всички звезди са едно писмо, написано за човешкия живот. Следователно като гледаш звездите, това е твоят минал живот. Слънцето е, което ни кредитира, Слънцето е, което ни грее, на което трябва да се греем. Звездите представят миналия живот, Слънцето представя настоящия живот.

Сега вие очаквате нещо от някой човек. Всички хора, които срещате, са хора на миналото, с които сте запознати. От всички хора, от които очаквате нещо, нищо няма да получите. Очакваш нещо от баща си – нищо няма да получиш. Един ден баща ти ще си замине, един ден майка ти ще си замине. Казваш: „Ще ми оставят нещо“. Я ти оставят нещо, я не. Какво наследство оставя вольт на телето – някакъв апартамент, някаква греха оставя ли? Той му казва: „Ще ти турят врата в хомота, ще ореш

на нивата, после, на стари години, като не можеш да ореш, ще ти отрежат главата, ще ти одерат кожата, ще направят цървули от нея и хората ще ги носят и ще се хвалят с твоята кожа. Месцето ти ще го хапнат, от костите ти ще направят гръжки на ножчета“.

Сега ние, съвременните хора, като погледнем някого, казваме: „Какво да се прави? Някой вол е бил голям философ. Много е философствал, давал е уроци на хората. Бог го праща във формата на вол да разреши един социален въпрос на милосърдието и снизхождението“. И той казва: „Хората като се отнасят с тебе лошо, ти да не изгубиш своето разположение. При всичките условия, каквото и да правят хората, да бъдеш винаги весел“. Това е задачата на вола: като те впрегнат, да бъдеш весел, като ореш, да бъдеш весел; в дама като си, да бъдеш весел, слама като ти дават, да бъдеш весел. Като те потупат, да бъдеш весел, като те колят, да бъдеш весел, като те дерат, да бъдеш весел – навсякъде да бъдеш весел. Знаете ли колко трудно е това?

Аз разглеждам този въпрос, но казвам: и мене един ден може да ме турят там. Сега съм Учител, но един ден може да стана като вола. Пита някой: „Как може вол да стана?“. Това нищо не значи – една волска задача може да имам. При всичките условия аз трябва да запазя своята философия – философ да бъда на себе си, да зная, че философствам. Тогава ще разбере живота. Вие ще кажете: „Тогава как ще се избавя от мъчнотииите?“. Много лесно ще се избавиш. Най-първо ще бъда един вол, ще ме впрегнат. След като издържа изпита 10 години, ще дойде господарят един ден и аз само ще го бутна с рогата си – и той ще стане вол. Ще се яви друг господар – ще го впрегнат и той да работи. Дотогава бях един вол, сам работех – сега дойде още един. След една година ще бутна господаря – и той ще стане друг вол. Така около мене ще ги бутам – и те ще стават волове, а аз ще се освободя. Те ще станат по-млади волове, а старите ще се освободят. Ще кажат: „Този, старият вол, е работил, сега младите да работят“. Аз ще се освободя от всички-

те мъчнощи, ще съблека тази волска греха и ще стана господар. Ще попитам: „Как сте сега?“, а вие ще кажете: „Как да разбираме това?“. Ако една мъчнотия не можете да я бутнете с рогата и да я направите вол, ако един човек, който те бие, ти не можеш да го бутнеш и вол да стане, какво струваш? Той вол като стане, тогава ще се поправи.

Сега аз говоря на онези от вас, които можете да мислите. Ти ако мислиш, ще постигнеш нещата. На цигуларя казвам: „Ще свириш хубаво, гениално ще свириш, втори да няма като тебе. Като свириш, всичко да трепти наоколо ти, да се радва и плаче“. На художника казвам: „Рисувай с четката бързо“. На онзи, който говори, казвам: „Хубаво ще говориш, езикът ти трябва да бъде изправен. Сладко ще говориш на хората“. На онзи, който пее, казвам: „Хубаво да пееш, всички да те слушат“. Казваше ми един: „Най-първо не можех да пея, беше ме срам, пеех и свирех само вкъщи. Казвах си: „От мене я излезе нещо, я не“. По някой път се поотпусне сърцето ми – и аз се поотпусна, въодушевя се, пея. Погледнах през прозореца една вечер, гледам – един ме слуша отвън. Казвам си: „Вече имам публика“. Най-първо сам си бях публика. На втората вечер имах само един за публика, после, на следната вечер, се бях въодушевил – и гледам, че гвама души ме слушат, работата върви. Започнаха да се увеличават: 10, 15, 20, 30 души да слушат, като пея. Казват: „Пее този човек“. Започнах да се въодушевявам“. И вие погледнете през прозореца – като пеете, има ли някой да ви слуша. Щом като дойдат един, втори, трети да ви слушат, без да ги викате, работата е тръгнала.

Колко мъчно е човек да поправи живота си. Когато речеш да направиш нещо хубаво, ще се явят хиляди мъчнощи да те отклонят, ще дойде нещо да ти препяства. Тия мъчнощи трябва да се преодоляят. Сега имате едно препятствие. Огледате се в огледалото и кажете: „Остарях вече, стар съм, главата ми побеля“. Че побелялата глава не показва старост. „Краката ми ослабнаха.“ Че слабите крака не показват старост, вие се заблуж-

давате. Когато някой човек отслабне, хване го треска, 4–5 гена не яде – и тогава отслабне. На този човек са отслабнали краката, защото не е ял. Ако главата ти е побеляла, това ни най-малко не показва старост, а показва, че климатът се е изменил, времето е станало студено и главата е покрита със сняг. Или показва, че с вар са намазали главата ви, къщата са белосали с боя. Сега нали белите коси ги правят черни. Някои от вас черната коса са я намазали с вар, с бяла боя.

Често аз се спирам на себе си и си казвам: „Не е бяла главата ти“. Като се поразгразня, мия си главата. Толкова години си мия главата, за да се освободя от варта, че хас боя да бъде, а не боядисана – хас бяло да бъде отвътре. Знаете ли колко струва един бял косъм? Не искам да ви казвам, понеже ще си създам цяла беля на главата. Един брат тук взел един косъм, пък направил един инструмент да се измерва времето, хигрометър направил. Сложил моя косъм и хигрометър направил. Ако на всички, които трябва да направят хигрометри, трябва да дам по един косъм за инструмент, ще оголее главата ми – хиляди хора са това. По 160 гена отнема да израсте един нокът на ръката. Ако вие бихте живели един спокоен живот, при това спокойствие цяха да израснат вашите коси. В това спокойствие знаете ли как би се изменил животът ви?

Сега неспокойните коси растат при безпокойствие. Като буташ косата, тя придава безпокойство. Като буташ друга коса, тя придава спокойствие. Че това е събрана енергия от Слънцето. Ако косите ви не могат да събират постоянно слънчева енергия, тя не може да ви помогне. Това е един резервоар. Ако някой път си неразположен, като погледнеш косата си, веднага ще почувстваш разположение, талисман е тя. Господ е турил благословението горе на главата ви, затуй трябва да мислите хубаво, за да имате хубави коси. Щом имате хубави коси, всичко върви наред. Щом не мислите хубаво, косите ви няма да бъдат хубави, няма да ви върви наред. Сега това не го знаехте досега. Мислете хубаво, за да измените ко-

сите на главата си, понеже те са правило. Човек така е създаден от невидимия свят, че като видят вашите коси, те издават светлина. Вечерно време гето минете, косите ви издават светлина. Като дойдат духовете от невидимия свят и като видят косите ви, ще кажат: „Това е един от Божиите избраници, който е живял съобразно със закона на Любовта“. Тогава такива коси не можете да ги оставяте, но ще ги събирате.

Сега не искам да се обезсърчавате. Казвам: вие сте били отлични ученици в първо отделение, но второто отделение ни най-малко не замества първото. Учението в първото отделение ни най-малко няма да ви помогне, то е само условие за второто. Във второто отделение пак можете да бъдете способни, но не мислете, че може да не учите – за всяко отделение се изискват усилия. Вие казвате: „Ние вече разбрахме“. Разбрахте всичко, каквото се преподава в първо отделение, но във второто отделение има ново. Всеки един ден и всяка година носи нещо ново, което Бог е вложил, и то трябва да се изучава. Тогава, като сме дошли на Земята, ако не изучим онова, което Бог е направил, какво ще занесем в невидимия свят? Говоря на един ученик, изнасям му една погрешка, тъй той ми казва: „Не говори, да не чуят другите“. Той ме учи сега. Значи ако постъпката е добра, аз да говоря, всички да чуят, а ако постъпката е лоша, да мълча, никой да не знае. Че защо? Всякога хората трябва да знаят, защото човек по два начина става велик. И в доброто, и в злото човек е свободен, той е силен. Само силният човек е добър, само силният човек е лош. Това са две положения. Само силният човек е добър и свободен и може да направи добро.

Който прави добро, той е свободен и силен човек. Който прави зло, и той е силен и свободен човек. Сега в какво седи разликата? В доброто силата започва и се увеличава, а в злото постепенно силата се намалява. Тази е разликата. Онзи, който е свободен, е силен, но в добрите хора силата расте, а в лошите хора силата се намалява. Ти като правиш лошо, си свободен – и благодариш на

Бога, че можеш да направиш една погрешка. Изправиш ли погрешката, пак си силен. Силен си да направиш погрешката, но по-силен си да я поправиш.

Следователно човекът, който прави доброто и злото, има два капитала. Който прави само доброто, е слаб човек; който прави едното и другото, той е по-силен човек. Досега вие сте правили първо доброто, после злото. Сега ви казвам: направете първо злото, после доброто. Вие като направите първо доброто и после злото, ползва се злото. Сега започнете да правите първо злото и после доброто, обратния процес. Най-първо вземи и надялай един човек хубаво, че после го викай на угощение, нагости го хубаво, говори му по братски, купи му един костюм, шапка, обуца, вземи му един билет да иде на разходка. А пък ти най-първо му направиш всичките тия работи, после се обърнеш, вземеш дрехата, оставиш го гол, вземеш му всичките неща. Сега ви давам един начин. Не ви казвам да не обиждате някого, а казвам: обиждай, надялай го хубаво, тъй както знаеш, но после, когато правиш доброто, ще го направиш така, че той да се учуди. Досега казваха: „Да не обидиш“. Обиди го, но после да му направиш доброто така, че и той да се почуди.

Сега прочетете от *Пътят на ученика*³⁵ 210. страница. Това е един закон: ако се е насъбрала енергия в човека, трябва да се изразходва правилно. Ако ти си отишъл да трошиш камъни, какво трябва да правиш? Ще ги трошиш, защото са потребни. Ако вземеш онази кал, от която трябва да направиш тухли, как ще се отнесеш с нея, няма ли да я мачкаш? Като вземеш житото, което е хубаво, няма ли да го занесеш под воденицата, да го туршиш под хромела? След това ще го занесеш вкъщи, ще го мачкаш в ноцвите, ще туриш топла вода, сол, после ще го сложиш на огъня. Казвам: онова, което правим, трябва да бъде разумно и да не съжаляваме, че сме направили някаква погрешка. Погрешката да бъде за нас възможност да се зарадваме, че сме направили погрешка, понеже имаме какво да работим. Пък сега гледам: всички вие тук сте оставили работата. Някой е направил погрешка, сега

мисли как да направи доброто, иска да стане добър. Да започне да постъпва добре, нищо повече.

Всичките хора са добри. Вие виждате онази тигрица как се грижи за малките си. Когато хване агънца, разкъсва го за децата си. Това произтича от факта, че тя обича своите деца повече от агънца. Има една разлика: разбирането на любовта става причина за едно различие. Щом има различие в любовта, веднага постъпките не са еднакви. Тигрицата ще изяде агнето, а своите малки ще ближе, ще милва. В това отношение всичките хора на Земята си приличат. Една майка обича децата си, но това още не е идеална любов – тя към другите деца не е такава. Вие обичате онези, които вярват като вас, но защо вярват? Онези, които не вярват, не ги обичате.

Бог, който е създал всички, как гледа на работата; Господ как гледа на един грешник? Вие по някой път имате представа за грехата. На един грешник грехата му е грешна. Като иде при Господа, Той казва: „Съблечете му грехата“. Ако идеш в оня свят с грехата, грехът остава непростен. Гол го доведете грешника! Щом го доведат гол при Господа, той няма никакъв грях – грехът е в грехата. Затова човек като умира на Земята, ако иде в оня свят с грехата, грехът остава непростен. Ако ти съблекат грехата, грехът е простен.

Чудни сте вие – Писанието казва, че Адам и Ева били голи. Те нямаха грехата на греха, тези грехи ги нямаха. Знаете ли какво престъпление се крие в тези грехи? Този, който е направил престъплението, е стригал вълната, който е направил плата, не е доплатил на работниците; този, който е прел вълната, не е бил стока. Сега като нося грехата толкова години, тя не се изменя, остава същата, не може да се поправи. Един казва, че Илия³⁶, като заминал, оставил грехата си, че като я взел Елисей, отишъл до река Йордан, ударил я с грехата и тя се разделила. Ако вие оставите вашата греха, та хората, като ударят с нея река Йордан, тя не се отваря, тази греха е грешна. На всички ни грехите един ден трябва да светнат – да светнат косите ни, клепките, веждите

ни, ноктите ни да светнат. Като остане едно нокътче, то да прави чудеса. Това ще бъдат новите хора. А тъй, както са сега, хората не могат нищо да постигнат.

Да просветнат главите ви, да просветнат сърцата ви, да просветнат телата ви на всички!

Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго истиннаго Бога и Христа, Когото Си изпратил.

15 юни 1941 г., неделя, 5 ч.с., София, Изгрев

ЗАРОДИШ, ДЪРВО И ПЛОД

*Добрата молитва
В начало бе Словото*

Ще прочета една глава, в която има спор между Христа и евреите. Аз ще прочета половината, вие прочетете сами другата половина. От 31. стих до края на 8. глава от Евангелието на Йоан.

Духът Божий

Какво ни интересува нас, че евреите са спорили с Христа преди две хиляди години? Те спорят и тази борба не е престанала. Тия евреи оттам минаха в друга форма – и спорът постоянно съществува.

Всички хора имат едно вътрешно недоволство. Вие в ума си имате недоволство, в сърцето си имате недоволство, в тялото си имате недоволство и търсите причината. Чудно е, когато говорим за вярата. Някой казва: „Аз имам вяра“. Под думата *вяра* аз разбирам едно здравословно състояние. На човек, който има вяра, умът му е тих, сърцето му е тихо и тялото му е тихо. Щом има безпокойство в ума и в сърцето си, вярата му е разколебана. Ти седиш и казваш, че ти е студено. Щом ти е студено, разбирам, че си гол човек, не си облечен. Голите хора всякога треперят и за тях се изискват много добри условия – трябва времето да е отлично, да е топло. Човек може да ходи гол, но само при едно условие: ако живее в света на Любовта, може да живее гол; щом е извън света на Любовта, той трябва да бъде облечен. Докато Адам беше в света на Любовта, той беше гол в Рая; щом съгреша, излезе извън Рая.

Сега искам да разбирате това. В съвременните християни има едно неразбиране. Какво нещо е вярата? Напри-

мер хората не разбират какво нещо е музиката. Музиката като изкуство е едно нещо, като наука е друго нещо, а като живот е трето нещо. Всеки не може да има това изкуство; всеки не може да бъде и обуцар. Като обуцар той ще направи хубави обуца. Вие като обуцар ако не можете да турите клечките намясто на подметките, това не е изкуство. Майсторът трябва да знае да направи хубави обувки. Музиката като изкуство е правене на такива парчета. Тя като изкуство ще сложи грехи, които прилягат, ще сложи хубава шапка. Изкуство е това. Музиката като наука трябва да проучва какви състояния произлизат от нея. Сега по някой път ние като говорим, казваме: „Аз съм слушал това“. Какво ще научиш от музиката като изкуство? Ти имаш гамите. Гамите – това са калъпи. Имаш минорни, мажорни и хроматически³⁷ гами, също и смесени, но те са калъпи, в които ще туриш изкуството. Пишеш някаква песен – минорна ли ще бъде, или мажорна?

Сега аз вземам туй само за едно малко обяснение. Един вярващ трябва да разбира музиката като живот, след туй трябва да я разбира като изявление на Любовта. Ти не можеш да изявиш Любовта, ако не си музикален. Това са най-фините трептения, най-фините форми, в които Любовта може да се изяви. Ако ти не разбираш музиката като живот или като наука, останалото е на физическото поле – то е само един занаят, за да си изкарваш хляба. Та казвам: музиката като изкуство вие всички не можете да я научите. Като за наука може да философстваш, колкото искаш, но като живот всеки един от вас трябва да я знае. Защото ако не разбираш музиката като живот, ти влизаш в минорните гами – това са страданията. А пък радостите – това са мажорните гами. Хроматическите гами са и минорни, и мажорни – и добър, и лош живот.

Всяко същество, което иска да ти помогне, ще ти причини страдание. Как ще разберете това? Гладен си, аз ти давам хляб да ядеш, ти ще страдаш. Най-първо трябва да гъвчеш, да изживиш част от енергията си. Преди

да е ял, човек е спокоен. След като си ял, стане ти тежко на стомаха, не си разположен – ще ти отнеме три-четири часа да станеш готов за работа. Искат ти се да почиваш след ядене, не ти се учи; като си починеш, пак ще си разположен. Сега тия изяснения често са детински. Казват: „Тия работи ние ги знаем“. Знаеш нещата като изкуство, но това е формата. Някой може да знае какви са обувката, но не може да ги направи. Може да кажем, че обувките са хубаво направени, че прилягат на крака, но само онзи, който ги е направил, знае мярката. Казвам: „Зная какви са обувката, хубави са, но не ги направих аз“. Аз съчиня една песен – това е изкуство. Обущарят е направил песента, а ти ще я изпееш – ще сложиш тази песен на краката. Ще я сложиш на ръцете или на главата си, или пък като дреха ще я носиш. Ако тази песен ти подхожда, поне няма да образува мозоли.

Знаете, че едно време, като носеха жените корсети, за да имат тънък кръст, те се стягаха. После имаха такива седла отподире, наричаха ги турнели. Често ние имаме такива корсети, които да ни стягат – разни убеждения. Хубаво е човек да има корсет, и в Природата има корсети. Линията, която Природата е дала на тялото, е огъната – корсет е то. Някои се възхищават от английската форма. В нея има нещо за възхищение, но има и много натоварено в английската форма. Някои се възхищават от французката форма – и там има нещо много хубаво, но има и нещо прежвкнато. В английската форма платът пада свободно, образува дупли. Ако си свещеник, е хубаво да имаш английската форма, но тя е много скъпа.

Сега вие това пак ще го вземете лично. Като говорим така, не засягаме никого. Ние не сме родени нито с французка форма, нито с английска – те са създадени отпосле. Аз искам да ви говоря, че всичките убеждения, които имаме, не са родени с нас, те са създадени отпосле. Някой казва, че има убеждение. Никой не се ражда с убеждение – убеждението отпосле иде. Всеки човек се ражда с известни наследствени черти и стремежи, но убеждение

няма. Ражда се със склонност да мисли, да гиша, да се храни, но някакви установени възгледи той няма.

Та казвам: ние създаваме в себе си едно вътрешно противоречие. Пита се някой: „Вярвам ли аз в Бога, или не вярвам?“. Какво подразбираме ние под думата *вярване*? Най-простото разбираме – че когато ни се говори за нещо, трябва да имаме предвид, че това, което се говори, е така; мислим дали това, което се говори, е вярно, или не, искаме доказателства. Да допуснем, че някой е ходил в Америка и доказва нещо за американския живот. Как ще ни разказва? Ще извади картини, които е фотографирал. Но той може да е скроил тия картини, защото тези фотографии, знаеш, са майстори, правят изкуствени картини. Сега фотографии като изкуство всички не можете да бъдете, но фотографии като живот можете да бъдете. Всеки ден ти фотографираш: накъдето и да ходиш, видиш нещо, фотографираш го, снимка направиш в себе си. Вие имате хиляди картини, наслоени в ума си, и по тях трябва да се учите. Всяко нещо, което обръща вашето внимание, то става за вас като предметно учение. Един художник, за да рисува нещо, трябва да има платно или хартия; след туй трябва да има някаква четка или молив – прост молив може да бъде това или креда. А в живота как ще рисува човек? В живота ние вземаме картините, след като се отпечатат в нас. Те се отпечатват със своите бои. Значи туй е хубавото във фотографията, че няма да харчи бои – с боите се фотографират предметите.

Някои казват, че вярват в туй, което виждат, което е реално. Имате една боядисана греха – къде е турено реалното? Когато имате дъгата или когато разложите светлината във вашата призма, стената се боядисва, но щом премахнете призмата, и боята изчезва. Значи светлината боядисва, без да боядиса стената. Как ще обясните, че в първия случай един предмет се боядисва, а във втория имате боя, която не боядисва? Бихте ли желали да имате едно убеждение, което да ви боядисва? Кои убеждения са по-хубави – които боядисват или кои-

то не боядисват? Всичките хора страгат от боядисани убеждения, а пък идеалните са тези, които не боядисват. Такива бои имаме на цветята, имаме на птиците – те сами се боядисват. Тия бои никога не се изменят. Една боя, която боядисва, мени цвета си; онази боя, която не боядисва, остава хас боя. Щом имате убеждение, което се мени, вие сте боядисани. Щом имате убеждение, което не се мени, то може да претърпява различни форми, но не се мени – това е същинско убеждение.

Този закон може да го приложите за Любовта. Любовта, която ви боядисва, се мени; Любов, която не ви боядисва – тя е същинската. Вяра, която се мени, е бояджийска; вяра, която не се мени, е същинска. Сега аз ви поставям два порядъка: единият е човешки, другият не е човешки порядък. В човешкия порядък всякога има едно разногласие. Не че хората го искат, но понеже са несъвършени, онова, което правят, е несъвършено. Съвършените неща издават най-хармонични звукове. Хората още не са се научили да говорят. Човек трябва да прави усилие да говори меко. Някой прави усилие да ви убеди, че ви обича. Че той себе си не обича, как ще обича тебе? Най-първо не обича себе си, носи тесни обуца: заради убежденията на хората носи рогати обувки, остри, защото модата била такава. Човек, който ходи по модата, той убеждение няма или убежденията му са по модата. Ще носиш обуца, които да не стесняват краката ти; ще носиш дрехи, които да не стесняват тялото ти; ще носиш убеждения, които да не стесняват ума ти; ще носиш убеждения, които да не стесняват сърцето ти; ще носиш убеждения, които да не стесняват постъпките и тялото ти.

Сега ще запитате: „Как ще стане това?“. Ако искате да въздействате и да имате изкуството само за да се представите привидно на хората, може. Големите дипломати имат фини убеждения. Един дипломат като те приеме, ще ти вземе дрехата много нежно, ще я подгържи. Той няма да каже на слугата си, но сам ще го направи, сам ще ви гържи дрехата да се облечете, ще я намести и ще

се поклони много учтиво, вежливо. После той има особени убеждения. Сега някои хора казват: „Ние трябва да бъдем много прями“. Много християни вземат положението на пророците. Някой пророк казва: „Горко вам“. Пророкът има право да каже, но ти нямаш право. Той е пратен от Господа, законът е такъв. А ти четеш този закон, вземаш правото и казваш: „Горко вам“. Ти нямаш правото за това, ще мълчиш. Мнозина от вас нямате право да съдите никого. Вие нямате право да съдите, това не е ваша работа. Че има неща, които дори Бог не съди, има неща, за които и Бог не се произнася. Той гледа, че един човек живее тъй и тъй, но не го съди, радва му се. А ти идеш, че го хукаш, че му намираш махна. Кое е правото? Господ не го съди и му се радва, а ти го съдиш, че не е живял добре. На кого убеждението е вярно, на Господа или твоето?

Сега моята цел е не да ви боядисам, но да се научите да възприемате онова изкуство, което носи боите със себе си. Вие мислите, че когато говоря някой път, имам някого предвид. Ни най-малко не се интересувам от възгледите на хората. Какво мисли той за водата, аз не се интересувам. Това, което водата ти причинява, то е едно благо за теб. Ако не искам да имам убеждение, няма да разправам дали тази вода е хубава. Каквото и да ми разправят другите, то е непонятно. Как ще пия водата? Благо, което приемам, това е моето убеждение. Реалните, Божествените неща оставят само едно понятие. Едно Божествено понятие никой не може да го внесе в тебе. Само Истината, като влезе в теб, ще остави своето понятие. Божествената Любов, като влезе в теб и като я възприемеш, ще остави едно понятие в тебе. Това, което хората говорят, то е тяхно схващане. И то е хубаво. Но с онова, което възприемам и което разбирам, аз съм възприел една истина по особен начин. Вие ако я приемете, не можете да имате същото понятие, защото не сте в това положение, не можете да я приемете като мене. Ще схванете истината по друг начин, по-другояче, отколкото аз я схващам, но както и да я схващате, тя

е в разрез с онава, което аз схващам – вие разбирате съвсем друго.

Истината може да повлияе на първо време на вашия ум, може да повлияе на вашето сърце или на вашето тяло. Ако ние вървим по Божествения закон, дали влиянието е в нашия ум, в нашето сърце или в нашето тяло, не може да има дисхармония. Щом има дисхармония, тази истина не изтича от Божествения свят, а изтича от чисто човешкия свят. Трябва да правите едно различие. Някой казва: „Ти не ме обичаш“. Единият е в човешкия свят, другият е в Божествения свят. Единият, който живее в човешкия свят, и другият, който живее в Божествения свят, не могат да се разбират. Стопената и замръзналата вода могат ли да се разбират? Замръзналата вода казва: „Стои при мене, почакай“. Разтопената вода ще остане ли при замръзналата? Тогава разтопената вода ще каже: „Ела с мен на разходка“. Замръзналата вода на разходка може ли да иде? Не. Вие искате по някой път неща, които по своето естество са невъзможни. Замръзналата вода не може да бъде в хармония с течащата вода. По своето разбиране тя ще каже: „Какво си тръгнала да скитаеш? Не си чиста, мътна си станала, а аз колко съм чиста така“. Но тази чиста вода, след като се стопи, и тя ще стане такава, но всичко ще очисти.

Та казвам: има ред разсъждения. По някой път има известни неща във вас, които нарушават временно вашия живот. Като не разбирате реда на нещата, вие се смущавате, че водата се е окаляла покрай своя бряг. Това нищо не значи. Като влезе в голямото море, тя ще се изчисти. Що от това, че се е окаляла? Тя носи тези утайки, ще ги остави някъде. Благодарение на този мътен Нил Египет е най-хубавото земеделско място. Сега казват: „Моята работа е много мътна“. Радвайте се, че е мътна. Имаш една идея и идеш – земеделец ще бъдеш. Ще насадиш една хубава градина с най-хубавите дървета, та да дават плодове. Само че тази вода няма да я прекараш въкъщи да пиеш от нея: тя е за растенията, за градините, за нивите, но не е за теб. Тогава трябва да

филтрираш водата. Ще образуваш девет филтри: знаеш ли девет филтри как се образуват? Ще образуваш един филтър от половин километър, за да прекараш водата, после ще образуваш още един от половин километър, за да прекараш водата. Девет пъти така ще я филтрираш и тогава ще пиеш – тази вода ще бъде чиста.

Значи най-първо ще филтрираш тази вода. Ти имаш едно убеждение: ще го филтрираш чрез своята воля, чрез своето сърце или чрез своя ум. Или отгоре ще започнеш – първо ще го филтрираш чрез своя ум, после чрез сърцето и чрез тялото. Че тялото е един филтър. Всички убеждения, които имаме, ние ги проверяваме, но затова именно се изисква един дълъг живот, за да се разберат нещата в тяхната същина. След като се разберат, трябва да се приложат. Най-първо аз, ако съм музикант, че уча музика за самия себе си; понеже истинският живот ще дойде в мене само тогава, когато се науча хубаво да свиря – нищо повече. Човек, който не може да свири хубаво, не може да живее хубаво. Човек, който не може да свири хубаво, не може да говори хубаво. Човек, който не знае да свири, не може да ходи. Та в ритъма на живота има отмерена Божествена музика, която трябва да се изучава.

Как трябва да живеем добре? Казваме: „Хармонично трябва да се живее“. Но за да живееш хармонично, трябва да бъдеш музикален – не просто музикален, но да имаш понятие за музиката. Та в тази музика сега ако дам тия *до, ми, сол* – това е основата на физическия свят. *Ми, фа, сол* е основата на духовния свят, а *сол, ла, си* – основата на Божествения свят. В *до* вие имате едно вътрешно напрежение, във вас имате една идея, напъва ви нещо отвътре. Това напрежение с какво ще застави едно зрънце? В него има стремеж – разпуква се. Туи зрънце не може да поникне изведнъж, най-първо трябва да се разпука. Тези зърна – мамуленото, бобовите зърна – всички се измътват, както пилето се измътва. Три-четири дена – покаже се семето. Това, което изниква, то е неговата главичка, както на пилето, което се измътва. Майка му като го мъти, първо се покаже гагичката, после – главичката, и

най-после цялото пиле излезе от черупката навън. Също и едно зрънце си показва главичката, излезе навън, започне да расте, докато се освободи и пусне корените в земята. Тази черупка, която го е обвила, изчезне.

Казвам: всяка една ваша идея, всяка една ваша мисъл трябва да мине през формите на растенията, трябва да се разнука. Всяко едно ваше чувство мяза най-първо на един зародиш, на един малък зародиш, на едно малко яйце, което трябва да се разнука, да се измъти. Всяка една ваша постъпка по същия закон върви. Вие сега плачете, че някое ваше яйце се е счуило. Ако не го измътите, то ще се счупи или запъртък ще излезе. Защото някои чувства има, като се сложат за мътене, нищо не излиза. Всички ония идеи, които не са осенени с човешкия дух, запъртък излизат. И в човешките чувства има такива запъртъци. Искаш да бъдеш учен човек, но няма нищо Божествено в това. Всичко туй ще излезе един запъртък.

Образува се е една теория как е създадена Земята от Слънцето. Аз имам една теория, която сега изучавам. Земята най-напред е била много малка, като един лешник е била малка – и тази Земя постепенно е расла тъй, както расте едно дърво. Казват: „Развивало се е яйцето“. Казват, че за да се образува Земята, един голям кръг се е отделил от Слънцето и от този кръг се е образувала Земята. Вярно е, образувала се е от този кръг, но той представлява последната черупка, от която Земята се е образувала. Както яйцето в кокошката расте, увеличава се, увеличава се – и като се завърши неговата форма, тогава кокошката образува една твърда черупка и снася яйцето. Значи когато нашата Земя се е оформила вътре в утробата на Битието, това Битие е направило черупка, поставило е Земята в пространството и тя е започнала да се върти, да се движи. Учените хора как казват, че се е образувала Земята? Начинът, по който те обясняват това, е механически. Този начин, по който аз го обяснявам, е органически.

И ние не сме родени така. Някой ще каже, че той така се е родил. За в бъдеще още има много да растем.

Сега всички казват, че хората са създадени по образ и подобие. Първият човек е създаден по образ и подобие, но сегашните хора са създадени от хората, не са създадени от Бога по образ и подобие на Него. От осем хиляди години ние сме копие на Божественото, фотографирани сме и минаваме за Божествени. „Нерде Шам, нерде Багдад.“ Писанието казва: „Роген от Бога“. Сега всеки трябва да се роди, наново трябва да се родим, трябва да се коригираме. Сега наново трябва да се родим от Бога, не както е роден Адам. „Какво ме интересува Адам?“ Адам е началото, аз съм краят. Ние сме сега краят. Казва Писанието: „Аз съм алфа и омега“, но казва, че тогава Господ е създал света така, но сега Господ създава един нов свят, от който трябва да се родим. Тогава Господ го е създал от пръст, сега Той го ражда. Онзи Адам, който Господ е направил, аз считам, че е направена тухла. Тухлите се правят – в калъпи се турят. Но тази тухла не е влязла в работа, Господ я е разчупил и я е изпратил навън, та сега Му трябва живи камъни.

Дотогава, докато живееш за себе си, ти си камък, голям камък си. Като се зароди идеята за ближните, ставаш органически – едно растение. Като се решиш да живееш за Бога, ти ставаш човек. Не че е лошо да обичаш себе си, но тогава ти си твърдо вещество. Сега трябва да станеш меко, органическо вещество, да растеш. Най-после трябва да станеш Божествено същество – да мислиш. Аз разглеждам нещата тъй: най-първо трябва да бъдеш добър – това си ти. Трябва да станеш справедлив – тогава си духовен човек. После трябва да започнеш да мислиш, разумен да бъдеш – ти си Божествен човек. Под думите *добър човек* разбирам физически човек. Под думите *справедлив човек* разбирам духовен човек, под думите *разумен човек* разбирам Божествен човек. Добър, справедлив и разумен... Значи ще бъдеш физически човек, животински, но ще си разумно животно. Разумните животни са дали много хубави материали.

Та казвам сега: ние всички се спъваме с едно нещо – мислим как ще прекараме живота си на Земята. Как ще

го прекараме? Под това ние разбираме как да ядем, да пием, да живеем. Ти си добър човек, как ще преживееш? Казваш: „Какво ще постигна?“. Ти си справедлив човек. „Тогава какво ще постигна? Най-после каква ще бъде целта на моя живот?“ Целта на твоя живот е да мислиш.

Сега да съединим трите в едно. Аз не искам да влизате в противоречие със себе си. Вие някой път не харесвате себе си, не харесвате и окръжаващата среда; някой път не харесвате и Божествения свят. Имате един добър пример с ореха. Орехът има две черупки – една външна, която става за цър. Ако имате някой мазол, може да го лекувате с външната черупка на ореха. А пък с втората черупка някои хранят даже пуяците. Ако искаш един пуяк да стане смел, решителен, да курка много, ще снемеш външната черупка на ореха и ще му дадеш цели орехи да гълта, той ги смилат тях. Няма да му дадеш от едните орехи, но по-дребните. Пуяците така стават много тлъсти. Ако пък искаш от човека нещо да изкараш, ще снемеш и втората черупка, ще му дадеш същинския орех, той по-малко йод съдържа. Ако искаш съвсем любовно да го храниш, ще снемеш и вътрешната черупка, ще снемеш и малката люспица – и ще остане единствено сладкият орех – той съдържа всичките качества. Човек, който се храни така, може да мисли много правилно.

Това е само за обяснение. Аз съм гледал мнозина, които не знаят как да ядат орехи. Благодарете за това, че не знаят. Всяка една мисъл, всяко едно чувство имат по две черупки. Вие ще ги снемете. Ако не знаете да снемете черупките на вашите чувства, на вашите мисли и на вашите постъпки, вие ще си създадете много неприятности. Хиляди неприятности ние сами сме си ги създали. Не всичко, което се вижда, е за ядене. Има много неща, които не трябва да се ядат. Ще дойдем до положението да имаме едно уважение за онова, което Господ е създал. Трябва да имаме един свещен трепет. Като станеш сутрин, да погледнеш външния свят – и да ти трепне сърцето. Гледаш го и казваш: „Какво ли има в този свят?“. Поглеждаш живота си. Вие досега не сте разбирали себе

си. Знаете ли аз как разглеждам човешкия живот? Нещастieto на човека е в това, че са му дали един толкова сложен организъм, че не знае как да се справи с него.

Вие сте един Божествен автомобил, Господ ви е сложил да го направлявате. Тук го обърнете, там го обърнете – не знаете да работите с него. Ти не знаеш да мислиш. Този автомобил е направен – трябва да знаеш как да го караш. Ти не знаеш как да направляваш чувствата си – автомобилът има топлина, а не знаеш как да се справиш с нея. После не знаеш да се справиш със силата на неговото движение. Днес го караш, утре го караш – развалят му се колелетата, вземат го да го ремонтират. Пута някой: „Къде отива?“. Пригответят го за шофьор на друг някой автомобил. Аз не съм за много автомобили: като вземеш един, трябва да го караш добре. Ние сме много разточителни.

Сега ще ви приведа един пример, който малко не ми е приятен, но ще ви го приведа. На един много добър свещеник му донесли да кръщава 4–5 деца. Той много бързал, искал по-скоро да ги кръсти. Хванал едно за устата, потопил го в купела. Не могъл да го хване добре, че детето се задавило. Казал: „От това дете нищо няма да стане, гайте друго“. Често и вие така кръщавате, че нищо не излиза от него. Аз никога не бих желал да кръщавам много деца наведнъж. На ден, ако съм свещеник, ще кръстя само едно дете. Бързането не е добро: по 4, 5, по 10 деца наведнъж защо ще кръщава? Що са дни, да чакам. Всеки ден по едно дете, не по 4, 5, по 10 деца, понеже пари може да капнат. Вие ще кажете: „Ние от кои сме?“. Така не разсъждавайте. Аз съм за туй: не правете погрешката на свещеника да кръщавате много деца на ден. Едно дете – нищо повече! Ако на ден ти можеш да кръстиш една своя мисъл на свят, достатъчно е. На втория ден кръсти едно чувство, на третия ден – една постъпка. Ти искаш много неща наведнъж. Какво ли не искаш? Не върви тази работа.

Та казвам сега: ако Христос дойде днес, вие ще Го приемете ли? Някои пък ще спорят: Той ли е Христос,

или не? Какво разбирате вие? Според мене всеки човек, който е един отличен проводник на Божествената Любов, е Христос, който и да е той. Когато с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичкото си тяло и с всичкия си дух обича Бога, този човек е християнин, нищо повече, който и да е той. Щом се говори за разлика между един човек и друг, това не е истина – няма какво да се сравняваме. Аз се радвам на всичко онова, което Бог е създал; считам, че всичко е Негово, считам, че е и мое. Като видя хората, не искам те да станат еднакви, но се радвам, че тия хора обичат Бога. Като обичат Бога, ще обичат и мен. Като не обичат Бога, и мен няма да обичат. Аз не съм от тия, които вярват, че човек, който не обича Бога, може да обича мене. Вие сега ще ме цитирате. Казва някой: „Ако не обичаш братя си, как ще обичаш Бога?“. Ако не обичаш работата, която Бог е направил, как ще обичаш Бога? Ако не искаш да прочетеш творбата на един човек, който е написал една хубава книга, как ще се запознаеш с философията му?

Та казвам: хората са написани книги, по които ние познаваме Бога. Само като изучаваме хората, познаваме какво нещо е Господ. Вие сте написани листове на тази Божествена книга. Като изучаваме хората, ще изучаваме какво нещо е Господ. Вън от това, което Господ е създал, Той е непонятен. Всеки един човек е един лист на Божествената книга. Той трябва да бъде свещен, понеже е написан от Господа. Няма да го откъсваш за себе си, за да го носиш. Всички листа имат еднаква цена в тази Божествена книга. Така трябва да гледате всички, така гледам аз. Мисля, че това е най-хубавият начин.

Свещена книга е човекът. Ако аз обичам тази свещена книга, ще обичам и Бога. Бог ще се наслаждава, понеже Той се проявява във всичко в света и всичко е направил заради нас, та от него да Го познаем. Не мислете, че познаването на Бога ще стане така бързо. В цялата вечност има да Го познавате. Вие искате да познаете Господа изведнъж. Там, в Евангелието, има сложено: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единнаго истиннаго Бога“.

Това е живот вечен, да позная Тебе в цялата вечност. Тебе да позная – непрерывната форма в преривната; в тази форма, за да не обременяваме нашето съзнание с многократните форми.

Най-първо искам да бъдете добри шофьори – и мъже, и жени. Като ученици най-първо ще изучавате шофьорството. Някой казва: „Той не живее добре“. Аз разбирам, че неговият автомобил не върви. Умът му не функционира – туй е шофьорството; сърцето не функционира – туй е шофьорство. Тялото не функционира – това е шофьорско тяло. След като се научите да владеете вашето тяло, тогава ще имате друго откритие: един ден Господ ще дойде на вашия автомобил, трябва да Го поразходите, да ви опита. Без да правите сътресение, тъй трябва да Го прекарате – никакво сътресение да няма. Сега като дойде Господ във вас, сътресение има. Мислите ли, че един шофьор, който се оплаква, е майстор? Като дойде, той се оплаква, че автомобилът куца във физическо отношение, в духовно отношение и в Божествено отношение. Мислите ли, че той е майстор? Като дойде, шофьорът трябва да бъде умен във всичките тия светове.

Трябва да имаме едно съвършено тяло, да имаме едно съвършено сърце и един съвършен ум. Това е смисълът на живота на Земята: да добием съвършени умове за в бъдеще. Сега имаме какво да работим: да имаме съвършени умове, да имаме съвършени сърца. Да имаме и съвършени тела, за да можем да познаем Бога тъй, както Той ни познава.

Беседата може да се каже в три думи. Любовта – това е зародишът, зърното. Мъдростта – това е дървото, което расте и се разклонява. Истината – това е плодът, който е узрял.

Отче наш

22 юни 1941 г., неделя, 5 ч.с., София, Изгрев

ТРИ ВРЪЗКИ

Добрата молитва

91. псалом

Молитва на царството

Ще прочета 21. глава от Евангелието на Матей.

Духът Божий

(Прочете се беседата „Пътят на ученика“ от страница 125. до края.)

Когато човек има да взема, ражда се, когато има много да дава, скърби. Който взема много, натоварва се; който не взема нищо, разтоварва се. Животът не може да се обясни. Болният човек не може да разреши какво нещо е здравето, а има стремеж към него. Той усеща болките и те го измъчват. Като говорим за ученика, разбираме здрав човек, от когото са изчезнали болките. Той във всяко отношение е здрав. Човек, който не е здрав, не може да бъде ученик. Същевременно всички имате едно такова понятие: вие очаквате да умрете, че тогава да се измените. Ако човек, като живее, не може да умре съзнателно и да възкръсне, той не разбира. Ти искаш да умреш, да те заровят в гроба. Как ще възкръснеш? Трябва да дойде някой да те възкресява. Хубаво, кой ще те възкреси тогава?

Някои питат: „Защо трябва да любим Бога?“. Защото ако не Го любиш, няма кой да те възкреси, ще седиш в гроба. Ако си обичан от Бога, Той ще те възкреси. Защо Христа Го възкреси Бог? Христос каза: „Не дойдох да извърша Моята воля, но волята на Онзи, Който Ме е пратил. Аз дойдох да покажа Неговата Любов“. Христос казваше, че само Той е пълната Любов. Когато Го заровиха в гроба, Този, Който Го обичаше, дойде и Го възкреси.

Вие казвате по някой път, че трябва да живеем. Ако любите Бога, има кой да ви възкреси; ако не Го любите, няма кой да дойде при вас. Въпросът за Любовта е един щекотлив въпрос. Вие всички мислите, че обичате. Обичате, вярно е! Например вие се нахраните и мислите, че сте се наяли. Не се минат 4–5 часа, пак ви се яде. Като се нахраните, казвате, че вече не ви се яде, че не ви трябва никаква храна. След 4–5 часа веднага пак се заражда желание да се храните. Такова хранене не е истинско хранене, то е хранене с бонбони. Дойде някой гладен, ти му дадеш бонбончета: едно бонбонче, две... Не върви така, хляб се изисква.

Под думата *Любов* ние разбираме съществената храна за живота. Всеки един от вас, ако няма един опит, няма да разбира. Казвате: „Аз обичам Бога“. Обичаш Бога, но дойде ти най-малкото противоречие – и веднага кипваш. Вие Любовта не можете да я намерите. Ученикът трябва да остане сам със себе си. Например какъв е законът за яденето? Когато ядеш, ако гледаш наляво и надясно, не можеш да ядеш. Като се дойде до яденето, всичко ще забравши – ще мислиш само за яденето и така ще ядеш. А ти питаши този и онзи: „Това да го ям ли, или не?“. Проверяваш, питаши гостилничаря той сготвил ли е хубаво, колко време ще ти отнеме яденето. Питам: като дойде да ядеш, от кого трябва да ядеш? Докато ние ядем от гостилничаря, мислите ли, че сме на правия път? Ти трябва да ядеш само онова, което Бог е създал. И в съвременната храна не всичко, което ядем, е полезно. И в житото всичко не е Божествено. Ние като приемем Божествената част, тя носи живот. Някой път ядем без любов – тогава не остава Божественото, но само човешкото.

Дотогава, докато искаме нещата да ни се доказват, ние не ги разбираме. Доказателството е нещо външно. Представете си, че аз ви нося една бучка хлябец, нали знаете нафората – свещения хляб; и ви казвам: „В този хляб има живот“. Вие сте болен. Ако сте спазили правилата и оздравеете, след като изядете хляба, значи сте

го изяли добре. След като изядете хляба и той нищо не остави във вас, вие боледувате. Едно от двете е: или вие не сте мислили както трябва, или хлябът има някакъв недоумък.

Сега наблюдавах, докато братът четеше, и щях да му кажа. Единственото нещо, което бих коригирал, ако той бе проповедник, е, че много пъти спомена името на Бога – повече от 30–40 пъти каза: „Бог, Бог“. Кой е виновен? Онзи, който е писал това. Той е сложил на много места името Бог, че го е пресолил – Бог, Бог, Бог... Бог е туй, което расте; Бог е туй, което живее; Бог е туй, което твори в света. Бог е това, което дава всичките условия; Бог е това, което гържи всичко в ръцете Си и никога не греша. Това е Бог. Щом вие растете, Бог е във вас; щом имате условия да живеете, Бог е във вас; щом никои не може да ви измести от онова, което мислите да направите, Бог е във вас. Щом престанете да растете, Бог не е във вас; щом изгубите условията за живота, Бог не е с вас; щом няма за какво да се гържите, Бог не е с вас. Вие ще кажете: „Къде отиде Господ?“. Тук има електрическа инсталация: като се завърти онзи ключ, веднага изгаснат лампите. Мислите ли, че електричеството се е изгубило? Прекъснал се е този контакт, това разстояние – надали има и една десета от милиметъра между двете съединителни нишки, много малко е разстоянието. И когато някой път мислите, че Бог е далече от вас, това е ваше вътрешно понятие.

Често аз се запитвам, когато някой дойде и ми каже, че иска да бъде богат: „Трябва ли аз да бъда богат? Защо искам да бъда богат? Целият свят е на мое разположение. Всичко, каквото Бог е оставил, е за мене, тъй аз искам да бъда богат“. Под думата *богатство* ние какво разбираме, как ще се придобие богатството? Може да имаш цял хамбар, пълен с жито, и да ядеш, но всичко няма да изядеш, малко ще ядеш. Половин кило на ден ти трябва – то е Божественото. Ти си се осигурил за 120 години. Това показва, че вътре в тебе има едно недоверие. Казвам: „Ние трябва да се погрижим за себе си“. В човешкия

порядък – да, но в Божествения порядък всичко е подготвено. Къде ще сложиш въздуха? Накъдето и да ходиш, вземеш си въздух, колкото ти трябва. В Божествения свят и хлябът така се взема. Ако ние живеем според Божествената Любов, ти като помислиш за хляба, и той ще дойде при тебе. Като помислиш за здравето, и здравето ще дойде при теб. За всичко само като помислиш, то ще дойде. Сега мислиш и нищо не иде. Ще търсиш от този назаем, от онзи. И това не е лошо.

Сега хората се запознават кой какъв е. Но казвам: ако бихте станали богати, какво бихте направили? Представете си, че имате 500 милиона английски лири, какво ще направите сега? Колко души от вас, като имат това богатство, ще загържат това свое състояние? Вие ще мислите, че всичко може да направите. Тези 500 милиона лири не са ваш капитал, това е капитал на Природата. Вие мислите, че тия пари всичко могат да направят. Ами че виждате всички написани книги в съвременния свят – това е едно богатство. Всеки ден Слънцето ни изпраща несметни богатства. Ние седим, печем си гърба на него и не знаем как да се печем. Ти сложиш шапка на главата, за да се пазиш от слънчевите лъчи, да не слънчасаш. Духа вятър – страх те е да не изстинеш. Измени се малко температурата – страх те е. Тогава аз научно обяснявам, че температурата се е изменила, понижала се е. Всякога, когато температурата се понижава, това у човека става по две причини: ако се уплаши, температурата се намалява. Щом се намали температурата, в замяна на това се увеличава силата. Човек като се уплаши, бяга. Защо бяга човекът? Той бяга, за да се образува триене, да се достави топлина, понеже ако не се достави топлина, можеш да свършиш. Хората като се уплашат, веднага се образува повече триене. Има една треска, в която най-първо хората треперят, тракат зъбите. Но в това триене няма да мине и половин час – и ще се образува температура. Тази температура е необходима, понеже става разширение на капилярните съдове и човек се лекува.

Казвам: сегашните страдания не са заради нищо друго, освен за да се образува известна вътрешна топлина – и тази топлина вече служи, за да се появят човешките чувства. Човешките чувства стават проводници на Божествената мисъл, която трябва да приемем съзнателно или несъзнателно. Ние говорим само за съзнателното. Животът на ученика е съзнателен, той осъзнава Божията Любов. Старозаветните може би в годината веднъж събуждат чувството на любов. В новозаветните чувство за любов се събужда веднъж в месеца; в праведните – веднъж в седмицата, а в ученика – всеки ден.

Любовта седи във вечното изобилие. Човек трябва да има вътрешна Любов. Ние обичаме някого, а си създаваме нещастие. Казвате: „Едно време той ме обичаше, сега не ме обича“. Ако вземете шише с едно кило вода, то за колко време може да ви обича. Като се изпразни, пак трябва да се напълни. Всички вие, които се намразвате от любов и не можете да любите, какво правите? Щом не можете да любите, идете при някой да ви любя. Щом желязото изстине, турят го в огъня да се стопли и пак го извадят навън. Всички правите една погрешка: и мъже, и жени, и деца, и учители. В дома няма любов, между бащата и майката няма любов. Те имат дъщеря и син. Синът се е влюбил в една мома, онези всички наскочат отгоре му – как така да се влюби? Или бащата се е влюбил – как тъй да се влюби? Майката е залюбила някого – как тъй да любя? Всички наскочат отгоре ѝ. Тези, които се влюбват, са проводници на Божествените блага. Рагвайте се на всички онези, които се влюбват.

Снощи пяхме в салона. На една млада сестра е дошла любовта в сърцето ѝ, обича някого, тъй се гледи около мен. Туря лицето си на рамото ми, гледи ме любовно, тъй другите не могат да я търпят: защо да се допира? Мислят си: „Защо той я допуца, защо не ѝ казва?“. Все трябва да се опре някъде главата – на въздуха, на светлината. Чудни са хората: тя все ще си опре главата някъде – или на светлината, или на въздуха, или на възглавницата. Като се влюби някой и си тури главата на

възглавницата, какво ще му каже тя? Ще каже: „Много добре си направил“. На въздуха като си сложи главата, той ще каже: „Много добре си направил“. Като дойдеш до хората, сложиш си главата на някой от тях, те казват: „Не си направил добре“.

Та когато някой постъпи така, аз се питам: „Ако аз съм на неговото място, как ще постъпя?“. В Любовта има различни начини за постъпване. В неразбраната любов има тцеславие. Някой път искаме да се покажем, че обичаме. Срещнеш един просяк, но едва ти се откъсва един лев да му дадеш. Тогава любовта ти е еднолевова. Срещнеш друг, дадеш два лева – двулевова е любовта ти. Три, четири, пет, десет, петнадесет лева като дадеш, това са степени. Като обичаш, даваш колкото можеш. Колкото любовта намалява – по-малко даваш. Сега дойде някой при теб, иска ти много.

В събота един дойде при мене. Аз не приемам никого, защото имам някаква работа да свърша. В събота ще уда на баня, да се къпя. Ако дойде някой да ме търси в банята, не мога да изляза от нея, затова не приемам в събота. Защо? Трябва да се окъпя. Иде една сестра и казва: „Учителю, идва един човек на кон, търси ви, иска да дойде при вас, казва: „Непременно трябва да видя Учителя“. Рекох: „В банята съм.“ „Ще му се пръсне сърцето, бърза“. Правя едно изключение, обличам се и излизам. Най-после, за да не му се пръсне сърцето, излизам от банята, нахлувам халата. Питам: „Какво обичате?“. Почете ме като войник и казва: „Дойдох да ми дадеш 450 лева, половин час имам на разположение“. Рекох: „Много бързаш, тия пари трябва да ги намеря. Трябваше да ме предупредиш, от банята излизам, нямам 450 лева“. Отговаря: „Ще ми дадеш парите, до сряда ще ги върна“ – дава честна дума. Казвам: „Не искам да се кънеш. Ти каквото казваш, че е до сряда, аз ще го зная. Бих желал да не ме лъжеш“.

Казвам: като идем при Господа, ние искаме за половин час Той да ни помогне – бързо. Не трябва да бързаме. Кой е истинският начин на постъпване в Любовта? Ти по любов като дойдеш при мене, не трябва да искаш от мен

пари. Трябваше да вляза в положението му. Той иска да му дам, но аз не съм банкер, за да му давам. Тия пари сега ги нямам в джоба си. Казва ми: „Ти си познат с мнозина, уважение имаш, може да вземеш назаем“. Туй е срамота от моя страна – да ида да искам пари от хората. Това го вземам за поука. Всички ние бързае неестествено. Колко мъчно е да останеш спокоен в себе си, да не смущаваш Господа. Често в нас се явяват много противоречия. Тия противоречия са външен шум на физическия свят. Когато утихне умът и сърцето, ти си в духовния свят. Трябва да утихнат умът и сърцето ти, за да влезеш в Божествения свят. Щом се смущаваш, трябва да знаеш, че си във физическото поле.

Някой пита какво ще стане с войната. Това е Божия работа. Питам: какво ще стане със Земята? Това е Божия работа. Питам: какво ще стане със Слънцето? Това е Божия работа. Питам: какво ще стане с растенията? Растенията ще растат. Това е Божия работа – Господ ги е направил да растат, аз не се меся. В движението на Земята не се меся, в движението на Слънцето не се меся. Та казвам: вие по някой път се месите и искате да станете добри. Няма защо да станете добри: щом човек започне да се мъчи да стане добър, нищо няма да излезе от него. В Любовта не трябва да има мъчение. От едно нещо се пазете. Щом гойдете до закона на Любовта, всичките противоречия престават – това е Божия работа. Влюбил се е някой човек – оставете тази работа. Вие ще вземете участие: гледайте, следете какво ще стане с онзи, който обича. Кое е по-хубаво – да обичаш или да не обичаш?

Цялото нещастие на съвременното човечество е в това, че хората нямат любов. Ако цялото човечество днес имаше любов, лесно ще се разреши въпросът. Защо се бият хората? Любов нямат. Всеки народ сега иска да има много земя, да бъде силен, да заповядва, никой да не му преняства, да бъде като божество. Всички народи, които са вземали такава власт, са изгубвали силата си. Бог не иска да правим насилие върху Неговото царство.

Ние правим насилие върху него, правим насилие и върху себе си.

Та по някой път аз като ви говоря, вие мислите, че имате един живот и никакъв прогрес не правите. В Любо-вта съществува следният закон: ако сте един обикновен човек, ще ви пратят при един гениален човек. Пък ако сте гениален, ще ви пратят при един обикновен, за да има кого да учите. Ако сте обикновен, ще ви пратят при един гениален човек, за да има какво да учите; пък ако сте гениален, ще ви пратят при един обикновен човек, за да му бъдете полезни. Вие искате, ако сте гениален, да отидете при друг гениален човек. Този гениален човек няма нужда от вас. Обикновеният човек има нужда от гениалния; гениалният има нужда от обикновения; грешникът има нужда от светията; светията има нужда от грешника. Защото грешникът носи суров материал за светията, а светията носи обработен материал за грешника. И двамата като дойдат, търговска работа става: единият купува суров материал, другият купува обработен материал.

Сега ние най-първо трябва да имаме една основа. Докато чувстваш, че си болен, умът ти не работи, сърцето ти не работи, ти нямаш основа. Ако чувстваш, че постоянно остаряваш и оглупяваш, ти справедливост в себе си нямаш. После чувстваш ли, че не знаеш как да се отнасяш с хората, груб ставаш. Аз виждам сега опасността, следя нещата.

Хората идват при мен и ни най-малко не ме питат. Доjde някой и заради нищо и никакво ще ме държи половин час, понеже имам правило да оставям хората свободни, да излизат, когато те искат. По английски трябваше да стои 5 минути, сега той седи и ме пита за жена си, за децата, какво ще бъде тяхното бъдеще. Що ми влиза в работа? Той ме пита за себе си, ще бъде ли щастлив. Аз зная какво иска да му кажа. Доjde някой ученик и пита ще бъде ли щастлив, ще завърши ли добре училището. Ако кажа, че ще завърши, рече: „Много знае“. Но ако той не е учил и не може да завърши училището,

ще каже: „Той не знае да пророкува“. Моето пророкуване зависи от него – той трябваше да учи добре. В пророкуването има следния закон: някъде фактите се подчиняват на пророчеството, някъде пророчеството се подчинява на фактите. Следователно има едно пророчество, което ще се обуслови от фактите, някъде фактите ще се обусловят от пророчеството.

Та сега ви казвам така: всички ще завършите добре. Някой от вас ако не завърши, какво ще кажете? Ако не завършите добре, заключавам, че не сте учили добре. Щом приложим Божиата Любов в живота си в нейната пълнота, щом приложим Божието Знание в пълнота и щом приложим Истината в нейната пълнота, ние ще имаме всичко. Щом приложим Истината във волята си, щом приложим разумността в ума си, щом приложим справедливостта в сърцето си, ние ще имаме всичко онова, което желаем.

Сега нали имаше градушка. Игат да ме питат защо стана тази градушка, в София ли се намери да стане. Казвам им: „Парашутисти слязоха в София да я превземат, навлязоха, превзеха я, отвориха прозорците – вали вътре, завзеха всичко. Всички се примириха, сгушиха се за известно време“. Парашутистите казват: „Да мълчите, шум да не вдигате“. Когато бият някой гвоздей на наковалнята, защо го бият, какво ще кажете? Да стане на свят, да се употреби. Може ли гвоздеят да стане без наковалня и без чук? Трябва място за огнище, за огън.

Аз ви казвам сега: Русия е наковалнята, Германия е чукут, англичаните представляват един огън. Каквото онзи сложи, все ще направи нещо. Той мях има, та от английския огън ще се нажежи, като се тури гвоздеят. Германия с чука удря на наковалнята, която представлява Русия. Тя противодейства, за да изкара хубав гвоздей. Защо е тази война? Гвоздеи трябват. В света сега се коват най-хубавите мисли, най-хубавите постъпки, най-хубавите чувства. Това е сега Божествена война, за да излезе хубавото. Казвате: „Лошо е да се бият“. Лошо е в началото, добре е в края. Всяко желязо в началото не

е хубаво, но като излезе от наковалнята, от чука и от огъня на огнището, след като се обработи, излиза най-хубавият звондей.

Някой път, когато искам да си почина, тогава ще дойдат при мене; когато не искам да си почивам, тогава никои не иде. Когато искам да си почивам, тогава ще дойдат за нищо и никакво ще ме намерят. Ще ми дойде нещо да кипна, да кажа: „Днес ли намерихте?“. Дойде някой и аз го зная, но понякога при все това, че зная защо иде, си казвам: свободният човек да има свобода, това е да намери Господа. Онзи иска 450 лева. Викам една сестра, казвам ѝ да иде при един брат и да му каже, че на Учителя му трябва 450 лева. Един час ми трябва, докато намеря някое гърне, а той има само половин час. Срецам един млад брат, той изважда 450 лева, давам ги на онзи. След един час бръквам от моето гърне и плащам 450 лева.

Вие ще кажете: „Как този може да дойде да безпокои Учителя?“. Безпокои ме, за да ви дам този пример. Той дава повече от тези 450 лева. Дошъл е с коня си, после бели нашивки има около врата; по този начин казва: „Отсега нататък съм с бялото. Освободиха ме като войник, отивам си у дома“. Накрая казва: „Кажете на всички ученици, че ги освобождават от набора на света – да се възкачат на коня, да си турят белите нашивки и да имат по 450 лева“. На всеки от вас 4 и 5 ви трябва. Дето имате бащи, майки, братя, сестри – това е домът. Тогава четири и пет ви трябва – това са Божествените условия на света, където Бог да бъде на ваша страна.

Пътят на ученика е път на Божествения огън, пътят на ученика е път на огъня на Божествената Любов, пътят на ученика е път на огъня на Божествената Истина, пътят на ученика е път на Божествената Мъдрост.

Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго истиннаго Бога и Христа, Когато Си изпратил.

6 юли 1941 г., неделя, 5 ч.с., София, Изгрев

ВЕР АЛЛАХ – ДА ДАДЕ ГОСПОД

Добрата молитва

91. псалом

Молитва на царството

В начало бе Словото

Ще прочета 13. глава от Първо послание към коринтяните. Понякога, като се чете, тя прилича на някой облачен ден и човек не може да я разбере хубаво. Някой ден четете, а времето е ясно, денят е без облаци. Досега сме я чели в ясно време, сега ще я четем в облачно. Когато животът е съвсем безоблачен, хората изсъхват. Когато е облачно, те стават тантурести, малко пълнички, веселички, имат разположение да ядат, да пият, да спят. Щом поизсъхнат, тогава спането им не е на свят, зараждат се много отрицателни работи. Сега денят е малко облачен.

(Учителя прочете 13. глава. Първо прочете първите два стиха и каза:) Това е външно. Знаеш много работи, които хората са писали, но нищо не е твое, натоварил си се с чужд товар. Пренасяш злато, круши, ябълки – другите хора се ползват, а ти много малко се ползваш. *(Учителя прочете третия стих.)* И това е външна работа, тщеславие – искаш да се покажеш пред хората с чуждото. Казваш за някого: „Той е много добър човек – заклал е едно агне, нагостил е хората“. Но всъщност агнето дава, той нищо не е дал. И не само нищо не е дал, но е направил престъпление.

Първоначално според Стария Завет хората са принасяли на Господа Неговите агънца, гургулици и овци. Казвали: „Ние Ти носим това – и Ти малко по-другояче трябва да постъпиш с нас“. Сега пък хората казват: „Да се помолим на Бога“. Това е външна работа. Раздвижил си въздуха – искаш Господ да има особено мнение за тебе. Особено

мнение да има! Та Господ знае, че ти може да бъркаш работата. Ако бъркаш в една река и тя е плутка, ще извадиш калта. Някой път българите размътват водата, за да ослепеят рибите, че лесно да ги хващат в мрежата. Казвам: защо се мъти водата? Да хванеш повечко риба, ако има. Ако няма риба и размъттиш водата, тогава краката ти се окалват. Окаляни крака имаш когато изгубиш добротата. Казвам: когато българинът ходи да лови риба, краката му се окалват, торбата му е празна. Той казва: „Нищо не можахме да хванем днес“. Външната страна е това. *(Учителя прочете 4. стих.)*

Най-първо Любовта търпи. Търпението не е гадено на всичките хора. Тебе те оставят най-накрая – все те подтикват, подтикват, трябва да търпиш. Ако остане нещо за края, добре; ако не остане, тогава трябва да търпиш. Казваш тогава: „Втори път като гойда“. *(Учителя прочете от 5. стих до края на главата.)*

Сега според общото правило трябва да пеем. Но ако е без пеене? Братът тук свири, но като движи ръката си, колко енергия изхарчва, а нищо не му се плаща. Може да го критикувате, че песента не е изсвирена тъй както трябва. Хората, които се занимават с Любовта, трябва да бъдат много внимателни. Любовта е най-хубавото в света и най-страшното. Няма по-страшно нещо от Любовта и няма по-хубаво нещо от нея. Няма по-хубаво нещо, когато Любовта дойде в дома ти – тогава всичко свети, свети. Няма по-страшно нещо, когато тя напусне дома ти – тогава смъртта нищо не е. Да умреш е десет пъти по-добре, отколкото Любовта да те напусне – това е най-голямото нещастие, което може да те сполети.

Някой ще възгъхне. Вие не разбирате какво нещо е страшното. Имате обикновен страх от някоя мечка – защо? Защото не сте запознати с нея. Ако сте запознати с мечката, тя ще ви срещне, ще се качите на гърба ѝ, ще ви разходи и ще ви върне. Щом не се познаваш с мечката, тя ще те срещне и ще каже: „Кой ти позволи да ходиш“. Ще те плюе, ще те плюе, а като се върнеш вкъщи, три месеца ще боледуваш от плюенето на меч-

ката. Много рядко има българи, плути от мечка – те по три месеца са боледували. Питам сега: защо говорим за мечката? Мечката представлява материалните блага, които хората търсят. Материалното благо е една мечка. Ти трябва да си запознат с нея – като те срещне, да се качиш на гърба ѝ. Ако не познаваш тази мечка – законите на материалните блага – като те срещне, ще ти създаде най-големите нещастия. Заради тази мечка може да те претрепят някъде. Често мечкарите трябва да водят мечките си със синджир. Ако пуснат мечката така свободно, без синджир, да изплаши децата, ще бият мечкаря: „Кой ти позволи да пуснеш тази мечка да плаши нашите деца из селото?“. Той, горкият, трябва да я води. Всички ваши материални пориви трябва да имат брънка, всички ваши материални желания с верижка трябва да ги водите.

Това са сравнения, това са аналогии. Каква връзка съществува между една мечка и материализма? Това е едно уподобление. Мечката и материализмът имат подобие в това, че и двете думи започват с буквата *м*. При мечката след това има *е*, материализмът има *а*. Сега нас не ни интересуват нещата. Вземете един млад момък – той се интересува от красивите момичета. Защо, и вие не знаете; каква е причината, само предполагате. Той казва, че обича тази млада мома. Откога се зароди това желание в младия момък – да обича тази красива мома? Вие не знаете това, само предполагате, че той я обича. Може да си представите всичките предположения, но това са допускания. Най-първо той, като обича младата мома, не се свърта вкъщи. Ако тя е малко грозничка, свърта се вкъщи, но ако е много красива, вкъщи не стои, не може да спи. Ако момата е грозничка, спи много добре; ако е красива, цялата нощ се върти в леглото.

Сега вие ще кажете: „Няма ли нещо друго да се говори, но за това?“. На гладните хора за какво ще говорим? За хляба. Той е в реда на нещата. На сития ще говорим за какво? Ще говорим за почивката, как да си почине. На жадния ще говорим за водата, на невежия ще говорим

за знанието; а пък на учените ще говорим за учителите в света, какво да направят. На всеки човек ще говорим това, от което той се интересува. В този път, в който сега вървим, човек трябва да вземе предпазни мерки. Трябва да знаеш фокуса на красотата – тя е опасна: зависи откъде я гледаш, как я гледаш. Например нашите очи са така нагогени, че човек винаги, като възприема слънчевите лъчи, очите му се нагаждат към светлината. Някой път очите може да са много силни, но се обезсилват. Ние ако ходим на Слънцето, ще се обезсилят очите ни. Те не са нагогени направо да приемат светлината, но чрез въздуха. Тази светлина трябва да се измени, малко да се смекчи, за да бъде полезна.

Всички неща в света си имат свой фокус. Ако намериш този фокус, никога не го изпускай. Бог е поставил всяко нещо на неговото място. Ако гледаш нещата от мястото, дето Бог ги е поставил, те имат смисъл, имат известно благо за теб. Ако не ги гледаш от фокуса, нямат никакъв смисъл. Вземете например, вие минавате някой път, когато дърветата са цъфнали. Вас те ви интересуват – интересува ви уханието на цветовете. Щом прецъфтят и завържат, не ви интересуват, защото плодовете са зеленички. Щом плодовете започнат да узряват, кой как мине, погледне – привличат го. Узрялата череша е една красива мома – тя погледне детето и започне да мисли не може ли да има някаква връзка между нея и него. Може да има някаква връзка: в устата на детето започват да се образуват лиги, то поглежда нагоре, започва да мисли какво да прави.

Нас ни интересуват всички ония неща, които носят някакво благо за нас. Красотата носи известни блага. Любовта нас ни интересува, защото и тя носи блага. Ти имаш нож – носиш го. Опасен е този нож, но като го носиш, нападне ли те мечка, спасяваш живота си. Нямаш ли нож, тази мечка ще те повали на земята. Ако имаш нож, като те повали мечката, ти я мушнеш няколко пъти. Тя знае да се търкаля, но и ти като я мушнеш два пъти, не се свърта. Казвам: някой път, когато срещнете

мечка, трябва да имате нож, но когато срещнете заек, защо ви е нож? Ти извадиш ножа на заека, но той бяга. Само като махнеш с ръка – плаши се, избягва, заминава си. Тогава туй е тщеславие. Когато плашиш заека, ти си тщеславен, казваш му: „Знаеш ли колко сила имам?“. Той отговаря: „Зная, че си много силен, затова бягам от теб. Малко надалече от тебе е моят фокус“.

Аз искам да ви говоря за тези неща, за да се разреши една задача. Имате задачи неразрешени. Болни сте, не знаете как да се лекувате; недоволни сте, не знаете как да задоволите вашето недоволство. Гладни сте, не знаете каква храна трябва да вземете в дадения случай, която да ви подхожда. Хората ядат безразборно: хляб, направен от жито и царевица, но и ечемик има турен малко вътре – сега го има такъв. Каква е разликата между царевицата и житото? Житото като го смелите, не се вгорчава, а смяната царевица лесно се вгорчава. Следователно царевицата не я мелете, но я гръжете; сварете я, не ви трябва да я мелите. Защо ще я мелите? Вие имате някои мисли, които са от рода на царевицата – смелите ги, турите ги в чувал, вгорчават се. Не мелете царевицата, гръжете я на чуканчета. Когато ви потрябва за ядене, вземете едно кочанче. Думата *кочанче* е турска, а *чуканче* каква е? Коя дума да употребим, как се казва на български? На хората колко време им е отнело, докато създадат името на царевицата? Не зная дали се казва царевица, кое име е най-хубаво?

Сега много хора имат едно такова име, че някой път работата не им върви в живота. Не им върви, понеже нямат име, което да им допада. Вземете сега думата *Гина*. Не може да ѝ върви на Гина, защото *Гина* значи *гине*. На който не му върви на Гина, да измени името си. Баща ти те е кръстил, но на тебе като не ти върви, наречи името си по друг начин. Като разделите всичките букви на българската азбука на четири категории, в името трябва да има от всичките категории по една буква. Ако имате букви само от двете категории в името си, средна хубост е то. Трябва да има един закон как да направим

името. Например името Стоян какво значи? Стоян само стои, не поработва, не е много шетач. Казвате името Николина: значи – не коли, не запъвай работите. Николина значи да не се коли. Ами когато коли Николина? Ще каже: „Това е името ми“.

Твоето име е като войник, на когото са сложили шинел. Той казва: „Аз съм войник“. Ти като войник носиш този шинел. Уволняват те утре от войниклъка – и шинелът се сменя от гърба ти. Казвам: всичките имена, които сега имате, са войнишки. Вземете думата *Белев*. То значи *бял*, но значи и да белиш кожа. Вземете английското име Блекстон – значи, че носиш черния камък. Та в произношението е всичко. Трудно е да се даде на един човек едно хармонично име. Вие страдате много повече от дисхармонични имена. Името Гина или Ганка, известно име, трябва да бъде на своето място, то е като един съд. Казвам: ако имате един чист съд, направен от хубаво стъкло, добре, но ако имате съд, направен от мед, трябва да го калайдисвате. Някой път трябва да го посребрявате, защото е по-безопасно. Ако оставите в меден съд храна, може да се отровите.

Казвам: когато употребиш една дума, какви са лошите последици? Казвате за някого: „Не го обичам“. Така ще създадете цяло нещастие на себе си. Не обичаш този човек, понеже не си го поставил на фокус. Ти имаш модерни обуца с високи токове, отгоре са направени с парчета, половинки обувки. Една песъчинка влезе вътре в обуцата, безпокои те. Ритнал си я, тя е подскочила и е влязла в обувката. Казваш: „Защо ме безпокоиш?“. Започне да те безпокои, а ти се сърдиш на пясъка. Казват ти песъчинките: „Ти не знаеш да ходиш, разбърка ни. Ние тъкмо си гузукахме по пътя, ти дойде, ритна ни, бутна ни в обувката“. Песъчинката влиза, за да ти даде един урок, че трябва да знаеш да ходиш.

Казвам: в нашия живот трябва да знаеш да мислиш. Знаеш ли колко мъчно е човек да мисли? Ти не си се спирал да мислиш, казваш: „Не ме обичат“. Защо се занемаваш с това? Най-първо не мислиш право, че не те

обичат – ти страдаш при най-голямата обич. Слънцето те обича, звездите те обичат, въздухът те обича, водата те обича, ангелите те обичат. Че някоя жаба не те обичала, не е голямо нещастие – тя е на особено мнение. Нищо, че жабата не те обича – тя не е от много интелегентните. В закона на развитието жабата представява материалния живот. Всички хора материалисти са жаби. Че не те обича един човек материалист, това е една жаба. Не те обича – защо искаш да те обича? Най-първо ако тази жаба живее в някое езеро, аз няма да пия вода от такова езеро, в което има жаби – те опетняват водата. Жабите са чисти, но оставят своите извержения във водата.

Сега вие по някой път искате да се сприятелите с жабите, да ги сложите в езерото, после да пиете водата. Вие не разбирате какво нещо е чистият живот. Понякога жабата е много гладна, тя седи като някой философ, не се мърда. Мухата ходи по носа ѝ, а тя седи спокойна, но като дойде близо до устата ѝ, изведнъж я лапне, че мухата не се види. Толкова бързо я лапне, че мухата изведнъж изчезне. В материалния живот ако ти ходиш на носа на една жаба, това не е безопасно: като дойдеш близо до устата ѝ, ще те гълтне. Тъкмо са ви се паднали 10 хиляди лева, пък изведнъж ви вземат парите. Цяла нощ вие няма да можете да спите. Питам сега: какво ви безпокои, че са ви взели десетте хиляди лева? Жабата ви е гълтнала. Парите са ви господар, вие не сте господар. Щом си господар на парите, ще кажеш: „Да дойдат при мене“. Щом парите са господар, те казват: „Ти ще дойдеш при нас“. Щом страдаш, ти не си господар, друг ти е господарят. Щом си господар, ти започваш една къща и парите ще дойдат при тебе.

Ако имаш едно състояние, например дойде ти една тъжна мисъл, ти не си господар на себе си. Казва някой: „Не мога ли да се освободя?“. Вие сте влезли в една област – ще се отдалечите от нея! Допуснете, че мислите, че вас не ви обичат. Какво разбирате по думите: „Не ни обичат“? Няма защо да ви обичат хората – обичта е за

тях. Вие трябва да обичате, да оценявате всичко онова, което Бог ви е дал – щом не го цените, нямате обич към Бога. Светлината не оценявате, въздуха не оценявате, водата не оценявате, дърехите, които ви дават, не оценявате, храната не оценявате – всичко, каквото имате, не оценявате, само желаете, желаете... Тия желаня са безброй. Имаш едно желание – щом като го приемеш, трябва да го посадиш, да извадиш онова благо, което има в него. Казва Писанието: „Не пожелавай“. Не пожелавай какво? Не пожелавай жената на ближния и парите на богатия; не пожелавай житото на земеделеца и къщата на ближния. Не пожелавай, не пожелавай... Желай кое? Желай всичко онова, което Бог ти е дал. Всичко онова, което Бог не ти дава, не го желай; което Бог ти е дал, желай го, искай го!

Сега аз съм наблюдавал следното. Казвам на една сестра: „Сестра, я попей!“ Отговаря: „Не съм разположена“. Не че не е разположена, но не знае да пее. Казва: „Само при особени условия пея“. Тя не е от много богатите, не иска да се изложи. Докато още не е пляла, има високо мнение; щом като изпее една песен, като вземе няколко тона, ние знаем как може да пее. Казвам: онова, което знаете, трябва да може да ви служи. Имаш една мисъл – ти с една мисъл в даден случай можеш да си помогнеш.

Казваш: „Божествен свят и човешки свят“. Какво разбираш под това? Човешкият свят е с човешки порядък, Божественият свят е с Божествен порядък. Ако влезеш в човешкия свят, ще имаш едни познания, ако влезеш в Божествения свят, ще имаш други. В човешкия свят ще имаш всичките противоречия, в Божествения свят всичко това ще бъде наредено, всичко ще иде намясто, ще бъдеш радостен и весел. В човешкия свят ще имаш страдания – там трябва да служиш, слуга да бъдеш. Питат: „Какъв е човешкият свят?“. Впрегнал си воловете, те целия ген орат. Вечерно време какво им даваш за храна? Хранят и кокошката, но защо тя няма никаква свобода? Дойде човекът, заколи я – няма никакъв закон, който да защитава кокошката. С тази кокошка и с децата ѝ могат

да постъпват както искат. Тя ще извика, но никоой не я защитава. Казват: „Колко е красив човешкият свят“. И ние мислим, че е красив, но за всички същества, които живеят в нашия човешки свят, не е така добре.

Ти живееш и постоянно си недоволен в себе си: „Това нямам, къща нямам“. Имаш лампа от 25 свеци, но не си доволен. Едно време хората имаха вощеница и бяха доволни. Една вощеница запали, четете и е доволен – сега има десет, но не е доволен, иска сто. Казвам: трябва да направим една инсталация, но да си служим с Божествената инсталация. Ако знаете да мислите, не ви трябва никаква инсталация. Като започнете да мислите, стаята ще ви се осветли. Като престанете да мислите, всичко ще загасне, ще спре. Като започнеш да мислиш, ще светне; искаш ли да си починеш, ще престанеш да мислиш и всичко ще потъмнее наоколо. И тъмнината е приятна. Под думата *светлина* разбираме, че трябва работа отвън; под думата *тъмнина* разбираме, че трябва работа отвътре. Когато говорим за страданието в живота, разбираме, че трябва работа в живота – страданията са вътрешният живот. Какво е страданието? Недовършена работа, суров материал за работа. Страдаш ли – ще свършиш тази работа. Беден си – ще научиш какво нещо е недоимък.

В какво седе бедността? Нямаш достатъчно пари. Това е човешки порядък – ти ще си послужиш с него. Бог ти е дал ангелски глас: като пееш в безпорядъка на човешкия свят, ще възприемаш и веднага всички неща ще дойдат. Ти си здрав, пълен с магнетизъм. Здравият човек като иде между болните, всички ще се хванат за него. Тогава иди между богатите болни и ще имаш хляб. Те ще казват: „Стои при нас, откакто ти дойде, чувстваме се малко по-разположени“. Казвам: вие се намирате в положението на механическите процеси – всеки ден очаквате нещо. Детето расте, стане по-голямо, дойде на 21 години, на 35, на 40 години, на 50, 60, 80 – и все очаква да дойде нещо. Като стане на 120 години, какво ще бъде положението? На 120 години вече нищо не го интересува. Като погледне, казва: „Няма нищо, празна работа е“. Като е

на една година, гледа напред, като е на 120 години, гледа назад. На 120 години ще видиш как си живял, ще преровиш всичките несрети, за да разбереш как е трябвало да стане.

Сега в Божествения свят тия работи ги няма – там има вечна младост и всички възможности. Когато хората от Божествения свят искат нещо повече, слизат в човешкия свят. В човешкия свят се ценят изгубените неща – пресмята се колко струват те. На Земята сме дошли, за да оценим колко струва изгубеното. Като изгубиш Любовта или като изгубиш знанието, паметта ти отслабва и започваш да забравяш. Някои сестри се оплакват, че не помнят. Непомненето произтича от това, че вие се безпокоите: като умрете, ще идете ли в Рая, или не. Онзи ученик, който учи цялата година хубаво и знае материала, какво има да се безпокои? Като излезе, знае човекът, разказва. Онзи, който през годината е отлагал, отлагал, дойде – и не може да издържи изпита.

Говорите за търпението. Търпението е цяла наука. Казвате: „Какъв трябва да бъде човек? Нервен съм, трябва да бъда добър“. Доброто има известни качества. Човек не може да бъде добър, ако тялото му не е придобило тия качества на доброто. Той не може да бъде справедлив, ако тялото няма качествата на справедливостта. Това не са само празни думи. Онзи, справедливият човек, знаеш ли какви красиви форми има? Погледнеш – и виждаш нещо отмерено, имаш доверие в него, че нищо няма да пояде; той дори и една стотинка връща. Онзи, който не е справедлив, гледа от тебе да вземе малко, а справедливият ще даде най-малко един грам повече. Той като дойде, гледа все от него да мине, не от тебе. Това е справедливият човек.

Питам: вие справедливи ли сте, като казвате: „Мене никой не ме обича?“. Който мисли така, е несправедлив. Казва ли: „Моят живот нищо не струва“ – несправедлив е. „Аз съм много голям сиромас“ – несправедлив е. Как си сиромас: главата ти е пълна с такова богатство, сърцето ти струва милиони!? Казваш: „Сиромас съм“. Ти

не оценяваш това богатство, което Бог ти е дал. Ще благодариш! Като речеш, че не си богат или че никои не те обича, ти си несправедлив. Тури си ръката на сърцето. Гледам, че Гина Стоян не я обича. Стоян какво има да обича Гина, която гине? Какво има да обича Гина, която не е узряла. Неузрялото не може да се обича. Щом узрееш и имаш хубав плод като на някоя слива, на някоя череши, като на някоя хубава ябълка, на някоя жълта круша, всеки ще те обича. Тогава музика ще ти свири на арфа от 32 струни.

Старомодни разбирания са това: „Никои не ме обича, моят живот е нещастен, хората са такива, не ме разбират“. Такива са хората: какво ще го разбират болния човек? Щом каже, че го боли коремът, какво трябва да му кажеш? Казвам на такъв: „Тебе те боли коремът, понеже много си ял“. Тази болка на корема произтича от чрезмерна работа – нужна е малко почивка. Щом някои изсъхне, какво ще му кажа? „Слушай, ще ядеш повечко. Много скържав човек си, скъперник, че на стомаха си не даваш. Няма да го претоварваш, да му даваш повече, но като работи, ще му дадеш колкото трябва.“ Сега това е едната страна.

Всеки един човек, като влезе в Божествения свят, той обича всичките хора. Всеки, който живее в Божествения свят, обича всички. Ако в Божествения свят пренебрегнеш само един човек, ти ще изгубиш всичкото си щастие. Всички ще обичаш, понеже във всички Бог живее. Щом влезеш в човешкия свят, законът е точно обратен – ти едного ще обичаш. В Божествения свят, за да познаеш Божественото, всички трябва да обичаш. В човешкия свят само едного ще обичаш: за да познаеш човека какъв е, само едного трябва да обичаш. Като разбереш човека, трябва да излезеш от човешкия свят, да влезеш в Божествения и да обичаш всички. Когато искаш да обичаш едного, ще влезеш в човешкия свят, а когато искаш да обичаш всичките, ще се качиш в Божествения свят. Ако ти кажат в човешкия свят да обичаш всички, това е невъзможно. Ако се качиш в Божествения свят

и искаш да обичаш само едного, и това е невъзможно. В Божествения свят всички трябва да обичаш, в човешкия свят само едного ще обичаш.

Следователно когато майката обича своето дете, тя е в човешкия свят. Един ден детето умре – вземат го, отдето е дошло. Като умре детето, майката скърби. Няма защо да скърби – тази майка трябва да започне да обича всички. Пък майката като умре, детето ѝ трябва да обикне всичките деца по Земята. Щом умре баща ви, трябва да обичате всички; като умре майка ви, ще обичате всички. Щом умре брат ви, ще обичате всички; щом умре сестра ви, ще обичате всички. Щом оживее баща ви, ще обичате само едного; щом оживее майка ви, ще обичате само едного. Щом оживее брат ви, ще обичате само брата си – това е човешкият свят. И то е право. Казвате: „Как да го обичаме?“. Ще го обичаш тъй, както обичаш себе си. Аз обичам себе си и не искам да имам мазоли на краката, искам на ръцете ми да нямам никакви болки, искам тялото ми да бъде здраво, че да нямам никаква болка никъде. Това е здравословно състояние.

Та първото нещо: всички трябва да влизате в положението на другите. По някой път вие не влизате в положението на другите. За да обичаш някого, трябва да влезеш в неговото положение, да усещаш какви нужди има и какви блага има; да виждаш добрата и лошата му страна при условията, при които живее.

Сега ще се съберем да се молим на Господа. Каква нужда има Господ да Му се молим? Молбата е заради нас. Като се молим, от благата, които приемаме, трябва да можем да извадим тъй, което Той иска. Ако приемем Божията Любов, трябва да я предадем, както Бог иска. Ако я предадем по един човешки начин, и това е хубаво, но тогава не можем да имаме ония блага, които търсим.

Та питам: положителната страна на Любовта коя е? За да познаете силата на Любовта, ако имате известна болка в себе си, увеличете познанието на любовта си. Ако дойдем до тази степен, щом приемем пълнотата на Любовта, всички болезнени състояния, всяка болест се

лекува. Любовта е една сила, която лекува нещата. Всяка болест се дължи на известна нечиста материя, която се е залепила за човека, или пък на известни полуорганически вещества, или на един нисш живот. Болестите се дължат на известни микроби. Вземете охтиката – това са същества, които влизат в човека, изяждат дроба. Живеницата също така се дължи на известни същества, които изяждат човека. Щом приемеш Любовта, кръвта се пречиства, за тия микроби няма храна, те ще си вземат гърмите и ще си заминат. Щом живеете нечист живот, те имат достатъчно храна, живеят във вас, размножават се и кръвта има неестествен цвят. Гледам, една сестра имаше на лицето един такъв червен пламенен цвят. Казвам ѝ: „Червен румен цвят трябва да имате“.

Често аз гледам, наблюдавам... Не обичам да наблюдавам това, но като погледна, виждам, че някой казва: „Няма кой да ме обича“. Аз се поусмихна, река: „Сестра, ти гледаш само надолу, към земята, гледаш само карикатурите. Обърни се и ще видиш и хубаво нарисувани картини“. Някой е нарисувал карикатури, но какво ще ти даде една карикатура? Карикатурата няма никаква мисъл. Гледай хубавите картини, те ще ти предадат нещо. Какво ще ти предаде карикатурата? Човешкото лице е направено като муцуна, като кучешка муцуна. Значи ти чувстваш, че характерът не е устойчив. Или е направена някоя мечешка муцуна, или пък са турени волски рога. Когато някой разправя нещо неверно, питат: „Изникнаха ли му рога?“. Отговарям: „От старо време, та досега, хората са все учени“.

Казват: „Да дойде Христос да ни спаси, да ни обича Той“. Чудна работа, какво има да ни обича!? Че Христос ще дойде ли втори път на Земята да Го разпънат? Сега Той не иска да дойде, казва: „В един свят, гето хората разпъват, не искам да дойда“. Христос погледне и каже: „Не Аз да дойда при вас, вие ще дойдете при Мене. Аз бях при вас, сега е ваш ред да дойдете при Мене“. Питам: сега Христос ли трябва да дойде при нас, или ние трябва да идем при Бога? Ние трябва да идем при Него. Бог е слязъл при нас, сега ние трябва да се решим да изпълним

Неговата воля, а не както хората заповядват. Казват: „Туй и туй да направите“. Но вие имате едно вътрешно ваше разбиране.

Някои като остаряват, започват да им се явяват бръчки. Защо се явяват бръчките? Аз правя аналогия. Когато в една местност изсекат горите, започват да се явяват бръчки по тия склонове и навсякъде в полето. Като завали, също постоянно се явяват бръчки, минават порошца и завличат. Ще насаждате хубавите мисли! Вие нямате хубави мисли. Ще насадите тия места с хубави мисли, с хубави желания, с хубави постъпки – и тия бръчки ще изчезнат. Ако имате двайсет бръчки, нека да се намалят, да останат пет бръчки, после само две да останат. Една бръчка на челото е намясто, хубаво е това. То показва, че сте човек, точен в малките работи, навреме правите нещата. Като обещаете пет пари, ще ги дадете; и каквото имат да ви дадат хората, ще го вземете. Ако имате две бръчки на челото, това показва, че сте честен, справедлив, че колата ви върви по релси, не стават катастрофи. Ако нямаш нито една, нито две бръчки, не може да се разчита на тебе. Тази линия горе на челото показва, че си весел, общителен човек. Ако нямате бръчки, туй показва, че сте опак човек, гледате отвисоко, казвате, че този е такъв, онзи е онакъв. Като имате тия бръчки, е хубаво. После ако имате една бръчка на брадата, също е хубаво. Брадата ако е права, не струва.

Движение и течение трябва да има. Създавате ли човешки бръчки, туй вече не струва, това са бръчки на реките. В човешкия свят всичките линии са начупени, нямат смисъл – каквото и да правиш, от тях нищо не можеш да извадиш. От Божествения свят се изваждат нещата: всяко нещо, което извадиш, излиза и пак се връща при теб. Божественото има това свойство, че който и да го вземе, то се връща при тебе. Туй, което е твое, никой не може да ти го вземе. Някой път вие казвате, че главата ви са откраднали, сърцето ви са откраднали, ума ви са откраднали. Казвам: ако сте в Божествения свят, сърцето ви ще се върне подмладено, ако сте в човешкия свят, ще го намерите опечено и изядено някъде.

Казвам: сега на Изгрева новини се разпространяват, какви кореспонденти само има! Поне хубави работи трябва да се пишат на Изгрева. Гледам едно обявление: „Ние живеем добре“. Казвам: толкова години и толкова милиони вложих тук, къде отидоха в Изгрева? Питам: „Къде отидоха парите?“ „Откраднаха ги“. Пък те са заложили акциите, някои са забогатели. Всеки иска да придобие знанието, да стане силен, че всичко да направи. Това ще дойде, сега не е времето да се показвате силни. От Божественото ще загържиш само това, което ти трябва. Нито един косъм повече няма да загържиш, колкото ти трябва ще вземеш – то е благословение. Понеже в Божествения свят всички нужди на човека, онова, което му трябва, ще бъде задоволено извън времето – не се безпокойте.

Казва някой: „Неженен останах“. Как си неженен? Ако искаш да се ожениш, колко те обичат – не трябва да избираш хората. Според Божествения свят можеш да се ожениш за всекиго. Как ще разбереш можеш ли да се ожениш за всекиго? Чудни сте, вие нямате чиста мисъл. Когато 20–30 извора се вливат в една река, какво нечисто има? Всичките са бистри и образуват една голяма бистра река. Ако тия потоци са от порои, от тиня, и образуват една голяма река, това е човешко. Което е мътно, е човешко. Какво подразбира жененето, вие какво разбирате под думата *женене*? Жениш, жънеш посятото, за да извадиш житото, да го изядеш. Женене – значи ще се сдружиш с някого, ще направиш търговска сделка.

Жененето значи да влезете в живота и да го изучавате. Мъже и жени – това са два полюса, но те са толкова далеч един от друг. Мъжът е на Северния полюс, жената е на Южния полюс – и постоянно оттам енергиите на Слънцето минават от мъжете в жените. И цялата Земя се развива по причина на полюсите, които възприемат енергиите от Слънцето. Земята се развива и се върти, всичко в нея расте. Всичко е двойно и в човека: очите са двойни, гробовете са двойни. Докато полюсите съществуват, мъжът и жената ще са полюси, през които се възприема вътре Божествената енергия. Пита ме някой:

„Ти женен ли си?“. Чудна работа – женен съм, разбира се, има ли някой неженен? Щом си в тялото, си женен – ти си се оженил вече, а сега се жениш втори път. Веднъж се жени, втори път не може! Ако се жениш втори път, значи е умряла жена ти, вдовец си. Веднъж се жени човек. Всички сте женени по веднъж, а вие искате втори път да се жените. Апостол Павел казва: „Сгодих ви за един“. За кого ви е сгодил?

Да се върнем към горната мисъл. Не мислете, че това е осмиване – то е едно неразбиране. Най-първо отхвърлете мисълта: „Никой не ме обича“. Може да чувстваш, че никой не те обича, но това чувство не е вярно. Може да чувстваш, че си сиромаш, но това чувство не е вярно. Може да мислиш, че нещо ти липсва, но това не е вярно. Може да ти се струва, че някои работи са против тебе, но и това не е вярно. Онези, които мислят за вашето добро, са много повече, отколкото онези, които мислят за вашето зло. Следователно трябва да бъдем в положението да благодарим на Бога, че да сме под Неговата закрила. Ние се събираме тук в неделя, за да приемем Божието благословение. Някой път може да станем еднообразни. Чете се само молитва, но една молитва не може да се прочете по един и същ начин. Зависи какво е твоето разбиране.

Сега аз ви желая онова, което искате, да го постигнете. Вие все ще го постигнете някога... По-добре е с по-малко труд да го постигнете. Някой казва: „Много се трудих“. Нека да не бъдете като онзи габровчанин, не го зная дали е Иван, или друг. Той дал стотина хиляди лева за направата на един салон. За възнаграждение турили бюста му отвън на входа, че той, като минавал, казвал: „Иване, Иване, колко боб изяде, докато дойдеш до това място“. Като ни сложат бюста някъде, какво печелим? Казват за някого: „Направили му паметник“. Ако искаш да съградиш паметник, вложи Любовта в себе си – ще бъдеш паметник на Любовта. Трябва да бъдеш паметник на знанието, паметник на Мъдростта, паметник на Истината, на доброто, паметник на справедливостта и на

разумността. Разбирам да си такъв паметник, а другите паметници оставете настрана. Питате: „Как да се обичаме?“. Щедро давайте, щедро вземайте; не казвайте: „Стига“.

Един турчин всякога биел своите гости – защо, и те не знаели. Който му идвал на гости, турчинът го нагостявал, всичко му давал, но като казал гостът *стига*, набивал го. Най-после иде един пътник вечерно време, нямало място къде да ношува. Казват му: „Има едно място. Турчинът е много добър човек, добре приема всички, но после ги бие“. Пътникът казва: „Бие, не бие, ще уда“. Отива при него, турчинът го приел много хубаво, направил му яйца, заклал му кокошка, дал му винце – и гостът все казвал: „Да даде Господ!“. Дали му хубаво легло. На сутринта пътникът става и когато щял да си отива, пита: „Е, хайде, няма ли да ме биеш?“. Турчинът отговаря: „Такива хора като тебе не ги бия. Тия, които казват *вер Аллах*, не ги бия. Онези, които казват *стига*, тях бия“.

На вас казвам: казвайте *вер Аллах*, не казвайте *стига*. Дръжте мисълта, че ви обичат.

Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго истиннаго Бога и Христа, Когото Си изпратил.

13 юли 1941 г., неделя, 5 ч.с., София, Изгрев

ПРИЛОЖЕНИЯ

РЕЧНИК НА ОСТАРЕЛИ И ЧУЖДИ ДУМИ

- аба** *ост.* Връхна мъжка дреха от дебел вълнен плат, от шаяк.
- аржан конте** *фр.* Броени пари.
- ат** *разг.* Буен, добре гледан кон; жребец.
- атавистични** *лат.* – (от **атавизъм**) Поява у човека, у животински или растителни видове на белези, които са свойствени само на техни далечни предци, често като уродства.
- афиф** *тур.* Несериозен, лек, лекомислен, слаб.
- бакрач** *тур.* Котел, медник.
- бамбашка** *тур., разг.* Особен, необикновен, съвсем различен.
- благоутробие** *книж.* 1. *ирон.* Добре охранен корем; 2. *остар.* Добро-сърдечност, милосърдие.
- ботурлак** *диал.* Пън на дърво.
- бошлаф** *тур.* Празни приказки, празна работа.
- букаи** *тур., остар.* Окови.
- буламач** *тур.* 1. Каша. 2. *прен.* Безвкусно ястие.
- вер Аллах** *тур.* Да даде Господ.
- виноват** *рус.* Виновен.
- вошеница** *ост.* Восъчна свещ.
- все-таки** *рус.* Обаче, въпреки, все пак, при все това.
- всинца** *рус.* Всички.
- въркузун** *ост.* Ремък или връв за стягане на потури, гащник, въже, повой.
- върхеле** *диал.* Гривна.
- гагичка** *тур.* Човчица.
- гугла** *ост.* 1. Островърха качулка на мъжка дреха. 2. Островърх мъжки калпак с косъма навън.
- гумно** *ост.* Равно и отгпкано място за вършитба с добитък; харман.
- дам** *ост.* Обор.
- диканя** *тур.* Примитивен земеделски уред за вършитба, направен от дъски с набити отдолу остри кремъци, които изчукват зърната и надробяват сламата; теглен е от коне или волове.
- дилаф** *ост.* Дълги щипци за хващане на горещи предмети или за разравяне на огъня; маша.

- докачам се** *разг.* Сърдя се, обиждам се.
- долап** *ост., разг.* 1. Голям шкаф в стена с прегради за дрехи, съдове и др. 2. Измама, капан, хитрина, интрига.
- дрехар** *ост.* Шивач или продавач на дрехи.
- дърми** *ост.* Дрипи.
- епитрахил** *черк.* Част от свещеническите одежди във вид на широка и дълга лента, която се надява на врата по време на служба.
- живеница** *ост., диал.* 1. Скрофулоза, туберкулоза на шийните лимфни възли 2. *прен.* Тежка болест или рана, която не заздравява.
- жидко** *рус.* Течно.
- звонкови пари** *рус.* Монети.
- иждивявам** *ост.* Изразходвам.
- имамин** *тур.* 1. Духовен глава на всички мохамедани. 2. Мохамедански духовник, който ръководи молебствие или управлява джамия.
- инфлуенца** *ит.* Грип.
- караешкин** *ост.* Вид конско ходене, при което левият и десният крак се пресичат по диагонал.
- картошки** *рус.* Картофи.
- кимвал** *гр., остар.* Музикален инструмент от два медни диска, които се удрят един в друг; чинели.
- кобилица** *разг.* Дъгообразно извито дърво с длабове в двата края, което се е поставяло на рамо за носене на котли и кофи.
- коскоджа** *тур.* 1. Доста голям. 2. Доста много.
- краски** *рус.* Цветове.
- крина** *истор.* Дървен цилиндричен съд, използван в миналото като мярка за зърнени храни (около 15 kg).
- купел** *църк.* Голям съд, при който се потапят деца при религиозния обред кръщение.
- кюрк** *тур., остар.* Дълга горна дреха, подплатена с кожи; шуба.
- лакерда** Вид едра морска риба – едър паламуд.
- линкам** *разг.* Ходя, миткам, шляя се.
- мамки** *разг.* Бозки на женско животно.
- махна** *тур., нар.* Недостатък, кусур.
- мерà** *тур.* Свободна общинска земя за пасбище.
- митар** *църк.* Лице, което е събирало налозите и данъците за Римската империя в Юдея.
- мравя** *рус.* Мравка.
- мязам** *ост.* Приличам.
- наполеон** *фр.* Златна монета от 20 франка с образа на Наполеон.

нахохорвам се *диал.* Да се наежа, да се наперя, да настръхна.

него ден *разг.* Този ден.

немтутин *разг.* Който е ням, не говори.

нерде *тур.* Къде.

„Нерде Шам, нерде Багдад“ *тур.* Турска поговорка, означава приблизително: „От къде накъде“. Казва се и когато нещо низко се представя за висше.

нея година *разг.* Тази година.

олабелир *тур.* 1. Може би, възможно е. 2. Така да бъде.

опущение *рус.* 1. Спадане, смъкване. 2. Пропуск.

орталък *тур., разг.* 1. Съдружие. 2. Множество хора, тълпа, общество, свят.

охтика *ост.* Туберкулоза.

парса *тур.* Пари, които музикантите или танцьорите събират от зрителите след свирене или игра.

пехливанин *тур.* Борец.

пиростгия *гр.* Железен триножник, който се поставя върху горещ огън, за да поддържа съдове.

пицимал *тур.* Къса престилка за покриване на част от тялото в баня.

полочка *ост., умал.* Полог, гнездо.

помешчик *рус.* Дворянин земевладелец в Царска Русия.

порязаница *ост.* Тънък резен хляб; филия.

посторонно *рус.* Странично, външно.

почерпало *ост.* Съд, с който се черпи вода от чешма или от кладенец.

прежвъкнато *диал.* Предвкано и преглътнато при храненето на преживните животни.

престъпулник *ост.* 1. Питата, която се меси при прохождането на детето. 2. Ритуалът при прохождането на детето.

прошение *ост.* Молба.

ранфалия *ост.* Вид конско ходене, при което краката вървят заедно.

сак *гр.* Мрежа с конусна форма с обръч на широката страна и с дръжка, пригодена за ловене на риба.

серсемин *перс.* Глупак, тъпак, смахнат човек.

симид *тур.* Хляб от бяло брашно, приготвен с нахутена мая.

скържав *ост.* Скъперник.

слог *ост.* Сричка.

соба *тур.* Печка, пещ.

спогаждам се *ост.* Разбирам се.

странство *ост.* Чужбина.

сукно Мек вълнен плат.

турна ост. Сложа.

уд ост. Крайник, орган на тяло.

харман тур. Място за вършеене.

хас ост. Струвам хас. Обръщам внимание, засяга ме, интересувам се.

хигрометър гр. Влагомер.

хромел ост. Ръчна воденичка.

хукам ост. Гоня някого, като викам обидни думи срещу него.

хъмбък англ. Неискреност, фразьорство, шашма, мистификация.

цаняване (за работник) *ост.* Наемане, спазаряване с някого да работи.

цицерика ост. Вид риба.

чуканче диал. Пън, дънер, кочан.

шарлан ост. Олио.

юлар тур., оглавник разг. Въже или ремък, с които се връзва добичето през главата.

ОБЯСНИТЕЛНИ БЕЛЕЖКИ

¹ **Симпатична нервна система** или периферна нервна система – симпатиков дял на вегетативната (автономна) нервна система. Образувана е от ганглиите, нервите, нервните сплитове и нервните окончания. Последните са сетивни органи и органи като зрителни, слухови, вкусови и обонятелни, които допълнително се класифицират като сетивна система. В симпатичната нервна система коремният (слънчев) сплит, наричан още *стомашен мозък*, е анатомично най-големият нервен сплит.

² **Давид** (*мил, възлюбен*) е библейски цар на Израил и Юдея, приемник на Саул, баща и предшественик на цар Соломон. На Давид се приписва авторството на повечето от псалмите, включени в Библията, смятан е за пророк от юдаизма. За него се разказва в книгата *Царства*. По времето, когато действащият цар Саул се компрометирал в очите на своите поданици, израилският съдия Самуил е натоварен да избере нов цар. Чрез пророческо откровение изборът му се спрял на Давид, тогава все още невръстно дете. Той влиза в битка срещу филистимеца Голиат – гигант, потомък на свръхчовеци от по-старо време, смятан за непобедим. Давид – все още невръстен, победил гиганта, като му нанесъл смъртоносен удар с прашка. Давид има славата на прекрасен поет и музикант (свирел на арфа). Като цар успява да укрепил държавата си, дава началото на мащабно строителство – градове, канализация, водопроводи, крепости – особено в столицата си Йерусалим. Давид води успешни войни със съседните си държави. В морално отношение личността му като цар е противоречива – той изпраща своя военачалник Урий на сигурна смърт, за да може да се ожени за неговата съпруга Вирсавия.

³ **Притчата за богатия и за бедния Лазар** – *Лука 16:19-31*

⁴ **Авраам** е праотец на много племена, в това число на исаиите, израилтяните и др. Той е потомък на сина на Ной –

Сим. Според библейската книга *Битие* Аврам е първият от патриарсите на еврейския народ. Името му на еврейски означава *велик баща*, но впоследствие Бог променил името му на Авраам – *баща на множество*, като знак, че ще стане прародител на евреите. В религиите юдаизъм, християнство и ислям Авраам е ключов персонаж, тъй като играе важна роля в двете свещени книги – Библия и Коран. Юдеи, християни и мюсюлмани го наричат *бащата на народа на Израил*. За юдеите и християните това става чрез сина му Исаак, а за мюсюлманите той е пророк на исляма и е прародител на Мохамед. За да изпита верността му, Бог поискал от Авраам да принесе в жертва своя син Исаак, но в последния момент превърнал момчето в агне. Бог казал на Авраам да напусне родния си дом в Ур и да завладее земята Ханаан. Там Той сключил завет с него – заради верността си към Йехова Авраам получил обещания, че ханаанската земя ще принадлежи на потомците му.

⁵ **Йов** (*омразният, гоненият*) е герой от *Книгата на Йов* от Стария Завет. Той е богат, благословен човек, който се страхува от Бог и живее праведно. Но Сатаната оспорва почтеността на Йов и Бог го оставя в неговите ръцете. Тогава за Йов започва трагедия: той загубва децата си, богатството си и здравето си. *Книгата Йов* съдържа най-трудната поезия в Стария Завет и сто думи, които не се срещат никъде другаде, тя е изключително самобитна и обикновено се свързва с премъдростната, т.е. нравствено-поучителната литература.

⁶ **Соломон** е последният от тримата царе на обединеното еврейско царство, което той наследява от баща си Давид. Соломон управлява в средата на X в. пр.Хр. При него Древен Израел достига най-голямата си военна сила, като подчинява съседните области от долината на Ефрат до границите на Египет. Той предприема и мащабна строителна програма, увенчана от Соломоновия храм в неговата столица Йерусалим. Държавата, създадена от него, се разпада малко след смъртта му. Голяма част от сведенията за Соломон идват от Библията, като по-късно му е приписвано авторството на няколко от нейните книги (сред тях *Притчи Соломонови*, *Екклесиаст* и *Песен на песните*). В Библията Соломон е възхваляван за своята мъдрост, богатство и

могъщество, но в същото време е обвиняван за толерантността към многобройните си жени, които, макар и приели юдаизма, продължават да почитат старите си богове.

⁷ **Талант** – антична мярка за тегло, използвана в Европа, Северна Африка и в Близкия изток. В Римската империя 1 талант съответства на масата на водата, която се съдържа в една стандартна амфора (около 26 литра). В Древен Рим талант наричат теглото на 100 римски либри (1 либра = 327 грама или на 96 драхми). С таланти измервали и среброто и златото, които имали равностойност на определено количество златни или сребърни монети.

⁸ *Евангелие от Матей 17:14-21*

⁹ **Апостол Павел** е един от най-важните апостоли на християнството, изиграл решаваща роля в неговото разпространение извън еврейската общност. Той е роден в град Тарс в Киликия в еврейско семейство и името, което използва в еврейската общност, е Савел. В същото време той е римски гражданин по рождение и когато пише на гръцки, използва латинското си име Павел. Той първоначално участва в гоненията срещу християните. След чудодейното явяване на Христос при Дамаск става християнин и един от най-ревностните разпространители на християнската вяра. Проповядва в Антиохия, Киликия, Кипър, Ефес, Атина, Македония, Коринт и Испания. Около 67 г. Павел е осъден на смърт и е екзекутиран в Рим. Според християнската митология смъртта му е съпроводена от множество чудеса. Новият Завет на Библията съдържа четиринадесет послания, написани от апостол Павел.

¹⁰ **Настрадин Ходжа** (1208-1284) е турски хуморист. Писал е разкази, подобни на Езоповите басни. Творчеството му е с шеговит характер и в продължение на векове развеселява хората. Разказите на Настрадин Ходжа се срещат в арабския, арменския, българския, гръцкия, италианския и турския традиционен фолклор. През османския период Настрадин Ходжа е много популярен в българските земи. В народно ни творчество негов аналог е Хитър Петър. Двамата често спорят и се надхитрят.

¹¹ **Астон Мартин Лагонда Лимитид** (*Aston Martin Lagonda Limited*) е британска фирма, производител на луксозни спортни автомобили. Основана е през 1913 г. в Лондон от Лайнъл Мартин, бизнесмен и автомобилен състезател, и Робърт Бамфорд. През годините фирмата става известна с ръчното производство и малкото екземпляри на автомобилите, като днес е производител на едни от най-скъпите коли в света.

¹² *Евангелие от Лука 7:44-48*

¹³ **Евангелистки църкви** или **евангелисти** – под това понятие се разбират църковни общности, които са подразделение на протестантската църква. Възникнали са по време или след Реформацията през XVI в. Идеите им за вярата се основават главно на Светото Евангелие, като поставят в центъра на интерпретациите си Евангелското учение за кръста на Христос. На второ място поставят действието на Святия Дух, Който обитава във вярващия и го води към новорождение.

¹⁴ **„Хиляда и една нощ“** или *Приказки от хиляда и една нощ*, известни също като *Приказки на Шехерезада*, е сборник от народни приказки от Близкия изток и Южна Азия, съставен на арабски език през Златния век на исляма. В съвременния си вид сборникът се формира в продължение на столетия с приноса на множество автори, преводачи и учени от Близкия изток и Северна Африка, а корените на самите приказки могат да бъдат проследени до древната и средновековната арабска, персийска, индийска, египетска и месопотамска литература и фолклор. Въпреки че най-старият запазен арабски ръкопис на *Хиляда и една нощ* е от XIV в., учените обикновено отнасят появата на сборника към IX век. Общото за всички варианти и издания е първоначалният рамков разказ за владетеля Шахриар и неговата съпруга Шехерезада, принудена да разказва всяка нощ нови и нови приказки. Общият брой на нощите и приказките в различните варианти на сборника е от няколкостотин до повече от хиляда. Някои от най-известните приказки са *Аладин и вълшебната лампа*, *Али Баба и четридесетте разбойника* и *Пътешествията на Синдбаг Мореплавателя*.

¹⁵ **Исай**, или св. пророк **Исайя**, произлиза от рода на юдейските царе и пророчества във втората половина на VIII в. пр.Хр. Той живеел свято, спазвал строго Закона Господен и угаждал на Бога, Който му се явил в чудесно видение и му заповядал да възвести Неговата воля на юдейския народ. Исай сам разказва за това чудесно явление в VI глава на *Книга на пророк Исайя*. Оттогава той, послушен на Божията повеля, встъпил в пророческо служение. Господ му възвестил, че ще накаже юдейския народ заради неговата неблагодарност и безчестие. Господ в безпределното Си милосърдие се бавел с гнева си и неведнъж избавял Йерусалим от нашествията на враговете. Но чудесните личби не обръщали към Него сърцата на юдеите. Пророкът се стараел да събуди в юдеите вяра и благочестие, като им предсказвал за дохождането на Месията Христос: той говорел за Него по-ясно и по-подробно, отколкото всички други пророци. Вдъхновен от Божия Дух, Исай проследил в пророчествата си целия земен живот на Спасителя. Той пророкувал в течение на 60 години. Преданието говори, че е умрял в дълбока старост – на 126 години.

¹⁶ „**Закопи на Добро**то“ – лекция от Учителя, държана пред Младежкия окултен клас на 28 февруари 1930 г., София, Изгрев.

¹⁷ **Толстой, Лев Николаевич** (1828-1910) – руски граф, писател, религиозен реформатор, философ, есеист и публицист – убеден пацифист. Отказва се от частната собственост върху земята и имението си, от авторските си права, и работи земеделски труд. Става вегетарианец и пълен въздържател. Новия си религиозен светоглед претворява в романа *Възкресение*. Признат е за един от най-великите писатели на всички времена. Световноизвестни са неговите романи *Война и мир*, *Ана Каренина* и *Възкресение*. Той реформира теоретично християнството, което проповядва вяра в богочовека Христос, в неговото възкресение и чудеса, а Толстой утвърждава християнската нравственост, изразена в проповедите на човека Христос. Създател е на религиозно-философско учение *толстоизъм* за несъпротивление на злото чрез насилие. На 82 години напуска имението си и планува пътуване за България, за да се срещне с Учителя, но умира на малката жп гара Астапово.

¹⁸ „**Малкото добро**“ – става въпрос за *Най-малкото добро*, рилска беседа, държана на 20 юли 1932 г., от сборника *Ценното из книгата на Великия живот*.

¹⁹ **Георгиев, Михалаки** (1854-1916) е български белетрист, общественик, дипломат и стопански деец. Публикува материали в сп. *Читалище* и *Право* на икономическа тематика. Работи в министерствата на обществените сгради и на финансите, като дипломатически представител във Виена и Белград. През 1892 г. е организатор и директор на първото българско земеделско и промишлено изложение в Пловдив. Редактор е на в-к *Балканска трибуна*. Съставя първия български учебник по ботаника за средните училища. Белетристиката му е с теми из живота на българското село. Пише разкази, очерци и хуморески: *Три срещи*, *Бирникът дошел*, *Тахир Беговица* и др.

²⁰ **Статуята на Св. Петър** е издигната пред базиликата *Свети Петър* в Рим. Бронзовата статуя е част от старата църква. Тя е от XIII в. и е приписвана на Арнолфо ди Камбио. В едната си ръка светецът държи ключовете от Царството Небесно – символ на авторитета, даден му от Исус Христос, а с другата благославя. Петър носи тога на римски сенатор. Счита се, че тази статуя има чудодейна сила и многобройни поклонници от цял свят прилепват устни до бронзовия ѝ крак.

²¹ **Физиогномисти** – изследователи на науката **физиогномия**, позволяваща да се съди за характера на човека по чертите и изражението на неговото лице. За нейна родина се смята Древен Китай. За популяризирането и развитието ѝ в Европа са работили Аристотел и Питагор. През Средновековието отделни възгледи на физиогномистите споделяли и усъвършенствали Ибн Сина (980-1037) и ред водещи алхимици, през епохата на Възраждането – И. Скот, Леонардо да Винчи и Бартоломео Кокал (1467-1504) от Болония, който издава *Компендиум по физиогномия и хиромантия* (Страсбург, 1533), илюстриран с майсторски нарисувани гравюри, също и французинът Мишел Леско. Кокал публикувал през 1523 г. и учебник по физиогномия, към който се прилагал списък на знаменити хора с указание за грозящите ги беди и опасности. Леско издава своята *Физиогномия* в Париж през 1540 г. През XVI-XVIII в. с физиогномия

се занимават английският философ Ф. Бейкън и швейцарският свещеник, поет и художник Йохан Гаспар Лафатер. Лафатер публикувал четиритомен труд *Физиогномически фрагменти* (1775-1778), който предлага нов подход към физиогномията. В средата на XIX в. известният психиатър и криминалист, професорът от Торинския университет Чезаре Ломброзо, създава трудове по физиогномия, които се превеждат и издават и в наши дни. Въз основа на изследвания на 4000 престъпници Ломброзо извел теория, съгласно която има цял ред черти на лицето, които показват предразположеността на човека към извършване на престъпления.

²² **Юда Искаротски** е един от дванайсетте апостоли, следовници на Исус Христос. Бил е ковчезник – съхранявал парите, събирани от дарения. Предава Спасителя на фарисеите и свещениците от Синедриона за 30 сребърника, като за да покаже кой е Исус, Го целува по бузата в Гетсиманската градина. Разкаян за постъпката си, той връща парите и се обесва на една смокиня.

²³ **Питагор** (582-496 г. пр.Хр.) – древногръцки математик и философ, създател на окултно-философската Питагорейска школа. Още като младеж се обучава при мемфиските жреци в Египет и във финикийските храмове в Тир и Вавилон. Основава своята школа в Кротон, Южна Италия, около 530 г. пр.Хр. Питагор приема числата като основа на нещата и изследва числовите отношения във всички области на човешкия живот, с тях обяснява и прераждането на душата. Открива т.нар. Питагорова теорема, която гласи, че в правоъгълния триъгълник сборът от квадратите на дължините на катетите е равен на квадрата на дължината на хипотенузата ($a^2+b^2=c^2$).

²⁴ **Сложна лихва** (анатоцизъм), наричана още *капитализирана лихва*. Изчислява се, като към основната сума се прибави лихвата от предходния период и в следващия период се определя лихва върху новата нараснала сума.

²⁵ **Австро-Унгария** е дуалистична монархия, състояща се от две части – Цислейтания и Транслейтания. Просъществува от 1867 до 1918 г. Австро-Унгария се появява в резултат на ре-

формата на Австрийската империя. През 1914 г. влиза в състава на блока на Централните сили, където заедно с Германия, Турция и България участва в Първата световна война. Едновременно с поражението във войната Австро-Унгария е насилствено разкъсана от Антантата (ноември 1918 г.). Австрия е превърната в малка немскоезична държава с едва 40% от немците и около 12% от територията и цялото население на империята. Същата съдба сполетява и Унгария. Около 3,5 милиона маджари остават извън пределите на родината – в Румъния, в Чехословакия и др. Унгария губи 2/3 от територията си и около 30% от унгарското население.

²⁶ **Страдивариус, Антонио** (1644–1737) – италиански лютиер и знаменит майстор на струнни инструменти. Създава цигулки, виолончела, арфи и др. Запазени са около 650 инструмента, изработени от него. Те се отличават с изящната си форма и с неповторимата си акустика. Тайната на изработката на инструментите му още не е открита, както и качеството на звука им още не е постигнато от друг лютиер.

²⁷ **Тримата момци в огнената пещ.** Става въпрос за притчата, поместена в *Книгата на пророк Даниил*, 3:24-91. Цар Навуходоносор заповядал да излеят от злато грамаден истукан, на който трябвало да се покланят всички, иначе ще бъдат хвърлени в горяща огнена пещ. Тримата момци Седрах, Мисах и Авденаго отказали да му се поклонят заради вярата си във Всевишния Бог. Царят се разгневил, заповядал да разпалят пещта и да хвърлят в нея завързаните момци. Но Бог ги пазел, Той им пратил на помощ Своя ангел. Сред огъня момците оставали невредими и пеели на Господа песен на хвала и благодарност. Учуденият цар се приближил до отвора на пещта и ги извикал. Те веднага излезли от огъня и дошли при царя, който с удивление видял, че нито дрехите, нито космите им били опалени, само веригите, с които били вързани, паднали от краката им. Тук царят познал силата Божия и благословил Бог, Който избавил тези, които са се надявали на Него. Тримата момци, така чудесно спасени, оттогава били на голяма почит пред царя и народа.

²⁸ **Опълченска** – става въпрос за ул. „Опълченска“ 66 в София. От 1904 г. Учителя живее там в дома на Петко Гумнеров.

²⁹ **Йона** (*гълъб*) е пророк от Стария Завет. Живее в Галилея. Той получил от Бога дара на пророчеството. В онова време жителите на Ниневия разгневили Бога със своя беззаконен живот и Той заповядал на Йона да отиде в тоя град и да проповядва покаяние, но Йона се уплашил, защото знаел, че ниневийците са свирепи хора. В страха си Йона забравил, че трябва да изпълнява безпрекословно заповедите на Господа. Силно смутен и развълнуван, той се качил на кораб и тръгнал в друга посока, но Бог скоро го наказал за малодушието и непослушанието. Страшна буря се надигнала в морето, корабът бил в голяма опасност. По заповед на Бога един кит погълнал Йона и той прекарал в утробата му три дни и три нощи. Изхвърленият в морето и погълнат от кита Йона чувствал смъртна печал, но не изгубил присъствие на духа. В него се появила надежда, че Господ ще го спаси от морската дълбочина, и той започнал да се моли на Бога, като се каел за греха си. Като минали четиридесет дни и погибелта на Ниневия не последвала, ниневийците видели в това знак за Божията милост и прошка, излезли от града и отишли при пророк Йона. Дали му дарове за Йерусалимския храм като благодарност за спасението си. Съпровождан от признателността на ниневийци, Йона се оттеглил с мир в родната си земя. Автор е на *Книга на пророк Йона*.

³⁰ **Шекспир, Уилям** (1564–1616) – знаменит английски драматург, актьор и поет от епохата на Ренесанса. Той е собственик на компания за театрални представления, позната и станала популярна под името *Мъжете на Царя*. Автор е на ненадминати по художествено майсторство сонети, трагедии и комедии. През 1599 г. е построен театър *Глобус*, в който Уилям Шекспир е акционер. За представленията си там той пише комедията *Дванадесета нощ*, трагедиите *Хамлет*, *Отело*, *Крал Лир*, *Макбет*, *Ромео и Жулиета* и др. **Отело** е мавър, военачалник на венецианска служба, герой от *Трагедията на Отело*, *мавърът от Венеция* на Уилям Шекспир, писана около 1603-04 г. Отело убива от ревност жена си Дездемона.

³¹ **Елисей** или **св. пророк Елисей** е живял през IX в. пр.Хр. Ученик е на пророк Илия и при възнесението му получил неговия плащ и пророчески дар. Елисей служил повече от шест-

десет години. Това е засвидетелствано в III (19. гл.) и IV *книга Царства* (2.-9. и 13. гл.). Елисей притежавал изключителна сила на духа, твърда вяра и прозорливост, на царете говорел безстрашно, изобличавайки безчестието им, към него се обръщали за помощ всякакви хора. Пророкът извършил множество чудеса: разделил водите на р. Йордан и преминал по сухото ѝ дъно, избавил бедна вдовица от гладна смърт, като по чудодееен начин напълнил съдовете с олио, възкресявал, лекувал от проказа, превърнал солената вода в питейна и др.

³² **Наполеон Бонапарт** (1769-1821) е действащият владетел на Франция след 1799 г. и първият френски император под името *Наполеон I Велики* – от 1804 до 1814 г. В течение на малко повече от десетилетие Наполеон установява контрол чрез завоевания или съюзи над почти цяла континентална Западна и Централна Европа до поражението си в Битката на народите край Лайпциг през октомври 1813 г. По-късно успява да осъществи краткотрайно завръщане, известно като *Стоте дни*, преди да бъде окончателно победен в битката при Ватерло на 18 юни 1815 г. Малко след това е пленен от британците и изпратен на остров Света Елена, където умира. Освен с военните си успехи Наполеон е известен с установяването на Наполеоновия кодекс, както и като един от просветените владетели.

³³ **Карма** (санскр. *действие, влияние, причина-последствие, съдба*). В индуизма и будизма това е разбирането за действие, което има своите последствия в положителен или негативен аспект (добра/лоша карма). Кармата е част от цикъла на самсара на причина и следствие. От философска гледна точка понятието *карма* е аналог на понятието *причинност* в западната философска традиция. В индуизма и в будизма това е резултатът от действията на човека. Човешкото съзнание се разглежда като извор на причинните импулси, посяти в миналото, които влияят на настоящото състояние на съзнанието, а създадени в настоящето, определят бъдещите състояния на съзнанието. Всяко съзнание, посяло дадена причина, трябва да наблюдава, да преживее и осъзнае последствията от тази причина. Поради тази причинно-следствена обвързаност се достига и до извода за необходимостта от реинкарнация или прераждане. Под кар-

мична причина не трябва да се възприемат само действието, а и мотивите, мислите, чувствата, желанията и думите, изказани от човека. Според индийската философска традиция има три вида карма: *санчита карма* – натрупана, събрана карма, чиито резултати още не са се проявили; *прабадха карма* или карма-съдба – която съставя сегашния ни живот и събира плодовете на част от натрупаната карма; *криямана карма* или карма-семена – тази, която човек сега създава чрез своите мисли и постъпки и чиито плодове ще бере в бъдеще. Освен индивидуалната карма, която се отнася към дадено конкретно самосъзнание, има и групова карма, която може да се прояви и разгърне към дадено колективно съзнание на ниво семейство, род, нация, раса или цивилизация в общопланетарен аспект. Изчистването на лошата карма започва с промяната на мислите, намеренията и действията в положителна посока и чрез любовта.

³⁴ **Дан Колов (Дончо Колев Данев)** (1892-1940) е български борец и кечист. И до днес е смятан за един от най-великите борци за всички времена и е легенда в бойните изкуства. Заминава за САЩ заедно с група българи, когато е едва на 17 години. За цялата си кариера изиграва над 1500 срещи. В двубои успява да победи много от известните по онова време кечисти, непобеждавани от никого професионалисти, включително забележителни тибетски майстори. Той е първият европейски шампион на България по борба свободен стил, известна по онова време като *кеч*, и печели европейското злато през 1936 г. на шампионата в Париж. Интересна и показателна за неговата сила и дух е случката, когато отива на лов, но се среща лице в лице с мечка, с която се бори около час, като накрая успява да я пребори и да я убие с пушката си. Следи от неговите ръце са оставени по лапите ѝ, където я е държал в жесток захват.

³⁵ „**Пътят на ученика**“ е книга със Съборно слово от Учителя от 1927-1930 г.

³⁶ **Илия** е еврейски пророк от IX в. пр.Хр., живял в Древна Юдея. За него е писано в Стария Завет, Новия Завет, Талмуда и Корана. С големи подробности е разказано за него в III и IV книга *Царства* и по-малко във II книга *Паралипоменон* и *Книга на Малахия*. Пророк Илия се появява, за да върне еврейския

народ към истинския Бог, защото се е увлякъл по идолопоклонство. Нищо не се знае за произхода му. Името му, което означава *моят Бог е Яхве*, може би му е дадено заради борбата му с култа към езическото финикийско божество Ваал. Характерното за Илия е, че проповядва и изобличава дръзко и безстрашно. Той заповядва безмилостно да се избият всички жреци на вавилонската богиня Езавел. Свети пророк Илия единствен сред хората е взет жив на Небето и не е умирал физически. Той се възнеся, като с ученика си Елисей отива до брега на Йордан, а от другата страна на реката стояли още петдесет ученици и ги наблюдавали. Тогава Илия взел кожуха си, сгънал го, ударил с него водата, тя се разделила и двамата преминали по сухо. Изведнъж се появила огнена колесница с огнени коне и отнесла Илия с вихрушка на Небето. Като излитала тя, кожухът му паднал на земята и Елисей го взел. Когато Йоан Кръстител и Исус Христос са проповядвали, някои юдеи са ги мислели за завърналия се Илия. Според тълкуванията на православната църква за пророк Илия се говори в последната книга на Библията – *Откровение на свети Йоан Богослов*, като за единия от двамата пророци, които Бог ще прати преди края на света, за да изобличават антихриста. Пророк Илия е един от най-великите християнски светци.

³⁷ **Хроматическа гама** – при която има повишаване или понижаване с полутон на степените на гамата, отбелязани със знаците бемол, диз и бекар.

Поредицата *Утринно слово* включва следните заглавия:

1. Абсолютната истина (1930-1932), 2012
2. Сеятелят (1932-1933), 2012
3. Новото разбиране (1933-1934), 2012
4. Учение и работа (1934-1935), 2013
5. Топлината на Любовта (1935-1936), 2013
6. Старото отмина (1936-1937), 2013
7. Ликвидация на века (1937-1938), 2014
8. Всичко е за добро (1938-1939), 2015
9. Първият момент на Любовта (1939-1940), 2015
- 10. Божествената усмивка (1940-1941), 2015**
11. Да обичаш и да те обичат (1941-1942)
12. Плодовете на Любовта (1942-1944)

Петър Дънов
Учителя

БОЖЕСТВЕНАТА УСМИВКА

УТРИННО СЛОВО
1940–1941

Редактор

Спаска Миховска

Художник

Илиана Попова

Компютърен дизайн

Иван Джеджев

Печатни коли 28,5

Издателство

„БЯЛО БРАТСТВО“

02/ 418 0110

0897 847647

Отпечатано в Университетска печатница

sales@bialobratstvo.info

www.bialobratstvo.info

www.beinsadouno.org